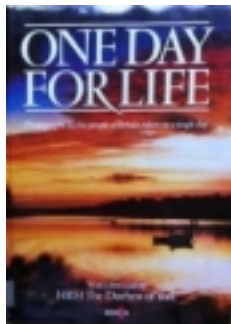

Một Ngày Cho Một Đời

Contents

Một Ngày Cho Một Đời	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	22
4. Chương 4	27
5. Chương 5	45
6. Chương 6	59
7. Chương 7	75
8. Chương 8	83
9. Chương 9	96
10. Chương 10	106
11. Chương 11	121
12. Chương 12	130

Một Ngày Cho Một Đời

Giới thiệu

Đánh máy: chuotqnAmy Converse đang rất bực mình vì đã tự đưa đầu vào trò đối trá của sếp thì lại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-ngay-cho-mot-doi>

1. Chương 1

Amy Converse đứng giữa phòng khách trong căn hộ của cô, người run lên vì giận dữ. Đời mắt cô như bốc lửa. Thật là một buổi tối tệ hại! Một gã đàn ông đáng ghét làm sao!

Tiếng đập cửa nhà cô lại bắt đầu vang lên. Một giọng đàn ông gào thét:

- Để cho tao vào con trời đánh. Mày không thể thoát được...

Tiếng gào thét một lúc rồi nhỏ dần thành tiếng lầm bầm. Tiếp sau đó là một vài cú đá giận dữ vào cửa cùng tiếng giật tay nắm. Rồi tất cả lại im lặng. Amy thở dài nhẹ nhõm khi nghe tiếng bước chân đi xuống hành lang về phía thang máy.

Quảng chiếc ví lên bàn, Amy đi vào buồng tắm bật đèn lên. Với lấy chiếc khăn mặt cô nhúng nó vào nước lạnh rồi cọ lên mặt thật mạnh. Những chiếc hôn mà gã cố tình ép vào môi cô trong chiếc xe taxi tên đường về nhà thật là khủng khiếp. Amy nhìn mình trong gương và lau nốt những vết son môi. Mái tóc màu vàng nhạt của cô rối bù, kết quả một cuộc vật lộn để thoát gã đàn ông. Cơn giận lại bùng lên khi Amy nhìn thấy vết rách dài tới 2 inch ở đường viền cổ chiếc váy lụa xanh hạt của cô. Gã đàn ông đã cố lùa bàn tay bẩn thỉu của mình vào da thịt cô.

Không bao giờ! Sẽ không bao giờ cô khờ dại một lần nữa đến mức để cho gã trưởng phòng đem cô bán cho một người họ hàng.

Chiều này lúc cô sắp sửa ra về thì ông Richardson, trưởng phòng đồ họa từ phòng riêng của ông ta đi ra. Ông ta tươi cười bước đến chỗ cô và nói:

- À, đây rồi, cô Converse. Tôi đang mong gặp cô trước lúc ra về. Cậu Craig Layton cháu tôi vừa mới đến thăm chúng tôi, vợ tôi vừa gọi điện thoại báo cho tôi cách đây vài phút. Tôi mong rằng tối nay cô rảnh và cho phép Craig đưa cô đến dự tiệc cocktail do vợ chồng tôi tổ chức.

Ông bà Richardson nổi tiếng là những người tổ chức các bữa tiệc rượu công phu tại mấy nhà hàng sang trọng ở New York. Tối nay, ngoài việc mang quần áo đến hiệu giặt và viết vài lá thư, Amy chẳng có việc gì khác. Cô ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Cảm ơn ông Richardson. Tôi vui lòng nhận lời mời.

- Tốt, tốt. Bữa tiệc đó được tổ chức từ 6-8 giờ tối. Khoảng 6 giờ Craig sẽ đến đón cô. Tôi có địa chỉ của cô rồi.

Nói xong ông ta đi về phòng, nét mặt đầy vẻ thỏa mãn.

Amy tự quả trách mình. Cô hoàn toàn không còn là một đứa trẻ. Đã hơn hai mươi bốn tuổi lẽ ra cô phải hiểu biết nhiều hơn. Bây giờ thì đã muộn.

Cái lối cư xử của Craig trong xe taxi trên đường về làm cô ghê tởm. Anh ta say rượu và gây gổ bất chấp sự kháng cự của cô, anh ta hôn hít, lùa tay vào cổ áo cô.

Amy co rúm người khi nhớ đến những tiếng gào bên ngoài nhà cô. Một gã đàn ông đáng sợ! Cô băn khoăn không biết vợ chồng Martin sống ở căn hộ bên cạnh có nhà hay không? Nếu ở nhà nhất định nghe thấy tiếng gã. Trong khi Amy giằng co hồi lâu với Craig để chạy thoát vào căn hộ, cô nghe tiếng thang máy ở cuối hành lang mở ra và thoáng nhìn thấy bóng một người đàn ông đứng ở đó. Amy chỉ mong đó không phải là một người cô quen biết.

Amy vắt khô chiếc khăn mặt phơi lên giá đã. Vừa lúc đó, chuông điện thoại vang lên. Cô bước ra phòng khách, đứng yên một lúc lắng nghe. Nhất định cô sẽ không trả lời. Không nghi ngờ gì nữa, gã Craig đã tìm một trạm điện thoại gần đây, gọi điện đến quấy rối cô. Cũng có khả năng gã gọi để xin lỗi, nhưng điều đó khó có thể xảy ra nếu căn cứ vào hành động của gã mới đây.

Amy vẫn đứng yên một cách bướng bỉnh. Cô đã hết chịu nổi cái gã Craig Layton đó.

Chuông điện thoại ngừng reo. Nhưng chỉ vài phút sau lại vang lên, đợt này qua đợt khác một cách dai dẳng. Amy bước đến gần máy điện thoại cau mày, mím môi tức giận. Trò này có thể diễn ra suốt buổi tối. Cô phải chấm dứt nó ngay.

- Tôi nghe đây.

- Cô Amy Converse phải không ạ?

Không phải Craig. Amy nhận ra ngay và còn thấy giọng nói có vẻ không bình thường. Giọng nói của người Anh pha một chút âm ngoại quốc.

- Vâng tôi đây.

- Vậy xin hỏi cô Amy Converse, cô có mẹ là Catherine Rinaldi, con gái của Gianpaolo Rinaldi không? Tôi xin lỗi vì đã tọc mạch như vậy, nhưng điều đó thật sự rất quan trọng.

- Vâng. Tên thời con gái của mẹ tôi là Rinaldi.

Amy ngáp ngừng, đợi cho anh ta nói tiếp. Cô phân vân không biết có phải đây là đoạn mở đầu cho một kiểu quảng cáo nào không?

Bên kia đầu dây vang lên giọng nói có vẻ thỏa mãn:

- Vâng! Tôi tên Fernanda Bonavia. Cô có quan với cái tên Bonavia không?

- Không, rất tiếc tôi không quen.

- Ô, không sao. Điều đó không quan trọng lắm. Tôi phải xin lỗi vì đã gọi điện thoại đến khuya thế này, nhưng tôi vừa từ Italia đến New York chiều hôm nay. Thật không may, tôi phải đi California vào sáng sớm mai. Nếu như có thể được, tôi muốn nói chuyện với cô ngay lúc này.

Anh ta ngáp ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Tôi đang ở gần khu nhà của cô. Nếu cô cho phép tôi sẽ lên gặp cô để thảo luận với cô một số vấn đề. Một chuyện làm ăn. Tôi đảm bảo với cô rằng nó rất quan trọng đối với cả hai chúng ta.

Amy lảng tránh ngay. Cô ngờ rằng đây là một mảnh khoe để đột nhập vào căn hộ của cô:

- Thực ra, ông Bonavia ạ, tôi e rằng...

- Tôi xin lỗi cô Converse. Lẽ ra tôi phải giải thích trước. Tôi đã nghĩ rằng cái tên Bonavia quen thuộc với cô. Nếu đúng cô là Amy Converse, là người mà tôi đang tìm thì chúng ta là anh em họ xa đấy.

Amy nhướng một bên lông mày tỏ vẻ nghi ngờ. Tuy vậy cô không cắt ngang vì có lẽ ông ta còn muốn nói tiếp:

- Có thể sẽ có ích nếu tôi giải thích vì sao tôi gọi điện cho cô Amy Converse. Tôi đang tìm một người em họ tên là Amy Converse, là người biết một số thông tin mà tôi cần. Tôi đang tìm một số giấy tờ bị thất lạc liên quan cổ phần của một nhà máy rượu. Ít nhất có một thời nó thuộc về một người tên là Gianpaolo Rinaldi. Người đó có thể là ông ngoại cô. Những giấy tờ này có giá trị đối với cô, và cả với tôi nữa.

Amy suy nghĩ rất nhanh. Một cổ phần của một nhà máy rượu? Cô chưa bao giờ biết về cái đó. Ông ngoại cô là một người có rất ít lợi tức. Mẹ cô cũng chưa bao giờ nói tới quyền lợi trong một nhà máy rượu. Amy nhìn xuống mặt bàn nhẵn bóng, đôi mắt nheo nheo có vẻ suy nghĩ. Nếu điều đó là có thực thì sao nhỉ?

Mặc dù bị kích động chút ít, Amy vẫn thận trọng, cô nói:

- Khi nói đến ông tôi, anh có biết ông tôi được sinh ra ở đâu không? - Amy tự thán phục mình. Đó là một phép thử tuy đã lỗi thời. Nhưng ngày nay người ta không thể thiếu cần trọng.

- Ở Teolo- Câu trả lời của ông ta có vẻ lấu lỉnh. Rõ ràng ông ta biết vì sao cô lại hỏi như vậy. Amy bị thuyết phục hoàn toàn bởi câu trả lời của ông ta. Cô đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trên giá sách. Đã gần chín giờ rồi.

- Ông muốn tới đây ngay bây giờ à?

- Vâng tôi muốn gặp cô ngay. Tôi cần làm sáng tỏ một số vấn đề trước khi tôi rời khỏi đây, mà tôi còn rất ít thời gian. Tôi chắc rằng chúng ta có thể giải quyết mọi việc qua vài phút trò chuyện.

- Vậy thì mời ông tới đây. Căn hộ của tôi số 486.

- Cám ơn cô, tôi sẽ đến đây ngay.

Amy đặt ống nghe xuống. Tình huống này thật là, nhưng người đàn ông chắc chắn phải là anh họ cô. Chắc chắn không một người nào ngoài gia đình có thể biết về sự ra đời của ông ngoại cô, một sự kiện mà ông vẫn coi là sự tiêu lâm của gia đình. Nơi sinh ra của ông được đăng ký là Verona nhưng thực ra ông ra đời ở Teolo, một thị trấn nhỏ nằm bên sườn đồi. Mẹ ông đến đó để thăm một người đầy tớ cũ của gia đình đã

về quê đang ốm đau. Gianpaolo đã ra đời ở đó. Gia đình cương quyết đăng ký nơi sinh của ông là Verona. Ông vẫn thường nói “ Tôi sinh ra đã là phạm pháp”

Ý nghĩ của Amy quay trở lại cổ phần của gia đình cô ở nhà máy rượu. Nếu như nó có thật, tại sao không ai trong gia đình nói với cô về điều đó. Amy cau mày, cố nhớ xem có khi nào cô được nghe nói về nó không? Cô chẳng nhớ được điều gì.

Ông ngoại cô mất khi Amy 14 tuổi. Mẹ cô, nếu như là người thừa kế cổ phần đó đã chẳng nói động gì đến nó. Có thể chẳng ai coi nó là quan trọng. Nếu như có tài liệu nói về việc này, chắc nó nằm trong chiếc hòm nào đó đã được cất vào kho từ khi mẹ cô mất cách đây một năm. Amy quá bận bịu với công việc ở hãng quảng cáo Steward and Newman Advertising nên không có thời gian để trở về Maryland để xem xét lại tài sản của mẹ cô.

Amy đưa mắt nhìn quanh phòng và dừng lại ở chiếc sofa kiểu Victoria kê sát tường. Nó có vẻ cũ kỹ nhưng vẫn còn có vẻ hấp dẫn nhờ ba đường thêu thanh nhã ở đệm ghế. Chiếc ghế cùng với cái bàn hình tang trống từng là tài sản được mẹ cô yêu quý nhất. Nó được mang từ trại lính này đến trại lính khác khi họ di chuyển cùng với cha cô. Mẹ đã mang nó về Maryland sau khi cha cô mất trong cuộc chiến tranh ở Việt Nam.

Sau khi mẹ mất, Amy mang hai thứ này về căn hộ của mình ở New York.

Amy dựng ngay ngắn lại hai chiếc gối ở sofa. Cô nhìn quanh một lượt rồi kéo chiếc ghế để chân mày xanh che lên chỗ bạc màu trên chiếc thảm hoa. Cầm chiếc ví, cô quay trở vào buồng tắm, sửa lại son môi. Cô nghĩ đến ông cháu đáng nguyên rủa của ngài Richardson. Amy chải lại mái tóc dài đến ngang vai của cô, đưa tay vuốt nhẹ cho nó có các nếp sóng tự nhiên. Qua gương, Amy lại nhìn thấy vết rách trên chiếc váy của cô. Cô mua nó cách đây chưa đầy một tháng và mới mặc nó có hai lần. Thở dài buồn bực. Cô trở vào buồng ngủ, vừa đi vừa cởi váy. Cô mở tủ lấy ra một chiếc quần màu xám nhạt và chiếc áo sơ mi màu xanh.

Trong khi thay quần áo, Amy lại nhớ tới giọng nói qua điện thoại. Người anh họ này già hay trẻ nhỉ? Cô không thể đoán được, mẹ cô đã mất mối liên hệ với họ hàng thân thích ở Italia. Ông cô là thành viên duy nhất của gia đình di cư sang Mỹ. Khi nói về Italia thì ông chỉ nói đến thời tiết đẹp và món ăn ngon. Ông thường lắc đầu và nói rằng một người đàn ông không thể lập nghiệp ở đó.

Khi tiếng chuông cửa vang lên, Amy vội băng qua phòng khách để mở cửa. Cô hồi hộp với những phỏng đoán. Người đàn ông đứng đó rõ ràng đã làm cho cô ngạc nhiên.

Anh ta cao hơi gầy với vẻ thanh nhã tự nhiên của người Châu Âu. Nếu không tính đến bộ quần áo của thời nay thì anh ta như mới vừa bước ra từ bức tranh của Ballini ở thế kỷ XVI về một nhà quý tộc Italia. Khuôn mặt của thời Phục hưng với cái mũi điều hâu, đôi mắt xám lạnh đang nhìn cô. Và như trong bức chân dung của Bellini, ở anh ta có thái độ cao ngạo. Anh ta bao nhiêu tuổi? Ba mươi năm? Hay ba mươi chín? Amy chịu không thể đoán được.

Amy nhận thấy anh ta rất lịch sự, và duyên dáng nữa. Một kiểu đàn ông dễ dàng chiến thắng sự kháng cự tự nhiên của một người đàn bà. Nhưng khi anh ta nói, Amy thấy khó kiềm chế một cảm giác mơ hồ về một cái gì đó trong cách diễn đạt của người đàn ông này, đôi mắt anh ta ánh lên vẻ giấu cợt. Nó là thái độ tự hào quá mức của người Latin chẳng? Dù sao đi nữa nó cũng làm cô khó chịu.

- Vậy anh muốn gì? - Amy hỏi, cố kiềm chế nổi bực mình.

- Tôi đang tìm một chứng thư bị thất lạc xác định một phần sở hữu một nhà máy rượu như tôi đã nói trước. Tôi có lý do để tin rằng đã có lúc nó thuộc quyền sở hữu của ông ngoại cô. Ít nhất, đó là thông tin cuối cùng mà chúng tôi có.

Anh ta ngập ngừng một lát rồi nói:

- Cô có quen với cái tên Monte Cielo Vino d'Oro ở Italia không?

Amy lắc đầu:

- Xin lỗi, rất tiếc là tôi không quen.

Đôi mắt màu xám của anh ta chớp chớp rồi ánh lên một tia khôi hài:

- Thật là buồn cười, cô biết không? Chúng ta là anh em họ vì vậy không thể tiếp tục gọi nhau là quý ông, quý bà đúng không. Tôi biết tên cô là Amy, còn tôi là Fernando. Người ta thường gọi tôi là Nando. Vì vậy tôi rất vui lòng nếu cô cũng gọi tôi như vậy. Cái đó gọi là tên hiệu trong ngôn ngữ của cô phải không?

Amy gật đầu rồi tò mò hỏi:

- Anh là người Italia, vậy mà sao anh nói tiếng Anh trôi chảy vậy?

Dù có tồn tại nhà máy rượu hay không, dù họ có là anh em hay không Amy sẽ cảm thấy dễ chịu hơn khi cô biết nhiều hơn về người đàn ông tự tin đầy hấp dẫn đang ngồi đối diện với cô. Tối nay cô thu được quá nhiều kinh nghiệm với những người lạ.

Anh ta nhướng đôi lông mày vẽ giễu cợt:

- Sau chiến tranh, Italia đầy lính Mỹ và lính Anh. Họ không chú ý tới những người xin quà của họ bằng tiếng ngoại quốc. Bởi vậy như những đứa trẻ khác, tôi phải học tiếng của họ.

Một đứa trẻ sau chiến tranh. Vậy là Amy đoán gần đúng tuổi của anh ta. Anh ta tiếp tục:

- Bây giờ chúng ta quay trở lại công việc của tôi ở đây. Tôi sẽ cố gắng nói ngắn gọn. Tôi gọi cô là Amy có được không? Hay cô thích gọi là cô em họ?

- Tùy anh muốn gọi gì cũng được.

Điều mà Amy thực sự muốn nghe bây giờ là những lời giải thích của anh ta về lợi tức của cô ở nhà máy rượu.

- Cho phép tôi nói với cô vài điều cơ bản. Vài thế hệ trước đây, một trong những bậc tiền bối của chúng ta là Guido Montagne bắt đầu chế rượu từ nho trồng ở các cánh đồng miền Bắc nước Italia, thoát đầu là để cho ông uống, sau đó cho các bạn bè và hàng xóm. Đó là khởi đầu của nhà máy rượu Monte Cielo Vino d'Oro. Tôi cho rằng tình hình như vậy kéo dài cho đến tận khi nó thuộc về hai chi nhánh của gia đình Montagne là Bonavia và Rinaldi.

Amy cảm thấy xoắn xang trong lòng.

Nando mỉm cười quả quyết nói tiếp:

- Nhưng đó là một nhà máy rượu tốt. Còn tôi là một nhà kinh doanh rượu vang. Tôi muốn làm một cái gì đó để tổ chức lại và hiện đại hóa công ty. Dù sao cũng đã qua cái thời triệu tập anh em họ hàng lại trong mùa thu hoạch, đập đôi chân trần trong những cái bồn gỗ cũ kỹ. Đã đến lúc phải hiện đại hóa.

Amy nghĩ anh chàng này hơi tự nhiên quá. Cô hỏi lại:

- Có phải làm như vậy để cạnh tranh không? Cả bên ngoài nước Italia nữa. Thậm chí ở ngay nước Mỹ này?

Nando gật đầu:

- Đúng vậy, và vì vậy việc kinh doanh của chúng ta phải được đưa vào trật tự hợp pháp, cùng với việc các chứng chỉ quyền sở hữu hợp pháp phải có gốc tích hần hoi. Tất cả đã được làm rõ chỉ còn một phần của Gianpaolo Rinaldi, người thừa kế của đời trước.

Amy vội hỏi:

- Và đó cũng là phần mà anh cho rằng là của mẹ tôi?

- Hãy nói là tôi hy vọng như vậy. Bản thân cô cũng không biết gì về nó, đúng không?

Amy lắc đầu:

- Theo như tôi hiểu thì cô không có anh chị em nào khác đúng không? - Nando hỏi.

- Tôi là con một.

- Không một thành viên nào khác của gia đình có thể có tài liệu này đúng không? - Giọng Nando mỗi lúc một sôi nổi. Bên ngoài thì cô có vẻ lịch sự nhưng ý đồ gây sức ép đã lộ rõ.

Trước khi Amy có thể trả lời, anh ta nói nhanh: - Cô có chắc chắn là cô không có chứng thư hoặc cô đã quên nó rồi không?

Câu hỏi đặt ra có vẻ ân cần nhưng đột nhiên Amy ý thức được rằng phần lợi tức của cô trong nhà máy rượu - nếu thực sự nó là của cô - có tầm quan trọng sống còn đối với anh ta. Tại sao điều này lại gây cho cô một cảm giác thỏa mãn không thể lý giải nổi. Có thể đó là do vẻ kiêu căng lộ rõ trên mặt anh ta đang chọc tức cô.

Amy nhìn thẳng vào mắt Nando. Cô hỏi:

- Không có thành viên gia đình nào khác. Bản thân tôi cũng không có chứng thư. Tôi không biết gì về cổ phần ở một nhà máy rượu nào đó. Mặc dù có thể nó nằm đâu đó trong đồng tài sản của mẹ tôi cất trong kho. Tôi không thể đưa ra với anh một lời đảm bảo nào. Chỉ đơn giản là tôi không biết.

- Vậy có khi nào cô tìm thấy nó chẳng? Có thể là lúc tôi quay trở lại đây vào tuần sau.

- Tôi nghĩ là có thể được. - Amy miễn cưỡng trả lời. - nhưng phải tới kỳ nghỉ nghỉ cuối tuần này. Mọi thứ đều được cất giữ ở Maryland.

- Tôi rất cảm kích nếu như cô đi được. Như đã nói, tôi không thể quay lại đây trước thứ ba hoặc thứ sáu tuần tới.

- Vậy nếu tôi tìm thấy tài liệu đó thì sao?

- Cô em họ thân mến của tôi, khi đó tôi sẽ đề nghị cô bán số cổ phần đó cho tôi. Nếu không tìm thấy chứng thư, xin cô vui lòng tìm bất cứ tài liệu có liên quan đến nó. Tôi không thích nhắc đi nhắc lại việc này nhưng thực sự nó rất quan trọng đối với tôi và công ty.

- Chắc chắn tôi sẽ cố gắng, nhưng như tôi đã nói, tôi không lạc quan lắm. Nếu như đã từng có một chứng thư thì tôi chưa bao giờ nghe đến nó.

- Nhưng cô sẽ tìm chứ?

- Tôi sẽ tìm! - Amy thờ ơ nói nhưng thật ra cô thấy mình đang sốt sắng, muốn làm việc này ngay.

Rút chiếc danh thiếp trong túi, Nando đưa cho Amy:

- Tôi sẽ đến chi nhánh Davis của trường đại học California để gặp gỡ các nhà kinh doanh rượu vang. Cô gọi điện thoại theo số này thì sẽ gặp tôi, hoặc có thể nhắn gì cho tôi. Nếu không tôi cũng quay trở lại để xem xét những khả năng khác. Có thể chúng ta lần được dấu vết của chứng thư.

Nando đứng dậy nhả nhận nói: - Tôi đã lạm dụng quá nhiều thời gian của cô. Bây giờ tôi phải đi đây. Cảm ơn cô đã tiếp tôi.

Khi Amy đứng lên, Nando nắm chặt một bàn tay cô, mỉm cười nói:

- Tôi rất vui vì mối quan hệ giữa chúng ta đã được thiết lập.

Đôi mắt màu xanh xám lạnh lùng của anh ta chợt sống động hẳn lên khi gặp ánh mắt cô. Trong khoảng khắc, Amy nhận thức được anh ta đang nhìn cô như một người đàn ông nhìn một người đàn bà. Nó làm cho thích thú đồng thời cũng làm cho cô lúng túng. Nhưng cũng còn một cái khác nữa cách biểu cảm của anh ta làm cô thấy khó chịu. Vì một nguyên nhân nào đó không chỉ ra được, cô cảm thấy mình rơi vào thế bất lợi. Nó gần như là anh ta đã biết điều gì đó về cô và đang phán xét cô. Nhưng điều đó chẳng có ý nghĩa gì. Làm sao anh ta có thể như vậy khi mà trước đây họ chưa từng gặp nhau.

- Thật dễ chịu khi gặp một người trong số các họ hàng ở Italia của tôi. - Amy trả lời.

- Liệu tôi có được phép nói thêm rằng em họ Mỹ của tôi đã gây cho tôi một sự ngạc nhiên dễ chịu không? - Nando nói khi ra tới cửa. Anh ta vẫn nắm chặt tay cô, rồi anh ta nâng nó lên hôn theo cung cách của người Châu Âu. Amy ngạc nhiên vì sự đụng chạm đó đã gây cho cô cảm giác xao xuyến khó tả.

Rồi Nando quay đi, nhanh nhẹn bước xuống hành lang. Amy đứng ở cửa một lúc, nhìn theo anh ta. Khi Nando khuất hẳn vào trong thang máy cô mới quay vào nhà, đóng cửa lại.

Thật là một buổi tối đích đáng. Đầu tiên là chuyện nực cười với ông cháu ngài Richardson, rồi tiếp theo là sự xuất hiện của người anh họ này.

Amy cau mày suy nghĩ. Có cái gì đó Nando làm cô cảm thấy khó chịu. Cái gì nhỉ? Anh ta là một người đàn ông hấp dẫn, có những cử chỉ khách sáo của người Châu Âu mà cô chưa từng quen. Hay là do cô lo ngại vì anh ta là người đàn ông quá mạnh mẽ. Qua cuộc viếng thăm của anh ta Amy đã ý thức được điều đó. Chỉ một cái chạm nhẹ của đôi môi anh ta vào bàn tay cô đã làm cô xao xuyến.

Không, không phải điều đó làm cô lo lắng. Sự thật là con người này ẩn giấu bên trong một con người khác. Còn con người này thì ấm áp, dễ chịu. Còn con người kia thì xa cách và có vẻ tính toán nữa.

Hay là cô chỉ tưởng tượng ra những điều đó.

Ồi, những người đàn ông. Amy thở dài, đi nhanh vào buồng ngủ. Thay quần áo xong không muốn đi ngủ sớm, cô trở ra phòng khách gieo mình xuống ghế bành, với tay bật TV.

Vì một lý do nào đó cô thấy mình không thể tập trung hoàn toàn vào chương trình của đài BBC mà thường ngay cô rất thích. Cô nhìn chăm chăm vào những người đi lại trên màn ảnh, chất giọng Anh của họ làm cô nhớ tới vị khách bất ngờ.

Sáng hôm sau, trong giờ làm việc, Amy phát hiện ra rằng câu chuyện nực cười với Craig Layton vẫn chưa kết thúc. Trước đó cô đi lên gác để thu thập một số thông tin cho chương trình quảng cáo mà cô đang làm. Khi trở lại bàn làm việc cô thấy ông Richardson ở đó, đang kiểm tra một bản mẫu. Khi ông ta ngẩng đầu lên và nhìn thấy cô, đôi lông mày rậm của ông ta nhú lại thành hình chữ V và đôi má phúng phính của ông ta ửng đỏ.

- Chào cô Converse. - Giọng ông ta lạnh như băng.

- Chào ông Richardson. - Amy trả lời. Cô tỏ vẻ đã ý thức được cái nhìn khó chịu và thái độ không hài lòng của ông ta.

Ông ta lại tập trung chú ý vào bản mẫu. Khi đã xong việc, ông ta đi qua bàn làm việc của Amy về phòng mình mà không nói một lời nào nữa với cô.

Linda Daniel, người ngồi ở bàn bên cạnh nhìn Amy chăm chăm. Đôi mắt màu nâu của cô ta lộ vẻ ngờ vực.

- Nào, tôi phải nói rằng đó là một màn kịch. Tại sao sáng nay mọi người lạnh nhạt với nhau như vậy?

- Tôi... Tôi cho rằng có thể do sự việc xảy ra tối qua. Ông bà Richardson đã tổ chức một bữa tiệc Cocktail. Người cháu trai của họ vừa đến chơi, vì vậy ông Richardson đề nghị tôi...

Linda quay phắt người lại, đưa tay lên vỗ trán.

- Thôi chết rồi, Amy! Sao không nói với tôi. Chị đã bị lừa vào bẫy với thằng con trai của chị Grace tôi rồi.

Amy gật đầu buồn bã nói:

- Nếu chị đang nói về gã Craig thì đúng là tôi đã bị mắc bẫy rồi. Tôi rất hối hận về việc này.

Amy nhặt mớ tài liệu mà cô mang từ trên gác xuống, đặt lên bàn làm việc của mình. Nhất định cô mắc vào chuyện gì rồi. Có thể là chỗ làm việc này đây.

Linda lắc đầu:

- Giá như chị nói với tôi vài lời, ít nhất tôi cũng có thể báo trước cho chị về hắn ta. Thề có Chúa, không ai trong chúng ta dám đứng cạnh hắn trong 5-6m. Hắn là mối thảm họa thực sự cho bất kỳ phụ nữ nào.

- Tôi không biết trước. Bây giờ biết thì đã quá muộn.

Linda gật đầu:

- Rõ ràng ông ta chọn chị vì làm việc ở đây chưa lâu nên chưa ai kể cho chị nghe về các chuyến thăm của gã Craig. Nhưng tôi có lời báo trước: một cuộc hẹn với Craig có thể mang lại hậu quả tai hại. Vài năm trước đây Polly Lind làm việc ở phòng chế bản trên gác đã đứng bên Craig trông bữa tiệc mừng lễ Giáng Sinh tổ chức ở văn phòng. Hắn đã ép sát cô ta vào tường với những điệu bộ bản thủ nhất, ngay trước mặt mọi

người. Polly đang cố thoát ra thì Jaek Christan trông thấy cảnh đó. Anh ta bước đến túm lấy cổ áo Craig nâng lên khỏi mặt đất và quăng hắn ngã xoài lên một chiếc bàn đầy chai cốc. Xin lỗi tôi phải nói điều này: Hiện giờ cả Polly và Jaek đều bị công ty sa thải. Vậy chị phải đề phòng đấy.

- Vâng, tôi sẽ đề phòng. Nhưng tôi sợ rằng đã quá muộn. Chắc chắn là tôi không sợ mất việc làm, đặc biệt là những việc xảy ra như tối hôm qua.

Amy đột nhiên mỉm cười, cô tiếp:

- Có thể tôi sẽ gửi đơn thôi việc cho hãng và cho ông Richardson. Tôi vừa biết rằng tôi là chủ sở hữu một cổ phần của nhà máy rượu ở nước ngoài.

Linda ngẩng cao đầu, đôi mắt lộ vẻ dò hỏi:

- Chị không sao đấy chứ, Amy? Tôi sẽ chẳng ngạc nhiên nếu chị bị sốc sau buổi tiệc tối với Craig.

- Không, tôi nói nghiêm chỉnh đấy. Ít nhất là về lợi tức trong một nhà máy rượu.

Rồi Amy kể cho Linda nghe về người khách nước ngoài của cô.

- Và rồi sẽ có lúc chị tham gia vào công việc kinh doanh?

Amy gật đầu:

- Vâng, nhưng anh ta cho rằng nhất định tôi giữ những chứng thư đó. Thực ra tôi chưa từng nghe ai trong gia đình tôi nói đến một nhà máy rượu nào đó. Tôi sẽ lục lại hồ sơ của mẹ tôi xem có thu thập được gì không? Lẽ ra tôi phải làm việc này từ trước nhưng vì không có thời gian.

- Người anh họ của cô trông như thế nào? - Linda hỏi.

Amy ngập ngừng một lúc rồi dè dặt trả lời.

- Người Italia, tất nhiên rồi. Anh ta cao, khoảng 1m80, tóc màu sẫm, nước da sạm nắng. Trông anh ta có vẻ quý tộc.

- Đẹp trai chứ?

Amy định lắc đầu nhưng lại thôi.

- Tôi định nói là không, vì các đường nét của anh ta quá rắn rỏi. Nhưng nghĩ lại... chị biết không anh ta giống như hình ảnh tôi vẫn thường tưởng tượng về nhân vật Heath Cliff trong Wuthering Heights. Thoạt nhìn thấy anh ta tôi đã nghĩ đến một hiệp sỹ của thế kỷ XVI hay là một Borgia.

Linda thở dài miễn cưỡng quay trở lại bàn làm việc. Cô nói:

- Một sự trùng hợp, ước gì tôi cũng là chủ của một cổ phần bị thất lạc của một nhà máy rượu. Nếu chị không thích anh ta thì giới thiệu cho tôi. Có vẻ anh ta hợp với tôi đấy.

Amy cười phá lên:

- Được rồi, tôi sẽ nhường cho chị một cơ hội đầu tiên.

Rồi cô điềm tĩnh trở lại, thận trọng nói:

- Nhưng tôi phải tìm thấy chứng thư đó, nếu như nó tồn tại. Tôi có cảm giác rằng hiện tại anh ta quan tâm đến vấn đề này hơn bất cứ vấn đề nào khác, kể cả việc tán tỉnh phụ nữ.

Hai người quay trở lại với công việc. Vài phút sau ông Richardson ra khỏi văn phòng của mình. Khi đi ngang qua bàn của Amy để lên gác, thái độ của ông ta trông thật ngạo mạn.

Amy thở dài. Ngay từ bây giờ, những chứng thư bị thất lạc là mối quan tâm hàng đầu của cô.

2. Chương 2

Amy thận trọng mở trang giấy bằng da đã ngả vàng. Tim cô đập mạnh, cổ họng nghẹn lại. Ở đầu trang giấy có hình vẽ bằng tay bằng một chùm nho đỏ mọng trên nền những chiếc lá màu xanh và những tai leo xoắn xít. Chữ viết bằng Italia. Và đây trên đầu trang là dòng chữ viết tay Monte Cielo Vино d'Oro.

Tay cô run lên khi nhìn khắp trang giấy. Nuốt nước bọt vài lần, cô hít một hơi thở sâu. Cô đã tìm thấy nó.

Bây giờ cô đã có chứng thư trong tay, chỉ còn vấn đề giá trị của nó như thế nào. Nando Bonavia đã nói rằng sẽ mua cổ phần của cô. Chẳng phải anh ta đã nói nó có giá trị với cô và cả với anh ta đó sao? Cô cầm tờ giấy trong tay, người như mơ giữa ban ngày. Với một món tiền lớn, cô có thể làm được nhiều việc. Thí dụ một chuyến du ngoạn vào năm tới. À, mà phải chuyển đến một căn hộ tốt hơn nữa chứ.

Cẩn thận gấp tờ giấy da lại, Amy tiếc là cô không thể đọc nổi một tiếng Italia nào. Có lẽ cô phải nhờ Nando dịch hộ. Khi nghĩ đến người anh họ cô nhận thấy rằng, mặc dù vì lý do nào đó cảm thấy khó chịu với anh ta, cô vẫn nóng lòng mong gặp lại.

Và không chỉ vì cuộc thương lượng về nhà máy rượu. Có một cái gì đó ở anh ta đã làm mờ nhạt các bạn trai của cô khi cô đem họ so sánh với nhau. Anh ta thật giống một người đàn ông thời Phục hưng, một người đàn ông thật mạnh mẽ. Về bề ngoài lạnh lùng của anh ta chỉ là lớp vỏ mỏng, còn ẩn giấu bên trong một ngọn lửa âm ỷ cháy.

Amy chợt mỉm cười trước ý nghĩa ấy, cô trở thành nhà thơ mất rồi.

Nào, trở lại với công việc. Amy thở dài nhìn tất cả những hộp còn lại. Cô đã mở năm, sáu chiếc trước khi tìm thấy tờ giấy cô muốn. Các thứ còn lại trong hộp vung vãi xung quanh cô. Có nhiều thứ cô có thể vứt bỏ; những mảnh vải, mẫu gỗ, không hiểu vì lý do gì lại rất quan trọng với mẹ cô.

Chính vì vậy mà nó được cất cùng với những đơn thuốc và bưu ảnh cũ.

Trong phòng không khí rất ngọt ngào nhưng Amy tự nhủ phải hoàn thành công việc sớm.

Bốn giờ sau đó, cô đã làm xong xuôi. Xung quanh là những hiện vật liên quan đến quá khứ của cô -sổ liên lạc của trường học, một bức ảnh của cả lớp hồi cô học lớp 4 ở Fort Campbell bang Kentucky- nơi cha cô đóng quân một thời gian, Bằng tốt nghiệp PTTH của cô và cả bằng cử nhân nghệ thuật do trường ĐH Maryland cấp nữa.

Amy nhặt lên một bức ảnh màu chụp cô đứng cùng mẹ ở sạn trường nhân ngày tốt nghiệp. Hai mẹ con có những nét rất giống nhau, lại cũng có nét khác nhau. Cả hai đều nhỏ xương và mảnh dẻ. Cả hai đều cao bằng nhau.

Tuy nhiên mẹ cô là một phụ nữ Latinh thật sự với nước da màu ô liu ấm áp, mái tóc đen bóng và đôi mắt nâu sẫm gần như đen. Amy cũng không hẳn là một hình ảnh đối nghịch. Nước da đẹp. Đôi mắt xanh lá cây, đôi khi tối lại thành màu nâu lục nhạt những lúc cô mệt hay bối rối. Mái tóc vàng đã có thời rất dài. Bây giờ tóc cô chỉ dài ngang vai để thích nghi với công việc ở văn phòng. Dù thế nào thì bức ảnh trông như đã được chụp từ rất lâu. Tuy nhiên nó mới được chụp cách đây chỉ ba năm. Đây là bức ảnh cuối cùng của mẹ cô. Amy thấy mắt cay cay khi cô cất vào ví.

Trong đồng kỷ vật có một chiếc hộp nhỏ. Amy nhặt lên và mở ra. Bên trong là chiếc huân chương sao bạc của cha được tặng thưởng sau khi chết. Trong chuyến công du lần thứ hai đến Việt Nam, ông đã trở thành một trong những người lính Việt Nam cuối cùng chết trận ở đó. Amy ngắm tấm huân chương rồi đóng nắp hộp lại, bỏ vào trong ví của nó.

Để những thứ muốn giữ sang một bên, Amy bắt đầu thu dọn những gì còn lại nhét trở vào hộp. Rõ ràng là mẹ cô đã cất giữ mọi thứ, một thói quen mà Amy bắt chước so sánh với loài quạ xám. Dầu vậy dường như không ai quan tâm đến mảnh giấy da với hình vẽ những chùm nho đỏ mọng. May mà nó không bị quăng đi.

Trên chiếc máy bay trở về New York ngay đêm đó, Amy cân nhắc xem sẽ làm gì tiếp theo. Cô sẽ thông báo như thế nào với người anh họ rằng cô đã tìm thấy những giấy tờ bị thất lạc. Anh ta đã dặn cô gọi điện thoại. Cô có nên làm việc đó ngay vào sáng ngày mai, trước khi đi làm? Không! Tám giờ thậm chí tám giờ rưỡi ở California. Gọi điện lúc ấy thì sớm quá,

Amy cắn chặt môi khi một ý nghĩ chợt đến với cô. Cô sẽ gọi điện cho Bert Kester, một luật sư mà cô đã hẹn trước. Anh ta sẽ nói cho cô biết cô có phải là chủ thực sự và có quyền tự do quyết định bán cổ phần của mình nếu như cô muốn bán không. Cô muốn xác định các quyền hợp pháp của mình. Sau đó cô sẽ tiếp xúc Nando Bonavia.

Trưa hôm sau Amy gọi điện cho Bert

- Bert, xin lỗi anh nếu như anh chuẩn bị đi ăn trưa, nhưng tôi cần hỏi anh một số vấn đề.

Bert lắng nghe cô giải thích và khẳng định với Amy rằng cô có quyền bán bất cứ khi nào cô muốn. Mẹ cô có nguyện vọng cho cô thừa kế tất cả.

- Cô nói rằng tài liệu đó viết bằng tiếng Ý à?

- Vâng, và viết tay. Một người họa sĩ ở đây hiểu tiếng Ý và tôi đã nhờ ông ta dịch hộ. Ông ta dịch cho tôi như sau: “Tôi, Guido Montgne để lại cho con gái tôi, Giuliana Montgne Rinaldi, những người thừa kế của nó và những người thừa kế của những người thừa kế một phần bằng nhau của nhà máy rượu Monte Cielo Vino d’Oro”.

- Tất cả chỉ có vậy thôi à?

- Đây là tất cả những thứ gì mà ông ta đọc cho tôi nghe.

- Vậy chúng ta chưa rõ cô được sở hữu bao nhiêu. Một phần cũng có thể là tất cả mọi thứ. Này Amy, đợi một phút nhé. Tên của nhà máy rượu là gì nhỉ?

- Monte Cielo Vino d’Oro. Nó nằm ở nơi nào đó trong nước Ý.

-Ồ, cô biết không. Cái tên này gợi cho tôi nhớ tới một cái gì đó. Hình như tôi đã nghe nói về nó. Để tôi gọi điện lại cho cô sau. Tôi sẽ nói chuyện với Paul Clinton. Anh ta làm việc cho một công ty đầu tư mà tôi có quan hệ. Anh ta là một chuyên gia về rượu. Có thể anh ta biết một chút gì đó về nhà máy rượu của cô hoặc có thể góp ý cho chúng ta nếu như cổ phần của cô có giá trị.

- Tôi rất quan tâm đến việc này Bert ạ, mặc dù tôi không mong đợi mình sắp với được mỏ vàng. Người anh họ của tôi nói nó như một nhà máy rượu của gia đình, quy mô nhỏ. Mọi thao tác vẫn là thủ công. Nhưng bây giờ họ muốn mở rộng nó ra thành một ngành kinh doanh thực sự. Tôi rất vui, nếu nhận được những thông tin do bạn anh cung cấp.

- Cá nhân tôi khuyên cô đừng có hành động gì cho đến khi chúng ta thu thập được thông tin về nhà máy rượu này. Phải tìm hiểu xem kế hoạch sắp tới của họ là gì? Như cô nói nó là nhà máy rượu của gia đình. Nhưng cái ông Bonavia đó đã tìm đến cô thì có thể nó lớn hơn cô tưởng đấy. Cô cứ ở đấy nhé. Tôi sẽ gọi điện thoại cho cô sau khi nói chuyện với Paul.

Khi Amy đặt ống nghe xuống, cô bỗng thấy trong lòng xốn xang. Cô thấy mình không chỉ quan tâm mà như bị cám dỗ bởi nhà máy rượu.

Amy ngồi chống tay lên cằm. Cô có thể bình tĩnh chờ đón những tin tốt lành. Không khí trong phòng rất nặng nề. Cô có cảm tưởng ông Richardson đang chờ dịp để sa thải cô nếu như ông ta bắt gặp cô phạm một lỗi nhỏ.

Amy lại băn khoăn không biết Craig đã nói gì với xếp của cô. Không nghi ngờ gì nữa, anh ta sẽ đề cao bản thân và bóp méo hình ảnh của cô.

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ, Amy cầm ngay ống nghe lên. Ở đầu dây bên kia, Bert có vẻ xúc động.

- Tốt lắm Amy. Cô vừa đào được mỏ vàng lớn. Paul biết rất rõ về công ty này. Nó triển vọng thực sự. Công ty này rất nổi tiếng về rượu vang trắng. Thật ra không trắng hẳn mà hơi vàng vàng. Bởi vậy nó có tên là Vino d’Oro hay Golden Wine. Nhà máy nằm ở miền Bắc nước Ý, gần công ty Soave là công ty sản xuất một trong những thứ rượu vang hàng đầu ở Ý. Vị trí đặt nơi sản xuất rượu vang là rất thích hợp và theo mọi nguồn tin, sản phẩm của nó là tuyệt vời. Paul nói anh ta không tìm thấy tên nó trong các thị trường

chúng khoán - vì nó vẫn còn là sở hữu của gia đình - bởi vậy cũng không thể hình dung được cổ phần của cô đáng giá bao nhiêu tiền.

Amy hít một hơi thở sâu, tôi khi Bert nói tiếp

- Theo như Paul nói, ngày nay ít ai còn uống loại rượu nặng vớ vẩn nữa. Mọi người đua nhau uống rượu vang trắng. Anh ta nói với tôi rằng rượu vang trắng bán ra đang tăng đến mức độ kỷ lục. Mười năm trước đây, nó đạt tỉ số 24% tổng lượng rượu bán ra cả năm. Năm ngoái nó đạt 49% và năm nay cũng sẽ như vậy. Một câu hỏi đặt ra là: Nước nào đang dẫn đầu cuộc chạy đua? câu trả lời: Ý. Điều đó có gợi ý cho cô vấn đề gì chăng?

Amy nắm chặt ống nghe trong khi Bert vẫn tiếp tục nói ra những con số thống kê đầy khích lệ. Thật khó mà tin đó là sự thật.

- Bởi vậy thưa quý bà thân mến, hãy cứ bình tĩnh, - Bert nói một cách kiên quyết.- Bonavia có thể là anh họ cô nhưng dẫu rằng “giọt máu đào hơn ao nước lã” thì rượu vang còn đặc hơn hai thứ ấy. Paul gợi ý cô nên xem xét việc đàm phán về cổ phần của cô và rút ra số tiền lãi.

Đôi mắt Amy tập trung vào tờ giấy bằng da đặt trên bàn làm việc của cô. Cô đưa móng tay vạch theo hình vẽ chum nho một cách lơ đãng.

- Cảm ơn anh, Bert. Tôi chưa biết mình sẽ phải làm gì. Tôi đã nghĩ rất nhiều đến việc giữ lại cổ phần của mình làm vốn đầu tư, nhưng xem ra không có khả năng. Thực sự tôi vẫn chưa quyết định. Tuy vậy tôi cảm ơn anh và nhờ anh cảm ơn Paul hộ tôi. Tôi rất cảm kích trước sự giúp đỡ của anh.

- Đó là niềm vui của tôi. Bây giờ nếu như cô quyết định bán thì nên để cả hai chúng ta cùng xem xét, tránh cho cô khỏi bị thiệt thòi. Thế anh ta đã đưa ra lời đề nghị nào chưa? Ý tôi muốn nói số tiền ấy.

- Chưa, thậm chí lúc ấy còn chưa chắc tôi có tìm chứng thư hay không?

- Được rồi. Bất cứ hành động nào cô cũng phải suy tính cho kỹ. Tiện đây, cô nghĩ thế nào về lời mời ăn tối và xem biểu diễn cũng tôi vào tuần tới.

- Rất vui lòng. Nhưng để cho tôi giải quyết xong việc này đã. Tôi còn chưa biết ông anh họ quay trở lại vào ngày nào.

- Đồng ý. Tôi sẽ gọi điện thoại lại cho cô vào cuối tuần. Nếu có việc gì mà tôi có thể giúp được cứ bảo cho tôi biết.

- Một lần nữa cảm ơn anh Bert. Tôi sẽ nhớ.

Amy nắm chặt ống nghe, ngồi thừ ra suy nghĩ. theo những lời Bert nói thì nhà máy rượu của họ hàng cô không giống với nhà máy nhỏ bé mà Nando đã nói đến, một nhà máy còn đập nho bằng đôi chân trần.

Cô chậm chạp bỏ ống nghe xuống, đầu óc nghĩ mông lung. Điều gì sẽ xảy ra như cô quyết tâm giữ lại số cổ phần của mình? Với tư cách là chủ một phần sở hữu, cô có đủ tiền để sang Ý. Trước đây cô đã từng mong được nhìn thấy ngôi nhà của tổ tiên. Có thể cô sẽ dừng lại ở nhà máy rượu để xem nó ra sao. Chắc Nando Bonavia cũng có mặt ở đó.

Amy cảm thấy nỗi xao xuyến khó tả dâng lên trong lồng ngực. Cô cau mày và ngay lập tức cảm thấy bực bội. Kéo một túi giấy màu nâu ra khỏi ngăn kéo, cô bắt đầu nhấm nháp chiếc bánh sandwich, suy nghĩ về những tin tức đáng ngạc nhiên mới rồi.

Phủi những mẩu bánh vụn lên bàn, cô kéo một thếp giấy về phía mình và bắt đầu kiểm tra một maket. Linda đi ăn trưa về và một lúc sau là ông Richardson. Ông ta đi qua chỗ cô ngồi với vẻ mặt lạnh tanh, thậm chí không thèm liếc nhìn cô.

Linda nhượng đôi lông mày với vẻ dò hỏi rồi nói:

- Có thể là tôi nhầm, nhưng tôi nghe thấy tiếng xe chở tội nhân sắp đỗ lại tại bàn làm việc của chị rồi đấy.

Amy liếc nhìn cánh cửa đã đóng lại của phòng ông Richardson rồi nhún vai:

- Tôi sẽ chẳng ngạc nhiên. Sự đối xử lạnh nhạt mấy ngày qua đã nói lên tất cả.

- Nào, chị nói rằng đã tìm thấy chứng thư. Có thể chị nghĩ đến việc tham gia vào kinh doanh rượu chẳng?

Amy lưỡng lự một lúc lâu rồi trả lời

- Có thể là như vậy. nói cho cùng, cổ phần đó tôi có được là do thừa kế. Nó thuộc về gia đình tôi từ rất lâu. Có lẽ tôi phải tiếp tục giữ lấy nó và tham gia vào công việc sản xuất rượu.

Linda nhìn Amy hóm hỉnh nói.

- Cái gã Borgia hiện đại của chị sẽ chẳng co việc gì để làm với cái quyết định đó phải không?

Cô ta phá lên cười khi nhìn thấy bộ mặt phiền muộn của Amy.

- Đừng bao giờ giả bộ phớt tỉnh, Amy. Bộ mặt chị không thích hợp làm việc đó.

- Vâng, tôi phải thừa nhận sẽ có nhiều phụ nữ tấn công anh ta chứ không như cái gã “con trai bà chị Grace tôi” - Amy chưa chát trả lời rồi trở lại với công việc của mình.

Buổi tối hôm đó, ngay khi vừa về căn hộ của mình, đặt chiếc túi xách xuống, đã đôi giày vào góc, Amy tới ngay chỗ để điện thoại. Lấy tấm danh thiếp ra, Amy quay số điện thoại mà Nando Bonavia đưa cho. Anh ta không có nhà nhưng cô để lại lời nhắn gọi điện lại cho cô.

Amy mở tủ đựng thực phẩm, làm cho mình món trứng tráng và xa lát. Xong xuôi cô mang đĩa thức ăn vào phòng khách ngồi xuống sofa. Trong khi ăn cô đưa mắt nhìn khắp lượt căn phòng. Nếu có đủ tiền, nhất định cô sẽ dọn khỏi căn hộ này. Một căn hộ xinh xắn nhưng nhỏ bé. Khả năng cô chỉ tìm được một căn hộ như vậy khi cô đến New York hồi năm ngoái.

Amy băn khoăn không biết có nên bán cổ phần của mình không? Có thể cô sẽ bán, trừ khi số tiền lãi hiện nay của nhà máy thật hấp dẫn. Thật ra cô thật là ngốc khi tính đến một chuyến du ngoạn sang Ý.

Chuông điện thoại vang lên, Amy thận trọng nhấc ống nghe lên, Nando Bonavia đang ở đầu dây bên kia. Giọng nói của anh ta như che giấu nỗi hồi hộp - Amy thân yêu, tôi tin rằng cô đã có tin tốt cho tôi.

- Tôi đã tìm thấy giấy tờ - Amy trả lời - tôi nghĩ đây là cái mà anh quan tâm.

- Tuyệt vời, tôi sẽ trở về New York vào tối thứ năm. Chúng ta sẽ ăn mừng kết quả củ chuyến săn lùng tài sản của cô. Nếu tối hôm đó cô không bận, tôi sẽ đưa cô đi ăn tối. Chẳng có lý do gì ngăn cản chúng ta bàn chuyện làm ăn trên bàn tiệc.

- Vâng, tôi... tất nhiên... Amy trả lời trong khi băn khoăn tự hỏi không biết có phải cô đã tự buộc mình vào chuyện đàm phán bằng việc chấp nhận lời mời không. Dù sao cô cũng chưa quyết định điều gì?

- Tuyệt vời! vào lúc 7g tối được không?

- Đồng ý.

Amy đặt ống nghe xuống, ngồi suy nghĩ. dù cho Nando có đưa ra một cái gì nào đó để mua cổ phần của cô thì cô sẽ khôn ngoan trì hoãn lại trước khi quyết định có chấp nhận hay không. Cô sẽ cùng với Bert và bạn anh ta xem xét lại mọi việc trước khi cô ký bất cứ giấy tờ gì.

Rõ ràng là Nando Bonavia hy vọng rời New York với cổ phần mua lại của cô. Giả sử cô quyết định giữ lại, xem như là vốn đầu tư của cô thì anh ta sẽ làm gì nhỉ? Cô có cảm giác là anh ta sẽ không hài lòng lắm.

Nhưng theo quan điểm của cô, việc giữ lại cổ phần có nhiều ý nghĩa hơn. Việc làm của cô ở công ty đang bấp bênh. Nếu như thất nghiệp, có thể cô sẽ học cách sản xuất rượu vang. Thậm chí cô sẽ tham gia vào công ty. Ý nghĩa đó thực sự có sức lôi cuốn. Chắc chắn sẽ có nhiều việc ở đây mà một người thiếu kinh nghiệm như cô cũng có thể làm được. Ví dụ họ phải quảng cáo mà cô lại có nhiều khả năng về mặt này.

Cô càng suy nghĩ về các khả năng thực hiện thì vấn đề càng có vẻ hấp dẫn. Nói cho cùng, tại sao lại không thể nhỉ. Một nửa cô là người Ý, dù cô không nói thứ tiếng ấy. Như cô biết, cô không còn họ hàng nào ở Mỹ. Vậy tại sao không đến thăm họ hàng ở Ý? Họ cùng dòng máu với mẹ cô và vì vậy cũng cùng dòng máu với cô. Biết đâu cô cũng yêu thích đất nước này.

Amy nhăn mặt khi nhớ đến nụ cười hóm hỉnh của Linda.

Dù sao, tối thứ năm Amy cũng đặc biệt chú ý tới việc ăn mặc. Cô kiểm tra kỹ lưỡng tủ quần áo để cuối cùng lấy ra một chiếc áo nịt len màu xanh hồ thủy. Chiếc áo rất nhẹ và trông có vẻ giản dị. Khi ướm chiếc áo ngang hông cô đoán chắc nó sẽ không tôn được hình dáng của cô. Tuy nhiên, do có thân hình bốc lửa như một số ngôi sao màn bạc Ý, trông cô cũng chẳng đến nỗi nào khi mặc chiếc áo này.

Amy chải tóc cho đến khi nó bóng loáng lên như có lớp vàng phủ trên đầu cô. Mở ngăn kéo bàn phấn, cô lấy ra sợi dây chuyền vàng đeo vào cổ. Cô đã sẵn sàng đi dự tiệc.

Amy chợt gượng cười khi cô quay ra khỏi gương. Cô sẽ ăn mặc cẩn thận trước khi bắt cứ cuộc hẹn nào. Cứ như thể Nando không phải là một trường hợp đặc biệt. Nhưng cô biết rằng cô đang lừa dối chính bản thân mình. Anh ta là một trong những trường hợp đặc biệt. Anh ta đẹp trai, rất bí ẩn và là một sự thách thức.

Nando rất đúng hẹn. Đúng 7 giờ, khi Amy mở cửa đã thấy anh ta đứng ở đó, mỉm cười với cô. Rõ ràng là anh ta hài lòng vì cô đã tìm thấy giấy tờ bị thất lạc.

- Tối nay, chúng ta sẽ ăn mừng, cô em họ của tôi ạ. - Nando cầm tay cô đưa lên môi. Đôi mắt anh ta nhìn khắp người cô, tỏ vẻ hài lòng nói:

- Cô là một phụ nữ đáng yêu, Amy ạ.

Đỡ lấy khuỷu tay Amy, Nando nói:

- Chúng ta đi chứ? Cô đã sẵn sàng chưa?

Amy mỉm cười với anh ta: - Đã sẵn sàng

Amy định bước ra khỏi cửa nhưng cô thấy mình bị giữ lại bởi một bàn tay rắn chắc nắm chặt lấy cánh tay cô.

- Thế còn giấy tờ? Cô có mang theo đấy chứ? Nando nhìn chiếc túi xách nhỏ của cô tỏ vẻ nghi ngờ. Nó làm sao chứa được tám giấy bằng da.

Amy trả lời cái nhìn của anh ta bằng một cái lắc đầu.

- Tôi nghĩ chúng ta sẽ thảo luận vấn đề trong khi ăn và đưa đến một thỏa thuận. Sau đó, tất nhiên anh có thể lấy chứng thư vào ngày mai nếu anh muốn, hoặc tôi sẽ chuyển nó cho anh sau.

Amy cương quyết không để cho mình bị động trước bất cứ việc gì. Họ có thể thảo luận, anh ta có thể đưa ra lời đề nghị. Nhưng, Amy sẽ tham khảo ý kiến Bert và Paul trước khi làm bất cứ việc gì.

Trong vài giây ngắn ngủi, mắt Nando chợt tối sầm lại. Anh ta cau mày như đang tính toán việc gì. Rồi anh ta nói:

- Hay là sau khi ăn xong, chúng ta quay về lấy nó.

Amy nhận thấy mặc dù Nando nói năng rất điềm đạm xong cũng không thể che giấu nỗi một sự thật: anh ta đã không đạt được điều mình muốn. Những đường hằn nơi khóe miệng đang chứng tỏ điều đó. Cô đã đúng khi cho rằng có những ngọn lửa bên dưới bề mặt tĩnh lặng đó.

Một chiếc taxi đang đợi ngoài nhà. Khi họ đến nơi, Nando mở cửa cho cô vào, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô.

Chiếc taxi, chắc có lẽ được sử dụng thường xuyên như hầu hết các taxi khác ở New York, sắc mùi thuốc lá. Người lái xe bắt đầu cho xe chạy, các lò so của chiếc xe cũ kỹ va đập vào nhau khi lướt qua những ổ gà.

Nando cầm tay cô thổ lộ:

- Tôi phải thừa nhận mảnh giấy mà chúng ta cần tìm chẳng có giá trị gì lắm. Nhưng cô em thân mến, cô chính là một chút may mắn đáng yêu. Tôi cứ tưởng cái người có tên là Amy Converse mà tôi đang tìm là một bà cô không chồng héo hon, cất giữ mảnh giấy tờ trên gác mái nhà đầy mạng nhện. May mắn làm sao, tôi tìm thấy không chỉ chứng thư bị mất mà cả một cô em họ đẹp đến mê hồn.

Amy nhận thấy anh ta đã hoàn toàn lấy lại được thăng bằng. Đột nhiên những lời nói của anh ta gợi trong cô một kỷ niệm hầu như đã bị quên lãng, một câu gì đó mà ông ngoại cô đã có lần nói với mẹ cô:

“Tất cả những người đàn ông Ý ngay từ khi còn rất trẻ đã học cách khen ngợi. Họ nói với tất cả các phụ nữ những lời dễ thương, những lời hoa mỹ, cho dù những phụ nữ đó không thật xinh đẹp. Anh ta có nghĩ thế thật không hoặc cô ta có tin anh ta hay không đều không quan trọng. Nhưng nó làm cho mọi thứ đều dễ thương, mọi người đều hạnh phúc. Mà lại chẳng mất gì cả”. Nói rồi ông cười thích thú.

Rõ ràng Nando đã học rất thuộc bài học này. Mặc dù cô chỉ thấy buồn cười trước những lời khen ngợi thái quá song vẫn phải thừa nhận rằng anh ta thật duyên dáng, rất duyên dáng.

- Cô chưa lấy chồng phải không, Amy? - Nando vẫn nói tiếp - Ít nhất đây là điều mà tôi được người ta thông báo. Chúng tôi có thuê một cơ quan điều tra tìm giúp những người thừa kế của ông cô. Tôi nhận thấy cô vẫn giữ họ của cha cô. Hoặc cô là một trong số những phụ nữ tự do, hiện đại, kiên quyết giữ tên họ của riêng mình, không phụ thuộc vào hôn nhân. Đó là điều mà đàn ông Ý! Chúng tôi không thích thú cho lắm.

Amy trả lời: - Tôi chưa lấy chồng.

Những ngón tay anh ta nhẹ nhàng vuốt bàn tay cô.

- Vậy đàn ông Mỹ là những người mù. Ở Ý, cô sẽ không được yên lấy hai phút. Đặc biệt với mái tóc vàng này. Không phải cô được thừa hưởng từ dòng họ chúng tôi mà là của cha cô, đúng không?

- Đúng. Cha tôi tóc màu vàng. Mẹ tôi có mái tóc đen như anh. Bà có đôi mắt đáng yêu mượt mà như nhung màu socola sẫm.

Chiếc taxi dừng đột ngột trước cột đèn giao thông vì đèn đỏ. Rồi nó lại tiếp tục lao đi khi đèn chuyển sang xanh.

- Tôi nói ra điều hơi muộn- Nando nói - tôi đã đặt bàn trước ở nhà hàng Windows on the World. Tôi hy vọng cô sẽ đồng ý. Lẽ ra tôi phải hỏi cô trước.

Amy xoay người về phía anh, đôi mắt xanh lấp lánh.

- Ôi, tuyệt vời! Tôi chưa bao giờ đến đó. Tôi đã nghe nói về nó rất nhiều. Tối nay là một buổi tối tuyệt đẹp. Ta sẽ được ngắm cảnh toàn thành phố

Rồi cô sẽ kể cho Linda nghe. Làm thế nào mà Nando có thể đặt bàn được với thời gian ngắn như thế nhỉ.

Cô nghe nói ở đây, người ta luôn luôn phải đợi. Amy thở dài sung sướng. Cô đã đọc quá nhiều về quán ăn này, về phong cách tuyệt đẹp, thức ăn ngon... nhưng cô chưa bao giờ dám mơ ước được vào đây ăn tối.

Khi taxi đỗ cạnh Trung tâm thương mại thế giới, Nando trả tiền cho lái xe. Rồi anh ta đỡ tay Amy cùng cô đi dạo qua hành lang. Chiếc thang máy nhanh chóng đưa họ lên tầng thứ 107.

Amy hít một hơi dài khi họ bước ra khỏi thang máy đi vào một hành lang ánh đèn sáng rực. Tường và toàn bộ trần được phủ bằng những tấm gương phản chiếu lấp lánh với những hình ảnh của thành phố New York được khảm trên đó.

Phải mất đến vài giây Amy đứng yên không động đậy, cố gắng thu tất cả vào trí nhớ để có thể kể cho Linda nghe. Họ bắt đầu bước vào phòng ăn, nhưng Amy chốc chốc lại dừng lại để nhìn những võ sò bằng vàng to tướng được đặt dọc theo hành lang, bên trong có ánh đèn sáng.

Cô quay sang nói với người bạn đồng hành.

- Cứ như là đang lạc vào cõi tiên vậy.

Nando nắm chặt cánh tay Amy, cúi người về phía cô nói.

- Cô xứng đáng được như vậy, Amy thân yêu. Phát hiện của cô làm cho chuyến đi của tôi đáng giá. Đây là chưa kể cơ hội được làm quen với cô.

Họ đến phòng ăn và được dẫn đến chiếc bàn kê ngay cạnh cửa sổ. Tấm gương lớn cao từ sàn đến trần nhà phản chiếu ánh đèn thành phố trải ra bên sườn. Một hồi lâu, cả hai người đều không nói gì, mắt họ đều mãi tập trung vào bức tranh toàn cảnh rực sáng. Amy nhận thấy đèn ô tô như những chấm sáng lấp lánh chuyển động dọc theo những chuỗi hạt xếp liền nhau như những cây cầu.

Cô quay lại định nói điều gì với Nando nhưng người hầu bàn đã xuất hiện bên cạnh anh ta và hai người đang to nhỏ trao đổi với nhau. Amy có lợi thế chiếm chỗ trước nên cô có thể bí mật quan sát Nando - một việc cô ít có cơ hội trước đó - mà không bị phát hiện. Tò mò, cô kiểm tra khuôn mặt nhìn nghiêng kiêu hãnh đó với cặp lông mày màu sẫm nhô ra và đôi môi mím chặt. Cô chợt nhận thấy người đàn ông này hấp dẫn biết bao. Ý nghĩa đó làm cô thấy bồi hồi. Cô ngo ngoáy trên ghế, vội vàng đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Nhưng cô không cách gì làm xao nhãng ý nghĩa vừa rồi. Đầu óc cô lại trở về với người đàn ông đang ngồi đối diện. Hai bàn tay cứng rắn đang cầm thực đơn, khuôn mặt nhìn nghiêng giống như chim ưng, đầy vẻ tự hào...

Cô tự cảnh cáo mình phải dừng lại để khỏi trở thành nạn nhân của những phản ứng vừa rồi. Khi biết được cái gì đã làm cho cô có cảm giác như vậy về anh ta, cô nhất định sẽ tìm cách để chặn nó lại. Thậm chí cô còn chưa biết chắc cô thích Nando đến mức nào. Nó là sự kết hợp hỗn độn của các cảm giác.

Người hầu bàn đi khỏi, Nando quay trở lại với cô. Amy nhận thấy có sự thay đổi trong thái độ của anh ta. Đôi mắt màu xám lộ vẻ thân thiện. Tuy nhiên đó là cái nhìn của một người đàn ông đã từng chinh phục thành công nhiều phụ nữ. Và lần này anh cũng không có ý định bỏ lỡ cơ hội.

Anh nói: - Bởi vì tối nay là một buổi tối đặc biệt, tôi giành quyền gọi món ăn cho cô. Để xem tôi có đoán đúng ý thích của cô không?

- Tôi tin chắc là anh đoán đúng, vì thật khó mà sai được. Tôi thích tất cả các món, ngoại trừ là món rau bina và khoai tây nghiền. Tôi không nghĩ rằng ở đây người ta phục vụ cả hai món đó.

Amy quan sát những người hầu bàn cẩn mẫn giữa các bàn, đặt thức ăn uống và mang đĩa không đi. Trông họ thật khiêm tốn trên cái nền những ly thủy tinh và khăn trải giường diêm dúa. Đây là nơi sang trọng nhất mà cô đã từng đến. Linda phải phát ghen lên với cô mà xem.

Người hầu bàn xuất hiện cùng với chai rượu vang màu xanh. Anh ta mở nó ra bằng một điệu bộ hoa mỹ rồi đưa chiếc nút lie cho Nando xem. Anh nhìn chiếc nút, cầm nó đưa lên mũi ngửi rồi ra hiệu cho người hầu bàn rót một ít ra cốc. Vừa mỉm cười với Amy anh ta vừa nhấm nháp và gật đầu. Người hầu bàn rót đầy cả hai cốc rồi rút lui.

Nando nhìn Amy, chạm cốc với cô rồi nói:

- Một người đàn bà đẹp, một buổi tối đẹp, một thành phố đẹp. Người ta còn có thể đòi hỏi gì hơn nữa.

Amy nhìn kỹ cái chất lỏng màu vàng nhạt trong cốc của cô rồi ngược mắt lên nhìn Nando:

- Vino d'Oro à? - cô đoán

Nando gật đầu:

- Chính là Vino d'Oro đấy. Nó hoàn toàn mới lạ với đất nước cô vì trong nhiều năm qua nó quá nhẹ, quá nhạt màu nên không thể đem đi chào hàng được. Nhưng chúng tôi đã nghiên cứu, cải tiến, và bây giờ chất lượng đã tốt hơn.

Amy đưa cốc lên môi. Rượu còn mới và nhẹ phảng phất hương thơm huyền bí. Chẳng trách Paul gọi nó là một mặt hàng có triển vọng. Một nỗi xúc động dâng lên trong lòng Amy. Đây là rượu của cô. Mặc dù không phải của cô tất cả. Nó cũng là rượu của Nando nữa.

- Hãy kể cho tôi nghe về những người họ hàng của tôi đi, Nando. Về dòng họ Bonavia và cả dòng họ Rinaldi nữa, nếu như còn ai đó. Khái niệm có anh em họ thật xa lạ với tôi và tôi chẳng biết về họ.

- Dòng họ chúng tôi cũng chẳng còn nhiều. Nando trả lời: - Về dòng họ Bonavia có mẹ tôi, cô em gái của tôi là Anna Mavia. Còn có một người anh họ nữa là Franco Rinaldi, người Milano. Nhưng anh ta vừa đến sống cùng chúng tôi và làm việc ở nhà máy rượu. Có lẽ anh ta có họ hàng gần với cô hơn tôi. Tất cả chúng tôi sống ở villa Cielo, gần những cánh rừng và nhà máy rượu. Tất cả chúng tôi đều có cổ phần ở đó. Cũng có một vài người anh em họ xa nhưng chúng tôi ít gặp họ. Trước kia cha mẹ họ cũng có cổ phần trong công ty nhưng họ đã bán lại cho chúng tôi. Bởi vậy cô thấy đây cổ phần của cô là cái mà chúng tôi cần để hoàn thành bản kiểm kê tài sản của công ty. Và chúng tôi phải làm ngay.

Amy né tránh sự gợi ý của Nando bằng một câu hỏi:

- Thế còn nhà máy rượu? Nó như thế nào? Tôi chưa bao giờ bước chân vào một nhà máy rượu?

- Nó rất nhỏ bé, mặc dù chúng tôi đang tiến hành xây dựng để mở rộng. Cả nhà máy rượu và cánh đồng nho đều nằm ở vùng nông thôn cách Soave không xa. Soave là nơi sản xuất các loại rượu vang trắng nổi tiếng khắp cả nước. Chúng tôi đang hy vọng cạnh tranh được với nó.

Nando với tay qua bàn đặt lên tay cô, nói tiếp:

- Tối nay, dù sao tôi cũng phải cảm ơn thần thánh cho tôi may mắn tìm thấy cô.

Đôi mắt anh ta còn ngụ ý nhiều hơn lời nói. Amy hỏi:

- Làm sao mà anh tìm thấy tôi nhanh như vậy, nếu như anh đến nước Mỹ cùng ngày anh gọi điện thoại cho tôi. Đây là công của cơ quan điều tra à?

Cô có ý muốn chuyển đề tài trò chuyện. Không phải cô không thích những lời khen ngợi tâng bốc, nhưng một khi vấn đề về cổ phần của cô chưa được thảo luận, cô không muốn tỏ ra thân mật, sợ ảnh hưởng đến quyết định của mình.

- Như tôi đã kể với cô, cơ quan điều tra đã tìm kiếm một thời gian, đến khi họ tình cờ có được địa chỉ cũ của ông cô... Rồi dần dần chúng tôi cũng may mắn lần theo dấu vết của ông cô đến nơi cư trú cuối cùng. Tìm mẹ cô còn khó hơn nữa vì bà di chuyển quá nhiều lần cùng với cha cô.

Nando nhấp một ngụm rượu vang rồi nói tiếp:

- Tìm thấy cô cũng vậy. Ngay trước kế hoạch rời Ý, tôi nhận được tin từ cơ quan điều tra là có một cô Amy Converse sống ở New York. Thế mà địa chỉ cuối cùng của cô mà họ có được là ở Maryland.

Amy gật đầu:

- Đúng, tôi sống ở đó cho đến cách đây 1 năm. Sau khi mẹ tôi mất, tôi quyết định đến New York làm việc. Cái tên thành phố nghe có vẻ hấp dẫn và thách thức.

Thực tế đúng như vậy chứ.- Nando nhìn với vẻ giễu cợt.

- Ở một số mặt thì đúng. Thành phố này có cả hai thứ đó. Nhưng tôi phải bắt đầu làm việc từ 9 giờ sáng đến 6 giờ chiều mới về nhà. Cũng vẫn công việc quảng cáo mà tôi làm ở Baltimore - vì vậy mà cũng chẳng khác nhau nhiều lắm

- Tôi đã phải nghi ngại một lúc trước khi gọi điện thoại cho cô, không biết cô có đúng là Amy Converse mà tôi cần tìm không? Nếu không đúng thì tôi sẽ đi California.

Nando mỉm cười. Amy tin chắc rằng bây giờ anh ta đã hài lòng. Anh ta nói:

- Số phận đã mỉm cười với tôi. Tôi đã tìm thấy cô, tìm thấy cổ phần của cô ở nhà máy rượu. Bởi vậy, tối nay chúng ta ăn mừng tất cả các sự kiện này.

Amy cảm thấy căng thẳng. Đã đến lúc phải ngã bài với anh ta. Điều đó không có nghĩa là cô đã có kế hoạch chắc chắn sẽ làm gì. Dù sao thì cũng phải nói.

- Nando tôi đã suy nghĩ nhiều. Nếu tôi không muốn bán cổ phần thì sao?

Không khí đang ấm áp như chợt lạnh đi hàng chục độ. Đôi mắt Nando tối sầm, cơ bắp trên má anh ta giật giật.

Amy xoay xoay chiếc cốc giữa những ngón tay cô. Cô dán mắt nhìn những bông hoa nhỏ trên tấm trải bàn hồ bột cứng.

- Giữ lại cổ phần của cô à? - Giọng Nando tỏ vẻ nghi ngờ

- Thực ra tôi chưa quyết định dứt khoát. Tôi đang tính tới những khả năng. Thậm chí tôi đang tính đến một chuyến chu du sang Ý.

Nói rồi cô ngược mắt nhìn Nando. Cô thấy đôi môi anh ta mím chặt, hai cánh mũi phập phồng.

Amy cố giữ cho giọng nói thật nhẹ nhàng khi cô nói thêm.

- Ít nhất tôi cũng đang nghĩ tới việc đó, tôi chưa từng đến Ý. Tôi thấy thật thú vị khi được thăm nhà máy rượu của tổ tiên mình. Thậm chí tôi có thể học được chút ít gì đó về ngành công nghiệp rượu.

Nando lắc đầu.

- Không được. Hoàn toàn không thể được. Nếu cô chưa từng đến Ý thì hãy đến đó với tư cách một khách du lịch. À mà không, đến với tư cách một người họ hàng ở Mỹ của chúng tôi, một người khách của chúng tôi.

Nét mặt Nando lộ vẻ tức giận - một cảm xúc mà anh ta cố kìm giữ. Rõ ràng là anh ta không tính đến dự định của Amy. Đôi mắt màu xám của anh ta tối sầm lại. Tay vẫn nắm chặt miệng cốc, anh ta nói giọng căng thẳng.

- Cô không hiểu gì cả. Phụ nữ ở các nước Latinh không làm việc trong các ngành công nghiệp. Cũng có những ngoại lệ nhưng đó chỉ là bất đắc dĩ.

Anh ta im lặng quan sát Amy một lát rồi nói thẳng: - Tôi thừa nhận tôi một trong số những kẻ tồi tệ nhất, như các người thường gọi là những tên sô vanh. Tôi thích phụ nữ đừng có tham gia vào công việc của đàn ông.

Giọng nói kiêu căng của anh ta làm Amy bực mình. Cô bướng bỉnh cãi lại.

- Tôi không nói là sẽ chen vào việc của anh. Hơn nữa nếu mẹ anh và em gái của anh cũng có cổ phần thì...

- À, việc đó hoàn toàn khác - Nando cắt ngang - Mẹ tôi và em gái tôi là người Ý. Còn cô thì không. Có thể cô có một nửa dòng máu Ý nhưng cô không hiểu cách sống của chúng tôi. Mẹ tôi và em gái tôi lại hiểu được.

Amy định nói cô cảm thấy chẳng thấy có gì khác cả nhưng không kịp, Nando tiếp tục nói bằng giọng như muốn cho cô thấy vấn đề đã kết thúc.

- Bởi vậy cô em họ thân mến ạ, chúng ta hãy hoãn tất cuộc đàm phán. Vào một ngày gần đây chúng tôi sẽ mời cô đến thăm và ở chơi bao lâu tùy ý. Mẹ tôi sẽ rất sung sướng được tiếp đón cô cháu họ người Mỹ. Cô có thể xem xét nhà máy rượu chúng tôi cho thỏa thích vì chúng tôi vẫn thường làm như vậy cho mọi khách tham quan. Tôi sẽ rất sung sướng giới thiệu với cô vẻ đẹp của miền Bắc nước Ý.

Amy nhận thấy Nando cố tình gạt phắt lời đề nghị của cô. Vậy là anh ta chưa hiểu gì về cô hết. Nếu có một cách chắc chắn làm tăng sức phản kháng của cô thì đó chính là thái độ ngạo mạn coi phụ nữ nói chung và cô nói riêng là thấp kém hơn nam giới.

Nando tiếp tục ngon ngọt:

- Cô có thể tin chắc chúng tôi rất rộng rãi với cô về mặt giá cả. Một nhà máy rượu không phải là nơi thích hợp với một phụ nữ trẻ xinh đẹp như cô. Đặc biệt người đó không biết một chút về công nghiệp.

- Này! Tôi sẽ học tập. - Amy tỏ ra kiên quyết.

- Một người có thể tổ chức một buổi hòa nhạc trước khi anh ta học piano. Nhưng cô em thân mến, phải mất nhiều năm mới trở thành một nhà kinh doanh rượu vang được. Bản thân tôi trưởng thành trong kinh doanh. Tôi đã từng phải đập nho bằng đôi chân trần của mình.

Amy không thể hình dung nổi hình ảnh người đàn ông đẹp trai, ăn mặc lịch sự này với đôi chân trần đỏ thắm. Anh ta tựa lưng vào ghế như muốn thư giãn rồi nói tiếp:

- Tôi đảm bảo với cô rằng mặc dù nghe có vẻ rất lãng mạn, ngành công nghiệp sản xuất rượu nho không có chỗ cho một người mới học việc, hay cho một phụ nữ. Đó là một nghề nặng nhọc, đòi hỏi cao và có tính cạnh tranh tàn bạo. Bởi vậy hãy quên đi những ý nghĩ phi thực tế của cô, tập trung vào bữa ăn. Sau đó chúng ta sẽ về nhà cô để hoãn tất cuộc thương lượng.

Thật là một kẻ sô vanh điển hình. - Amy nghĩ. Giờ đây cô muốn giữ chứng thư của mình còn hơn lúc họ mới lên đường.

Như để giải thoát cho cô, món ăn thứ nhất được mang đến, cuộc đối thoại tạm chấm dứt. Như Amy đoán trước, thực đơn được chọn rất cẩn thận. Món xúp tôm với măng tây được đặt trước mặt cô, rồi món cá bơn sốt, món salat và cuối cùng là những quả dây tây tươi rói.

Vừa ăn họ vừa tán chuyện gẫu như đã ngầm thỏa thuận với nhau không đả động gì đến vấn đề cổ phần. Tuy nhiên, Amy cũng nhận thấy rằng người đàn ông ngồi đối diện với cô đang cố gắng củng cố địa vị của mình, nguy trang chiến lược của mình bằng một vẻ duyên dáng.

Mà anh ta duyên dáng thật. Chẳng phải cố công anh ta làm cho Amy thích thú bởi những câu chuyện về tập tục và đạo đức của người đàn ông thôn quê hay những chuyện trên trường chính trị Châu Âu. Rõ ràng là anh ta rất thông minh và chính Amy cũng nhận thấy mình được vui lây nhờ trí thông minh sắc sảo của anh ta. Cô thấy mình thoải mái, đầu óc không còn vương vấn những chuyện xảy ra mới đây.

Người bồi bàn mang cafe đến cho họ. Trong khi thưởng thức hương vị thơm tho, Amy nhìn ra bức tranh toàn cảnh thành phố sáng lấp lánh. Một con tàu đèn pha rực sáng chậm chậm trôi dọc dòng sông rồi chui qua cây cầu với những ngọn đèn lung linh. Amy thở dài với vẻ thỏa mãn và quay lại nhìn Nando. Cô ngạc nhiên thấy khuôn mặt đẹp trai của anh ta tư lự. Đôi mắt anh ta như dán chặt vào tách cafe. Ngay lập tức, cô nhận thấy anh ta đang toan tính điều gì. Nhận thức ấy làm chuyện cô khó chịu và làm sống lại cuộc đối thoại lúc trước giữa họ. Trong giây lát, cô có cảm giác như mình đang bị người đàn ông kiêu ngạo này xét xử.

Khi anh ta ngẩng đầu lên. Amy lại nhìn thấy ánh mắt giễu cợt mà cô bắt gặp ngay tối đầu tiên họ gặp nhau. Nhưng khi mắt họ gặp nhau thì thái độ ấy biến mất ngay, nhường chỗ cho một nụ cười lười biếng đầy quyến rũ.

Chắc anh ta không trù tính tới việc bị cô từ chối. Bây giờ bằng mọi cách anh ta phải mua được cổ phần của cô.

Sau khi thanh toán xong, Nando lịch sự giúp Amy đứng dậy. Anh ta nói:

- Đây không phải là phòng ăn duy nhất. Một khi đã đến đây, ta nên đi khắp cả tầng xem phong cảnh từ mọi phía.
- Tôi cũng muốn như vậy - Amy đồng ý ngay. Cô không muốn rời quán ăn này sớm vì biết rằng mình khó có dịp đến đây lần nữa. Ngoài ra còn có một nguyên nhân nữa: cô không muốn sớm đối mặt với người đàn ông này về quyết định của cô.

Họ đi dạo chậm chậm, dừng lại ngắm tượng thần Tự do sáng rực nổi bật trên nền trời đêm. Khi đến chỗ thang máy, Amy còn nán lại lần cuối nhìn tấm thảm vàng và những tấm gương phản chiếu. Rồi thang máy nhanh chóng đưa họ xuống đất.

Khi đến chỗ taxi đậu, Nando làm như vô tình nói: - Thường thì tôi hay đến hộp đêm hay một quán ngon nào mà tôi biết. Nhưng hôm nay tôi nghĩ rằng cả hai chúng ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một khi chúng ta thương lượng về chứng thư ở một chỗ như thế này.

Đấy, lại bắt đầu rồi - Amy nghĩ. Anh ta đang dẫn cô vào chân tường. Anh ta thiết cô một bữa tối thịnh soạn, bây giờ anh ta cho xem hóa đơn đấy.

Cô không muốn bàn cãi ngay ở đây, trên lề đường. Tốt hơn là giải quyết việc này ở căn hộ của cô. Nghĩ vậy nên khi chui vào taxi cô chỉ nói:

- Được rồi, hãy về chỗ tôi đi.

Khi chiếc taxi lao ra đường, Nando đưa tay vòng qua đằng sau ghế, Amy cảm thấy ống tay áo của anh như chạm vào vai cô.

- Ước gì tôi có thể ở lại New York lâu hơn nữa. Anh ta nói với giọng trầm trầm, hơi thở ấm áp của anh ta phả vào cổ vào tóc của cô làm cho cô rung mình dễ chịu. Amy không thể tự mình thoát ra.

Nando đưa một bàn tay xuống dưới cằm Amy, quay nghiêng mặt cô về phía anh ta. Trong khoảnh khắc, trong bóng tối mờ mờ của hàng ghế sau họ nhìn nhau đắm đuối rồi anh ta cúi xuống hôn Amy.

Amy không kháng cự. Cô không muốn làm thế. Đôi môi ấm áp gợi cảm của Nando gắn chặt vào môi cô, cảm giác bị đôi tay anh ghì chặt đạ kích thích cô đến tột độ. Cô thấy anh mạnh mẽ hơn bất cứ người đàn ông nào mà cô đã gặp trước đây.

Ngừng một lát, rồi họ lại hôn nhau. Tim Amy đập thành thịch trong lồng ngực. Đôi môi Nando lướt nhẹ trên mình mắt cô, qua gò má rồi lại gắn chặt vào đôi môi cô. Nụ hôn của anh lúc đầu còn nhẹ nhàng, sau trở thành cuồng nhiệt. Anh làm cô nghẹt thở.

Nhưng một hồi chuông cảnh tỉnh vang lên trong tâm trí cô, làm nguội lạnh mọi cảm giác của cô. Động tác của Nando quá thành thạo. Cô đang bị vào bẫy chăng? Anh ta đang cố làm cho cô khó khăn hơn khi từ chối chăng? Và cô, như một người ngốc đã rơi vào bẫy. Vậy tức là những cảnh này đã được anh ta dự tính trước.

Amy đưa tay lên tỳ vào ngực Nando và cố sức đẩy anh ta ra. Cô nói trong hơi thở gấp: - Nando, dừng, dừng...

Amy không nhìn thấy ánh mắt Nando, nhưng cô nghe thấy giọng nói với sức căm dỗi chết người của anh ta - Ôi, Cara (em yêu), dừng từ chối anh. Chúng ta đâu phải là những người lạ, nhưng cũng không quá gần gũi về dòng máu đến mức không thể yêu nhau.

Môi anh tiếp tục mơn trớn môi cô, tay anh siết chặt cô hơn nữa.

- Anh hứa với em, ngay sau khi sắp xếp xong công việc, anh sẽ bay thẳng về New York với em. Rồi em sẽ thấy điều gì sẽ xảy ra với chúng ta.

Nói rồi anh lại hôn cô. Ngoảnh mặt đi, Amy thốt ra một câu nói mà cô mong có thể làm giảm cơn cuồng nhiệt của anh ta,

- Có lẽ chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ lại gặp nhau. Một ngày gần đây tôi sẽ sang Ý.

Nando im lặng. Khi anh ta nói, giọng vẫn thản nhiên. Amy thấy câu nói của cô chẳng có tác động gì đến anh ta hết. Sự tự chủ của anh ta chẳng hề bị suy sụp vì những nụ hôn đam mê vừa rồi.

- Amy thân yêu, tất nhiên là em phải đến thăm chúng tôi. Chắc chắn ông chủ sẽ cho phép em có đủ thời gian làm một chuyến sang Ý quê hương em. Và như anh đã nói. Villa Cielo luôn luôn sẵn sàng tiếp đón em. Anh cho rằng mọi việc đều rõ ràng.

Amy nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt cô tập trung vào người lái taxi. Đôi môi cô mím chặt. Nando nói về chuyến viếng thăm của cô mới nhẹ nhàng làm sao. Anh ta đang cùng cô chơi một trò chơi, đang đặt bẫy để đoạt được cổ phần của cô. Cô giận dữ với chính mình vì đã khuất phục một cách dễ dàng trong những giây phút đam mê vừa qua.

Chiếc taxi dừng lại trước ngôi nhà có căn hộ của Amy. Cô cảm thấy sợ hãi vì vẫn chưa có quyết định rõ ràng về cổ phần của mình ở nhà máy rượu. Nando Bonavia đang gây sức ép với cô hồng chiếm được nó ngay trong đêm nay. Không nghĩ ngờ gì nữa, thời gian đang cạn dần.

Nando mở cửa taxi, giúp Amy bước ra ngoài. Anh đỡ tay cô, dẫn cô qua cửa vào thang máy đi lên căn hộ. Đến đây anh ta cười nửa miệng nói:

- Thế nào, cô em họ thân mến. Liệu tôi có được mời vào nói chuyện không?

Amy gạt đầu, đưa chìa khóa cho anh ta mở. Lẽ ra cô phải tự tay mở cửa nhưng dù sao Nando cũng là người cô không muốn làm phật ý trước khi đi đến một quyết định dứt khoát.

Khi đã vào nhà Amy hỏi Nando:

- Anh thích uống cafe hay rượu?

- Uống cafe đi. Tôi chưa bao giờ thấy chán cafe. Có cần tôi giúp không?

Amy lắc đầu. Cô muốn được tách riêng ra một lát. Tránh xa cái khuôn mặt đầy hấp dẫn của anh ta. Cô cần có thời gian để suy nghĩ. Cô nói nhanh:

- Vài phút nữa tôi sẽ quay lại. Anh cứ tự nhiên như ở nhà.

Nando ngồi xuống sofa, ngã lưng ra phía sau, đôi chân bắt chéo. Anh ta có vẻ thoải mái và tỉnh táo. Không! Anh ta có vẻ gì đó rất lãng mạn. Nó không thích hợp với một nhà kinh doanh đang dự tính dàn xếp một vấn đề tài chính và rất hài lòng về nó. Khi đứng trong bếp pha cafe, Amy thấy Nando có lý do để hài lòng. Chắc chắn anh ta nghĩ rằng mình sắp đạt được điều mình muốn. Có thể anh ta cho rằng mọi sự phản kháng của cô có tính bản năng bẻ gãy, dựa vào những phản ứng có tính bản năng của cô với anh ta trong taxi. Ôi! thật quý quái! Đây là chuyện làm ăn. Tại sao cô không giữ cho đến khi cô có quyết định cuối cùng?

Amy đứng yên, tay vẫn nắm chặt lọ cafe. Người anh họ của cô đã hoàn toàn đúng một số vấn đề. Cô không biết một chút gì về kinh doanh rượu vang. Thứ nữa cô sẽ cảm thấy lạc lõng khi ở nước ngoài, đặc biệt là ở một đất nước như nước Ý, nơi mà còn rất nhiều người nghi ngờ khả năng của phụ nữ trong thế giới kinh doanh đầy tính cạnh tranh.

Amy đẩy nắp lọ cafe rồi đặt nó lên giá. Cô sẽ là một con ngốc nếu cô không cầm lấy tiền và đưa cho anh ta tờ chứng thư của mình.

Amy gần như đã thuyết phục hoàn toàn được bản thân. Lúc đưa cho Nando tách cafe cô đã tự giục mình "Nào, hãy bảo anh ta là mình sẽ bán cổ phần cho anh ta".

Họ ngồi tán chuyện gẫu một lúc, điểm qua tin tức báo chí trong ngày. Khi uống hết tách cafe, Nando mỉm cười với Amy:

- Thật là xấu hổ khi bàn đến chuyện tiền nong trong một buổi tối đáng yêu như thế này. Nhưng tôi rất muốn hoàn tất cuộc thương lượng giữa chúng ta.

Mặc dù Amy rất muốn nói đồng ý, rằng cô sẽ đi lấy giấy tờ ngay lập tức để đưa cho anh, nhưng có một cái gì đó đã giữ cô lại, gần như chống lại ý muốn của cô. Và cô không nói như vậy. Cô hồi hộp nói:

- Nando để tôi suy nghĩ thêm có được không? Đến sáng ngày mai chẳng hạn. Nếu như tôi quyết định chuyển cổ phần của tôi cho anh, tôi sẽ tìm cách chuyển nó cho anh trước khi anh rời khỏi đây. Tôi xin hứa như vậy

- Nếu? Nếu? Chắc chắn không có gì cả. Tôi nghĩ chúng ta đã thảo luận xong việc này rồi.

Nando cầm tay Amy lên, hôn vào lòng bàn tay rồi cổ tay. Anh ta mỉm cười với cô thật thân tình. Đôi mắt nhìn như muốn làm cô bùng cháy.

- Đừng có nói nếu. Chúng ta hãy kết thúc thật nhanh chóng những việc cần phải làm. Rồi chúng ta tận hưởng phần còn lại của buổi tối.

Chắc anh ta nghĩ rằng cô sẽ quỳ xuống dưới chân mình. Liệu anh ta có nghĩ cô là loại phụ nữ như vậy không? Amy kiên quyết rút tay mình ra khỏi tay anh ta, cô bắt đầu nói với giọng cứng cỏi. Nando, một khi tôi hứa thì tôi sẽ giữ lời. Tôi sẽ quyết định và sẽ cho anh biết vào ngày mai. Khoảng đến trưa, anh sẽ được có câu trả lời của tôi.

Nando tính toán rất nhanh. Anh ta phản ứng lại:

- Tôi xin lỗi. Chúng ta có thể hủy bỏ thời hạn ngày mai của cô được không? Đối với tôi như thế là quá muộn. Ngày mai tôi bận suốt cả ngày với các nhà kinh doanh rượu vang và những khách hàng từ khắp nơi trong bang New York đến. Vậy nên cô có bằng lòng đưa chứng thư cho tôi ngay bây giờ không? Tôi đảm bảo cô sẽ không bị thiệt thòi. Công ty của chúng tôi không lớn nhưng nó cũng chẳng đến nỗi nghèo. Tôi sẽ đưa cho cô một hóa đơn, rồi kế toán của tôi sẽ chuyển đến cô tám séc bằng đô la Mỹ, trả đầy đủ cho một phần năm giá trị nhà máy rượu mà cô được thừa kế. Với tư cách là một người trong gia đình, cô sẽ nhận được số tiền đúng bằng số tiền của em gái tôi, nếu như nó cũng muốn bán cổ phần của nó. Số tiền sẽ được dựa trên giá trị thị trường vào ngày cổ phần được chuyển nhượng. Bởi vậy, tôi không thể cho cô con số chính xác ngay bây giờ, nhưng chắc chắn nó sẽ làm cô hài lòng.

Amy sững sờ trước con số ánh chừng mà Nando đưa ra, nhưng khi cô cất tiếng nói thì giọng lại có vẻ căng thẳng.

- Cảm ơn. Nando. Tôi biết là anh rất tử tế, nhưng việc này quá mới mẻ với tôi; đột nhiên thấy mình là chủ một phần của nhà máy rượu thuộc gia đình tôi từ rất lâu mà chúng tôi không biết. Ngoài ra còn một việc khác nữa. Tôi năm nay đã 24 tuổi. Trong ba năm qua tôi làm việc trong ngành quảng cáo. Và anh biết không tôi rất ghét nghề này. Ngay bây giờ tôi có ý định đổi nghề. Tôi thực sự muốn thử một việc khác.

- Thì cô cứ việc... Nhưng... nhưng không phải trong ngành kinh doanh rượu. Đặc biệt không phải trong nhà máy rượu của tôi. Như tôi đã nói với cô, tôi là một người ủng hộ chủ nghĩa sovanh.

Nando tưởng đã bẻ gãy mọi ý kiến chống đối của Amy đưa ra. Song mỗi lần anh ta dùng sức mạnh cô lại cảm thấy mình trở nên bướng bỉnh hơn. Nếu cứ tiếp tục cung cách như vậy thì anh ta sẽ chẳng đạt được mục đích gì. Cô được sở hữu một phần nhà máy rượu, vậy cô có quyền có thời gian xem xét sử dụng nó như thế nào? Cô nói với thái độ dứt khoát

- Tất cả những gì mà tôi có thể hứa ngay bây giờ là sẽ xem xét cẩn thận lời đề nghị của anh. Ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cho anh. Rất có thể tôi sẽ bán cổ phần của tôi. Nhưng tôi nghĩ anh phải hiểu rằng, tôi muốn suy nghĩ thật kỹ để sau này khỏi phải ân hận.

Không khí im lặng lâu đến nỗi cuối cùng Amy đưa mắt nhìn Nando. Thật khó mà biết anh ta đang nghĩ gì. Chắc là đang tìm quyết định trong hoàn cảnh của cô như thế này nên đưa ra cái gây hay củ cà rốt.

Nando lại cầm tay cô đưa lên môi như những lần trước, hôn lòng bàn tay và phía trong cổ tay. Và cả lần này nữa Amy cũng không thể giữ cho mạch đập của mình bình thường. Ôi! anh chàng đáng yêu biết bao - Amy cay đắng nghĩ.

Nando đứng lên và kéo Amy đứng dậy. Cô đoán chắc anh ta sẽ bực bội trước thái độ trì hoãn của cô, nhưng không phải. Anh ta nói:

- Được lắm, cô em thân yêu. Nhưng cô nên nghĩ kỹ những điều tôi vừa nói. Thực sự đó không phải là một cuộc sống giành cho phụ nữ. Và bởi vì tôi rất mến cô, tôi không muốn cô dấn dấp đến nhà máy rượu Vino d'Oro. Rồi cô sẽ không thích thú gì khi làm việc cùng tôi. Sẽ đến lúc giữa chúng ta xảy ra những chuyện không hay.

Nando nhìn cô một hồi lâu rồi kéo cô lại gần. Anh đưa một tay lên vuốt tóc cô, những ngón tay mơn trớn nơi gáy cô. Anh cúi xuống áp đôi môi ấm áp của mình lên môi cô.

Khi môi họ rời nhau, Nando vẫn còn luyến tiếc anh thì thầm: - Lẽ ra sẽ không bao giờ có chuyện khó chịu giữa chúng ta, không bao giờ Amy ạ.

Bước lùi lại phía sau, Nando nói:

- Vậy là ngày mai em sẽ gọi điện thoại cho anh phải không?

Amy gật đầu, giọng vẫn còn hồi hộp:

- Vâng ngày mai.

Nando đưa tay lên chào tạm biệt rồi đi ra. Amy đứng như trời trồng ở giữa phòng, người còn run lên vì những nụ hôn của Nando. Nhưng cô run lên vì nỗi giận dữ với chính bản thân mình. Một khi đã hiểu một cách rõ ràng những nụ hôn ấy được tính toán kỹ lưỡng như thế nào, tại sao cô còn cho phép nó tác động đến cô?

Tất cả đã được tính toán trước, như người ta giải một bài toán vậy. Nếu như cô khẳng khái giữ lấy cổ phần của mình và cố tình nhúng mũi vào công việc của anh ta thì giữa họ sẽ xảy ra những chuyện khó chịu. Điều đó có nghĩa là không còn những nụ hôn ngọt ngào, những vòng tay thân thiết. Cứ như thế Nando ý thức được rằng anh ta là quà tặng của thượng đế dành cho phụ nữ và cô sẽ từ bỏ tất cả để chiếm được anh. Không biết anh ta cho cô là loại người thế nào?

Amy đi ngang qua phòng khách về buồng ngủ, đôi mắt xanh ánh lên vẻ cương nghị. Một khi cần phải quyết định, cô luôn luôn thể hiện bản lĩnh của mình. Cô sẽ không giống như một cơn rối bị giật dây bởi gã đàn ông quỷ quyệt đó.

Amy nằm thao thức hàng giờ, nghe tiếng xe cộ vọng lên từ dưới phố. Đầu óc cô vẫn lờn vờn nội dung cuộc trò chuyện buổi tối.

Không nghi ngờ gì nữa, Nando đã lộ rõ ý định chiếm đoạt cổ phần của cô và quyết chiếm lấy bằng được, thế còn cô? Amy đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ đặt trên bàn phấn. Đã khuya lắm rồi, thế mà cô vẫn chưa quyết định được điều gì.

3. Chương 3

Trưa hôm sau Amy ngồi bên bàn làm việc của mình ở văn phòng, tay cầm ống nghe. Cô vừa nói chuyện với Bert xong, bây giờ cô muốn nói chuyện với Paul.

- Được sở hữu một phần năm tài sản của công ty cơ à? Paul thốt lên ngạc nhiên

Tuy nhiên anh ta không thể chỉ ra một cách cảm xúc nó đáng giá bao nhiêu tiền vì nó không có tên trong danh sách trao đổi chứng khoán ở Mỹ cả ở nước ngoài. Cái công ty còn rất mới trên trường quốc tế nhưng tiền tẩm và triển vọng của nó rất tốt. Paul chỉ đưa ra con số ấn chừng là ít nhất phải hàng triệu đô la. Con số ấy phù hợp với con số mà Nando đưa ra tối hôm trước.

Amy lại gọi điện thoại cho Bert một lần nữa. Bert cũng sửng sốt và hỏi cô đã quyết định bán hay chưa. Amy lưỡng lự. Sự thật là Nando Bonavia đã đốt lên trong cô ngọn lửa phản kháng, bất chấp những cái hôn nồng nhiệt. Phải chăng cô muốn chứng minh cho anh ta, và bản thân cô nữa, thấy rằng anh ta hoàn toàn không có ảnh hưởng gì đến quyết định của cô.

Rồi cô trả lời Bert rằng số tiền nghe cũng có vẻ hấp dẫn nhưng cô vẫn xem xét đến khả năng giữ lại cổ phần và bằng cách nào đó tham gia vào việc kinh doanh rượu.

Bert giãy nảy lên:

- Ôi! Amy hãy suy nghĩ thêm nữa đi! Cô sẽ bị sa lầy vào những việc mà cô chẳng hiểu về nó chút nào. Đặc biệt là nhà máy rượu ấy lại ở Ý. Ở đấy ngày ta sống hoàn toàn khác. Tôi không nghĩ rằng một phụ nữ, đặc biệt là một phụ nữ Mỹ, lại có thể thành công trong việc hòa nhập vào ngành kinh doanh rượu ở đó.

Amy hình dung ra Bert đang lắc đầu, môi dưới trề ra. Cô không đồng ý cũng chẳng phản đối nhưng vẫn cảm ơn anh. Cô nói rằng sẽ cho anh biết quyết định cuối cùng của mình rồi gác máy.

Nhìn sang bên kia phòng, Amy có thể thấy ông Richardson qua cánh cửa mở. Ông ta ngồi ở bàn làm việc, có lẽ đang chuẩn bị đi ăn trưa. Ông ta đưa một miếng xì gà lên miệng, châm lửa rồi đứng dậy đi ra ngoài. Khi đi ngang qua cô, ông ta gật đầu chào cô một cách lạnh nhạt.

Amy nhìn ông đi, mắt cô nheo nheo như đang suy đoán một điều gì. Lâu nay ông Richardson chưa tìm được cơ gì để sa thải cô. Nhưng vấn đề chỉ còn là thời gian. Sớm muộn gì cô cũng bị sa thải.

Lúc ấy thì sao nhỉ?

Suốt trong khoảng 5 phút Amy ngồi trong căn phòng trống vắng, mắt nhìn xuống mặt bàn bóng láng. Mắt cô để vào tập tài liệu nhưng thực ra cô chẳng thấy gì. Rồi cô cầm ống nghe lên, quay số đến khách sạn nơi Nando ở.

Nando có vẻ bị choáng váng:

- Cô đang định... định làm gì? Nhưng cô không thể Amy, chúng ta đã thỏa thuận xong rồi. Tôi đã giải thích mọi chuyện mà sao cô vẫn..

Amy lựa lời rất thận trọng. Cô nói:

- Tôi chỉ định đi thăm Ý mà thôi. Và tôi cũng muốn thăm nhà máy rượu nữa, chứ không nhất thiết phải làm ở đó. Tôi không quá tự tin nhưng tôi có thể làm được nhiều công việc khác nhau. Tôi sắp thông báo cho mọi người ở đây biết.

Nando hạ giọng, nhẹ nhàng thuyết phục:

-Nhưng... Amy, đó thực sự không phải là...

-Nando đừng có hiểu lầm - Amy ngắt giọng - đơn giản là tôi chỉ muốn đến xem qua nhà máy rượu của anh. Thành thật mà nói tôi cũng chưa có kế hoạch gì cụ thể trong tương lai, nhưng anh sẽ không phải chịu trách nhiệm gì về việc này. Đây chỉ là việc tôi muốn làm để thỏa thích ý cá nhân của mình.

-Nếu, nếu... nếu cô đến thăm và chúng tôi giới thiệu với cô về nhà máy rượu để cô thấy công việc ở đây phức tạp như thế nào thì sau đó cô sẽ nhượng lại cổ phần của cô cho chúng tôi chứ?

Rồi không đợi Amy trả lời, anh ta nói ngay:

-Tôi biết cô sẽ làm như vậy, vì hiện nay cô chưa hiểu hết các vấn đề. Hoàn tất việc chuyển nhượng ngay bây giờ, trong khi tôi còn ở đây. Việc ấy quá đơn giản. Sau đó chuyến du ngoạn của cô sẽ không vướng bận gì và cô sẽ hưởng thụ được nhiều hơn.

Amy im lặng, xoay xoay chiếc bút chì trên tay. Cô tự hỏi tại sao mình lại không thể cho phép anh ta đạt được ý nguyện? Chắc chắn không phải vì cô muốn còn được tiếp tục gặp anh ta. Có thể do cô hồ hởi chấp nhận một sự thách thức, một lối sống mới, một nghề nghiệp mới. Như việc sản xuất rượu chẳng hạn. Công việc ấy thật trần tục, thật tự nhiên mà lại có sức cuốn hút cô. Cô sẽ rất thích thú khi được tham gia vào ngành công nghiệp rất gần gũi với cuộc sống sau ba năm chỉ quanh quẩn với những bức đồ họa. Nếu như mọi việc không suôn sẻ, nếu cô không thích hợp với nghề nghiệp mới hoặc những người họ hàng không muốn cô bên họ, thì lúc nào cô cũng có thể cầm tiền và ra đi. Nghĩ vậy, cô trả lời Nando:

-Tôi... tôi không thể.

Mặc dù có sự lưỡng lự trong giọng của Amy nhưng Nando hiểu rằng đây là quyết định tối hậu của cô. Bàn cãi nữa cũng chỉ vô ích.

Im lặng hồi lâu, anh ta nói:

- Cô sẽ không nghĩ lại à?

- Không, có thể nếu như tất cả những cái gì gọi là vấn đề quá phức tạp như anh nói thì tôi sẽ nhượng lại cổ phần của tôi cho anh rồi trở về nhà. Nhưng tôi rất quan tâm đến công việc kinh doanh. Tôi muốn biết đôi chút về quá trình sản xuất rượu đặc biệt là ở một nhà máy rượu do gia đình anh quản lý.

Sau một lúc im lặng, Nando nói:

- Thôi được rồi cô em họ bướng bỉnh của tôi, tôi xin đầu hàng. Mời cô đến Ý.

Giọng nói thân tình ấm áp của Nando làm cô ngạc nhiên. Cô không ngờ thái độ anh ta lại như vậy. Một sự thay đổi quá nhanh, quá dễ dàng. Có trời mà biết anh ta nghĩ gì.

- Chúng tôi có thể đón cô vào lúc nào, Amy?

- Tôi phải báo trước cho văn phòng hai tuần, sau đó còn phải làm hộ chiếu, phải mua vé máy bay. Có lẽ phải một tháng sau tôi mới sang bên ấy được.

- Một tháng kìa à! Hay là đi cùng tôi ngay ngày mai đi.

Giọng nói của Nando có vẻ chiều chuộng, mời mọc. Chắc là anh chàng nghĩ rằng cô đang háo hức được đến bên anh ta.

- Ồ, không thể được, tôi không thể đi ngay được - Amy trả lời.

- Vậy thì hãy hứa với tôi không được lâu hơn một tháng đấy nhé. Tôi đang muốn giới thiệu với cô đất nước Ý. Venice dưới ánh trăng. Và cả Verona nữa. Cô sẽ yêu Verona. Đó là quê hương của gia đình chúng tôi. Có rất nhiều nơi để đi thăm, cô em thân mến ạ.

Ồi anh mới linh hoạt làm sao! Thích nghi với hoàn cảnh quá nhanh. Anh ta mưu toan chiếm đoạt cổ phần của cô bằng mọi cách, bất chấp mọi sự phản kháng của cô. Khi nhận thấy những cuộc bàn cãi không đem lại kết quả gì và những trò quỵên rũ lẳng mạn cũng vô hiệu, anh ta vẫn tiếp tục tăng sức ép.

Amy bình tĩnh trả lời:

- Tôi sẽ viết thư cho anh hẹn ngày chính xác sau.

Amy đặt ống nghe xuống cô không thể kìm mình mỉm cười. Một kịch bản mới sẽ lại được mở ra. Cô sẽ đến Ý, được đón tiếp như một vị khách hơn là với là một đồng sở hữu nhà máy rượu. Lúc ấy cuộc chiến đấu mới bắt đầu thực sự.

Amy biết những gì có thể xảy ra. Tất cả mọi việc sẽ được sắp đặt một cách khéo léo như trong bất cứ thương vụ nào. Nando, với điệu bộ duyên dáng nhất của mình sẽ cố ru cô ngủ trong khung cảnh lãng mạn. Thay vì những chuyện chính trị ở phòng hội nghị, anh ta sẽ dùng ánh đèn nến và rượu vang để mua bằng được cổ phần của cô. Thậm chí anh ta có thể mưu tính làm tình với cô. Nghĩ đến đây Amy không tìm được cái rùng mình bất chợt song chính nó đã đưa cô ta về với thực tại

Có một điều chắc chắn là sắp tới cô phải rất cẩn thận. Anh ta biết rõ cần tác động vào cô như thế nào để giành thắng lợi. Việc này một phần là do lỗi của cô. Cô đã đáp lại nồng nhiệt quá mức những nụ hôn của anh ta

Amy ngồi ngay người dậy. Nando sẽ không thể đạt được mục đích của mình. Cô sẽ xem xét tình hình một cách cẩn thận, đánh giá nó bằng một cái đầu tỉnh táo rồi sau đó sẽ quyết định ban hay không? Tự cô chứ không phải do anh ta gây sức ép bằng những cái hôn.

Amy ngồi thừ ra một lúc, đôi mắt nhìn trống rỗng vào cuốn lịch nhỏ trên bàn làm việc, môi bặm lại. Nando Bonavia hấp dẫn cô hơn là làm cho cô dễ chịu. Đó là sự thật. Nhưng còn có một cái gì khác nữa ở anh ta làm cô không yên lòng. Đôi khi cô bắt gặp ở Nando một cái nhìn khinh khỉnh lạnh lùng. Đó có phải là dấu hiệu của sự khinh bỉ không nhỉ? Không, hoàn toàn không phải. Tuy nhiên trong cách đối xử của anh ta với cô vẫn có một điều gì đó mà cô không thể hiểu nổi. Tuy nhiên nó luôn luôn biến mất khi anh cầm tay cô hay nói với cô bằng một giọng nói nhẹ nhàng, ấm áp. Bằng trực giác cô cảm nhận được anh ta là người thông minh tốt bụng. Trong những lúc họ trò chuyện với nhau, cô cảm phục trước tầm hiểu biết rộng của anh và cảm động trước sự anh quan tâm đến những người nghèo trên trái đất. Mặc dù rất sành sỏi trong việc tán tỉnh phụ nữ, anh ta chỉ nói đến mẹ và em gái mình với tình cảm chân thành. Chắc chắn anh có lòng kính trọng đối với phụ nữ có cương vị của họ. Nhưng anh ta có tôn trọng họ hay không? Amy không thể phân biệt được trong thái độ của anh ta đâu là thật đâu là giả.

Amy đứng dậy ra ngoài ăn trưa. Một động lực bắt đầu hình thành trong cô. Trước đây, hồi còn học đại học, khi chơi tennis, Amy bao giờ cô sợ hay né tránh những trận đấu với người giỏi hơn. Đôi khi cô đã chiến thắng trong những trận đấu không cân sức. Dù thắng hay thua thì đó cũng là sự thách thức mà cô rất thích. Bây giờ cô có cảm giác mình sắp bước vào một sân đấu với một đối thủ cũng cứng rắn như cô.

Trước khi hết giờ ăn trưa khá lâu, Amy đã ngồi vào bàn làm việc của mình. Hôm nay cũng như mọi ngày, cô không muốn về muộn để phòng ông Richardson về sớm và nhìn lên đồng hồ khi cô về. Cô không muốn cho ông ta có được niềm vui khi sa thải cô.

Amy cau mày đưa tay lên gãi trán, cố nghĩ xem nên viết đơn thôi việc như thế nào. Rồi cô bắt đầu đánh máy. Đánh máy xong, cô gấp tờ giấy lại bỏ vào một phong bì rồi đề tên ông Richardson. Cô đứng dậy đi vào phòng làm việc của ông ta và đặt phong bì lên bàn làm việc. Khi ngồi vào bàn ông ta sẽ thấy nó ngay.

Linda đến đúng một giờ. Cô kéo tấm phủ máy chữ trước khi ngồi vào ghế.

- Con yêu tinh của chúng ta về chưa? - Linda hỏi mắt liếc nhanh về phía phòng ông Richardson.

- Tôi có một điều ngạc nhiên thú vị đang đợi ông ta. Có thể là một sự thất vọng - Amy mỉm cười hài lòng.

Linda nhìn cô với vẻ tò mò:

- Có việc gì thế? Trông chị cứ như con mèo trong chuyện ngụ ngôn vừa nuốt xong con chim hoàng yến.

Đột nhiên Linda trợn mắt lên

- Amy, chị không định... chị đã...

Amy gật đầu bình thản:

-Tôi định và tôi đã làm.

Linda nhìn Amy với con mắt nửa tin nửa ngờ.

- Khi nào? Chị định gắn bó với cái nhà máy rượu chết tiệt ấy à? Chị viết đơn xin nghỉ việc thật à?

Amy khoanh tay, ngồi dựa lưng vào ghế, mỉm cười:

- Tôi vừa mới viết đây. Bắt buộc tôi phải báo trước hai tuần theo quy định. Dù sao thì bây giờ đơn cũng đã nằm trên bàn ông ta rồi. Tôi sợ rằng tôi đã lường gạt ông ta. Thực ra ông ta đang trông mong cơ hội để sa thải tôi.

Nét mặt Amy trở nên trầm ngâm.

- Tôi sắp đi Ý. Tôi quyết định như vậy. Tôi không biết là mình có dính sâu vào cái mà chị gọi là nhà máy rượu chết tiệt ấy không. Nhưng tôi khao khát được trông thấy nó. Ông tôi đã sinh ra ở đó. Tôi cảm thấy mình mắc nợ với nó và phải nhìn thấy nó trước khi... - giọng cô nghẹn ngào.

- Trước khi chị từ bỏ cổ phần chứ gì? - Linda hỏi.

- Tôi không biết. Thật đấy. Người anh họ của tôi muốn mua lại cổ phần. Có thể tôi sẽ nhượng lại cho anh ta nhưng không phải trước khi nhìn thấy nó.

Linda nheo mắt đùa cợt.

- Tôi cho rằng ông anh họ thời Phục hưng của chị sẽ chẳng thể làm gì trước quyết định này. Nghe chị kể về anh ta mà tôi thấy mê.

-Anh ta hấp dẫn theo kiểu một ông chủ. Nhưng anh ta đừng hòng có được cổ phần của tôi bằng cung cách ấy. Nó sẽ có khi tôi nhận thức được rằng làm việc ở một nhà máy rượu ở nước ngoài không thích hợp với tôi.

Giọng Linda chợt nghiêm nghị.

- Có thể đây không phải là việc của tôi, nhưng chị sẽ bị thất nghiệp. Chị lấy tiền đâu ra mà đi Châu Âu?

Amy gật đầu.

- Tôi biết. Có thể tôi đang làm một việc gì đó hơi điên rồ, nhưng mẹ tôi đã để lại cho tôi một khoản bảo hiểm. Số tiền không lớn lắm nhưng tôi chưa bao giờ đụng đến nó. Tôi để dành cho những việc thực sự cần thiết. Và chuyến đi này chính là việc đó.

Cô hít một hơi thở sâu rồi cười to.

- Ôi, Linda, việc đã làm rồi! Thực tế tôi đang trên đường đến Ý. Hãy đến ăn bữa tối với tôi. Chúng ta sẽ ăn mừng sự kiện. Tôi sẽ đãi chị một chai Vino d'Oro. Rượu của tôi đấy. Ngon tuyệt vời.

- Trời ơi, Chị là một tên trùm tư bản. Được rồi, tôi sẽ đến. Mà có được gặp gã Borgia của chúng ta ở đây không?

- Không, Tôi không mời anh ta. Anh ta đã nói có rất nhiều việc phải làm trong cả ngày hôm nay.

- Tệ quá, tôi cứ mong...

Ông Richardson bước vào, vẻ mặt vênh vang, không thèm nhìn ai, ông đi thẳng về phòng của mình.

- Mẹ kiếp, Hấn đóng cửa rồi! Tôi muốn nhìn thấy mặt hấn khi hấn đọc đơn của chị. - Linda thì thầm khi cả hai người quay trở về với công việc.

Chuyến đi đã được dự định của Amy sang Ý là chủ đề chính của cuộc trò chuyện khi cô ăn tối cùng Bert hai ngày sau đó.

- Tôi không nghĩ rằng cô đang làm một việc đúng đắn - Bert nói, đôi mắt màu nâu nghiêm nghị của anh nhìn thẳng vào mắt cô. - Cô không biết ngôn ngữ của họ, không biết gì về rượu vang và biết rất ít về những người họ hàng ở đây. Có thể cô không thích họ mà họ cũng không thích cô... Tôi không biết họ sẽ chịu đựng việc này như thế nào.

Amy trù mến nhìn Bert. Anh có mái tóc màu nâu gọn gàng, khuôn mặt chữ điền chân thật, ăn mặc gọn gàng. Anh là mẫu đàn ông mà mẹ cô muốn cô lấy làm chồng. Họ hẹn hò nhau đã sáu tháng nay, đủ thời gian để Amy nhận ra rằng cô thích anh nhưng sẽ không bao giờ yêu anh. Nụ hôn lúc tạm biệt của anh lúc chia tay rất nhẹ nhàng, ngọt ngào nhưng nó không mấy nay làm trái tim cô rung động hồi hộp. Amy trả lời.

- Có thể anh nói đúng, Bert, ạ. Nhưng đó chính là điều thách thức tôi. Tôi sẽ không bao giờ cảm thấy hài lòng nếu không thấy thực hiện được ước nguyện.

Bert nhếch mép cười:

- Cô biết không, Amy. Có những điều còn tồi hơn việc lấy một luật sư làm chồng. Nếu như cuộc khiêu vũ quanh những chùm nho cùng với ông anh họ của cô trở nên chán ngắt thì cô biết nên tìm tôi ở đâu rồi đấy.

Liệu cô có nhầm lẫn không nhỉ? Bert vui tính, thành đạt và dễ thương. Amy ước gì cô muốn anh làm chồng. Cô miễn cưỡng trả lời.

- Có thể tôi sẽ quay về sớm hơn anh tính. Tôi đã đọc nhiều tài liệu về sản xuất rượu vang và nhận thấy rằng nó không đơn giản và thô sơ như tôi nghĩ. Hơn nữa tôi có cảm giác ông anh họ của tôi luôn luôn muốn cho tôi ra rìa.

Bert cầm cốc rượu của anh lên, nhìn Amy qua miệng cốc.

- Tôi nghĩ ta có việc phải làm đây. Tôi có cảm giác hai người cương quyết đối đầu với nhau giữa những thùng rượu. Rồi anh ta sẽ thấy cô giữ miếng như thế nào.

Amy cũng nâng cốc của mình lên nhìn chăm chăm vào chất lỏng màu vàng nhạt trong cốc. Đó là rượu vang VINO D'ORO. Đột nhiên cô mỉm cười.

- Có thể anh đoán đúng. Mẹ tôi thường bảo tôi là một người dễ tính, nhưng khi bị ép buộc thì trở nên bướng bỉnh như một con la Missouri.

- Đó không phải là một tính xấu, đặc biệt khi cô phải đương đầu với một người đàn ông khá quý quyết. Nhưng riêng tôi, tôi luôn luôn thấy cô dễ thương.

Nói đến đây, Bert ngừng lại, nhìn Amy trù mến.

- Hứa với tôi là trở về sớm nhé, Amy. Trở về càng sớm càng tốt. Tôi đã đặt mua vé xem bóng đá cho cả hai mùa năm nay. Chúng ta đừng để phí chúng.

Bert lại lặp lại lời cầu khẩn của mình khi tiễn cô ra máy bay vào một buổi tối sau đó một tháng.

- Anh đã mua vé máy bay rồi. Đừng để anh phải mời một người khác ngồi với anh. Anh thừa nhận có nhiều cô gái xinh đẹp tán công anh, nhưng anh vẫn thích em hơn.

Amy phá lên cười.

- Và anh muốn em phải cảm thấy phải có lỗi với anh chứ gì? Ai mà biết được. Có thể em sẽ tiu nghỉu trở về trước mùa bóng kết thúc.

Máy bay đã gọi hành khách. Bert tạm biệt và ôm hôn lần cuối cùng. Anh còn gọi với theo dặn cô hãy cẩn thận giữ mình.

Cô vẫy anh rồi bước vào phòng đợi. Đây không phải là lần đầu tiên cô thấy hối hận vì đã không cảm thấy một tình cảm gì khác đối với anh, ngoài tình bạn. Những tuyến nội tiết hay hoóc môn khi giá nào đấy, chúng nằm yên khi cô ở bên Bert, nhưng lại hoạt động dữ dội khi cô ở bên Nando.

Khi máy bay cất cánh, trên đường tới Ý. Amy thắt chặt dây bảo hiểm, dựa lưng vào ghế, lim dim đôi mắt. Đây có thể là việc làm khôn ngoan mà cũng có thể là rồ dại. Dù sao đi nữa cô cũng đang trên đường tới nhà máy rượu của cô mà.

Trong ví của Amy có một bức thư của Nando, nói rằng anh ta và mọi người trong gia đình chờ đón cô sang chơi. Mẹ anh ta cũng viết thư cho cô, lịch thiệp mời cô ở lại Villa Cielo trong chuyến thăm Ý của cô.

“Đi thăm”! Đây mới là từ then chốt đây. Nó không được gạch dưới trong các bức thư của Nando và của mẹ anh, nhưng nó có tác dụng nhấn mạnh chẳng kém.

Trong suốt hơn bốn tuần lễ qua, Amy đã tới các hiệu sách và thư viện để tìm các thông tin về rượu vang, đặc biệt là rượu vang Ý và đặc biệt hơn nữa là VINO D'ORO. Nhưng cô chẳng tìm được điều gì bổ ích. Các cuộc hội thảo về rượu vang thì quá chung chung còn các cuốn sách kỹ thuật thì quá phức tạp. Cô chỉ tìm thấy vài dòng nói về VINO D'ORO, có lẽ do sản phẩm chưa thật có tiếng vang.

Amy lo lắng cảm thấy Nando đã đúng khi nói rằng cô đang làm một việc quá sức mình. Tuy nhiên, cô vẫn còn bị kích động trước viễn cảnh được đi thăm nhà máy rượu mà cô sở hữu một phần.

Đã quá muộn để làm bất cứ việc gì về vấn đề ngôn ngữ. Lúc đầu Amy định theo học một khóa cấp tốc ở Berlitz, nhưng rồi cô lại từ bỏ ý định. Đơn giản vì có quá nhiều việc khác phải làm: gói ghém đồ đạc, thông báo cho người quản lý nhà, cắt liên lạc điện thoại... Cô đã mua một cuốn từ điển Anh - Ý và bắt đầu học một số từ. Cô tra một từ mà Nando hay dùng “CARA”. Như cô đã đoán trước, nó có nghĩa là “em yêu”. Cô học cách nói “đồng ý” và “không đồng ý”. Một số từ cô có thể nhớ dễ dàng, nhưng cấu trúc câu và ngữ pháp thì cô hoàn toàn mù tịt.

4. Chương 4

Khi chiếc máy bay phản lực khổng lồ đổ xuống sân bay Leonardo de Vinci ở ngoại ô Roma, Amy bắt đầu cầm lấy hành lý của mình. Cô dừng lại một lát nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay. Tất cả những gì mà cô có thể nhìn thấy chỉ là một phía của ga hành khách to lớn, nhưng cô vẫn thấy chênh choáng như vừa uống rượu mạnh. Cô đã ở đất Ý.

Trong tòa nhà sân bay, Amy lập tức bị bao quanh bởi những giọng nói ồn ào. Mặc dù mới sáng sớm, khắp xung quanh cô là những cánh tay đầy cảm động và những cuộc đón tiếp nồng nhiệt. Mọi người làm điệu bộ, ôm hôn nhau, cười đùa và gọi nhau í ới. Quầy bán hoa chật ních, đây đó những người sắp phải chia tay đang đưa khăn mùi soa lên lau nước mắt.

Amy đứng lặng yên, nhìn dòng người cuộn cuộn quanh cô, đôi mắt sáng lên, hồ đồi. Cô sung sướng vì đã được ở đây, nghe những giọng nói riu rít quanh mình mặc dù cô chẳng hiểu gì cả.

Amy rất muốn đi một vòng quanh nhà ga để ngắm cảnh hít thở bầu không khí mới lạ, sống động. Nhưng chuyến bay kế tiếp tới Villfranca của cô sắp cất cánh. Cô chỉ còn đủ thời gian qua hải quan. Amy liếc nhìn đồng hồ rồi chợt nhớ ra cô không còn ở New York và cô lấy lại giờ theo chiếc đồng hồ lớn ở nhà ga. Cô nhìn quang cảnh mình một lần nữa rồi bước về phía cửa dành cho chuyến bay của cô. Amy vẫn còn xúc động khi cô xuống máy bay ở Villfranca, nhưng vì một nguyên nhân khác. Cô đưa mắt ra nhìn đám đông ra đón người nhà vừa xuống máy bay. Cô không nhìn thấy Nando mặc dù anh đã đánh điện cho cô báo trước là sẽ đón cô ở sân bay.

Đột nhiên, một dáng người cao cao lướt qua đám đông tiến về phía Amy. Cô cảm thấy choáng váng - Đó là Nando Bonavia.

Amy thấy trong lòng xao xuyến. Đây không phải là cách thức để cô đối đầu với kẻ thách thức đang xuất hiện trước mặt cô. Cô cần phải tự vệ, xác định rằng nếu anh ta hôn cô, cô sẽ lạnh lùng, không xúc động và không hôn trả.

Nando không hôn cô. Anh chỉ mỉm cười với cô, cầm tay cô đưa nhẹ lên môi hôn và nói:

-Amy thân yêu, thế mà đã quá lâu rồi. Từ khi xa em, anh đã ý thức được nhiều điều mà chủ yếu: có một cái gì đó thiếu vắng trong cuộc sống của anh.

Giọng anh vui vui, vì thế mà câu nói có vẻ không giống với những lời lẽ trong các vở kịch.

Amy cảm thấy nhẹ nhõm vì không phải kìm hãm cảm xúc của mình. Tất nhiên Nando không thể hôn cô ở đây, giữa đám đông. Anh ta quá thận trọng nên không dám làm việc ấy.

Nando lấy hành lý cho cô rồi giúp cô lên xe. Anh ngồi vào một bên, mỉm cười với cô rồi khéo léo quay đầu xe, nhập vào dòng xe cộ đang chuyển động với tốc độ kinh người.

Amy căng người ra, hơi thở run run. Cô thấy những người lái xe, người nào cũng như người nào, có vẻ như đang muốn tự hủy hoại mình. Trước đây, Amy từng cho rằng giao thông ở New York đã làm cho cô dày dạn hơn bất cứ nơi nào khác, thế mà cô không khỏi rùng mình khi một chiếc xe máy chạy ra khỏi đường nhánh và xông vào ngay trước mũi xe họ.

Nando liếc nhìn Amy

- Rồi em sẽ quen ngay thôi và chỉ một thời gian ngắn em có thể lái xe mà không phải nghiêng răng như em đang làm bây giờ.

Amy thấy nhẹ cả người khi họ đến ngoại ô Verona, dòng xe cộ đông đúc hẳn lên và xe buộc phải đi chậm lại. Cô ngã người tựa vào lưng ghế thư giãn, những ngón tay không còn co vào nữa.

Lẽ ra Amy phải ra mệt mỏi nhưng trái lại, cô vẫn đủ sức hăm hở dán mắt vào những ngọn tháp nhà thờ và những tháp canh có lỗ châu mai của các pháo đài vươn lên cao bên trong những bức tường vây quanh thành phố.

Thậm chí dường như ánh mặt trời đầu mùa thu ở đây cũng khác. Nó nhuộm các bức tường đất màu son và các tòa nhà bằng đá xám bằng một ánh sáng dịu nhẹ khiến Amy có cảm tưởng cô đang ngắm nhìn không phải một thành phố hiện đại mà là một bức tranh sơn dầu cổ.

Nando ngoặt gấp, cho xe đi qua một cổng hẹp trên bức tường bao quanh thành phố chạy vào một đường phố quanh co đông đúc. Ngay lập tức Amy nghe thấy tiếng còi hổi hả của những chiếc xe vespa trên đường phố, tiếng ngân nga của chuông nhà thờ. Sau đó là tiếng ồn ào của những giọng nói tiếng la hét, tiếng cười, tiếng hát. Và cũng giống như ở sân bay Roma, không khí sục nức hương thơm của mùi cafe rang chín. Amy say mê nhìn bên này đường phố rồi lại bên kia như cố thu hết cảnh vật vào mắt. Cô nói:

- Nando, đây là tất cả những gì tôi mong đợi. Và còn nhiều.. nhiều nữa...

Nando bỏ một tay ra khỏi bánh lái đặt lên tay Amy:

- Chúng tôi, những người thuộc dòng họ Bonavia, là những người thành kiến. Đối với chúng tôi, trên trái đất này chỉ tồn tại một thành phố: Verona. Đây là thành phố đẹp nhất, hòn ngọc của Ý. Như em đã biết, nó cũng là quê hương của Romeo và Juliet, là thành phố của tình yêu. Anh hy vọng sẽ chứng minh với em điều đó, Amy. Và lần này em không được từ chối anh như có lần em đã từng làm.

Nói rồi Nando rút tay về, tập trung vào lái xe tránh những người đi xe đạp bất cẩn thỉnh thoảng lại lượn sát vào ô tô.

Amy lim dim đôi mắt, vẻ thích thú. Chiến dịch thực sự bắt đầu rồi đây. Loạt đạn đầu tiên đã được bắn ra mở màn chỉ những gì mà anh ta mưu tính trước. Tò mò liếc nhìn khuôn mặt rắn rỏi của Nando cô muốn biết xem anh ta có dò xét cô đang nghĩ gì không. Chắc chắn anh ta cho rằng đầu óc cô đang chứa đầy những phỏng đoán. Được rồi anh ta sắp có những điều bất ngờ.

Amy hoàn toàn hướng sự chú ý của mình vào thành phố đang mở ra trước mắt cô, những ban công và khung sắt trang trí mặt trước các ngôi nhà. Những đường phố đông đúc được xây dựng cách đây hàng thế kỷ cho ngựa và xe ngựa đi, nay chỉ là những lối đi nhỏ hẹp cho ô tô. Nando đôi lúc phải lái xe ngoằn ngoèo để tránh những người đi bộ từ cửa hiệu hay từ trong nhà xông thẳng ra phố. Đôi lúc, họ tự nhiên lao thẳng vào trước mũi xe.

Nando phóng xe qua một chiếc cầu nhỏ soi bóng xuống dòng sông như một dải bạc chảy lững lờ qua thành phố. Khi cho xe quay về hướng các bức tường bao quanh thành phố, anh nói:

- Vừa rồi là cầu Adige. Những nơi ta chưa thăm đành để dịp khác. Anh chỉ muốn giới thiệu thoáng qua cho em biết thế thôi. Bây giờ chắc là mẹ anh đang đợi vì bà đang nóng lòng muốn gặp em.

Nando phóng xe ra đường cao tốc hướng về phía Monte Cielo

- Tôi phải nói rằng tôi rất sung sướng khi thấy mẹ anh và tôi có thể giao tiếp được với nhau. Bà viết thư cho tôi bằng tiếng Anh, vậy chắc hẳn bà phải nói được. Tôi cảm thấy rất lúng túng vì biết quá ít tiếng Ý. Nếu mẹ tôi có biết thì bà cũng không bao giờ nói ở nhà. Thậm chí ông tôi cũng nói tiếng Anh, chỉ khi nào bị kích động ông mới thốt ra vài tiếng Ý.

- Cả gia đình anh nói tiếng Anh, Bởi vậy em sẽ không gặp khó khăn gì cả. Bọn anh trước đây có gia sư người Anh. Đó là một xa xỉ trong những ngày tồi tệ sau chiến tranh nhưng mẹ anh không bằng lòng cho bọn anh học thứ tiếng Anh ngoài đường phố vì nó có cả những lời thô tục. Và bà đã thuê gia sư cho bọn anh. Không biết bà đã phải cố gắng thế nào, nhưng bà là người có ý chí mạnh mẽ. Rồi em sẽ thấy.

Amy thật ngạc nhiên vì Nando không hề đá động gì đến cổ phần của cô hoặc hỏi xem cô có mang chứng thư theo không. Có thể anh cho rằng cô không quên vì thái độ của anh cực kỳ thân mật. Chắc anh hoàn toàn tin rằng cô sẽ nhượng cổ phần của cô cho anh.

Đi được khoảng mười lăm, hai mươi phút, phong cảnh bắt đầu thay đổi, những khối nhà dày đặc đã nhường chỗ cho những cánh đồng, nơi có những giàn nho dựng thành hàng thẳng tắp trên các sườn đồi. Nando cho xe đi chậm lại rồi rẽ vào một con đường quanh co nằm giữa những vườn nho dẫn đến một lâu đài thực sự - Amy kêu lên trong khi ngắm lâu đài. - Chắc nó lâu đời lắm rồi?.

- Đúng vậy và đây là lâu đài thân yêu của tôi. Đây cũng là nhà máy rượu của chúng ta. Cha tôi đã điều hành công việc khá tốt và còn muốn mở rộng nó ra. Ông đã mua những mảnh đất gần kề những vườn nho của ông và tình cờ lâu đài cổ này nằm trên mảnh đất đó.

Amy quay đầu lại nhìn anh nữa tin nữa ngờ, không nói một lời, cô lại nhìn lên công trình đồ sộ.

Tòa lâu đài được xây bằng đá - những khối đá vuông nhạt màu, nhô cao trên nền trời nhuốm ánh nắng hoàng hôn. Các vòm và những tháp nhỏ nhô ra khỏi tường, xung quanh có lỗ châu mai. Amy có thể nhìn thấy các cửa sổ, một số trong những cái đó chỉ là những ô trống nằm sâu trong bức tường dày. Nhiều cửa được chắn bằng những tấm lưới thép cầu kỳ. Ở hai góc nhìn xuống thung lũng phía dưới có hai tháp canh. Khi họ đến gần hơn, Amy thấy cả chiếc cầu rút bắc qua một con hào. Cô thì thầm.

- Thật tuyệt diệu, Nando. Như là huyền thoại vậy. Một cái gì đó bên ngoài các cuốn sách về các hiệp sĩ và tinh thần thượng võ. Thật khó mà tưởng tượng tòa kiến trúc uy nghi này lại là một nhà máy rượu của chúng ta.

Không biết Nando có nghe thấy từ chúng ta không, hay anh cố tình lơ đi. Anh trả lời:

- Chiếc cầu rút và con hào chỉ là ấn tượng bề ngoài. Phía trong còn có một cái sân rộng thường dùng làm nơi giao hàng. Nhưng khách tham quan nhà máy rượu thường thích thú ngắm con hào và chiếc cầu nên chúng tôi vẫn cứ để nguyên như cũ.

Vì con đường chạy qua mặt trước tòa lâu đài nên khi đi ngang qua chiếc cầu, Amy thoáng nhìn thấy khoảng sân rải sỏi, những bậc thềm đá rộng và cánh cửa tán đỉnh rive nặng nề.

Phía sau tòa lâu đài, một bức tường đá cao làm thành một hình bán nguyệt khổng lồ bao bọc toàn bộ sân sau. Qua cánh cổng sắt mở vào trong sân, Amy nhìn thấy những chiếc xe tải hiện đại xếp hàng nối đuôi nhau. Trông chúng có vẻ đối nghịch lạ thường với tòa lâu đài cổ. Cô cũng nghe thấy tiếng máy nghiền vọng ra từ bên trong và không khí ẩm áp dịu dịu mag theo một thứ mùi chua chua, nồng nồng của rượu lên men.

- Anh có biết tòa lâu đài này bao nhiêu tuổi không? - Amy hỏi khi cô quay lại nhìn hai tòa tháp cao đồ sộ.

- Con số chính xác à? Không. Nhưng anh đoán nó được xây vào khoảng thế kỷ 14. Có thể vào giữa thế kỷ.

- Thật không thể tưởng tượng được. Ở Mỹ, chúng tôi coi một vật gì đó là đồ cổ nếu nó có tuổi khoảng hai trăm năm.

Cô lại liếc nhìn về phía sau:

- Đường như thời gian chẳng ảnh hưởng gì nó. Tôi cho rằng lúc mới ra đời nó như thế nào thì bây giờ vẫn thế.

Nando lắc đầu:

- Tôi e rằng không đúng. À, vâng nếu như nói về vẻ bề ngoài thì có thể như vậy. Những năm cuối cùng của chốc chiến tranh thế giới thứ hai, máy bay khi bay qua đây, có thể là một máy bay Mỹ đã ném bom xuống ngay chính giữa tòa lâu đài. Khu vực ấy giờ chúng tôi đã xây dựng lại, nơi đây chính là nhà máy rượu. Những phần còn lại thì vẫn y nguyên, không thay đổi.

Máy bay của ai đã ném bom xuống đây thì cũng vậy thôi. Amy căm ghét những hành động phá hủy tòa lâu đài kiến trúc cổ này. Cô căm ghét vì bây giờ, tòa lâu đài là cái gì đó thân thương đối với cô.

Họ ngoặt lên con đường dẫn tới một tòa biệt thự nằm sau bức tường đá có cánh cổng sắt. Nando bấm còi và một người đàn ông trung niên ra mở cửa cho xe đi vào bên trong sân.

Trước mặt Amy là một tòa nhà hai tầng dài, bao quanh một cái sân thành hình chữ N. Ngôi nhà cũng dường như không có tuổi. Thời gian có làm cho nó hư mòn đi đôi chút nhưng nó vẫn đẹp và đường bệ.

Ngôi nhà được xây bằng sa thạch màu nhạt, có bốn ban công nhô ra từ tầng hai, dây trường xuân bò lan, bám vào tường, làm mềm đi những đường nét cứng ngắt của ngôi nhà.

Nando dừng xe, quay lại mỉm cười nói với Amy.

- Cha anh đã cải tạo lại ngôi nhà này. Trong thời gian em ở thăm chúng tôi, hãy coi nó như nhà của em.

Amy để ý thấy anh ta dùng từ “thăm”. Tuy nhiên cô chỉ nói:

- Cảm ơn anh, Nando.

Nando mở cửa xe và giúp cô ra khỏi xe:

Họ cùng nhau bước lên lối đi chính giữa, hai bên là những thảm cỏ mềm. Rải rác có những chiếc chậu đá lớn phủ đầy những bông hoa sắc sỡ. Qua ba bậc thềm là tới hiên nhà rộng rãi, lát đá, đối diện với toàn bộ bề ngang của ngôi nhà. Ở chính giữa hiên có một chiếc dù sọc đỏ trắng sắc sỡ che một chiếc bàn và vài chiếc ghế. Trông nó thật nghịch ngợm giữa một nơi mà mọi thứ đều có vẻ trang nghiêm và cổ kính.

Nando đẩy cánh cửa gỗ chạm trổ cho Amy bước vào một phòng khách rộng rãi. Những bức tranh sơn dầu lồng trong khung vàng treo quanh tường. Một tấm thảm phương đông đất nện màu đỏ sẫm trải trên sàn đá cẩm thạch. Amy đứng ngây người, nhìn một tấm thảm lông lấy khác treo trên tường. Bức thảm mô tả một cảnh đi săn với những con ngựa đóng yên cương màu đỏ sẫm và những con chó săn đeo dây xích bằng vàng. Đi đầu là một người đàn ông trẻ, đầu đội chiếc mũ được trang trí bằng những chùm lông chim, cưỡi trên lưng một con ngựa đen như than đang tung vó lao vào cuộc vượt đui.

Amy có cảm giác như cô đang bước vào phòng trưng bày của một bảo tàng mỹ thuật nào đó.

- Vào đi Amy. Mẹ tôi đang nóng lòng muốn gặp em. Em có nhận thấy em là người họ hàng ở Mỹ lần đầu tiên đến Villa Cielo không? Nando hỏi không đợi Amy trả lời, anh dẫn cô về phía một cánh cửa mở. Hai bên tường có những chiếc ghế bằng gỗ chạm trổ màu sẫm.

Đến phòng tiếp theo, Amy thấy nó hết như cái hành lang. Nó cũng dài dài như vậy và những bức tranh tối màu cũng chiếm ưu thế.

Có một bức tranh vẽ đồng quê được vẽ thẳng lên bức tường bên làm nhẹ đi phần nào những chiếc ghế trông có vẻ nặng nề và những tấm màn nhung xanh treo ở cửa sổ. Trong chiếc lò sưởi bằng đá cẩm thạch xanh có những khúc củi nhưng người ta không đốt lửa vì trời còn ẩm.

Bà mẹ Nando ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đặt cạnh lò sưởi. Khi hai người bước về phía bà ta, Amy cảm thấy có lẽ cô nên cúi chào như người ta vẫn thường làm khi đến trước mặt nhà vua. Cô không cất nghĩa được tại sao cô lại có cảm giác như vậy. Có lẽ là do vẻ quyền quý của bà ta.

Amy nhận thấy Nando và mẹ anh ta rất giống nhau. Cũng gương mặt rắn rỏi, đôi mắt màu xám nằm cách xa nhau và khuôn mặt nhìn nghiêng có vẻ cay nghiệt. Tuy nhiên Nando thì cao lớn, còn mẹ anh thì dù đã ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế tựa lưng cao, trông vẫn bé nhỏ. Amy nghĩ, có lẽ chưa bao giờ bà ta xinh đẹp. Tuy nhiên trên khuôn mặt khắc khổ của bà lộ rõ vẻ uy nghi, với mái tóc ngắn chải ngược ra phía sau. Bộ váy liền áo đen của bà cài khuy nhưng nó lại rất phù hợp với khuôn mặt lạnh lùng bí ẩn như pho tượng của bà, một khuôn mặt vô cảm, ngoại trừ ánh mắt lạnh như băng giá. Nếu Nando dường như đã bước ra từ trong một bức tranh thời Phục Hưng, thì mẹ anh ta cũng như đang từ một khung vải nhìn xuống.

Bà già không hé răng một lời cho đến khi Nando và Amy bước tới gần nơi bà ngồi. Rồi mỉm cười một cách bí ẩn, bà nói với Amy.

- Amy thân yêu, chúc mừng cháu đã đến Italia, đến Villa Cielo.

Giọng nói của bà lịch thiệp nhưng rất lạnh. Bà chìa một bàn tay gầy guộc nhợt nhạt ra cho Amy. Cô ngạc nhiên trước cái bắt tay rất chặt của bà.

- Cám ơn bà vì đã đón tiếp cháu chu đáo. - Amy nói.

-Ồ không có gì. Không phải ngày nào người ta cũng có người thân đã mất liên lạc từ lâu tới thăm đâu. - Bà nói rồi gật đầu ra hiệu cho Amy ngồi xuống.

Amy ngồi xuống ghế. Cô liếm môi, bối rối không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào. Nên xưng hô với bà mẹ Nando như thế nào nhỉ?

Bà già nhanh chóng đưa ra lời đáp cho câu hỏi ngầm của Amy. Cô cảm thấy khó chịu vì bà đọc được ý nghĩ của cô.

-Tôi nghĩ cô nên gọi tôi là cô Lucia. Anh họ cô là Franco cũng gọi tôi như vậy.

Trong ngữ điệu của người đàn bà này có một cái gì đó làm cho Amy ý thức được một lời cảnh cáo. Cô vội trả lời:

-Ồ, tất nhiên, cháu cũng muốn gọi như vậy, cô Lucia.

Có một cái gì đó - một cái gì đó rất mơ hồ trong thái độ của bà ta. Amy có cảm giác cô bị kẹp giữa hai gọng kìm. - Nando và mẹ anh ta. Cả hai người cũng gây cho cô những sức ép vô hình. Nhất định không phải cô tưởng tượng ra điều này. Amy từng nghe nói rằng các động vật có khả năng cảm nhận được sự nguy hiểm nhờ những nếp nhăn sau gáy chúng. Nhưng cô có cường quá chăng? Tình hình này chắc chắn chưa dẫn đến điều gì thực sự nguy hiểm.

- Chúng ta sắp uống trà - Bà Bonavia nói.- Cháu có muốn về phòng mình để tắm rửa sau một chuyến đi dài không?

- Vâng, nếu cô cho phép, cô Lucia. Cháu muốn thay bộ quần áo đi đường chỉ mất vài phút thôi.

Bà già đưa một bàn tay lên. Bàn tay nhợt nhạt gần như trong suốt, ngón tay đeo đầy nhẫn.

- Nando, con chỉ đường cho Amy phòng cô ấy đi. Chúng ta đã chuẩn bị sẵn phòng khách rồi đấy.

Amy và Nando rời khỏi phòng cùng nhau bước lên cầu thang bằng đá cẩm thạch.

- Em gái tôi ở trong thị trấn nhưng nó sẽ về đây vào đúng giờ ăn tối. Franco làm việc trong nhà máy rượu và sẽ về nhà uống trà. Vì vậy em sắp được giới thiệu với toàn bộ gia đình. - Nando nhẹ nhàng nói trong khi dẫn cô đi xuống một hành lang dài, hai bên tường được trang trí bằng những bức tranh sơn dầu.

Họ dừng lại bên cạnh một cánh cửa màu kem nhạt được trang trí bằng những đường xoắn ốc bằng vàng.

Nando mở cửa ra.

Căn phòng thoáng khí và tràn đầy ánh sáng, có một ban công. Qua cánh cửa chớp mở, những tấm rèm trắng mềm mại khẽ lay động trong gió.

Trước khi Amy định cảm ơn Nando và nhắc lại sẽ uống trà cùng với họ sau vài phút nữa. Nando đã đưa hai tay quàng quanh người cô. Trong khi kéo cô lại gần, anh nhìn cô bằng một ánh mắt không thể hiểu nổi. Tuy nhiên, anh không hôn cô mà chỉ dùng môi mơn trớn xung quanh tai cô. Hơi thở ấm áp của anh làm cô khó chịu.

Amy cố gắng chống cự, cố gắng đẩy người anh ra. Nhưng Nando ôm cô rất chặt và đưa môi anh gần môi cô, hai bàn tay vẫn ôm chặt eo cô. Anh ghì chặt cô hơn nữa cho đến khi hai cơ thể chạm vào nhau và cô cảm nhận được đường nét bên ngoài của cơ thể đàn ông khỏe mạnh của anh. Amy chống cự thêm một lúc nữa, trong khi tự nhắc nhở mình rằng đây chắc chắn là điều mà Nando đã dự định trước. - Bề gãy mọi sự kháng cự của cô bằng sức hấp dẫn tình dục mạnh mẽ của anh ta. Nhưng những cảm xúc đã phản bội lại cô. Khi môi anh gần môi cô đến nỗi cô có thể cảm thấy hơi thở ấm áp nhẹ nhàng của anh thì cô mất hết lý trí. Cô đưa môi mình tìm gặp môi anh.

Giọng Nando chợt vang lên giống như một tia nước lạnh. Anh ngừng đầu lên, sổ ra một tràng tiếng Ý với người nào đó đứng đằng sau cô. Amy quay đầu lại và cô nhìn thấy một người hầu đang đứng ở cửa ra vào, tay xách quần áo của cô. Cô cảm thấy lo sợ, hai má nóng bừng vì xấu hổ.

Tuy nhiên, người hầu chỉ tỏ thái độ lịch sự, không quan trọng đến sự việc vừa xảy ra khi anh ta gật đầu trả lời Nando. Anh ta khẽ cúi chào và lẩm bẩm câu gì đó bằng tiếng Ý với Amy rồi bước vào trong phòng, bước qua tấm thảm và đặt hành lý của cô xuống sàn nhà. Anh ta nói câu gì nữa với Nando rồi đứng thẳng người cho đến khi ông chủ đưa một tay lên ra hiệu cho lui. Anh ta khẽ cúi chào Amy, lùi lại phía sau vài bước rồi quay người bước ra khỏi cửa, nhẹ nhàng đóng cửa.

Nando lại ôm lấy Amy như thể muốn tiếp tục những gì đang bỏ dở. Trước khi cô kịp phản ứng thì môi anh đã gắn chặt lấy và tay anh lần lần khuy áo của cô.

Tuy nhiên, trong những động tác của Nando có cái gì đó tỏ rõ sự tính toán lạnh lùng, thô bỉ khiến Amy chợt bừng tỉnh. Những cảm xúc vừa trôi dạt đột ngột biến mất. Liệu Nando có nghĩ rằng cô là loại người dễ dãi, sẵn sàng ngã vào vòng tay của anh bất cứ khi nào anh ta vẫy ngón tay ra hiệu.

Cô đẩy Nando ra, nói với anh ta bằng một giọng cương quyết.

- Đi đi, Nando. Tôi phải thay quần áo. Đừng bắt mẹ anh phải chờ lâu.

Nando nấn ná vài giây trước khi đi khỏi. Anh nói:

- Nhưng chúng ta sẽ gặp lại nhau ngay chứ?

Đó không phải là một câu hỏi. Anh ta mỉm cười với cô thật lẳng lơ, một nụ cười chứa đựng niềm vui sướng và biểu lộ một thái độ khó hiểu khác nữa.

Amy nuốt nước bọt khi nhìn anh ta bước đi rồi cố gắng hết sức bình tĩnh trở lại. Một gã đàn ông quý tha ma bất, - cô cay đắng nghĩ khi bước tới bên giường thay quần áo. Chẳng thể nào mà hiểu nổi anh ta. Làm sao mà anh ta tàn nhẫn đối xử vào chân tường bằng một cuộc tấn công si tình có chủ ý như vậy. Anh ta có cảm xúc gì trong những hành động ấy không? Bản thân Amy chưa bao giờ bị kích thích bởi một người đàn ông đến mức như vậy.

Cô là một con ngốc.

Chỉ đến bây giờ trái tim cô mới hết hồi hộp, những cảm xúc ngọt ngào mới lắng dịu. Cô tự nhủ sẽ phải xử sự cứng rắn hơn trước những cuộc tấn công của anh ta.

Amy vội vã trút bỏ bộ quần áo đi đường. Mở chiếc vali ra, cô lấy một chiếc váy chẽ bằng lụa tơ tằm màu kem. Chiếc váy này sẽ tôn mái tóc màu vàng của cô. Cô mặc váy vào rồi ngắm mình trước gương. Cô bực bội đưa một bàn tay lên vuốt ngực như thể muốn xoa đi dấu vết của những núm vú lộ ra qua lần vải mỏng. Cô cau có nhìn mình trong gương. Nando khơi gợi những cảm xúc dễ dàng hơn là cô có thể xóa bỏ chúng.

Mở chiếc ví ra, cô tô môi bằng thỏi son màu san hô nhạt. Chải qua mái tóc rồi đi xuống phòng khách.

Khi Amy bước vào phòng, có một người đàn ông trẻ đứng cạnh bà Lucia, hai người đang nói chuyện sôi nổi. Thực ra đó là một cuộc đối thoại một phía vì nét mặt bà già có vẻ chịu đựng và nụ cười của bà chẳng có chút gì sinh động.

Nando ngồi trên chiếc ghế nhung xanh sẫm vội đứng lên ngay khi thấy Amy bước vào.

- Cô giữ đúng lời đấy, cô em họ thân mến ạ. Cô chỉ mất có vài phút.

Người đàn ông trẻ, khi Nando nói vội tiến đến bên Amy, chìa tay cho cô.

-Ồ, Amy, xin chào cô.

- Đây là anh họ cô, Franco Rinaldi - Nando lạnh lùng giới thiệu.

Franco không cao như Nando. Anh trẻ hơn Nando vài tuổi với mái tóc màu hạt dẻ hơi ánh vàng. Với khuôn mặt hẹp và đôi mắt tò mò, trông anh rất giống một người môi giới chứng khoán trẻ, thành đạt. Anh ta chẳng giống Nando chút nào.

Amy thấy Franco phát âm tiếng Anh nhẹ hơn giọng của Nando và bà Lucia. Anh ta xiết nhẹ tay cô và nhìn cô với ánh mắt tỏ vẻ hài lòng. Amy phải kìm lại một ý nghĩ vui vui mà cô vừa chợt nảy ra. Rõ ràng cả hai người đàn ông dòng họ Bonavia và Rinaldi đang làm một việc rất thông thường. Họ thích tán tỉnh phụ nữ. Cô mỉm cười với anh ta và nói:

- Rinaldi. Anh là người duy nhất mà tôi biết có cái họ giống với cái họ của ông ngoại tôi.

- À, vâng. Và vì vậy cô với tôi có họ hàng gần hơn với anh Nando đấy nhé.

Franco kéo dài giọng. Trong giọng nói có cái gì đó làm cho Amy phải nhìn lại anh ta. Nét mặt Franco vẫn dịu dàng, tuy vậy trong vài giây ngắn ngủi, đôi mắt màu lục nhạt của anh ta lóe lên những tia sáng ác độc khi liếc nhanh về phía Nando.

Amy không thể hiểu được điều đó, nhưng trước khi kịp lý giải thì Nando đến bên cô.

- Cô thích dùng thứ gì, Amy? Cô uống trà nhé? Hay rượu Seri? Hay rượu Vecmut? Rượu Vecmut người ta còn gọi là “Punt è Mes” mà ở vùng này chúng tôi rất thích uống. Vị nó hơi đắng nhưng uống rất ngon. Hay cô uống thử Vino d'Oro Chiaro, loại rượu mới nhất của chúng tôi?

Amy để ý thấy bà Lucia vẫn ngồi yên trên ghế, tay cầm một tách trà. Duy chỉ có đôi mắt cho cô thấy bà đang ngầm đánh giá cô.

- Nhưng làm sao tôi có thể chọn loại rượu khác ngoài loại rượu của chúng ta? Đó chẳng phải là một sự phản bội sao.

Amy nhẹ nhàng nói rồi ngồi xuống chiếc ghế mà Lucia chỉ cho cô. Cô tựa lưng vào ghế, cố gắng tỏ ra thoải mái mặc dù trong lòng rất bối rối. Rồi Nando đến trước mặt cô, đưa cho cô chiếc ly pha lê, bên trong chứa một thứ chất lỏng màu vàng nhạt.

Cố gắng giấu cảm giác bối rối, Amy cố tình nâng chiếc ly mỏng manh lên, chậm chậm quay tròn. Khi nghiêng nhưng đi, cô để cho chất lỏng chảy xuống thành dòng bên trong chiếc ly. Đó là những “cái chân” của rượu như cô đã từng thấy sách nói đến. Cô chậm chậm đưa chiếc ly đến gần mũi hít hít hương thơm trước khi nếm thử. Cô để cho vài giọt đầu tiên nằm lại trên lưỡi trước khi nuốt - đúng như sách dạy. Mặc dù không nhìn ba người kia, cô vẫn biết họ đang chăm chú nhìn cô.

Franco chợt cao giọng trách móc.

- Tại sao vậy, Nando? Anh đang dấu giếm những gì về cô em họ của chúng ta thế? Tôi nghĩ là cô ấy hiểu biết nhiều về rượu đấy chứ. Anh định giữ cô ấy cho riêng mình chứ gì?

Rồi Franco quay sang nhìn Amy với ánh mắt vui nhộn.

- Cô em họ thân mến, cô sẽ phải thú tội. Cô có phải là một chuyên gia về rượu không?

Amy ngược nhìn lên với đôi mắt ngây thơ. Họ sẽ không đánh lừa cô được trong lĩnh vực này. Thời gian mà cô tiêu tốn trong các thư viện đã được trả giá, cô trả lời.

- Tôi không có một chút hiểu biết gì về rượu. Chúng ta hãy coi tôi như một người mới vào nghề.

Cứ để cho họ ngẫm nghĩ về chuyện này một thời gian. Amy nghĩ.

Amy nhận thấy bà Lucia đang quan sát cô với đôi mắt kín đáo. Cô cảm thấy lo lắng vì bị lôi kéo vào một cuộc đấu mà cô vẫn chưa biết tí gì luật thi đấu. Franco là một đấu thủ nữa làm rối tung các phương án của cô.

Bà già đưa tách trà lên môi, bắt gặp cái nhìn của Amy. Khi đặt tách trà xuống bàn, bà lấy chiếc khăn ăn bằng vải lanh chấm môi rồi nói.

- Cháu là một cô gái đáng yêu. Chắc cháu đã đính hôn với một chàng trai trẻ nào đó ở Mỹ?

Amy lắc đầu.

- Chưa cô ạ. Cháu còn muốn đi thăm nhiều nơi, muốn làm nhiều việc trước khi lấy chồng.

-Ồ, như vậy có khôn ngoan không? Nếu cháu cho phép cô khuyên cháu một vài lời để tránh sai lầm mà các cô gái trẻ xinh đẹp thường mắc phải thì lời khuyên đó là: Đừng để giành mọi việc đến ngày mai, rồi lại ngày mai nữa. Để một ngày nào đó cháu sẽ nhận ra mình đã bỏ lỡ người đàn ông của đời mình. Lúc ấy thì quá muộn.

- Con phải nói rằng con không thể tưởng tượng nổi Amy lại có khi nào chịu nỗi đau ấy - Nando lên tiếng. Anh đi cắt ngang phòng, tay cầm bình rượu định rót thêm rượu cho Amy nhưng cô đẩy tay lên miệng ly từ chối.

Amy cảm thấy nhẹ nhõm khi anh đi khỏi. Cô tự hỏi tại sao Nando lại ảnh hưởng đến cô mạnh như vậy nhỉ. Dường như có một từ trường cảm xúc xung quanh anh. Nó làm cho cô bối rối ngay cả khi anh không chạm vào người cô.

Franco cũng rất đẹp theo kiểu cổ điển, nhưng cô không phản ứng với anh ta theo như cách với Nando. Tất nhiên Franco cũng duyên dáng nhưng ở anh mọi thứ đều có thể hình dung ra được, nó luôn luôn tỏa sáng còn Nando thì khác. Có cái gì đó luôn tỏa sáng từ anh đến với cô, mặc dù cô đã cố gắng tỏ ra cứng rắn chống lại nó.

Nhưng liệu tia lửa ấy có phản hồi từ cô đến Nando không. Chắc là không. Những động tác thuần thục của anh có vẻ như đã được tính toán kỹ lưỡng không thể được bắt nguồn từ cảm xúc.

Nhưng nếu nó phản hồi thì sao? Nếu nhuta cũng cảm thấy như cô. Trong vài giây ngắn ngủi trí tưởng tượng của cô vượt ra ngoài sự kiềm chế và cô đã hình dung ra anh đang làm tình với cô. Cô thể rắn chắc của anh ép sát vào cơ thể cô. Đôi môi, bàn tay...

Amy đột ngột ngước lên và mặt cô bừng đỏ.

Nando đang nhìn cô, đôi mắt hơi nheo nheo, nụ cười còn đọng trên môi. Cô lặng người đi trong giây lát. Liệu anh có đọc được ý nghĩ của cô hay không? Nếu đọc được, anh có thấy thú vị không. Anh và mẹ anh dường như có khả năng đọc được ý nghĩ người khác...

Amy gạt ý nghĩ ấy ra khỏi đầu. Thật là vớ vẩn. Đó chẳng qua là cảm giác đánh lừa cô thôi.

Amy cảm thấy nhẹ nhõm khi mọi người xung quanh cô quay sang nói chuyện với nhau, mặc dù đó là chuyện về cô. Họ đang thảo luận xem nên đưa cô đi thăm những đâu trong tội cô ở Ý. Nando nói:

- Tất nhiên phải thăm Venice rồi. Đây là điều bắt buộc - Quay sang Amy anh gạt đầu.

- Cô sẽ đi thăm Venice vào lúc nó đẹp nhất. Cả ban ngày lẫn ban đêm. Cô sẽ là khách du lịch còn tôi là hướng dẫn viên. Ban ngày chúng ta sẽ đi thăm kênh đào Grand Canal bằng ca nô. Ca nô là xe buýt của Venice đấy. Sau đó là quảng trường thánh Mark. Và vì cô là người Mỹ nên chúng ta sẽ ăn trưa tại ở Hangs Bar. Buổi chiều có thể chúng ta thăm Lido, tùy thuộc vào thời tiết. Còn ban đêm chúng ta sẽ đi trên một chiếc thuyền đáy bằng dưới bầu trời đầy sao và nghe người chèo thuyền hát.

Amy thắc mắc Nando đang nghĩ gì. Cô đang được giới thiệu những điểm tham quan hấp dẫn như người ta thường làm với các khách du lịch. Địa vị là khách của cô đã được nhấn mạnh. Không nghi ngờ gì nữa, cô

sẽ được đối xử một cách trang trọng, được làm hài lòng rồi sau đó người ta chờ đợi cô nhận ra rằng cô nên chuyển nhượng cổ phần của cô. Nando sẽ giúp cô vượt qua quyết định khó khăn đó bằng những cái hôn ngọt ngào.

Bà Lucia gật gật cái đầu quý phái tỏ vẻ đồng tình.

- Chắc chắn là cháu phải thăm Venice, không thì sẽ muộn. Người ta nói rằng dần dần nó sẽ bị biển nuốt mất. Cũng còn những nơi khác mà, cháu phải thăm Verona chẳng hạn. Có lẽ chúng ta sẽ tổ chức một buổi ăn tối cả gia đình ở đó.

- Tất cả những cái đó nghe thật thú vị - Anh trả lời. Cô nhận thấy thật khó má tránh khỏi cái mác “Khách du lịch”. Nhưng nếu cô cho phép mình khởi đầu như vậy cô sẽ gặp rất nhiều khó khăn nếu muốn bỏ gậy những mưu đồ mà Nando đã tính toán kỹ lưỡng.

- Nando, phải tử tế một chút. Anh không độc chiếm toàn bộ thời gian của cô em họ chúng ta như vậy được

- Franco chen vào trong khi đưa tay với bình rượu, rót đầy cốc của mình. Rồi anh quay sang phía Amy.

-Tôi rất muốn đưa cô đến hồ Garda để dùng bữa tối một ngày gần đây, thậm chí ngay ngày mai. Tôi biết một quán ăn trông ra một cảnh trời nước có lẽ đẹp nhất thế gian.

Franco nghiêng mặt nhìn Nando, mỉm cười rồi lại quay sang Amy.

-Sau hết, người anh em đây đã gặp cô ở New York. Bởi vậy, bây giờ đến lượt tôi.

Amy bắt gặp ánh mắt lộ rõ vẻ bức tức của bà Lucia. Bà nói một cách gay gắt:

-Tôi phải nói rằng trước khi cãi nhau về thời gian của Amy, hai cậu phải hỏi xem cô ta muốn gì. Tại sao không để cho cô ta quyết định?

Bà đưa mắt nhìn Amy dò hỏi rồi nói:

- Bây giờ cháu muốn thăm nơi nào trước tiên?

Trước khi Amy kịp đáp câu trả lời, bà lại nói:

- Chúng tôi hy vọng cháu sẽ không vội trở về Mỹ. Có quá nhiều nơi để đến thăm đất nước chúng tôi. Khi nào thì cháu phải trở về với công việc của cháu?

Câu hỏi không đơn giản như câu hỏi của một bà chủ nhiều muốn biết khách định lưu bao lâu. Nó chứa đựng rất nhiều ý nghĩa. Amy quyết định sẽ trả lời chân thật. Nếu cô có những kế hoạch tiếp cận với nhà máy rượu này thì nó phải được thực hiện một cách công khai, thẳng thắn. Cô đang định nói thì người hầu phòng bước vào, lặng lẽ như một cái bóng. Ông ta bật đèn lên. Ánh sáng ấm áp tỏa khắp phòng làm giảm nhẹ sự nặng nề của các đồ đạc chạm trổ.

Sau khi người hầu ra khỏi phòng, Amy thận trọng đặt ly rượu của mình xuống bàn rồi bắt đầu nói một cách thẳng thắn:

- Cô Lucia ạ, cháu không biết Nando đã nói gì với cô, nhưng cháu đến ý không phải để du lịch, cũng không phải với tư cách một vị khách của gia đình. Thành thật mà nói cháu đến đây để có một quyết định dứt khoát.

Bà già hơi nheo mắt lại, chăm chăm nhìn cô. Mọi người trong phòng im phăng phắc. Những ngón tay mảnh dẻ gần như trong suốt, đeo những chiếc nhẫn rubi nặng của bà nằm im trên ghế.

Amy cảm thấy hơi nghẹt thở khi cô nói tiếp:

- Thật ra, cháu chưa quyết định nên giữ lại cổ phần hay bán nó cho Nando. Đó là lý do cơ bản tại sao cháu đến Ý, hơn nữa cháu cũng muốn đến thăm đất nước Ý và gặp gỡ họ hàng.

Không hề có một chút thay đổi nào trong biểu hiện của bà Lucia. Nét mặt bà vẫn lạnh lùng và bí ẩn như khuôn mặt một pho tượng bằng cẩm thạch.

Không khí im lặng căng thẳng một hồi lâu. Amy tiếp tục nói:

- Trong hoàn cảnh như thế này cháu nghĩ tốt nhất là cháu không nên duy trì địa vị một người khách khi đã biết Nando muốn mua cổ phần ấy như thế nào. Cháu cảm thấy sự có mặt của cháu ở biệt thự này làm cho tất cả chúng ta thêm khó xử.

- Ô, không, không! Cháu cứ ở lại đây. Không phải với tư cách một người khách mà là một thành viên của gia đình. Tất nhiên cháu phải được tự do hoàn toàn khi quyết định các vấn đề về nhà máy rượu.

Bà ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Nếu như cháu thực sự muốn giữ cổ phần của mình, - tha lỗi chuyện cô vì đã tò mò - cháu định làm gì với nó. Giữ lại nó như một khoản đầu tư chẳng.

Amy vô tình đưa tay lên vuốt lại mái tóc, một động tác như thể cô cần có thời gian để chọn câu trả lời. Và cô chọn câu trả lời thẳng thắn.

- Cháu đã từng nghĩ có thể cháu sẽ tham gia trực tiếp vào công việc ở nhà máy rượu. Tuy nhiên không nhất thiết như vậy. Cháu có kinh nghiệm trong ngành quảng cáo và cháu biết VINO d'Oro đã bắt đầu được bán ở Bắc Mỹ. Công ty sẽ cần một người nào đó họ được sinh hoạt của người dân Mỹ... Khả năng này rất hấp dẫn đối với cháu, mặc dù cháu biết còn phải học hỏi nhiều.

Bà Lucia lắc đầu tỏ vẻ nghi ngờ.

- Ô, không cháu ơi! Tuyệt đối không nên nghĩ như vậy. Nhà máy rượu không phải là nơi giành cho phụ nữ. Con gái cô cũng có cổ phần nhưng nó sẽ không bao giờ mơ đến việc được tham gia vào công việc ở nhà máy rượu, cánh đồng nho hay bất cứ việc gì liên quan đến công ty. Cháu chưa biết đến những khó khăn mà cháu phải đối mặt đâu. Đó là công việc của đàn ông. Amy ạ.

- Con đã cố gắng giải thích tất cả cho Amy lúc còn ở New York rồi. - Nando nhẹ nhàng nói. - Nhưng cô cảm thấy sung sướng vì đã thất bại. Nếu không thì chúng ta không có niềm vui sướng được đón tiếp Amy ở đây. Tuy nhiên, con đồng ý rằng một khi cô ấy biết được công việc ở đó nặng nhọc như thế nào, và chúng ta phụ thuộc vào thiên nhiên trong mỗi mùa thu hoạch như thế nào, chắc cô ấy sẽ vui lòng để những chum nho lại cho chúng ta.

Franco không tham gia gì vào cuộc tranh luận của họ. Anh ngồi yên trên ghế, xoay xoay chiếc cốc rượu trên tay, đôi mắt màu lục nhạt ánh lên niềm vui.

Bà Lucia cầm lấy tách trà. Trước khi đưa lên môi bà nói:

- Nando, con phải trung thực với Amy. Cô ấy nhất định phải có dịp để xem xét và tự mình đánh giá, không cần đến sự chỉ dẫn của chúng ta. Nếu mẹ nhớ không nhầm, tuần này chúng ta có ít nhất một buổi tham quan nhà máy rượu. Tại sao không cho Amy tham gia nếu như cô ấy muốn.

Nando đồng ý ngay:

- Tất nhiên là được, ý kiến của mẹ hay đấy.

Anh ta quay sang mỉm cười với Amy:

- Chúng tôi có một buổi tham quan được ấn định vào ngày mai. Có một đoàn đại biểu sắp đến, các khách hàng, những nhà kinh doanh, những giám định và một số nhà báo. Tất cả đều là người nước ngoài. Cô có muốn tham gia vào đoàn người này không?

Amy nhận thấy đây chắc chắn không phải một ý kiến bất chợt. Họ đã sắp đặt cho cô đi theo một nhóm chuyên gia. Tất cả bọn họ sẽ chỉ nói chuyện về trồng nho, những thuật ngữ về sản xuất rượu - hoàn toàn là một thứ ngoại ngữ đối với cô. Cô sẽ bị tra tấn bằng những con số thống kê, những chi tiết và cô mất hết can đảm.

Họ không thể nào chọn được một phương pháp hữu hiệu hơn thế để làm cho cô bết bướng bĩnh. Nhưng còn lâu họ mới ngăn cản được cô.

Amy nâng cốc của cô lên. Cô nhấp một ngụm nhỏ rượu vang rồi bình thản nói.

- Tôi rất muốn được có mặt trong đoàn tham quan đó.

Rồi cô mỉm cười vô tư với ba người.

Franco đang đối mặt trực tiếp với cô. Cô ngạc nhiên thấy anh giấu mọi người, nháy mắt với cô tỏ vẻ đồng tình.

Amy vén tấm rèm trắng ở cửa sổ phòng cô, bước ra ngoài ban công. Cô đứng đó một lúc, cảm thấy làn gió nhẹ mang đi chút hơi nóng cuối cùng của ban ngày.

Một vầng trăng treo trên bầu trời toả ánh sáng dịu dịu bao phủ những đường nét Gotich của nhà máy rượu dưới đồi. Trong ánh sáng nhạt, toà lâu đài với những ngọn tháp nhỏ như hàm răng lởm chởm và hai tháp canh nhô cao lên trời có vẻ huyền ảo một cách kỳ quái.

Từ toà lâu đài vẫn có những tia sáng le lói lọt qua các khe cửa sổ? Rõ ràng mọi người vẫn còn làm việc. Thỉnh thoảng vẫn có những chiếc xe tải đi từ con đường ngoằn ngoèo vào trong sân của toà lâu đài.

Sau khi chia tay với mọi người trong gia đình, khi tiệc trà kết thúc, Amy trở về phòng, tắm rửa và nghỉ ngơi. Trong khi nằm xoài trên chiếc giường rộng cô suy nghĩ miên man về những sự kiện xảy ra trong ngày. Rồi một quá cô ngủ thiếp đi.

Bây giờ thì cô đang được mời xuống ăn tối, bữa tối lúc 9h30 đối với cô là quá muộn, nhưng cái đồng hồ thời gian trong người cô bị ảnh hưởng quá nhiều vì chuyến bay đến nỗi cô không còn cảm giác chính xác về thời gian nữa.

Trong khi nhìn xuống toà lâu đài, Amy nghĩ, nếu nó dường như là hư ảo thì những ngày còn lại trong chuyến đi của cô cũng tương tự như vậy. Cô rời New York với một tinh thần mạo hiểm, một tinh thần thách thức. Lúc này nhiệt tình của cô đã nguội lạnh đi nhiều. Đột nhiên mọi việc diễn ra theo một chiều hướng khác.

Amy tựa lưng vào hàng lang can bằng đá cẩm thạch. Qua làn áo mỏng, cô cảm thấy nó còn giữ lại chút hơi ấm của ban ngày.

Amy nhận thấy, thế là rõ ràng, Nando và mẹ anh ta định làm gì. Họ cùng nhau gây áp lực với cô để chèn ép cô. Cô đã tốn không ít tiền của, thời gian để đến được nơi này nên k thể để họ đạt được mục đích ngay trong ngày đầu tiên. Cô đã đến đây và cô sẽ ở lại. Bất chấp Nando và mẹ anh ta, cô sẽ ở lại đến chừng nào cô học được một chút gì đó về nghề trồng nho và sản xuất rượu vang. Nếu như việc ấy không thực sự hấp dẫn thì cô sẽ ra đi theo những phương án tốt nhất. Nếu như ở cuối giai đoạn học việc cô thay đổi ý định hoặc đó thực sự là nơi không hợp với cô thì cô sẽ làm theo ý muốn của họ.

Nhưng có một điều chắc chắn: cô sẽ không để cho họ đẩy ra ngoài vì những nguyên nhân sô vanh.

Những làn gió nhẹ vuốt ve mái tóc cô, thổi nó vất ngang má cô. Cô đưa tay vuốt nó về vị trí cũ. Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu: Thế còn Franco thì sao nhỉ? Cái nháy mắt kín đáo của anh ta có ý nghĩa gì nhỉ? Có phải anh ta muốn khuyến khích cô thực hiện ý định của cô không?

Có thể là như vậy. Nhưng nếu đúng là như vậy thì tại sao? Tại sao? Amy lắc đầu. Thật không thể hiểu nổi. Franco cũng có cổ phần trong công ty. Anh ta là một thành viên của Vино d'Oro, lẽ dĩ nhiên anh ta muốn cô nhượng lại cổ phần vì lợi ích của công ty, trừ khi anh ta muốn mua cho chính mình. Theo như lời Nando nói lúc còn ở New York thì mỗi người có cổ phần bằng nhau. Nando một phần, Ana Maria một phần, bà Lucia một phần. Họ Bonavia có 3/5 vậy tất nhiên họ chiếm đa số. Đó là lý do Nando điều hành công ty.

Amy và Franco chiếm 2/5. Có thể Franco muốn mua cổ phần của cô để tăng quyền lực và lợi nhuận của anh ta. Đó là lý do duy nhất mà cô có thể nghĩ được. Cô hơi lo lắng tự hỏi k biết Franco có gây sức ép với cô không. Lúc đó sự việc mới thật phức tạp. Cô đã rơi vào tổ nhện kinh khủng, với những Machiavelli (*) hiện đại. Ý nghĩ đó làm Amy vui vui chốc lát nhưng nụ cười của cô tắt ngấm khi cô nhớ lại khuôn mặt của bà Lucia lúc Franco nói về chuyến đi của 2 người tới hồ Lake Garda. Amy nhận thấy việc học cách sản xuất rượu không phải là hàng rào duy nhất đối với cô.

(*) Machiavelli(1469- 1527): Một chính khách Ý rất quỷ quyệt.

Có tiếng ô tô dừng lại một lát trước cổng, rồi đi thẳng vào trong sân. Sau tiếng phanh rít lên, cánh cửa xe mở ra rồi đóng sập lại ngay.

Tiếp theo là những âm thanh vội vã của gót giày nện trên nền đá.

Amy cúi nhìn xuống qua hàng lan can nhưng người mới đến đi khuất tầm mắt cô. Cô đoán đây có thể là em gái Nando. Không biết rồi cô ta có làm phức tạp thêm tình hình vốn đã khó xử hiện nay không?

Amy trở lại phòng mình đứng ngắm nghía đồ đạc bày biện trong phòng. Những chiếc bàn kiểu Fiorentina màu xanh nhạt được trang trí những hình cuốn bằng vàng được kê sát tường. Những tấm thảm xanh được kết lại với nhau bằng một đường viền gồm những bông hoa màu tuyền lam. Chiếc giường chắc chắn, đầu giường bằng gỗ trạm trổ hình một con vật giống như con kỳ lân, những hình cây uốn éo và những con thú riêng. Chiếc bàn phấn có một chiếc gương dài với một đầu vát chéo. Căn phòng thật là dễ chịu, cũng như tất cả các phòng còn lại trong ngôi nhà, các thứ đồ đạc đều có vẻ cổ và có giá trị. Amy vuốt ngón tay dọc theo đường trang trí bằng vàng của một chiếc bàn kiểu Fiorentina. Mẹ cô đã từng ao ước có một chiếc như thế này. Không biết có khi nào bà muốn về thăm Italia. Nếu có thì bà cũng chưa bao giờ thổ lộ.

Liếc nhìn đồng hồ trên tay, Amy vội vã đến bên bàn phấn chải lại mái tóc bị gió làm rối tung. Cô đánh lại son môi rồi đi xuống dưới nhà.

Khi Amy xuống đến chân cầu thang, cô nghe thấy những giọng nói vọng ra từ phòng khách. Những âm thanh sống động của tiếng Ý, rồi tiếng cười trong trẻo của một phụ nữ, tiếp theo là tiếng thì thầm giọng trầm của Nando.

Khi Amy bước vào, cô nhận thấy Franco và bà Lucia vẫn chưa đến. Nando đang đứng cạnh một chiếc bàn tròn, trên bàn đặt bình rượu. Anh cầm một cốc rượu trên tay. Một người phụ nữ trẻ đứng quay lưng về phía Amy đang ngược nhìn Nando. Cô ta đang nói với Nando điều gì đó bằng tiếng Ý, Những ngón tay mảnh dẻ đang vuốt má anh ta một cách âu yếm.

Nando chợt ngẩng đầu lên:

- Ô Amy, xin mời vào.

Người phụ nữ trẻ quay lại. Amy nhận thấy cô ta chẳng có nét gì giống Nando hay mẹ anh ta. Cô ta mảnh dẻ, tuy nhiên chiếc áo dài bó sát người của cô ta để lộ ra một thân hình với những đường cong gợi cảm. Cổ áo khoét sâu để lộ ra một thân hình với những đường cong gợi cảm. Cổ áo khoét sâu để lộ ra một phần 2 bầu vú cao, rắn chắc. Đôi mắt màu hoa păngxê của cô ta tò mò nhìn Amy qua thành ly rượu đang cầm trên tay.

Amy mỉm cười với cô ta, hỏi:

- Cô là Ana Maria, em gái của Nando phải không?

Đôi mắt của cô ta ánh lên vẻ thích thú

- Tôi ấy à? Ô, không. Xin lỗi, tôi là Elisa. Elisa Antolini. Tôi là... - Cô ta ngoảnh lại cười với Nando - là một người bạn của gia đình.

Giọng nói và cung cách cư xử của cô gái ngụ ý rằng có thể cô còn là một cái gì đó hơn cả là người bạn của gia đình. Đột nhiên Amy cảm thấy lo lắng. Cô chào hỏi người phụ nữ trẻ, một cách vui vẻ nhưng vẫn nhận thức được đôi mắt khác thường đó đang nhìn cô với một vẻ tò mò không hề dấu giếm.

- Elisa đến một nơi mà cô có thể gọi là "doanh trại của địch" - Nando kéo dài giọng - Bố cô ấy có một nhà máy rượu ở bên cạnh. Vì vậy không nghi ngờ gì, tối nay cô ta đến đây để do thám.

Elisa héch cái mũi quý tộc xinh đẹp về phía Nando, tiếp lời:

- Và theo lời mời của ai?

Rồi cô ta hướng về phía Amy:

- Vậy chị là cô em họ từ Mỹ đến, người mà Nando đã kể với tôi.

Đôi lông mày thanh hình cánh cung hơi nhướng lên, giọng nói lộ vẻ nghi ngờ, cô ta hỏi:

- Có phải sự thật như anh ta nói rằng chị muốn tham gia vào việc điều hành nhà máy rượu ở Monte Cielo không?

Amy lắc đầu:

- Tôi không điều hành, hay nói chính xác hơn tôi sẽ không tham gia điều hành khi tôi không có kinh nghiệm và thiếu những thông tin về nó. Nhưng tôi muốn học một chút gì đó về nghề sản xuất rượu. Đó là một trong những nguyên nhân mà tôi đến đây. Có thể sau này tôi tham gia theo một kiểu khác.

Amy nhận thấy có giấu giếm mục đích của mình chẳng lợi lộc gì, đặc biệt khi nó đã được những người khác mang ra bàn cãi.

Elisa rùng mình có vẻ giấu cợt, hớp một ngụm nhỏ rượu vang trước khi nói:

- Ôi! Chị suy nghĩ chưa chính xác rồi! Những mùi vị chua chua ở đó, công việc cọ rửa thùng... Thật là rùng rợn! Rồi còn mọi người chạy nháo nhác nữa chứ! Ném ném, thử thử rồi lại tranh cãi... Họ luôn luôn phàn nàn, nếu không về thời tiết xấu thì lại về dịch rệp vàng. Thật là chán ngắt! Chị có cho tiền tôi cũng không bước vào nhà máy rượu của chính chúng tôi.

Nando đưa cho Amy một ly rượu Vino d'Oro rồi ngoảnh lại với Elisa.

- Đây cũng là một ý đồ tốt, Elisa ạ.

Đôi mắt đẹp của Elisa rực sáng

- Có thể anh nói đúng, Nando ạ. Cha tôi, một ông già đáng thương, muốn có một cậu con trai để nối nghiệp gia đình, nhưng ông lại chỉ có tôi. Tôi cho rằng có lẽ vì vậy mà ông...

Câu nói của Elisa bị cắt ngang nửa chừng bởi sự xuất hiện của bà Lucia, Franco và một người phụ nữ trẻ. Lần này Amy dễ dàng đoán được người mới xuất hiện là ai. Đôi mắt màu xám của cô ta mỉm cười với Amy không có vẻ kiêu căng lạnh lùng như Nando và mẹ anh ta. Cô ta cũng có mái tóc đen, và những nét quý tộc có phần mềm mại trên khuôn mặt dịu hiền. Cô không đẹp nhưng ở cô toả ra sự ấm áp và duyên dáng.

- Ôi Amy, xin chúc mừng chị - Cô ta chạy đến, cầm tay Amy - Nando đã kể với em về chị. Chị thật xinh đẹp, hấp dẫn hơn những người trong dòng họ Bonavia nhiều! - Cô ta làm mặt rầu rĩ rồi phá ra cười.

- Chắc chị đã được báo trước em sẽ đến thăm chị vào mùa xuân tới, dù có được mời hay không. Filippo và em sẽ đến đó để hưởng tuần trăng mật. Chúng em muốn thăm..thăm...à vâng " Quả táo lớn". Có phải người Mỹ các chị gọi New York bằng cái tên như vậy không nhỉ?

Amy tự hỏi có phải đây là một nước cờ được tính trước không nhỉ? Lại 1 cú đẩy nhẹ nhàng nữa bắt cô phải rời khỏi nhà máy rượu, một bằng chứng cho thấy họ mong cô sớm trở về New York. Trong trường hợp này thật khó mà biết vì nụ cười của cô gái này rất cởi mở, đôi mắt thật trong sáng, nhiệt thành.

- Đây Ana Maria, đừng có huyền thuyên.

Bà Lucia cúi kính, để thêm một câu tiếng Italia làm cho đôi má Ana Maria đỏ ửng. Rồi bà già quay sang nói với Elisa

- Chào cô Antolini. Tôi xin lỗi vì không xuống tiếp cô.

Giọng nói của bà rất lịch thiệp nhưng vẫn băng giá. Amy có cảm tưởng cô đang xem một nhóm nhân vật trên sân khấu, và ngay cả cô nữa, cũng là một nhân vật trong vở kịch- hay là vở hài kịch.

Bà Lucia đi về phía chiếc ghế của mình bên cạnh lò sưởi. Lướt lẹ một lát rồi bà nói:

- Tại sao mọi người không ngồi xuống. Tôi rất khó chịu khi thấy mọi người đứng cứ như thể đang ở trong ga tàu hoả vậy.

Một mệnh lệnh chứ không phải là một lời gợi ý - Amy nghĩ. Nando đang đứng cạnh Elisa tay cầm một chiếc ly.

Ngay trong lúc nghỉ ngơi thoải mái này, khi Nando không còn thể hiện tính cách đàn ông mạnh mẽ, Amy vẫn cảm thấy khó chịu khi nhìn anh ta. Liệu Elisa có cảm thấy như vậy không nhỉ? Người đàn bà trẻ ấy quay mặt về phía Nando đang thủ thỉ câu gì đó bằng tiếng Italia rồi ngồi xuống chiếc ghế gần đấy.

Nando gật đầu, đôi mắt xám bừng sáng.

Franco và Maria chọn những chiếc ghế gần ghế Amy để họ có thể dễ dàng nói chuyện với nhau. Trong khi họ tán gẫu, đầu óc Amy vẫn lơ đãng vì cô cảm thấy nỗi khó chịu trong lòng mỗi lúc mỗi tăng. Sau một lúc cố kìm chế, cô thấy mình như sắp ốm.

Khi Amy nhận ra nỗi phiền muộn của mình bắt nguồn từ đâu, lập tức cô cảm thấy lo lắng hơn. Đó là vì cô nghĩ rằng Elisa và Nando là người tình của nhau. Ý nghĩ đó nảy sinh khi cô nhìn thấy nụ cười âu yếm của người phụ nữ đó với Nando và những ngón tay của cô ta vuốt ve đôi má anh.

Cô ghen chẳng? Không phải! Cô không yêu Nando một chút nào. Chắc chắn anh ta chỉ hấp dẫn cô chứ không mang đến cho cô sự dễ chịu khi ở bên anh ta. Và tất cả cũng chỉ dừng ở đó thôi. Một khi có được cổ phần của cô thì cô sẽ nhanh chóng bị gạt ra khỏi lề cuộc sống của anh ta.

Cuối cùng Amy tập trung chú ý vào những gì mà Franco và Anna Maria đang nói với nhau. Cô cố gắng phớt lờ những ý nghĩ khác trong đầu đang lồng lên như một cơn bão bị nhốt trong chuồng.

Bà Lucia ngồi trên chiếc ghế của mình, giống như vị hoàng đế đang quan sát thần dân. Bà trả lời các câu hỏi một cách ngắn gọn nhưng không tỏ ra bất nhã. Nando đang phân phát rượu vang. Bà Lucia cầm chiếc ly trong bàn tay gầy guộc nhấp từng ngụm nhỏ. Đôi tai lắng nghe của bà dường như không bỏ sót chuyện gì đang xảy ra xung quanh.

Về phần Amy. Cô thấy rất thích Anna Maria. Cô cảm thấy dễ chịu với cô gái này hơn bất cứ người nào khác trong phòng. Nụ cười rạng rỡ, thái độ cởi mở của cô đối lập hẳn với thái độ kiêu căng của những người khác. Maria đang trêu chọc Franco. Anh choàng một cánh tay qua vai cô rồi quay sang nói với Amy.

- Amy, cô có tin rằng cô bé ngốc nghếch này sắp lấy chồng không? Cô có tin rằng một vài lời cha cô lắm bầm với nó, sẽ biến nó thành một người đàn bà có chồng chín chắn không? Không thể tin được!

Anna Maria quay sang lườm Franco. Cô nói:

- Ông anh thân mến. Tôi đánh giá cao những biểu hiện của lòng biết ơn. Tôi sắp cứu anh bạn Filippo của anh ra khỏi cuộc sống phóng đảng do anh lôi kéo vào.

Thò tay vào túi, Anna lôi ra một chiếc hộp bằng bạc và rất tự nhiên nhón một điếu đưa lên môi. Franco lập tức châm lửa cho cô.

- Anna Maria! Mẹ không chấp nhận như thế! Nếu con muốn hút thuốc, con phải ra chỗ khác, không được hút trong phòng - Giọng bà Lucia vang lên sắc lạnh.

- Xin lỗi mẹ, con quên - Anna trả lời, dụi điếu thuốc vào gạt tàn. Cô hoàn toàn không bị rối trí trước giọng nói sắc lạnh của mẹ mình.

Cô quay sang cười nhăn nhó với Amy

- Ít nhất em cũng không bị đuổi ra mà không được ăn bữa tối

Amy liếc nhanh Anna. Ít nhất cũng có một người trong gia đình có tính hài hước.

Nhưng không còn thời gian để suy nghĩ thêm. Một người hầu đã xuất hiện, đang đứng lặng im trước cửa ra vào.

Bà Lucia đứng dậy nói

- Chúng ta đi ăn tối thôi chứ?

Rồi bà dẫn mọi người xuống một hành lang dài, qua một cửa cuốn đến phòng ăn sang trọng. Những tấm gỗ phủ khắp mặt tường từ sàn tới trần nhà. Ngọn đèn nền đặt giữa bàn tỏa ánh sáng ấm áp xuống những bộ đồ ăn bằng bạc. Một bức thảm lớn choáng hết bức tường phía xa, mô tả quang cảnh của tòa án với các quý ông quý bà ăn mặc diêm dúa. Amy muốn xem bức thảm thật kỹ, thật gần nhưng nghĩ lại rằng phải để sau này.

Amy không ngạc nhiên chút nào khi thấy bà Lucia đi đến đầu bàn. Ở đó, một người hầu kéo ra một chiếc ghế chạm trổ rất nặng để cho bà ngồi xuống. Cô được chỉ ngồi ghế bên phải bà Lucia, tiếp theo là Franco rồi đến Anna Maria. Phía bên kia bàn, Nando ngồi cạnh Elisa.

Hai người hầu bắt đầu mang thức ăn đến đặt trước mặt từng người. Amy nhìn xuống đĩa của mình: một miếng dưa hấu mỏng ướp lạnh được bao quanh bởi một lát dăm bông Parma gần như trong suốt. Sự tương phản giữa màu xanh nhạt của dưa hấu và màu hồng của dăm bông trông thật ngon mắt.

Khi mọi người đã ăn xong món thứ nhất thì món súp được mang ra: một bát nước súp trong với một sợi cuốn tròn làm bằng bột nhào lơ lửng trong bát.

Amy liếc nhìn mọi người mỉm cười

- Tôi nhận ra món này rồi. Có phải là món mì xoắn không? Mẹ tôi cũng hay nấu món này. Đôi khi bà còn phủ lên trên bằng phô mát.

- Tất nhiên có biết nguyên nhân tại sao sợi mì có hình dáng đặc biệt như vậy chứ? - Franco hỏi

- Franco - Một giọng nói vang lên từ phía đầu bàn.

- Nhưng thưa cô Lucia, cháu chỉ hỏi xem cô ấy có biết nguồn gốc của món bột nhào nổi tiếng?

Amy cảm thấy bị kẹt giữa hai nhưng cô vẫn phải trả lời

- Không, tôi không biết.

- Bây giờ thì, thưa cô Lucia, đây là câu chuyện rất đáng kể - Franco vừa cười vừa nói - Có thể nó không có thật, nhưng cô em họ của chúng ta cần phải được biết những sự thật căn bản của cuộc sống khi xem xét món bột nhào Italia.

Amy chờ đợi câu bình phẩm lạnh lùng nữa của bà Lucia nhưng không có. Bởi vậy Franco vẫn tiếp tục nói:

- Câu chuyện kể rằng có một người đang làm món bột nhào thì ông ta nhìn thấy cái rốn của bà chủ phơi ra. Thế là từ đó ông ta lăn tròn và xoắn các sợi bột nhào thành hình cái rốn của các bà. Tất nhiên câu chuyện cũng có nhiều cải biên. Tôi còn nghe nói rằng cảm hứng đó không phải bắt nguồn từ đâu khác mà chính là từ cái rốn xinh đẹp của thần vệ nữ ở Milo. Cũng có một cải biên khác...

- Đủ rồi, Franco. - Giọng của bà Lucia vang lên đầy quyền lực và Franco im bật.

Amy cảm thấy nhẹ người thấy câu chuyện chuyển sang những đề tài chung chung. Tiếp theo món soup là món thịt bê được mang ra.

Vào thời điểm ấy, cốc của mọi người được rót đầy một thứ rượu vang màu vàng nhạt, trong suốt và lấp lánh. Amy để ý thấy Nando đang dán mắt vào cốc rượu. Khi nhấp chiếc ly mỏng lên, anh giữ sao cho ánh sáng ngon nết thấu qua nó khi xoay nó trên tay. Anh hít hít hơi rượu rồi ném thử vài giọt.

Khi đặt ly xuống, anh nhìn Elisa như thể đang kết tội.

- Vậy là tối nay, đã có một con rắn đã bò vào tim chúng tôi. Không nghi ngờ gì nữa, đây là rượu của cô.

Đôi lông mi dài trên đôi mắt màu hoa păngxê cụp xuống.

- Nando thân yêu. Đây là tác phẩm cuối cùng của Nino, chuyên gia của chúng tôi. Ông nghiên cứu ra nó trước khi chết. Lúc ở cổng, tôi đã hối lộ Giuseppe để đưa nó vào trong bếp.

Amy ném thử rượu vang và thấy cảm giác êm mịn như nhung nơi đầu lưỡi, mùi hương thơm dễ chịu gần như là hoang dại. Elisa nói đúng, đây là thứ rượu rất tốt.

Nando ném thử một lần nữa rồi nhìn Elisa nói tỉnh khô:

- Tôi cho rằng cha cô, để phù hợp với chiến lược quảng cáo mới của công ty mình, đã đặt tên loại rượu này là Est! Est! Est!

Cô gái cười như nắc nẻ:

- Còn cái tên nào hay hơn nữa không? - Cô nói có vẻ thách thức.

Chắc có sự kháy nhau gì đây mà Amy không hiểu được. Nhưng Nando trong khi xoay xoay chiếc ly trong tay đã nói với cô:

- Đây thực sự là câu chuyện vui nội bộ. Cô có quen với loại rượu mà chúng tôi nói đến không?

Amy lúng túng nhìn xuống cốc của cô:

- Không. Có lẽ đó là rượu do nhà máy của cha Elisa sản xuất chăng? Rượu ngon đấy chứ!

Nando lắc đầu

- Không, tôi đang nói đến một loại rượu nổi tiếng ở Italia cơ. Rượu Est!Est!Est ấy

- Rất tiếc, nhưng tôi không biết - Amy thú nhận. Cô cảm thấy mình để lộ ra quá sớm sự thiếu kiến thức về rượu, có thể dẫn tới sự bất lợi trong tình hình hiện tại.

Nando nhấp một ngụm vang nữa rồi mới nói

- Chuyện kể rằng, có một vị giám mục người Đức, tên là Johann Fugger hay Johaneres De Fuger gì đó, vào năm 1110 đi từ Angsburg tới Roma để thăm giáo hoàng. Ông ta rất khoái đánh chén nên thường cử một người đi tiền trạm để tìm những nơi ăn uống tốt nhất dọc con đường mà họ phải đi qua. Khi người ấy tìm được một quán trọ tốt, có rượu ngon và những thứ họ cần thì người ấy dùng phấn viết chữ Est! lên trên cửa. Chữ ấy có nghĩa là “Nó đây”. Hay nói cách khác: “chỗ này rượu vang ngon”

Nando lại nhấp nhấp một ngụm nữa rồi gật đầu tỏ vẻ hài lòng với Elisa trước khi tiếp tục nói.

- Khi Martin - tên người đi tiền trạm - đến Montefiascone anh ta được ném một thứ rượu vang đem đến cho anh ta một cảm hứng đến điên cuồng tới mức anh ta dùng phấn viết lên cánh cửa: Est!Est!Est!

Amy không nhịn được cười. Đây chính là lúc Nando ở lúc vui vẻ nhất. Cô hỏi:

- Và vị giám mục có đồng ý với khẩu vị của người đi tiền trạm không?

Đôi mắt màu xám của Nando tỏ vẻ thích thú.

- Ông ta có đồng ý không ấy à? Ông ta phát điên lên vì nó. Không bao giờ ông ta tới được Roma, mà ở lại đó cho đến cuối đời. Khi ông ta chết, Martin trung thành đã khắc lên bia mộ của ông ta những dòng chữ latinh tương đương với nghĩa “Nó đây!Nó đây!Nó đây!”. Kể từ đó rượu vang vùng Montefiascone được gọi là Est!Est!Est! Những chữ cái viết hoa, các dấu chấm than không bao giờ bị bỏ sót. Tất nhiên đây chỉ là chuyện vui. Tôi mong chờ cha của Elisa cái tên đó và thêm vào đó 1 tính từ tuyệt đối nữa.

Elisa héch mồm lên với Nando.

Anna Maria gật đầu nói:

- Có một bức tượng của một giám mục ở Montefiascone thật. Hàng năm, đến ngày chết của ông, dân buôn rượu đổ một ít rượu Est! Est! EST lên mộ ông ấy.

Nando lại cầm cốc rượu đưa lên môi rồi dừng lại như để thưởng thức hương vị thơm tho của nó. Anh nói;

- Rượu không đến nỗi tồi Elisa. Nhờ chuyển đến cha cô lời chúc mừng của tôi. Nhưng nếu như ông dùng nó để thử xem tôi có đánh giá gì về nó không thì câu của tôi vẫn là:không. Đơn giản là tôi không quan tâm đến việc thành lập một công ty chung với cha cô.

Amy thấy Elisa mỉm cười với Nando như thể cô ta không nghe anh ta nói gì. Rồi cô ta cúi xuống thì thầm gì đó với Nando. Khi cúi xuống, cô để cho cổ áo xé sâu mở ra, lộ 2 bầu vú tròn màu kem, như cố tình cho Nando nhìn thấy.

Và rõ ràng anh đã nhìn thấy. Amy nhận thấy đôi mắt anh sụp xuống, nụ cười nửa miệng trên môi. Amy không dám chắc có ai khác nhận thấy nữa không vì lúc đó có 2 người hầu mang những bát thủy tinh đựng hoa quả đến trước mặt họ.

Không nghi ngờ gì nữa, Elisa đang sử dụng chính chiến thuật của Nando- quyến rũ tình dục. Theo chiều hướng của đoạn đối thoại tối nay thì rõ ràng cha cô ta muốn trở thành thành viên của nhà máy rượu Vino d'Oro hay là có một kiểu liên doanh nào đó giữa hai bên. Vậy có phải Elisa là con mồi được cử đến để làm yếu đi sức kháng cự của Nando? Amy cảm thấy hài lòng trước ý nghĩ: Nando đang bị đối xử đúng cung cách mà anh ta đối xử với cô.

Amy cầm cốc rượu trên tay, mắt nhìn đắm đắm vào thứ chất lỏng màu vàng, vẻ nghĩ ngợi. Có phải Elisa đã nói, hay cũng ít nhất ngụ ý rằng cô ta đến đây là do Nando mời? Nếu vậy thì tại sao...

Franco cắt ngang dòng suy nghĩ của cô bằng giọng nói dịu dàng:

- Tôi đang trông chờ đến lúc chúng ta cùng nhau ăn tối ở hồ Lake Garda. Tôi hy vọng chúng ta có thể thực hiện ngay tối mai. Có nhiều chuyện cần phải nói giữa 2 chúng ta. Chuyện thông thường thôi, cô em thân mến ạ.

Amy nhìn Franco dò hỏi. Thái độ anh ta ngụ ý nhiều hơn những lời anh ta nói ra. Anh lại nháy mắt kín đáo với cô.

- Cám ơn anh, Franco. Tôi rất thích được như vậy. Tuy nhiên nó còn phụ thuộc xem còn có kế hoạch nào khác nữa không? Tôi cũng không biết cuộc tham quan kéo dài bao lâu.

Không phải cô thấy thích thú đặc biệt gì khi đi chơi riêng với Franco. Tuy nhiên làm như vậy cũng chẳng có gì sai trái. Xét cho cùng anh ta cũng là anh họ của cô chứ không phải người xa lạ nào vừa tình cờ gặp. Và thật lòng mà nói, cô đang tò mò muốn biết liệu anh ta có thật lòng khuyến khích cô giữ lại cổ phần, không nhượng lại cho Nando hay không. Nếu như vậy, cô muốn biết vì lý do gì?

- Thôi, được rồi, để xem công việc ngày mai thế nào đã - Fran nói - chuyến tham quan bắt đầu vào lúc gần trưa. Tiếp theo là bữa ăn trưa dành cho khách tham quan. Có thể buổi chiều sẽ bận hơn. Cô có ý định tham gia toàn bộ chuyến tham quan không?

Amy gật đầu

- Tôi muốn biết mọi điều có thể được. Tôi đến đây để học tập.

Một tách cà phê nhỏ được mang đến đặt trước mặt Amy, tạm thời chấm dứt cuộc nói chuyện của họ.

Franco quay sang trả lời một câu hỏi của bà Lucia và Amy được tự do một lúc để nghỉ ngơi. Những ý nghĩ của cô cứ lẫn lộn vào nhau. Phải thừa nhận Nando đang tỏ ra là mình yêu - Không, còn hơn là yêu - anh ta đang si tình. Mới đây thôi, sự việc diễn ra trên cầu thang lên phòng cô đã chứng tỏ điều đó. Chắc chắn đó chỉ là bước một trong kế hoạch mà anh ta đã vạch ra để ép cô nhượng lại cổ phần của mình.

Nếu như vậy, anh ta kéo Elisa vào cuộc đúng lúc này để làm gì? Trừ khi...trừ khi đấy lại là một chiến thuật nữa nảy ra từ cái đầu Machiavelli của anh ta. Cô có thể tưởng tượng ra giọng nói đam mê thì thầm của anh ta: “Amy thân yêu, cô không phải là người phụ nữ duy nhất mà tôi chú ý đến. Nếu cô không muốn bị lật ra rìa trong cuộc tình này thì hãy tử tế với tôi, nhượng lại cổ phần cho tôi. Nếu không thì...”

Nói một cách khác, anh ta muốn cô phải ghen tuông.

Amy ngấm khuôn mặt nghiêng của Nando đang quay về phía Elisa. Cô cho rằng những tham vọng của anh ta không ngăn cản được họ đạt được một số điều mà chắc chắn bản thân anh ta cũng muốn. Cô nhấm nháp ly cafe đắng và cố bắt mình không nghĩ đến Nando, và cả Elisa nữa. Nhưng chỉ có thành công phần nào.

Amy trả lời các câu hỏi của Ana về việc chuyển liên tục từ nơi này đến nơi khác trong một gia đình quân nhân diễn ra như thế nào? Cô cho rằng nó cũng có phần thú vị nhưng việc chia tay với những người bạn cũ thật nặng nề. Khi cuộc nói chuyện trở nên chung chung Amy thấy khá dễ chịu vì cô có thể quên đi vấn đề Nando và Elisa bằng một thái độ thoải mái, tự nhiên. Cô cũng thận trọng trả lời một cách lịch sự những câu hỏi mà “bà chúa gia đình” ngồi lặng lẽ ở đầu bàn thỉnh thoảng đưa ra.

Mặc dù có cười đùa, tán gẫu nhưng cô không thể nhớ được lúc trước mình đã nói gì. Cứ như thể trong cô có hai con người, một con người khác quần quanh trong cô, bị ám ảnh bởi những ý nghĩ mà cô không muốn nhận ra hoặc chấp nhận.

Cuối cùng bà Lucia đứng dậy, báo hiệu bữa ăn đã kết thúc. Bà lại dẫn đầu đoàn người và mặc dầu không cần ngoảnh lại xem người đó có đi theo bà không, bà vẫn biết họ sẽ noi theo “tấm gương mẫu mực” của họ.

Khi Amy rời khỏi phòng, cô chợt thấy phảng phất mùi nước hoa đắt tiền ngay cạnh mình. Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên.

- Đừng có suy nghĩ nhiều, bạn thân mến. Tôi đã có kế hoạch riêng của mình cho anh ta. Bạn sẽ không những bị quấy rầy mà còn lãng phí nhiều thời gian đấy.

Amy không quay lại. Bằng một giọng nói trầm đều đều, cô trả lời;

- Tôi không có mưu kế nào cho riêng ai.

Đó là sự thật. Chẳng phải nhiệm vụ của cô ở đây là để có quyết định về cổ phần của cô ở nhà máy rượu hay sao?

- Vậy thì tốt, tôi mong bạn giữ lời. - Elisa trả lời

Mọi người lại tụ tập ở phòng khách. Mặc dù đã chớp mắt lúc trước, Amy cảm thấy ngày quá dài. Cô rất mệt nhưng cố gắng kìm chế để khỏi ngáp. Cô hoàn toàn thấy nhẹ nhõm khi thấy Elisa nói đã đến lúc cô ta phải về.

Elisa đi khắp phòng để tạm biệt mọi người. Cô ta cúi đầu kính cẩn trước bà Lucia và lẩm bẩm nói vài câu bằng tiếng Italia.

Khi đến chỗ Amy, cô ta mỉm cười một cách khó hiểu, rồi đi đến với Nando. Anh đang đứng cạnh cửa ra vào. Nando cầm tay Elisa và nói với mọi người là anh sẽ tiễn Elisa ra ô tô và trở lại ngay.

Nhưng Nando không trở lại ngay. Franco cười gằn nói;

- Elisa sẽ không bỏ cuộc một cách dễ dàng như vậy, đúng không? - Rõ ràng bà Lucia hiểu được ý nghĩa câu nói đó của Franco. Bà nói;

- Nếu cô ta và cha cô ta nghĩ rằng họ có thể thuyết phục được Nando kết hợp hai công ty thì cô ta đã nhầm.

Franco cười lớn;

- Tôi nghĩ rằng Elisa không chỉ định thuyết phục - Nói đến đó, anh ta nhận được cái lườm đến lạnh của bà cô.

Anna Maria quay sang phía Amy nói:

- Elisa rất muốn xỏ mũi Nando của chúng ta, nhưng còn lâu mới được.

- Xỏ mũi à! Một từ thật thô tục! Nếu cô muốn nói tiếng Anh, cô k được dùng từ đầu đường xó chợ như vậy - Bà Lucia mắng.

- Con xin lỗi mẹ - Anna bình thản nói rồi quay sang Amy, hạ thấp giọng xuống.

- Elisa cố công theo đuổi Nando ngay cả khi chị ta biết rằng chỉ có thể là dã tràng xe cát. Chắc chắn chị ta biết anh ấy rất ghét phụ nữ. Sau cuộc tình với Ivana Zaccone, anh ấy đã thề không bao giờ tin đàn bà.

Cô ta nhìn trộm bà mẹ rất nhanh rồi lại tiếp tục nói;

- Anh ấy đã hứa hôn với Ivana năm anh ấy 26 tuổi. Tất nhiên anh Nando yêu chị ta đến quẩn trí. Ngày cưới được ấn định thì Ivanna bỏ đi cùng với Pietro Rivella sang Nam Mỹ, không nói với Nando một lời. Ngày hôm nay chị ta còn ở đây, ngày hôm sau đã đi mất. Không biết Nando có đến nhà thờ đợi không, vì hôn lễ đã được thông báo tổ chức tại nhà thờ. Dù sao lòng tự hào của anh ấy đã bị tổn thương và anh ấy đã thề không lấy vợ. Anh ấy nói sẽ dành toàn bộ cuộc đời cho Monte Cielo Vино d'Oro. Bây giờ mẹ có nhãn mặt với em cũng chẳng ích gì. Mọi người đều biết chuyện ấy, vậy chị cũng có thể được biết. Dù sao chị cũng là người trong gia đình.

Anna Maria dừng lại rồi bắt chợt nháy mắt.

- Anh ấy mời Elisa đến đây tối nay. Em không hiểu vì sao. Việc này chỉ khuyến khích thêm chị ta.

Nói rồi Anna nhún vai;

- Amy, thế là chị biết chuyện bí mật trong gia đình em rồi đấy nhé.

- Và phải nói là biết rất rõ nữa - Bà Lucia đế vào.

Amy hơi ngạc nhiên vì bà Lucia đã cho phép Anna nói một cách tự do về thái độ của Nando với phụ nữ. Có thể bà muốn qua thông tin về quan điểm của Nando đối với hôn nhân mà báo trước cho Amy, nếu cô có ý định quan hệ tình ái với anh. Nếu vậy thì bà ta chẳng phải phiền lòng.

Amy chậm chậm đứng dậy nói:

- Cháu xin cô thứ lỗi. Chuyển đi quá dài và quá mệt mỏi. Nếu cô cho phép...

-Ồ Amy, tất nhiên là cháu rất mệt. Lẽ ra chúng tôi phải nhận thấy. - Cái đầu quý phái của bà Lucia gật gật. Lời nói thì có vẻ ân cần nhưng chẳng ảm áp chút nào.

5. Chương 5

Tạm biệt mọi người, Amy ra khỏi phòng bước lên cầu thang, đầu óc cô lại quay trở về với sự tiết lộ của Anna Maria về Nando. Cô có thể tin rằng một người đàn ông với lòng tự hào như vậy sẽ cảm thấy nhục nhã trước sự khước từ hơn bất cứ người nào khác.

Nhưng cô chẳng còn thời gian để suy nghĩ vì Nando đã từ ngoài bước vào, lên cầu thang cùng với cô. Anh hỏi;

- Em đi nghỉ đây àh?

- ... Vâng... cả ngày dài đi máy bay. - Amy trả lời

- Anh sẽ gặp em ở phòng em.

- Thôi... thôi đừng làm phiền tôi.

- Nhưng anh muốn thế - Anh ta nói và mỉm cười với cô. Đôi mắt tỏ vẻ trơ trên.

Khi họ đến trước cửa phòng. Amy đưa tay nắm quả đấm cửa, quay lại chào tạm biệt Nando. Anh ta đưa hai tay nắm chặt tay cô, kéo cô lại gần. Trước khi cô kịp phản đối hay thoát ra khỏi thì hai cánh tay anh ta ôm chặt lấy cô, mặt anh ta cúi sát mặt cô. Đầu lưỡi anh ta mơn trớn môi dưới cô một cách điên cuồng.

- Để cho anh vào phòng, cưng - giọng Nando thì thầm.

Mùi mồ hôi đàn ông trên người anh ta trộn lẫn với mùi nước hoa mà Elisa đã dùng. Rõ ràng anh ta cũng đã ôm hôn Elisa.

- Đồ quỷ tha ma bắt! - Amy giận dữ cố vặn mình để thoát khỏi. Cô ngoái đầu để anh ta không thể hôn được. Cô đã quyết định không để cho anh ta gọi lên cảm xúc của mình. Cô gắt lên:

- Không được!

Nando dừng lại, đưa tay nâng cằm cô lên, nhìn chăm chăm vào mặt cô.

- Em giận à? - Anh ta nói, giọng thoáng chút ngạc nhiên - Amy, chắc không phải vì sự có mặt của Elisa tối nay chứ? Cô ta chỉ là bạn của gia đình.

Một câu nói quá dịu dàng, rất đúng điệu. Vậy là cô đã đúng. Anh ta kéo Elisa vào cuộc để khiêu khích cô. Lại một cái gậy được gior ra. Còn bây giờ, ở đây, anh ta chia ra củ cà rốt. Đôi môi anh ta đang tìm môi cô như để chứng thực điều đó.

Amy ngoảnh mặt đi, lạnh lùng nói:

- Nando, tôi đã kiệt sức. Xin lỗi anh, tôi muốn đi ngủ.

Nando dừng lại nói.

- Tuỳ em vậy. Nhưng em không thể từ chối tôi mãi được đâu, cưng.

Nâng tay cô lên, anh ta hôn nhẹ, hơi cúi chào rồi đi xuống cầu thang.

Amy đi vào phòng, đóng cửa lại. Đồ Don Juan! Làm tình với hết phụ nữ này đến phụ nữ khác. Gã quay như chong chóng. Cô giận dữ cắn môi dưới rồi dừng lại ngay lập tức khi ký ức về những cái hôn của anh ta kịp trỗi dậy. Thật là rầy rà. Đầu óc cô có thể rất minh mẫn, kiên quyết. Giọng nói của cô rất cứng cỏi. Nhưng Nando không mấy may chú ý. Chắc anh ta ý thức rằng mình có thể kích thích được cô nhanh như thế nào, thậm trí ngay cả khi cô cố gắng chống lại nó. Anh ta cũng có thể nhận ra những phản ứng của cô là trái với ý muốn trong cô - và như vậy anh ta càng thích thú hơn. Không nghi ngờ gì nữa, anh ta khẳng định cuối cùng sẽ chiếm được cô.

Liệu anh ta có chiếm được không? Amy nhìn khuôn mặt cô trong tấm gương bàn phấn. Đôi má cô ửng đỏ, đôi mắt mở to. Cô đứng yên một lúc rồi lại tự hỏi: liệu anh ta có chiếm được cô không?

Amy cảm thấy con người cô có điều gì mới mẻ.

Trước đây chưa bao giờ cô hưởng ứng nhiệt tình đến thế những cái hôn của đàn ông, sự vuốt ve của một bàn tay.

Liệu cô có thể từ chối anh ta? Bây giờ thì có thể được.

Nhưng liệu cô có thể từ chối anh ta về cổ phần của cô trong nhà máy rượu?

Đôi mắt xanh của cô đang nhìn lại cô từ trong gương với vẻ bối rối.

Amy mở mắt ra nhìn luồng ánh sáng mặt trời tràn qua cửa sổ trải rộng trên giường. Cô vẫn còn ngái ngủ do mệt mỏi sau chuyến bay dài. Cô chớp chớp mắt, ngáp dài, uể oải nhìn lên trần nhà khi những ý nghĩ bắt đầu trỗi dậy.

Amy nằm yên trên giường, những sự kiện của ngày hôm trước lướt nhanh trong đầu. Nó giống như trò chơi với những chiếc hộp của người Trung Quốc. Cứ mỗi lần cô mở một hộp thì lại thấy hộp khác bên trong.

Có phải Elisa Antolini là bà chúa của Nando không? Đó có phải là lý do để người đàn bà ấy bảo nàng phải đi khỏi đây.

Amy trở mình úp mặt xuống gối. Cô đến đây chưa đầy 24h đồng hồ và trong thời gian ngắn ngủi ấy cô đã phải đương đầu với bao nhiêu vấn đề phức tạp.

Cô đã đến để thăm nhà máy rượu, đã tìm hiểu xem cô có thể gắn bó với nó không. Điều đó có vẻ rất đơn giản. Thế mà lại không đơn giản chút nào. Phải đương đầu với Nando đã là một thách thức đáng kể. Thêm vào đó là bà mẹ đầy tham vọng của anh ta. Rồi Franco với những bí mật của anh ta. Cuối cùng là Elisa Antolini. Thật quá nhiều điều cô phải quan tâm trong buổi sáng hôm nay.

Amy thong thả xuống sàn, quờ quạng tìm đôi dép đi trong nhà. Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa nhẹ. Cô vội vớ lấy chiếc áo ngủ trên ghế. Amy đứng im một lúc, tim đập loạn xạ trong lồng ngực. K phải Nando! Nếu anh ta nghĩ cô sắp sửa cho anh ta vào... Cô nhìn xuống chiếc váy ngủ mỏng tang và chiếc áo choàng cung chẳng dày hơn bao nhiêu.

- Thưa cô - Có tiếng gọi nhỏ nhỏ.

Amy đến bên cửa, hé mở và thấy cô hầu gái trẻ tuổi đang bung một chiếc khay.

- Thưa cô, coffee - Đôi mắt màu sẫm của cô hướng về phía bình cà phê và một chiếc rổ bạc phủ bên trên bằng một chiếc khăn ăn nhỏ.

Amy cảm thấy nhẹ người vì cô không phải đối đầu với Nando. Vừa mở cửa rộng thêm, cô vừa mấp máy môi.

- Ồ... vâng, cảm ơn cô... à... grazie.

Amy lúng túng với những từ tiếng Ý

- Prego, Prego! (*) - Cô gái trẻ khẽ gạt đầu mấy lần và đi vào phòng đặt chiếc khay trên chiếc bàn cạnh giường. Cô ta cúi chào, cười bên lên rồi ra khỏi phòng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

(*) Xin mời, tiếng Ý.

Ngồi xồm trên một đầu giường, Amy với tay nhấc chiếc bình nhỏ rót ra một nửa tách cà phê. Mùi cà phê thơm tuyệt vời. Rót thêm sữa nóng vào tách, hóp một ngậm nhỏ, cô mở chiếc rổ bằng bạc, bên trong có 2 chiếc bánh mì nhỏ nóng giòn. Amy ngừng lại, đưa mắt ra nhìn phía cửa sổ đầy ánh nắng mặt trời. Tối qua, khi ở ngoài ban công, cô đã để ý đến 1 chiếc ghế làm bằng liễu gai và một chiếc bàn gỗ tròn nhỏ. Thật thú vị khi được ăn sáng ngoài ánh nắng mặt trời và trông xuống toà lâu đài.

Cô cầm chiếc khay lên, đi ra ngoài ban công. Đặt chiếc khay xuống bàn, cô ngắm nhìn toà lâu đài cổ xây bằng đá. Thật khó tưởng tượng nổi nó thuộc về cô. Cô đứng yên một lúc, trong lòng xúc động lạ lùng. Làm sao cô có thể từ bỏ được nó để trở về với công việc bàn giấy buồn tẻ như ở hãng quảng cáo Stewart and Newman? Làm sao cô có thể từ bỏ nó để trở về với cái ồn ào, xô bồ của một thành phố lớn, sống trong một căn hộ ngột ngạt. Nhất định phải có 1 chỗ thích hợp với cô ở nhà máy rượu này, một việc gì đó mà cô có thể làm được nếu như cô thuyết phục được Nando là cô không có ý định cản trở công việc của anh.

Amy có thể nhìn thấy mấy chiếc ô tô đỗ trong sân nhà máy rượu và một số đang đi đi lại lại. Cô vội liếc xuống đồng hồ rồi thở phào nhẹ nhõm. Hai tiếng nữa chuyến tham quan mới bắt đầu.

Kéo ghế lại gần chiếc bàn nhỏ, cô ngồi xuống và không làm gì cả, cứ để cho mặt trời sưởi ấm. Hôm nay là một ngày tuyệt diệu; bầu trời xanh với những tia nắng vàng. Những làn gió nhẹ mang đến bên cô hương thơm của trái cây.

Amy cầm tách cà phê lên uống, trong lòng thấy vui vui. Đây là đất nước Italia. Mặc dầu cô muốn được nhìn thấy một phần nhỏ bé của đất nước xa xôi này nhưng nó không làm cô thất vọng. Đột nhiên, lòng cô tràn đầy những cảm xúc ngọt ngào, kì lạ về đất nước này. Tuy cô chưa từng sống ở đây nhưng nó đã ở trong máu cô.

Amy nhặt một chiếc bánh mì bẻ làm đôi và phết bơ lên miếng bánh. Khi cô cắn bánh, những mảnh vụn rơi xuống chiếc váy ngủ.

Có tiếng bà Lucia ở dưới vọng lên. Amy hết sức ngạc nhiên vì bà nói bằng tiếng Anh.

- Nào, John. Tôi tin mọi việc sẽ đâu vào đấy. Chúng ta uống cà phê trước khi chuyến tham quan bắt đầu chứ?

Có tiếng kéo ghế ở bên dưới. Sau một tiếng vỗ tay, có tiếng bà Lucia gắt gỏng bằng tiếng Italia, có lẽ là với một người hầu.

Rồi đến giọng người đàn ông.

- Năm qua là một năm tuyệt vời, một năm đầy hiệu quả.

Một giọng Mỹ trầm với cách phát âm miền Trung Tây

- Anh đã làm việc hết mình cho chúng tôi, John Delby. Chúng tôi đã không nhầm khi chọn anh làm đại diện cho chúng tôi ở Mỹ. - Bà Lucia trả lời.

- Vâng, thưa bà Bonavia. Tôi không thể quảng cáo cho Vино d'oro thành công đến như vậy nếu như chất lượng của nó không tốt. Và đó là sự thật. Rượu của chúng ta rất ngon. Trước khi tôi rời nước Mỹ, tôi đã nhận được một báo cáo là: câu nói phổ biến nhất trong các quán rượu, nhà hàng, thậm chí ở nhà riêng trong những ngày này ở Mỹ là câu: "Cho tôi một cốc vang trắng". Bà nghĩ xem, chẳng bao lâu nữa, thay cho gọi 1 cốc vang trắng, người ta sẽ nói rằng: "Cho tôi một cốc Vино d'Oro". Và năm nay, Chiaro có thể làm được việc đó.

Amy bắn khoăn không biết có nên rút vào phòng không. Nghe trộm không phải là thói quen của cô. Nhưng cuộc nói chuyện này là về rượu vang. - Rượu của cô cũng như rượu của những người thuộc dòng họ Bonavia. Cô có cảm giác cô nên học hết những gì có thể học bằng bất cứ cách nào. Có vẻ như nhiều người ở đây không muốn thông tin cho cô.

Bà Lucia nói tiếp, giọng bà không giấu giếm niềm tự hào.

- Chắc chắn nó sẽ là rượu ngon. Ở khắp nước Ý có thể là ở khắp Châu Âu, ít có người nào giỏi hơn con trai tôi về kinh doanh cũng như giám định rượu vang.

- Đúng vậy, thua bà Bonavia. Thật đáng tiếc là mọi người không thể biết rằng công ty có một trong những cái đầu kinh doanh khôn ngoan nhất trong nước. - John nói nịnh.

- Cha tôi và người chồng quá cố của tôi đã dạy tôi. Tôi chỉ làm theo lời họ dạy. Nhưng tôi muốn giữ kín vai trò của tôi trong công ty trước con mắt công chúng. Tôi hài lòng vì rất ít người biết, trước những người cần thiết.

Amy giật bắn người, há hốc miệng. Bà Lucia đứng đầu công ty à? Người đàn bà khắc nghiệt từng nói không muốn dính dáng gì đến vườn nho, nhà máy, kinh doanh là lại chủ công ty ư? Người đã từng tuyên bố hùng hồn rằng phụ nữ nên để những việc ấy cho đàn ông.

Thận trọng, cô đặt chiếc tách xuống bàn, tay lo đang phủi những vụn bánh trên váy ngủ.Ồ! đây chắc chắn là một trò chơi hoàn toàn mới. Amy cảm thấy đôi má mình nóng bừng vì phấn nộ. Cô đã thật ngu ngốc để cho bà Lucia xỏ mũi bằng cung cách vua chúa và những quyết đoán lạnh lùng của bà ta. “Hãy để những công việc ấy cho đàn ông”. Thật là ngớ ngẩn. Lúc nào cũng phụ nữ là... Amy thở phà, giận dữ. Cô không thích bị lừa dối.

Amy ngồi tựa lưng vào ghế, mắt lo đang nhìn lên bầu trời. Được lắm. Nếu bà Lucia Bonavia có thể điều hành công việc ở nhà máy rượu thành công tới mức như vậy thì chắc chắn phải có việc nào phù hợp với phụ nữ, dù là người mới bắt đầu học việc. Bây giờ thì Nando và mẹ anh ta khó lòng mà ngăn cản được cô. Trong lý lẽ của họ đã lộ rõ nhiều lỗ hổng.

Tiếng va lách cách của những chiếc tách vọng lên từ dưới nhà làm gián đoạn những ý nghĩ của cô. Rồi người đàn ông nói:

- Hôm nay tôi đưa đến đây một nhóm khách hàng người Mỹ cùng với người phụ trách chuyên mục về rượu vang của một trong những tạp chí có uy tín nhất của chúng ta. Tôi nghĩ họ sẽ có ấn tượng tốt. Nando đã gặp một số người trong bọn họ tại hội nghị ở California.

Dừng một lát ông ta nói tiếp:

- Tôi cho rằng Nando đã mua được cổ phần mà anh ta đã kể với tôi, đúng không? Từ hồi ấy tôi chưa có dịp gặp lại anh ấy.

Giọng bà Lucia đáp lại, sắc lạnh.

- Chưa đâu. Nó chưa mua được. Nhưng nó sẽ mua được, nhanh thôi. Nó đang gặp phải một số khó khăn mà tôi đang định thảo luận với anh đây. Sẽ có một người phụ nữ trẻ tham gia vào chuyến tham quan hôm nay, một người Mỹ rất quan tâm về việc sản xuất rượu. Nếu anh có thể làm một việc gì đó hoặc nói một điều gì đó làm cho cô ta nản lòng thì tôi sẽ rất biết ơn.

-Ồ, cô ta là người... - người đàn ông thận trọng hỏi - Cô ta không đồng ý nhượng lại cổ phần của mình cho Nando phải không?

- Đúng. Cô ta chưa nhượng. Nhưng cô ta sẽ phải nhượng không có lý do gì hết. Tuyệt đối không có chỗ cho cô ta ở nhà máy rượu của chúng tôi. Tôi không có thời gian để bận tâm đến cô ta.

Amy vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, đôi mắt trống rỗng nhìn lên bầu trời cao lồng lộng. Hơi thở cô gấp gáp.

Người đàn ông lại hỏi:

- Tôi sẽ làm những gì có thể được, thưa bà Bonavia. Chắc chắn không ai được phép cản trở bước tiến của chúng ta. Nếu như bà cho rằng cô ta là một trở ngại trên con đường của chúng ta, thì tôi sẽ...

- Chắc chắn cô ta sẽ cản trở, dù chỉ bởi sự ngu dốt của cô ta. Không, John, cô ta sẽ không được ở lại đây. Cô ta phải chuyển nhượng cổ phần của mình và chúng tôi muốn việc đó được thực hiện ngay bây giờ.

Ngừng một lát bà Lucia nói tiếp:

- Điều quan trọng nhất là cô ta không được biết vị trí của tôi trong công ty. Tất nhiên việc này không được phổ biến rộng rãi và mọi người ở đây cũng đã được cảnh cáo trước, nhưng tôi nghĩ ta cứ phải thận trọng.

Amy nheo mắt. Dù việc nghe trộm có ti tiện hay không thì cô cũng thấy sung sướng vì đã ở lại đây. Biết được những gì đang được sắp đặt để chống lại cô thì vẫn tốt hơn.

Có tiếng bước chân trên hiên nhà phía dưới. Tiếng Nando hồ hởi:

- Xin chào, John. Xin lỗi vì đã không ra sân bay đón anh được. Tôi đang chuẩn bị cho chuyến tham quan.
- Xin chào Nando. Mẹ anh và tôi đang nói chuyện bán hàng kỷ lục của chúng ta ở Mỹ. Chắc chắn anh được nghe báo cáo về cái mà người ta gọi là “hiện tượng Italia”. Chúng ta sắp đến thời hoàng kim rồi.
- Vâng, tôi đã nghe. Thật là tuyệt vời. - Nando nói với thái độ thờ ơ. Sau đó giọng của anh ta sôi nổi hơn.
- John, có chút việc nhỏ tôi muốn nhờ anh làm. Trong chuyến tham quan ngày hôm nay, anh sẽ gặp một cô gái trẻ người Mỹ. Đó là người em họ mà tôi đã kể với anh.
- Tôi và mẹ anh cũng đang nói về cô ta.

Amy mím chặt môi. Cô biết những người nghe trộm hiếm khi nghe được điều gì dễ chịu về bản thân họ, nhưng bây giờ ngay cả dùng ngựa hoang cũng không thể kéo cô ra khỏi đây. Họ đang toan tính điều gì? Cả ba người! Ba chọi một! Bởi vậy cô càng biết nhiều về âm mưu của họ thì càng có khả năng đối phó hơn. Cô có thể chấp nhận nhượng lại cổ phần của mình rồi ra đi, nhưng nhất định không phải vì những âm mưu của ba người này.

Nando nói với giọng mỉa mai:

- Anh có thể tưởng tượng ra một nhà kinh doanh rượu hàng đầu nước Mỹ của các anh sẽ cảm thấy như thế nào nếu đột nhiên một cô gái trẻ, tuổi đôi mươi xuất hiện, một người ngoại quốc, được sở hữu 1/5, vâng, 1/5 tài sản của công ty? Một người không biết một chút gì về kinh doanh mà lại muốn tham gia thực sự vào công việc sản xuất. Chúng tôi không muốn cô ta ở đây, John ạ.
- Đó không phải là lỗi của anh, Nando - John an ủi.
- Tôi muốn có thêm 20% để đảm bảo quyền điều hành công ty. Chúng tôi phải chiếm được nó từ tay cô ta.
- Giọng Nando cương quyết đến nỗi Amy không thể kìm được một cơn rùng mình sợ hãi.
- John cái mà tôi muốn anh làm là cho cô ta thấy được mặt trái của ngành công nghiệp rượu. Anh hãy làm như vô tình buông ra những lời than vãn về công việc nặng nhọc, buồn tẻ, bẩn bụi. Anh hãy nhấn mạnh công việc ở nhà máy rượu không phù hợp với phụ nữ, sao cho cô ta không thể tìm ra việc gì mà cô ta thích làm. Khi đi với cô ta, anh cố gắng dùng nhiều thuật ngữ kỹ thuật. Anh hiểu rồi chứ.
- Anh nghĩ làm như vậy sẽ thành công à?
- Tôi hy vọng như vậy. Làm như vậy có thể còn dễ hơn. Thề có Chúa biết, tôi đã cố gắng hết sức mình. Lúc còn ở New York, tôi bắt đầu bằng việc đề nghị thẳng thắn với cô ta mua lại cổ phần. Nhưng cô ta bắt đầu trở nên thận trọng, nói là muốn đến đây xem qua nhà máy rượu như thế nào. Anh cũng như tôi đều biết việc đó là không thể được, nhưng cô ta rất bướng bỉnh. Bởi vậy... tôi dùng đến phương pháp gạ gẫm tình dục. Anh hiểu tôi muốn nói gì chứ?

Không ai nói thêm câu gì trong suốt nửa phút tiếp theo. Amy có thể hình dung ra hai người đàn ông đang trao đổi bằng ánh mắt. Cô muốn đứng dậy, chạy vào phòng, kéo rèm lại. Cô muốn lẩn trốn.

Muốn vậy nhưng cô không thực hiện. Cô quyết định ngồi yên tại chỗ.

Cuối cùng, Nando nói:

- Tuy nhiên, tôi phải thừa nhận tôi không thành công. Tôi không ngại khi nói thẳng rằng tôi chẳng tự hào gì khi cư xử như vậy. Cô ta là một cô gái trẻ dễ thương, nhưng tôi thấy biện pháp gạ gẫm tình dục có thể hữu hiệu vì một vài nguyên nhân. Tôi đã tình cờ chứng kiến cảnh giữa cô ta và một gã đàn ông trẻ ngay trước khi tôi gặp cô ta. Từ đó tôi cảm thấy cô ta là loại con gái như vậy.

Tay Amy nắm chặt lấy vạt áo trong cơn xấu hổ, cơn giận dữ bùng lên trong cô. Vậy là Nando chứng kiến cảnh giằng co giữa cô và Craig Layton! Rồi anh ta rút ra kết luận của riêng mình, cho rằng cô nhất định

phải chiều Craig. Những lời tiết lộ của anh ta làm cô thức tỉnh. Không nghi ngờ gì nữa, anh ta hành động như gã Casanova(*)

(*) Casanova: một nhân vật tương tự như Don Juan.

Nando vẫn tiếp tục nói:

- Như tôi đã nói, tôi chẳng tự hào gì về phương pháp của tôi, nhưng bắt buộc tôi phải có được cổ phần của cô ta. Tôi sẽ chiếm được nó. Tôi sẽ theo đuổi đến cùng, dù phải mất bao nhiêu thời gian. Thành thật mà nói, tôi được nhẹ nhõm nếu như anh thành công trong việc làm nhụt chí cô ta trước những khó khăn của ngành công nghiệp rượu. Tôi không thích đóng vai một kẻ đàng điếm. Xin lỗi mẹ, nhưng đó là chính công việc con đang làm.

Amy nhắm mắt lại trong nỗi nhục nhã đau đớn. Đủ rồi! Cô đã nghe đủ rồi! Cô loạng choạng đứng dậy lặng lẽ đi vào trong phòng, bỏ dở bữa ăn sáng. Những sợi tóc quanh miệng cô như cứng lại, vai cô mỗi nhừ.

Đi vào buồng tắm, Amy vịn vôi hoa sen to hết cỡ như thể âm thanh của nó có thể xoá đi tiếng vọng của những lời Nando đang văng vẳng bên tai cô.

Amy kì cọ thật nhanh, vừa xối nước vừa lẩm bẩm trong lúc cô cố gắng kiềm chế những cảm xúc đang bùng lên, lúc thì giận dữ, lúc lại đau đớn.

Sau khi tắm xong, Amy lau khô người bằng tấm khăn lớn. Cô cảm thấy bị xúc phạm vì anh ta cho rằng cái trò gạ gẫm dê hèn đó là phương pháp thích hợp để áp dụng với cô. Đó là một sự lăng mạ. Rồi sau đó còn đem kể với người khác nữa. Hoàn toàn không thể tha thứ được.

Tấm gương phản chiếu cái nhìn dữ dội trong đôi mắt xanh của cô. Cô nhìn chăm chú vào hình mình trong gương. Tại sao cô lại quá nóng giận trước những điều mà cô đã hoàn toàn biết trước. Ngay từ đầu cô đã nghi ngờ trò gạ gẫm của anh ta chỉ là một hành động giả dối. Vậy tại sao cô lại nóng giận như vậy. Có phải do Nando đã cắt nghĩa nhằm màn kịch đá vào cửa của Craig. Cô căm ghét khi biết anh ta chứng kiến cảnh xấu xa đó.

Còn bà Lucia Bonavia nữa. Cô thực sự ngạc nhiên và choáng váng khi biết sự thực về bà ta. Tuy nhiên Nando cũng từng để lộ ra chút ít khi anh ta nói rằng mẹ anh ta là người có nhiều tham vọng.

Tốt lắm. Bây giờ thì cô đã hoàn toàn được báo trước. Một chút tàn dư của cảm nghĩ thông thường nhắc nhở cô rằng hành động khôn ngoan nhất là từ bỏ tất cả để trở về với Bert. Nhưng một chút ngoan cường trong cô đã thắng, củng cố lòng tin của cô.

Cô có mọi quyền hành đối với cổ phần của cô trong công ty, cũng như những người khác có quyền của họ. Họ đang giữ cổ phần của họ nhưng lại mong cô từ bỏ phần của cô, đơn giản chỉ vì họ muốn thế. Tiếc là không công bằng.

Amy lại nghĩ đến Nando. Anh ta mới nhấn tâm làm sao. Mặc dù đã biết những việc anh ta làm, tại sao cô không thể nào căm ghét anh ta được. Cô điểm lần lượt từng tội của anh ta. Anh ta là một tên Don Juan xảo trá, sử dụng những xúc cảm như những đồng tiền có thể mang đổi chác. Anh ta không hề quan tâm đến cô nhưng lại kiên nhẫn gợi lên trong cô những xúc cảm nhục dục. Như anh ta đã từng tuyên bố mới đây, anh ta không ngần ngại dùng những biện pháp hèn hạ để đạt mục đích.

Amy cần môi suy nghĩ. Bây giờ thì thế trận đã cân bằng. Những gì trước đây cô mới chỉ nghi ngờ thì bây giờ đã biết rõ. Cô đã sẵn sàng và không dễ dàng để mắc lừa nữa.

Amy đến bên chiếc tủ quần áo kê sát tường và bắt đầu chọn quần áo mặc trong ngày hôm nay. Với hoàn cảnh này cô sẽ xuất hiện trong trang phục của một nhà kinh doanh trẻ nghiêm túc. Cô lấy ra chiếc quần màu nâu may đo rất khéo, rồi chọn chiếc áo khoác lụa giản dị màu nâu gỗ. Mặc quần áo xong, cô trang điểm qua loa rồi chải mái tóc màu vàng của cô cho đến lúc nó thành những nếp sóng ôm lấy khuôn mặt. Cô kiểm tra lại mình lần cuối cùng rồi bước ra khỏi phòng.

Khi Amy xuống cầu thang, cô thấy Nando đang đứng ở hành lang cạnh lối ra vào. Bất chợt, anh ta ngừng lên và trông thấy cô. Anh nói với cô:

- Anh bận một chút việc, xong rồi anh đến với em ngay.

Nói rồi anh quay mấy người đàn ông đứng bên cạnh ra lệnh cho họ những gì đó bằng tiếng Italia.

Amy dừng lại ở chân cầu thang, tay đặt trên tay vịn. Một người đàn ông đang nói với Nando, chắc là muốn hỏi gì vì cô thấy anh ta cao giọng. Nando cau mày rồi gật đầu và người đàn ông kia bước đi.

- Những sự chuẩn bị cuối cùng cho chuyến tham quan hôm nay - Nando giải thích khi đi về phía Amy. Anh ta cầm tay cô đưa lên môi, ánh mắt lộ vẻ thân mật. Bất chấp những quyết định cứng cỏi của cô, bất chấp những điều cô vừa mới biết, một lần nữa Ama lại cảm thấy ma lực đàn ông của anh ta và tác động của nó đối với cô.

Nando hạ giọng xuống nói với cô.

- Sáng nay trông em đẹp lắm

Amy lập tức rút tay mình ra khỏi tay Nando. Cô nói:

- Tôi cho rằng chuyến tham quan sắp bắt đầu.

Cô thận trọng phớt lờ những lời tán dương hoa mỹ của anh ta.

Cái “trò ngợi khen” như có lần ông ngoại cô đã nói tới.

Nando kéo ống tay áo lên nhìn đồng hồ:

- 45 phút nữa thì chuyến tham quan bắt đầu.

Anh ta dừng lại, nhìn cô với vẻ dò hỏi:

- Tiện thể anh hỏi, em nói rằng em không nói được tiếng Italia phải không? Vậy tiếng Pháp? Không hả? Vậy tiếng Đức? Tiếng Nga? Tiếng Nhật? Cũng không nốt à?

Amy lắc đầu. Cô nghi ngờ, không biết anh ta định làm gì.

Cô đoán không sai. Ra vẻ tự nhiên Nando nói:

- Vậy thì tốt nhất là anh đề nghị John Derby, người đại diện ở Mỹ của chúng ta đi cùng em trong chuyến tham quan. Anh ta hiểu biết rất rộng nên có thể giải thích toàn bộ quá trình sản xuất cho em và trả lời bất cứ câu hỏi nào mà em đặt ra. Có đến hàng chục ngôn ngữ mà người trong nhóm sử dụng và em có thể không ý thức được công việc phức tạp như thế nào đâu.

Tự nhiên Amy thấy thần kinh mình căng ra. Nếu như cuộc chiến đấu thực sự bắt đầu ngay bây giờ thì cô đã được chuẩn bị. Cô thấy mình không hối hận chút nào về việc nghe trộm mới đây. Cô nói:

- Cảm ơn anh, Nando. Tôi tin là anh ta sẽ giúp tôi được nhiều nhất.

- Xin lỗi, nhưng anh không thể đi cùng em. Anh phải lo chung cho cả đoàn và phải trả lời các câu hỏi.

Họ đi về phía phòng khách. Khi bước vào phòng, một tia nắng tràn theo qua một cửa sổ dài, trải trên sàn nhà tới tận chân bà Bonavia. Bà đang ngồi trên chiếc ghế thường ngày. Thậm chí đến cả ánh mặt trời cũng không dám chạm vào bà - Amy tỉnh ngịch nghĩ. Cô mỉm cười kín đáo. Cô đã được chuẩn bị đầy đủ để đối phó với bà quả phụ đầy tham vọng này. Cô lễ phép chào:

- Cháu chào cô Lucia.

- Chào cháu, Amy. Cô sợ rằng cô quên không nói với cháu là cô đã bị gắn chặt vào những thói quen Latinh về bữa ăn sáng. Chắc cháu quen với những món ăn khác trong bữa này. Vậy cháu phải nói cho Amilia biết. Nó sẽ mang cho cháu.

Câu nói thật ân cần làm sao! Nhưng nó cũng khôn khéo nhấn mạnh cô là người khách nước ngoài. Amy nhận thấy cô đóng đinh vào địa vị của mình. Cô trả lời.

- Cảm ơn cô Lucia, như thế là tốt lắm rồi. Cháu không cần thứ gì khác nữa. Ở New York cháu cũng thường ăn bánh mì và uống cà phê. Cháu sẽ quen rất dễ dàng với bữa sáng ở Italia.

Đó, thế là quả bóng đá lăn trở lại sân của họ, Amy nghĩ. Cô băn khoăn không biết họ đang đợi cái gì. Hình như đợi ai thì phải.

Cô không phải thối mặt lâu. Gần như ngay lập tức, một người đàn ông xuất hiện ở cửa. Amy nhận ra ngay mặc dù trước đó cô chưa hề nhìn thấy anh ta. Cái giọng Mỹ của anh ta không trộn lẫn vào đâu được, chính là cái giọng mới đây vọng lên chỗ cô từ bên dưới nhà.

- Xin chào Nando, xin chào bà Bonavia - Anh ta bước vào phòng, dang tay ra như thể đây là lần gặp gỡ đầu tiên trong ngày.

Anh ta thấp, người to bè với cái bụng bự chứng tỏ là người rất khoái ăn cũng như uống cái thứ rượu vang mà anh ta bán. Tóc anh ta màu nâu, chải rẽ ngôi cẩn thận, nước da hồng hào. Đôi mắt rất sắc sảo.

- Amy, xin giới thiệu với em đây là John Delby, đại diện của chúng ta tại Mỹ - Nando nói - John, đây là Amy Converse, cô em họ tôi từ Mỹ đến.

Trong khi nghe giới thiệu, Amy quyết không để lộ ra là mình đã biết trước.

John hỏi và khi biết Amy là người New York bèn gật đầu nói rằng anh ta một nửa là người New York, một nửa là người California, hàng năm anh ta sống mỗi nơi một thời gian. Tuy nhiên anh ta không sinh ra ở 2 nơi đó mà ở thành phố nhỏ thuộc bang Illinois.

Họ nói chuyện với nhau rất tương đắc. Nếu Amy không được biết trước những gì ẩn giấu đằng sau câu chuyện phiếm này thì chắc cô dễ dàng mắc bẫy.

- John, tôi muốn anh đi cùng cô em tôi trong chuyến tham quan sáng nay - Nando nhẹ nhàng đề nghị - Cô ấy thích đi xem nhà máy rượu. Tôi rất biết ơn nếu anh giải thích các phương pháp sản xuất khác nhau cho cô ấy rõ.

Đôi mắt màu nâu của John hướng về Amy.

- Rất vui lòng. Đây thực sự là chuyến tham quan thú vị. A, mà cô từng đến thăm nhà máy rượu nào chưa?

Nếu vào ở hoàn cảnh khác thì đây là một câu hỏi rất lịch sự. Nhưng ở đây, Amy cảm thấy rõ ràng nó nhấn mạnh cô là một người không có chuyên môn. Có thể đây là đòn phủ đầu. Cô phải thừa nhận đây là lần đầu tiên cô đến nhà máy rượu.

Derny kéo ghế ngồi xuống, tỏ ra không vội vã. Nando mới là người điều phối thời gian. Chốc chốc anh ta đưa mắt nhìn đồng hồ.

Amy ngồi thoải mái trên ghế của mình, bí mật quan sát những người khác. Đôi mắt cô hay nhìn vào khuôn mặt rần rở của Nando.

Với vẻ tự hào và độc đoán, anh ta đang đứng tựa vào lò sưởi. Chiếc quần màu xám bó gọn đôi chân rắn chắc của anh ta. Amy vội nhìn ngay nơi khác. Tất cả những gì ở anh ta đều toát lên chất đàn ông mạnh mẽ. Một con vật giống đực. Từ ngữ đó thích hợp với Nando. Tuy nhiên, mặc dù biết rất rõ về anh ta, sự có mặt của anh ta làm cô xúc động.

- Xin chào tất cả mọi người - giọng Franco vọng đến trước khi thấy mặt anh ta - Xin chào John. Rất vui mừng được gặp anh. Anh đến khi nào?

John Delby bắt tay Franco. Trong khi hai người đùa cợt với nhau, Amy bí mật quan sát Bonavia. Cô thấy miệng bà ta mím chặt. Tại sao vậy nhỉ?

Sau đó Franco bước về phía cô

- Xin chào cô em họ đáng yêu - Anh ngồi xuống cạnh cô - Chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến tham quan rồi chứ?

Amy gật đầu:

- Vâng, tôi đang nóng lòng chờ đợi đây.

Franco hạ thấp giọng

- Tôi đã đặt trước bữa ăn tối nay, phòng khi cô được rảnh rỗi. Cho đến bây giờ, tôi chưa nghe nói đến những kế hoạch chồng chéo nhau, - Anh nhìn vào mắt cô - hãy tin tôi, tôi cũng đang mong đến tối.

Trong giọng nói, nét mặt anh ta có vẻ gì đó như sắp thực hiện một âm mưu. Anh ta dịch chuyển chân từ từ cho đến khi nó tỳ nhẹ vào chân cô.

Thần kinh Amy phản ứng tức thì. Lại Franco nữa.

Cô phải chiến đấu với Nando đã quá đủ rồi. Làm ra vẻ tự nhiên, cô thay đổi thế ngồi để anh ta không chạm được vào cô nữa. Khi ngẩng lên, Amy thấy Nando đang nhìn họ. Đôi mắt anh ta vẫn đang chứa đựng đầy vẻ tính toán, bí ẩn, chính cái ánh mắt giấu cợt ấy, lúc còn ở New York đã làm cho cô khó chịu.

Nhưng bây giờ thì cô biết nguyên nhân vì sao rồi. Anh ta chứng kiến cảnh ghê tởm giữa cô với Craig Layton và anh ta nghi rằng cô là loại đàn bà mồi chài đàn ông. Chắc anh ta đang đánh giá hành động của Franco. Được rồi! Cứ để cho Nando nghĩ như vậy. Amy hít một hơi thở sâu. Cô sẽ không cố công giải thích bất cứ điều gì với anh ta.

Nando lại liếc nhìn đồng hồ rồi ngẩng lên.

- Tôi nghĩ đã đến giờ khởi hành rồi. Mọi người sẽ tập trung ở dưới lầu đài.

Amy vui vẻ đứng dậy. Quay về phía bà Lucia cô lễ phép nói:

- Cô có đi cùng mọi người không ạ?

Bà già mỉm cười giấu cợt.

- Ô, cháu ơi, cô không nghĩ đến việc đó. Cô tin chắc rằng cháu sẽ hiểu vì sao sau khi cháu tham quan xong, phụ nữ chỉ nên thưởng thức rượu vang thôi chứ không nên làm ra nó.

Amy thấy người đàn bà sắt thép này thật đáng kính nể. Bà ta rất bình tĩnh, kiên quyết rào chắn lãnh địa của mình, chống lại sự xâm nhập của người ngoài. Bà ta sử dụng mọi phương tiện mà bà ta thấy cần thiết.

Khi Amy đi ngang qua phòng. Nando đến bên cô. Anh ta cầm khuỷu tay cô như thể đang hướng dẫn cô nhưng bàn tay anh ta nắm chặt và ngón tay cái vuốt ve cô nhẹ nhàng. Đôi mắt anh ta tìm gặp mắt cô trong cái nhìn đắm đuối. Lần này, ngọn lửa giận dữ bùng lên trong cô, đập tắt ngay xúc động mà cô vừa cảm thấy trước sự đụng chạm của anh ta. Amy cảm thấy hài lòng với bản thân mình vì đã bình thản đi qua cửa ra ngoài trời.

Sự tương phản giữa ánh sáng trong toà biệt thự và ánh nắng rực rỡ của buổi sáng nước Ý làm Amy chói mắt. Lúc đầu, cô cũng không nhận ra Franco đi bên cô.

- Tôi sẽ dẫn cô đi thăm khắp lượt nhà máy nhé - Franco đề nghị. Rồi anh ta nhẹ nhàng nói thêm.

- Tôi tưởng tượng ra anh sẽ bận bịu với những người còn lại đây Franco ạ.

Nando nói ngay:

- Delby sẽ dẫn cô ấy đi. Việc ấy đã được sắp xếp rồi. Dù sao thì cũng cảm ơn anh.

Franco ngập ngừng. Anh nói giọng hơi lạc đi.

- Vậy hả. Thế thì tốt. Anh có cần tôi hướng dẫn nhóm nào không?

- Tất cả đều được chuẩn bị chu đáo rồi. Tuy nhiên anh có thể tập trung vào nhóm những người Nhật. Một người trong số họ nói được tiếng Ý. Hơn nữa họ cần được đối xử đặc biệt. Thị trường Nhật Bản rất có triển vọng. Họ thu thập tất cả các chi tiết về loại rượu Chiaro mới của chúng ta.

Amy thấy Franco liếc về phía người đại diện ở Mỹ đang đi trước họ một quãng. Anh ta hỏi:

- Thế nhóm của Delby thì sao? Những người Mỹ ấy! Anh ta không thể...

- Tôi sẽ hướng dẫn họ. Tôi quen gần hết bọn họ, đã gặp họ ở Mỹ. - Nando trả lời rồi quay sang phía Amy.

- Bây giờ cô muốn đi bộ đến lầu đài hay đi xe Amy?

- Tôi muốn đi bộ. Từ đây đến đây hẳn không xa lắm. - Amy tươi tỉnh trả lời. Đầu óc cô đang nghĩ về cuộc trao đổi giữa hai người anh họ. Có thể Franco đã đúng khi anh nói rằng anh và cô có chung điểm gì đó. Đường như anh ta đứng ngoài hơn là đứng trong guồng máy của gia đình Bonavia.

Có ai đó mới cắt cỏ, không khí thoang thoang mùi hương thơm tươi mới trộn lẫn với mùi ngòn ngọt, chua chua của những quả nho bị nghiền nát. Bốn người đi qua chiếc cổng sắt lớn và bắt đầu xuống đường. Bầu trời trong xanh lạ thường, mặt trời toả xuống đôi vai Amy hơi ấm dễ chịu. Bất chấp những chuyện rầy rà với gia đình Bonavia và một tương lai chưa chắc chắn, Amy thấy lòng tràn ngập niềm vui khi nhìn vẻ đẹp bình dị của miền quê Ý. Cô nhìn thấy hàng nối hàng những cây nho bò trên giàn. Những vườn nho trải dài xuống chân đồi đến ngút tầm mắt.

Không khí có vẻ sống động. Những âm thanh chim hót và tiếng kêu của côn trùng hoà lẫn tiếng ồn ào của xe tải và các thứ máy móc khác.

Nổi bật lên trên toàn bộ phong cảnh vẫn là toà lâu đài màu đỏ son - một phần di sản được thừa kế của cô. Cô háo hức được nhìn thấy bên trong nó.

Khi ba người đàn ông cùng Amy bước qua chiếc cổng lớn thì những chiếc xe du lịch đang nối đuôi nhau kéo vào trong sân. Nando vẫy một người đàn ông đang đứng cạnh một chiếc xe đất liền gập đầu chào anh. Nando nói với Amy:

- Xin lỗi em một chút. Kia là một người trong nhóm người Anh. Anh sẽ quay lại ngay.

Nói rồi anh ta đi ngang qua sân với dáng đi cố làm ra vẻ mạnh mẽ.

Franco nhìn Amy hỏi:

- Cô thấy thích chứ Amy?

Đôi má cô ửng hồng còn đôi mắt cô sáng lấp lánh. Amy gật đầu

- Ồ, vâng. Tôi rất thích. Đây là lần đầu tiên tôi đến một nhà máy rượu, mà nhà máy này thật đặc biệt.

Franco hạ thấp giọng để Delby không thể nghe thấy.

- Bây giờ thì cô đừng có để họ gây ấn tượng quá mức. Có lẽ tôi nói rằng họ muốn làm cho cô nản lòng. Cô chỉ cần nhớ rằng sản xuất rượu nho hoàn toàn không có gì phức tạp.

Amy liếc nhìn Franco thật nhanh, cô nói:

- Tôi đã nghĩ là nó rất phức tạp. Không phải chỉ do Nando và bà Lucia nói, mà do tôi cũng đọc một số tài liệu về rượu nho.

Franco nhún vai:

- Đây cô em thân mến. Hãy để những tài liệu ấy sang một bên. Một quả nho, tự thân nó cũng có thể làm thành rượu. Khi quả nho chín, vỏ nó nứt ra và sự lên men xảy ra. Tất cả những gì chúng ta làm ở đây là những việc mà quả nho tự nó làm cũng được. Nhưng chúng ta làm máy móc tinh vi hơn, số lượng lớn hơn. Hãy nhớ lấy điều đó trong khi cô đi thăm nhà máy trong ngày hôm nay.

Nando đang bước về phía họ. Khi tới nơi, anh ta chạm vào tay Amy.

- Chúng ta sẽ xuất phát ngay bây giờ, John sẽ đi cùng em. Đây, John, tôi giao cô ấy cho anh đấy nhé. Hướng dẫn cô ấy thật chu đáo.

- Ồ, tất nhiên rồi, chúng tôi sẽ theo sau anh - John trả lời.

- Tốt lắm. Còn Franco, nhóm Nhật Bản, sẽ đi ngay đằng sau John và Amy. Anh hãy đối xử với họ thật tử tế. Họ có vẻ rất muốn mua hàng của chúng ta.

- Được, tôi sẽ cố hết sức mình - Franco nói rất điệu rồi quay sang Amy - Tạm biệt cô nhé, Amy.

- Tạm biệt anh, Franco - Amy nói, rồi cô nói thêm - Và cảm ơn anh nữa.

Vì sự cổ vũ của anh - Amy nghi thầm.

Rõ ràng là Franco cũng hiểu vì anh đưa tay lên chào với thái độ vui vẻ trước khi bước về phía những người phương Đông đang đứng cạnh tường toà lâu đài.

Amy để ý thấy Nando cũng đã nhập vào nhóm của anh ta. Những lời nói của anh ta lại hiện lên trong trí cô: “Tôi sẽ đeo đuổi đến cùng để có được cổ phần của cô ta, dù phải mất bao lâu”

Và bây giờ kế hoạch ấy đang được thực hiện. Khi anh ta thân mật chào hỏi những người Mỹ, Amy kiểm tra lại phản ứng tình cảm của cô với anh ta hiện nay với những gì mà cô nghe được. Cô hài lòng vì hình ảnh cái đầu kiêu hãnh đó chẳng còn ý nghĩa gì với cô.

- Nào, cô Converse, chúng ta đi chứ? - John Delby mỉm cười với cô thật cởi mở. Ông ta hát hăm về phía lối vào lâu đài. Họ bắt đầu đi, John bước ngang hàng với cô. Anh ta nói.

- Nando có nói với tôi là cô có ý định tham gia vào công việc ở nhà máy rượu này.

Anh ta không để phí thời gian, thực hiện ngay các mệnh lệnh. Amy nghĩ. Cô trả lời:

- Tôi đến đây là để xem, để học. Cũng có khả năng tôi thích làm một việc gì đó hơn là chỉ giữ lại cổ phần của mình.

Cô cũng đang chơi một trò chơi như thể cô không biết gì về kế hoạch của họ.

John lắc đầu ngoàng ngoạy:

- Tôi có thể nói quan điểm của một người ngoài cuộc được không, cô Converse? Thực sự tôi thấy đây là công việc không phải dành cho phụ nữ. Hãy nhìn những người làm việc quanh đây xem, và cả những người mua hàng nữa. Tất cả đều là đàn ông. Tất nhiên cô làm gì là tùy cô, nhưng tôi cũng muốn cho cô một lời khuyên chân thành.

- Cảm ơn anh! - Amy trả lời lễ phép. Anh ta hiểu câu cảm ơn nhu thế nào là tùy anh ta.

Bây giờ tất cả mọi người tập hợp dưới bóng mát của toà lâu đài. Nando đã nói thật với Amy một điều: đó là có rất nhiều thứ ngôn ngữ được sử dụng ở đây. Và những bàn tay múa may loạn xạ như thể cổ truyền đạt những thứ khó hiểu. Họ thực sự là 1 nhóm quốc tế.

Nando dẫn họ đi theo lối vòng một phía toà nhà, nơi có những chiếc xe tải lớn đang dỡ nho xuống. Một vài công nhân đang đổ nho lên băng tải để đưa vào một cái thùng lớn bằng thép có hình dáng như một cái bồn tắm khổng lồ.

Khi đến gần cái thùng đó, Amy tò mò nhìn vào bên trong. Một chi tiết máy giống như một chiếc đinh vít dài đang nghiền những quả nho toả ra mùi thơm tuyệt diệu.

John Delby đang thao thao những thuật ngữ kỹ thuật. Những quả nho phải được thử bằng một máy đo chiết xuất để xác định hàm lượng đường. Anh ta nhấn mạnh đến sự nguy hiểm vì lượng đường quá nhiều, lượng axit quá ít, nếu như để quả nho trên cây quá lâu. Anh ta gần như thành công trong việc làm cô rối trí bằng những chi tiết. Những từ ngữ như “chuyển hoá”, “botrytis cinerea” được thêm vào trong những câu nói của anh ta cho đến khi Amy không thể nào theo kịp.

Đột nhiên cô qua sang phía anh ta hỏi:

- Anh có cho phép tôi hỏi một số câu trong quá trình tham quan không?

- Ồ, tất nhiên. Tôi sẵn lòng giải thích mọi vấn đề.

- Vậy thì những quả nho mà họ đổ vào thùng lớn kia trước đó chưa hề được rửa phải không?

Đây không phải là một câu hỏi vô bổ. Cô phải quyết định học nhiều điều.

- Không - John trả lời miễn cưỡng - làm như vậy không cần thiết mà cũng không khôn ngoan. Khi rửa những quả nho cô làm mất đi cái men tự nhiên trên vỏ của nó. Và lượng nước còn đọng lại sẽ làm loãng rượu nho.

- Cái thùng to kia được gọi là gì? - Amy hỏi

- Máy cắt cuống và máy nghiền.

- Nếu những chùm nho không được rửa sạch thì làm sao có thể tinh chế và khử trùng dịch nước nho ép.

- Chúng được xử lý bằng một lượng nhỏ surfur dioxide và nó còn được lọc nữa.

John dừng lại đột ngột như thể anh ta cảm thấy đã cung cấp cho cô quá nhiều thông tin hữu ích. Anh ta hắng giọng rồi tiếp tục nói:

- Sản xuất rượu vang là công việc rất khó khăn và nguy hiểm, cô Converse ạ. Luôn luôn có chuyện không may xảy ra. Nho phải được nghiền ngay sau khi hái xuống. Những chùm nho này được hái ngay sáng nay đây. Nếu không được nghiền trong vòng 12h đồng hồ, chúng sẽ bị hỏng và đây mới là một thảm họa. Đáp ứng được điều kiện này không phải là điều dễ dàng.

Nói rồi anh ta buồn bã lắc đầu.

Amy lại nhìn trong thùng.

- Những quả nho kia có màu sắc khác nhau! Màu hồng, màu vàng, trắng và cả hơi xanh nữa. Vậy người ta dùng loại nào để làm rượu vang đỏ?

John nhìn cô, cau mày với vẻ quở trách.

- Cô gái trẻ thân mến. Tôi nghĩ cô cũng nhận thấy rằng ở đây chúng ta không sản xuất thứ gì ngoài rượu vang trắng. Và tất cả các loại nho này được dùng vào việc ấy.

- Thế nhưng người ta muốn sản xuất loại rượu vang đỏ thì sao?

Amy thấy John tỏ vẻ khó chịu nhưng cuối cùng vẫn trả lời:

- Để làm loại rượu vang đỏ, cần phải có loại nho có thịt màu đỏ. Còn những quả nho ở đây, dù vỏ có màu gì thì thịt vẫn màu trắng và nước ép cũng màu trắng. Hơn nữa, với rượu vang đỏ, thì người ta giữ lại cả vỏ trong quá trình lên men, để cho chất cặn rút màu ở vỏ ra. Đối với loại rượu vang hồng, thì người ta chỉ để lại vỏ trong vòng 12 đến 24h đồng hồ. Còn với rượu vang trắng, tất cả vỏ đều phải bỏ đi. Chỉ có nước ép được đem lên men. Đây là một quá trình rất khó khăn, đòi hỏi rất chính xác.

John nói một cách khoa trương rồi lập tức lại tuôn ra một tràng những thuật ngữ kỹ thuật khó hiểu.

Tuy nhiên Amy không để cho mình bị dọa dẫm. Cô ngẩng đầu lên hít không khí rồi nói:

- Tôi yêu cái hương nho kì diệu này. Nhưng hình như có mùi gì khác nữa, mùi men thì phải.

Delby gật đầu ngay. Amy nhận thấy không những anh ta trở nên thiếu kiên nhẫn mà còn có vẻ cáu giận vì anh ta đã không hoàn toàn làm chủ được tình thế như đã định. Anh ta nói:

- Vâng, mùi men... Loại men tự nhiên trên vỏ quả nho. Chính loại men ấy đã chuyển hoá đường trong nước ép nho thành rượu.

“Cũng giống như một quả nho tự nó có thể làm được tất cả”. Amy nghĩ thầm có vẻ đắc thắng. Cầu Chúa phù hộ cho Franco.

Họ đi theo nhóm người đến một ô cửa vòm cuốn rộng. Amy trông thấy Nando lắc đầu khi anh ta quay sang nói với một người nào đó. Cô không thể nào kìm được nhịp tim đập dồn khi nhìn khuôn mặt quàu quạu và cái nhún vai đầy kiêu ngạo của anh ta.

Đồ ngu ngốc - Amy tự quở trách mình một cách giận dữ. Cô đã nghĩ mình không còn chịu ảnh hưởng của anh ta. Nên như vậy sau khi cô đã biết tất cả về anh ta. Anh ta chỉ cố tỏ tình với cô vì mục đích của tiền bạc. Thật là thô bỉ hết chỗ nói. Amy cố gạt anh ta ra khỏi những ý nghĩ của cô.

Mọi người xếp thành hàng đi vào trong lâu đài. Amy có thể thấy những bức tường dày ít nhất cũng phải một mét, trên trần nhà treo những chân đèn bằng sắt rất hợp với bầu đèn. Trong phòng bài trí đơn giản mặc dù có một bức tranh lớn vẽ toà lâu đài treo trên một bức tường và những tấm thảm phương Đông đỏ thắm trải trên sàn đá lạnh.

Tuy nhiên mọi người không dừng ở lại đó lâu. Từng người một xếp thành hàng đi xuống một hành lang hẹp để vào một phòng lớn như một phân xưởng, âm âm tiếng máy móc đang hoạt động. Các cuộc trao đổi sẽ gặp khó khăn trong tiếng động như thế này. Nét mặt Delby dịu lại như thể anh ta vui sướng vì được thoát khỏi những câu hỏi bất tận của Amy.

Amy không đòi nào chịu để bắt nạt. Cô hỏi trong khi tay chỉ về phía những cái thùng bằng thép có những ống dẫn vào trong.

- Có rượu trong các thùng kia không?

- Có, đây là các thùng lên men - John gật đầu trả lời. Amy chăm chú quan sát những người công nhân di chuyển giữa các thùng, điều chỉnh các vòi. Một số công nhân khác đang đẩy những chiếc máy xích tay, phát ra tiếng động ầm ỹ khi chúng va vào sàn nhà làm bằng những thanh gỗ ghép lại để cho nước hoặc rượu tràn ra có thể thoát đi dễ dàng.

Delby chạm vào người Amy rồi đưa tay chỉ lên cao. Amy đưa mắt nhìn theo. Trên cao, quanh các đỉnh tháp có những lối đi men hẹp. Một vài công nhân đang thận trọng di chuyển trên những lối đi ấy. Amy không hiểu họ đang làm gì trên đó và tại sao chỉ cho Amy nhìn họ.

Sang phòng tiếp theo, có những dãy thùng tonno nhỏ hơn nằm sát bên nhau. John nói ngay như để chặn lại các câu hỏi của cô.

- Rượu được chắt ra từ những thùng chứa lớn hơn nằm ở phòng khác. Nó được mang đến đây để lên men tiếp và ủ cho đủ tuổi.

Ở đây có vẻ yên tĩnh hơn và Amy có cảm tưởng rằng John đã chờ dịp để nói với cô.

- Cô có để ý những lối đi men mà tôi chỉ cho cô không, cô Converse?

Amy suy nghĩ rất nhanh. Đã đến lúc rồi đây. Tuy vậy cô chỉ gật đầu rồi nói:

- Có, tôi có để ý.

- Những người đàn ông - anh ta nhấn mạnh từ đàn ông - làm việc ở đó phải đi lại quanh những lối men đó. Một số thùng được mở nắp ở trên đỉnh và những người công nhân phải luôn để ý. Các lối đi men rất trơn, cô biết đấy. Chúng rất nguy hiểm. Một cú ngã ở đó xuống sàn nhà hay rơi vào trong thùng...

Anh ta nhượng đôi lông mày và nhún vai

- Cô em thân mến. Đó chính là lý do tại sao tôi gợi ý cho cô hãy suy nghĩ kỹ lại trước khi tham gia vào những công việc ở đây. Làm việc quanh những chiếc thùng, bê những cái vòi nặng kia, cọ rửa trong ngoài các thùng lên men... Đó không phải là công việc dễ chịu đối với phụ nữ.

- Nhưng cũng không nhất thiết tôi phải làm việc trong nhà máy. Tôi đang nghĩ đến một bộ phận liên hệ với công chúng hoặc là quảng cáo. Một cái gì đó đại loại như vậy - Amy phản bác lại John, cố tình để lại một chút bướng bỉnh trong giọng nói của mình. Cô không cần phải bào chữa cho kế hoạch của mình trước một người đã được lệnh làm lụng nhuệ khí của cô.

John mỉm cười với vẻ hối lỗi;

-Ồ, tôi cho rằng có một vài chỗ như vậy ở các nhà máy rượu. Nhưng thẳng thắn mà nói, ở đây không có. Nando... vâng Nando rất kiên quyết trong việc này. Tôi xin lỗi phải nói rằng anh ấy quan niệm đây là công việc của đàn ông. Ngay ở nước Mỹ chúng ta nhiều công ty sản xuất rượu cũng không thuê phụ nữ, trừ nghề thư ký.

Amy cắn chặt môi. Cô phải làm như vậy để khỏi phải kêu lên “Thế còn người đứng đầu công ty thì sao? Bà Lucia Bonavia ấy?”

Song cô giữ im lặng. Nếu đây là một kiểu chiến tranh thì sẽ thật xuẩn ngốc nếu để cho kẻ thù biết cô nắm được con bài tẩy của họ.

Khi họ đến khu vực đóng chai John Delby lại ngoan ngoãn tuân theo lệnh ông chủ, giở những từ kỹ thuật ra. Đường như anh ta cố tình đưa ra những từ khó nhất hoặc lấy làm sung sướng khi miêu tả những hậu quả thảm khốc có thể xảy ra cho một người thiếu kinh nghiệm mắc phải sai lầm trong quá trình sản xuất rượu.

Cũng trong phòng đóng chai, Nando rời nhóm của anh ta một lát để đến với cô. Anh ta nói:

- Anh định mời em sang phòng thử mẫu, vì ở đó toàn đàn ông và mọi người có thể chỉ nói chuyện kinh doanh. Ở đó em sẽ không cảm thấy thoải mái. Vậy có lẽ John đưa em trở lại khu biệt thự để kịp giờ ăn trưa.

Đó chẳng phải là một lời gợi ý, cũng chẳng phải là một câu hỏi. Amy nhận ra bóng dáng bà mẹ chuyên quyền của Nando qua câu nói vừa rồi.

- Thế thì tốt - Amy bình thản trả lời. Đây không phải là lúc hoặc là nơi để bày tỏ quan điểm.

Anh ta quay đi còn ngoảnh lại hỏi cô

- Em có thích chuyến tham quan này không?

Amy nhìn lại anh ta, bình tĩnh trả lời:

- Tôi rất thích, Nando ạ. Đề nghị anh đừng phiền phái Delby về cùng tôi. Tôi tin chắc anh ta cần có mặt ở đây.

Quay sang Delby cô nói:

- Cảm ơn anh, Delby. Tôi sáng tỏ được nhiều điều.

Delby khẽ cúi cái đầu hỏi nói:

- Tôi rất mừng vì đã làm cho cô hài lòng. Tôi hy vọng cô sẽ nhớ và cân nhắc những lời khuyên của tôi.

Amy mỉm cười không đáp và đi thẳng ra cửa. Delby vội vã mở cửa cho cô. Anh ta hỏi:

- Cô thật sự không cần tôi đi cùng chứ?

Amy lắc đầu

- Tôi còn đi dạo quanh để ngắm cảnh vì đây là lần đầu tiên tôi đến nơi này

- Vậy thì tạm biệt. Có thể ta còn gặp lại nhau, nhưng nếu cô không gặp lại thì có thể nói tôi rất thích thú vì đã được gặp cô.

Amy hiểu chính xác anh ta muốn nói gì. Anh ta sẽ vẫn làm việc cho công ty, nhưng lần sau anh ta đến đây thì cô sẽ không còn ở đây nữa.

Cô bước xuống hành lang đi về phía phòng lễ tân. Nột thất của toà nhà rõ ràng là một nhà máy rượu hơn là một toà lâu đài. Tuy nhiên vẫn có một dáng vẻ cổ kính kỳ lạ lẫn khuất trong mọi thứ đồ vật, bất chấp những chiếc thùng bằng thép không gỉ sáng loáng và những máy móc hiện đại.

Amy bước ra ngoài trời đầy nắng ấm. Cô dừng lại, hít một hơi thở sâu. Bây giờ thì cô đã hiểu hết. Hiểu để thêm kiên định. Bất chấp tất cả những nỗ lực của John Delby nhằm huỷ hoại ý định của cô. Amy cảm thấy lòng tự tin của mình cứ lớn dần lên khi cô đi từ phòng này sang phòng khác.

Cô muốn ở lại đây, muốn học nghề kinh doanh rượu vang. Đó không phải là sự bướng bỉnh. Cũng không phải vì Nando. Cô muốn làm điều này cho chính bản thân mình, như là một phần quan trọng của cuộc đời. Cô giống như một nhà điêu khắc không nhận thức được anh ta muốn làm gì cho đến khi anh ta đối mặt với đồng đất sét. Lúc đó anh ta mới biết.

Còn Bert! Cô thấy mình có lỗi với anh, nhưng cô sẽ không trở về New York. Anh sẽ phải tìm một người khác để cùng anh đi xem bóng đá.

Nhưng nếu những người trong gia đình Bonavia nhất định không cho cô tham gia vào bất cứ việc gì trong công ty thì sao? Ý nghĩ đó không làm Amy nản lòng. Cô vẫn sẽ ở lại Italia. Cô sẽ học nghề sản xuất rượu ở một nơi khác, thậm chí có thể xin vào làm việc ở nhà máy bố Elisa.

Dù sao cô cũng đã quyết định rồi. Nếu Nando biết chuyện chắc chắn anh ta sẽ phải nổi khùng lên.

6. Chương 6

Khi Amy đến gần ngôi biệt thự, cô nhìn thấy người gác cổng đang ngó qua hàng chấn song sắt. Ông ta vội vàng ra mở khóa và đẩy cánh cổng sang một bên cho cô vào. Trong khi cúi chào ông ta nói:

- Signorina, prego (xin mời cô)

- Grazie (cám ơn) - Amy trả lời. Lần này giọng nói của cô có vẻ tự nhiên hơn. Cô phải học tiếng Italia càng nhanh càng tốt

Nhìn về phía trước, Amy thấy Anna Maria đang ngồi uống nước dưới bóng chiếc ô cùng một người đàn ông trẻ tuổi. Anna gọi:

- Chào chị, Amy. Mời chị đến đây làm quen với Filippo, chồng chưa cưới của em và uống nước với chúng em
Người đàn ông trẻ đứng dậy, gật đầu chào Amy

- Piacere (rất vui lòng)

Filippo rất đẹp trai. Anh ta không cao hơn Anna bao nhiêu, bụng thon, vai rộng như một vận động viên. Mái tóc đen nhánh, quần ép sát xuống đầu, đôi mắt xanh mơ màng ẩn dưới hàng mi dài

- Filippo không nói được tiếng Anh - Anna vừa kéo ghế mời Amy ngồi vừa nhìn Filippo bằng ánh mắt thông cảm pha lẫn giễu cợt

- Tôi nói được, - Filippo phản đối - nhưng chỉ ít thôi

- Rất ít, - Anna nói, - và anh ấy hiểu được còn ít hơn. Nhưng nhìn anh ấy thật đáng yêu phải không chị? Em rất mừng là anh ấy không hiểu được tiếng Anh vì em không muốn anh ấy biết em đã phát điên lên vì anh ấy như thế nào

Amy chợt cảm thấy ghen tỵ với niềm hạnh phúc ngời lên trong ánh mắt Anna khi cô trìu mến nhìn Filippo. Có thể mọi chuyện giữa cô và Nando sẽ khác đi nếu như lần đầu cô gặp anh trong một hoàn cảnh khác, một hoàn cảnh không làm cho họ ngay lập tức trở thành đối thủ của nhau. Nhưng số phận đã an bài.

- Filippo không phải là người duy nhất không thông thạo ngoại ngữ - Amy nói với Anna - Hãy nói cho tôi biết “prego” nghĩa là gì? Người gác cổng vừa nói như vậy. Cô gái mang cà phê đến cho tôi sáng tôi cũng nói như vậy

Anna Maria mỉm cười

- Cũng dễ lẫn lộn lắm đấy chị ạ. Về cơ bản thì nó có nghĩa là: “xin mời”. Người gác cổng đã nói với chị “xin mời cô vào”. Tuy nhiên nếu chị cảm ơn người nào đó vì một việc người ta làm cho mình, thì người đó sẽ nói “Prego”. Trong trường hợp này, nghĩa của nó là “không dám, có gì đâu”. Nhưng nghĩa thứ nhất chị sẽ hay gặp hơn.

Amy liếc nhanh về phía Filippo hỏi:

- Thế còn “Piacere”?

- Nó cũng có nghĩa là “xin mời”. - Anna vừa trả lời vừa cười - Nó cũng có nghĩa là “rất vui lòng” như Filippo vừa nói. Nhưng nếu chị muốn đề nghị một người làm một việc gì đó thì chị nói “Per Piacere”. Nào bây giờ chị đã thấy rồi mù lên chưa?

- Cũng như người ta hay nói “Veronese tuttimatti” - Filippo vừa cười vừa nói

- “Vicentini mangia gatti” - Anna Maria vặc lại. Rồi cô quay sang nói với Amy

- Có lẽ em nên giải thích cho chị những câu này vì nếu chị ở đây lâu, nhất định chị sẽ nghe thấy người ta nói đến nó. Đó là những câu thơ bọn em dùng để chọc tức nhau

“Veneziani grand signori

Padovani grand dottori

Vicentini mangia gatti

Veronese tutti matti”

Những câu thơ này có nghĩa là

Người Venetian là ông chủ lớn

Người Padova là bác sĩ vĩ đại

Người Vicenza là những kẻ ăn thịt mèo

Người Verona là những người điên

Họ nhà Bonavie chúng em được coi là người Verona mặc dù chúng em sống ở đây

Rồi Anna nháy mắt với Amy

- Em không thể nhận ra Filippo là người Vicenza - Filippo gật đầu vui vẻ với cả hai người. Rõ ràng anh ta chỉ hiểu loáng thoáng câu chuyện giữa hai chị em

Amy cảm thấy hơi khó chịu vì không thể nói chuyện với Filippo và không hiểu được những câu nói anh ta thỉnh thoảng chêm vào. Anna Maria thì dễ dàng tán gẫu được với cả hai người. Cô quay sang hỏi Amy

- Chị Amy, chị có thích chuyển tham quan không? Em thì em thấy nó buồn đến chết được. Những người khách đó chỉ nói chuyện về rượu. Với lại là người phụ nữ duy nhất dự tiệc trưa cùng với năm, sáu chục người đàn ông thì cũng buồn cười nhỉ

Amy nhận thấy có lẽ vì thế mà cô bị loại ra khỏi buổi tiệc trưa. Tuy nhiên cô cũng đã tính đến việc đó. Xét cho cùng cô không phải là một người khách tham quan bình thường. Cô nói với Anna

- Chính vì vậy mà tôi không dự tiệc cùng họ. Tôi không thông tiếng Nhật, cũng chẳng thạo tiếng Nga.

Một người hầu gái bước đến bên bàn. Cô ta gật đầu lịch sự rồi nói một vài thứ tiếng Italia với Amy. Amy không hiểu nhưng cô cứ đoán bừa, cố gắng nhin cười chỉ vào hai cốc nước cam trên bàn nói:

- Per Piacere

- Sì, Signorina, Sì - Cô hầu đáp lại, khẽ cúi chào trước khi bước vào nhà

- Xin chúc mừng chị, Amy. - Anna nói - Khi chị trở về New York, chị có thể dạy tiếng Italia được rồi

Amy điềm tĩnh đáp lại

- Anna Maria, tôi sẽ không trở về New York đâu. Tôi đã quyết định ở lại đây. Tôi muốn học nghề kinh doanh rượu vang.

Anna thận trọng hỏi:

- Thế anh Nando đã biết chưa. Anh ấy có biết chị quyết định ở lại không?

- Lúc trước thì tôi chưa quyết định. Nando có ý định dùng chuyển tham quan như một dịp giới thiệu nhà máy, để biết cảm tưởng của tôi sau khi xem xét toàn bộ dây chuyền sản xuất.

- Em nghĩ rằng Nando sẽ nổi giận vì anh ấy không thích có phụ nữ làm việc cùng.

- Anh ấy cũng chẳng giấu giếm điều đó - Amy cười buồn bã.

Người hầu gái mang tới một cốc rượu cam ướp lạnh đặt lên bàn, trước mặt Amy.

- Grazie - Amy nói. Cô cảm thấy vui sướng như trẻ con khi người hầu gái nói.

- Prego, Signoria.

Amy thấy tốt nhất là không nên quay về đề tài tương lai của cô. Cô hỏi Anna:

- Khi nào thì cô và Filippo làm đám cưới?

- Đến mùa xuân. Thời gian đã được ấn định như vậy nhưng Filippo cứ nôn nóng. Anh ấy cứ muốn cưới sớm hơn, hoặc ngay bây giờ. Thật khó mà thuyết phục được anh ấy. Bọn em đang cố xin mẹ em em xem có thể tổ chức sớm hơn không

Amy uống nhanh cho hết cốc nước cam. Cô thấy mình nên để cho hai người được tự do một lúc

Khi đặt chiếc cốc xuống bàn, cô nói:

- Tôi phải về phòng một lúc. Tôi cần viết mấy lá thư

Rồi cô quay sang mỉm cười với Filippo. Cô nói:

- Piacere!

Filippo trả lời:

- Cảm ơn, tôi cũng rất vui lòng

Nói rồi anh ta cũng cười thật tươi, ánh mắt sáng lấp lánh. Amy chợt hiểu tại sao Anna Maria lại bị Filippo hấp hồn như vậy.

Anna gọi với theo Amy:

- Hẹn gặp chị vào lúc ăn trưa.

- Đồng ý. Vào lúc mấy giờ nhỉ?

- Một giờ. Filippo sẽ ăn cùng chúng ta

Amy bước vào tiền sảnh. Khi lên cầu thang, một lần nữa cô lại cảm thấy ghen với Anna Maria. Cô ta yêu say đắm, và cũng được yêu. Thật ra Anna không xinh đẹp nhưng niềm hạnh phúc đã làm cô tỏa sáng, một thứ ánh sáng sinh động hơn cả vẻ đẹp bình thường

Khi Amy bước vào phòng, một làn gió nhẹ thổi làm chiếc rèm trắng ở cửa sổ gợn thành làn sóng. Cô bước đến bên cửa sổ, đứng nhìn xuống tòa lâu đài. Cô sắp phải đối mặt với Nando. Anh ta sẽ phản ứng thế nào nhỉ. Giận dữ chăng?

Hay ta lại quay về chiến thuật cũ: Gây sức ép với cô bằng sự vuốt ve của bàn tay, đôi môi? Chắc chắn lần này anh ta sẽ không thành công

Khi Amy xuống nhà ăn trưa, cô thấy bà Lucia, Anna Maria và Filippo đang đợi mình trong phòng khách. Họ cùng nhau sang phòng ăn và ngồi down về một đầu của chiếc bàn dài. Bà quay sang Amy hỏi:

- Thế nào cháu, cháu thấy nhà máy rượu thế nào? Công việc khá phức tạp phải không?

- Vâng thưa cô Lucia. Công việc ở đó rất phức tạp - Amy kính cẩn trả lời

Bà già gật đầu nói tiếp:

- Cô đã nghĩ là cháu sẽ thấy như vậy. Nhất định không bao giờ cho cô con gái cô làm việc ở đó. Tất nhiên đó cũng là lý do tại sao cô khuyên cháu, can ngăn cháu, Amy ạ.

Nói rồi bà bắt đầu ăn món súp. Rõ ràng là bà hài lòng vì John Delby đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của anh ta. Amy đáp lại

- Mặc dù công việc ở đây rất phức tạp, cháu thấy chuyển tham quan vô cùng thú vị. Có quá nhiều yếu tố ảnh hưởng đến quá trình sản xuất. Đó chắc chắn là những thách thức đối với các nhà kinh doanh rượu. Cháu rất muốn học tập ở nhà máy.

Nói rồi Amy cúi xuống bát súp của mình.

Cả phòng ăn chìm trong im lặng rồi có tiếng bà Lucia thở dài ngao ngán. Tuy vậy khi cất tiếng nói, giọng bà vẫn bình tĩnh:

- Trước khi cháu có quyết định cuối cùng, cháu nên thảo luận kỹ hơn nữa với Nando, Amy ạ.

- Vâng thưa cô Lucia. Nhất định cháu sẽ làm như vậy

Filippo đang ăn súp cũng ngẩng đầu lên nhìn mọi người. Rõ ràng anh cũng cảm thấy bầu không khí căng thẳng. Rồi anh cúi xuống ăn tiếp. Sau khi ăn xong, anh mới quay sang nói với Anna một câu bằng tiếng Italia, nghe giống như một câu hỏi. Anna cau mày, nhún vai rồi gật đầu. Sau đó Filippo nói ba, bốn câu gì đó với bà Lucia. Giọng anh ta có vẻ kính cẩn.

Bà Lucia vung tay ra vẻ phản đối. Bà lắc đầu rồi tuôn ra một tràng tiếng Italia. Anna Maria ngả người về phía trước, chêm vào vài từ, giọng có vẻ nài nỉ. Amy hết nhìn người này lại nhìn người kia như bị thôi miên, cố đoán xem việc gì đang xảy ra. Bà Lucia nhìn Filippo và Anna chăm chăm một lúc lâu, rồi nét mặt bà dịu dần, cuối cùng bà miễn cưỡng gật đầu.

Filippo vội vàng cầm tay Anna Maria đưa lên môi hôn. Rồi anh ta liến thoắng nói với bà Lucia

Cuối cùng Anna Maria quay sang Amy, đôi mắt cô tỏ vẻ bối rối:

- Hãy tha lỗi cho chúng em. Filippo muốn xin phép mẹ em cho chúng em tổ chức cưới vào tháng tới. Và mẹ em... mẹ em đã đồng ý.

Bà Lucia mỉm cười một cách mỉa mai:

- Tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Bọn trẻ quá hăng hái, quá nôn nóng. Nhưng có lẽ như thế lại tốt hơn. Thời gian cứ vùn vụt trôi, nếu người ta cứ đợi mãi thì sẽ đến một ngày mọi chuyện đều quá muộn.

Bà già không cần nhìn Amy nhưng lời nhắc nhở thì đã rõ ràng “Đừng có dính vào công việc ở đây. Hãy trở về nhà, lấy chồng ổn định cuộc sống trước khi còn chưa muộn.”

Anna Maria đang mừng quýnh lên, giọng nói của cô nhẹ nhàng du dương:

- Ôi, em có nhiều việc phải làm lắm! Amy, chị không được vội về New York đấy nhé. Chị phải ở đây để dự đám cưới. Em muốn chị làm phù dâu cho em...

Anna vội đưa tay bịt miệng:

- Ôi, em xin lỗi. Chị sẽ ở lại với nhà máy rượu, em quên...

Amy nhận thấy chẳng có ai thực sự mong cô ở lại. Chẳng ai coi ý định của cô là nghiêm túc -hoặc những người coi ý định đó là nghiêm túc thì lại đang cố làm cho cô thay đổi ý định. Nhưng cô không thể tiếp tục nói về vấn đề này ngay lúc có những tin vui thế này

Món cá bơn nấu đông được mang ra đặt trước mặt mọi người. Con cá được trang trí rất nghệ thuật bằng nước sốt và vài nhánh lá được thảo

Các món ăn ở đây thật ngon miệng.

Sau bữa ăn trưa, bà Lucia về phòng riêng nghỉ ngơi. Còn Filippo và Anna lẽ đương nhiên là muốn thảo luận riêng tư với nhau về kế hoạch tổ chức đám cưới nên rút vào thư viện. Còn lại một mình, Amy lại ra ngồi dưới bóng chiếc ô. Cô cũng cần xem xét kế hoạch của riêng mình

Nhưng hơi ẩm của mặt trời và cơn mệt mỏi đã làm cô ngáp dài và nhắm nghiền mắt lại. Cô tựa lưng vào ghế, mơ màng nghe tiếng chim hót và những tiếng con ong vo ve bay quanh những bông hoa. Một phút sau, cô ngủ thiếp đi.

Một bàn tay đặt lên vai Amy làm cô bừng tỉnh. Cô ngước nhìn lên, thấy Franco đang nhìn cô mỉm cười:

- Tôi xin lỗi vì đã quấy rầy cô, nhưng tôi có một ý kiến rất hay. Tôi đã tìm hiểu kỹ, tối nay không có kế hoạch đặc biệt nào cả. Vậy chúng ta sẽ đi chơi hồ Garda để ngắm cảnh buổi chiều. Sau đó, chúng ta sẽ ăn tối trên hồ.

Amy ngồi dậy, đưa tay vuốt tóc trên đầu rồi lại ngáp. Lời mời này thật cám dỗ, một phần vì cô muốn trì hoãn càng lâu càng tốt cuộc đối mặt với Nando. Mặt khác, cô cũng tò mò về những ám hiệu của Franco. Vậy thì sao lại không nhỉ?

- Nếu anh đảm bảo không phiền đến ai và tối nay không có việc gì...

- Tôi xin thề.

- Tốt lắm. nghe có vẻ hay đấy. Tôi sẽ báo lại với Anna Maria vì cô Lucia đang nghỉ

- Tốt. Thôi, chúng ta đi đi

Khi họ vào trong nhà, Amy hỏi:

- Cuộc tham quan kết thúc chưa?

- Kết thúc rồi. Cả tiệc trưa cũng kết thúc rồi. Bây giờ họ đang bàn chuyện làm ăn, chắc là xung quanh loại rượu Chiaro mới của chúng ta. Mọi người đều có ấn tượng tốt với nó. Nando chịu trách nhiệm trả lời các câu hỏi, cho nên tôi được tự do

Amy băn khoăn không biết vai trò của Franco trong nhà máy là gì, nhưng cô chưa dám hỏi. Có lẽ họ sẽ nói chuyện ấy sau

Anna Maria và Filippo cũng tán thành chuyến đi hồ Garda. Anna sôi nổi nói:

- Hồ đẹp lắm chị Amy ạ. Franco, nếu anh có thời gian thì dẫn chị ấy đến Sirmione. Đó là một thành phố rất xinh đẹp. Và chị cũng nên xem lại lâu đài nữa

- Mới nghe đã thấy tuyệt. Bây giờ, Franco, chờ một chút tôi đi thay quần áo nhé - Amy nói rồi đi ra.

- Thôi không cần đâu. Trông cô như thế cũng đẹp lắm rồi - Franco sốt ruột.

- Năm phút thôi - Amy cười. Có thể Franco cho như thế là được, nhưng một khi họ đi ăn tối ở ngoài thì cô muốn mặc thứ gì đó giàu nữ tính hơn.

Cô chạy như bay lên gác, vào phòng. Trút bộ quần áo cũ ra. Mặc vội chiếc váy chèn màu xanh lá cây nhạt, khoác ra ngoài một chiếc áo len mỏng màu tùng lam, cô thay đổi giày bằng đôi dép xăng đan, vừa để đi lại cho thoải mái, vừa hợp với chiếc váy. Cô chải qua mái tóc, thoa vội một chút son môi rồi phóng vội xuống thang gác. Franco đang đứng phía dưới nhìn lên. Anh thốt lên:

- Trông cô như nữ thần mùa xuân vậy. Chúng ta đi đi, xe đậu ngoài kia rồi

Franco đỡ cánh tay cô, dẫn cô ra sân đến bên chiếc xe thể thao màu xanh. Franco vỗ vỗ chiếc xe nói:

- Đây là tài sản quý nhất của tôi. Tôi thường bỏ mui xuống khi lái xe, nhưng nếu nó làm hỏng tóc cô thì tôi sẽ kéo mui lên

- Không cần đâu. Tôi rất thích xe mui trần. Khi đi xe mui trần, ta ngắm cảnh được nhiều hơn

Franco quay đầu xe ra. Người gác cổng vội ra mở cổng và hai người phóng ra đường, hướng về phía tòa lâu đài. Khi họ ngang qua lối vào sân, Amy để ý thấy mấy chiếc du lịch vẫn còn ở đấy. Cô thoáng thấy bóng vài người đứng thành một nhóm gần cổng. Không hiểu tại sao cô có cảm giác nhất định Nando đứng trong nhóm ấy

Hai người đi theo con đường vòng quanh tòa lâu đài rồi phóng xuống chân đồi, qua những vườn nho. Lần này, Amy để ý thấy những chùm nho màu vàng mật ong treo lủng lẳng giữa những chiếc lá. Thoang thoảng có mùi của đất bị mặt trời đốt nóng khi họ làm tung lên những đám bụi dọc hai bên đường

Khi họ sắp đến đường cao tốc thì một chiếc xe từ phía sau phóng lên. Nó vượt qua hai người bằng một tốc độ kinh hồn, cuối cùng nó lọt vào giữa hai chiếc xe khác ở phía trước họ một quãng. Có tiếng phanh rít chói tai khi những chiếc xe này cố tránh va chạm với nhau

Amy hoảng sợ, nắm lấy tay cửa xe. Franco lắc đầu nói:

- Tôi biết! Người Italia chúng tôi có hai cách đi xe: hoặc là đi hết tốc độ, bàn đạp ga nằm sát xuống sàn, hoặc là giãm lên phanh. Tất cả chúng tôi đều là những võ sĩ đạo Italia

- Ở đây còn ghê hơn New York - Amy nói. Cô tự hỏi không biết rồi mình có quen được những cảnh thế này không? Franco phóng xe nhanh nhưng ít nhất cho đến lúc này anh chưa mắc phải sai lầm ngu ngốc nào. Cô không thể cảm thấy thoải mái thực sự, nhưng cố gắng tựa lưng vào ghế ngồi. Tuy nhiên, hai bàn tay cô vẫn nắm chặt lại, mỗi khi có những chiếc xe khác vượt qua.

Franco dường như muốn xoa dịu sự lo lắng của Amy. Anh nói.

- Tôi còn chưa hỏi cô xem cô có thích chuyển tham quan nhà máy rượu vừa rồi không?

- Ồ, vâng. Đó thật là... Tôi rất thích chuyển tham quan.

- Và John Delby đã giải thích tất cả cho cô chứ? -Franco hỏi với thái độ gần như mỉa mai.

Không biết Franco có biết những gì diễn ra không nhỉ? Liệu anh ta có tham gia vào cái trò lừa đảo này không? Amy suy nghĩ rồi cô trả lời rất tự nhiên.

- Vâng, anh ấy đã giải thích mọi vấn đề một cách kỹ lưỡng.

Xa xa phía trước mặt, Amy đã có thể trông thấy những chiếc tháp nhỏ và bức tường vây quanh thành phố nhô lên trên nền trời. Trông chúng có vẻ quen quen.

- Verona kia phải không? -Amy đoán hỏi.

- Đúng, Đó là nhà của cô, nhà của tôi, bất kể chúng ta sinh ra ở đâu.

- Veronese tatti matti - Amy trích dẫn một câu thơ. Cô hài lòng vì đã nhớ được nó.

Franco khoái chí phá lên cười, đưa tay nắm lấy bàn tay Amy.

- Vậy chúng ta là những kẻ điên. Đàn ông cũng vậy, đàn bà cũng vậy. Cô thật là tuyệt diệu, Amy. Tôi đã không lầm về cô.

Sau một lúc im lặng Amy cảm thấy Franco muốn nói điều gì nữa. Anh đã mở miệng như định nói rồi lại thôi. Cho đến lúc họ tới chỗ các bức tường thành Verona và bắt đầu đi vòng quanh thành phố thì anh nói.

- Hôm nay chúng ta đi qua Verona, vì vậy chúng ta sẽ không đi xuyên thành phố. Đi theo đường này, chúng ta sẽ có nhiều thời gian nghỉ ở Sirmione. Anna Maria đã nói tới tòa lâu đài. Đúng là nó có vẻ đẹp kỳ diệu của riêng nó. Đó là một trong những công trình được xây dựng bởi lãnh chúa nổi tiếng Can Grande della Scalla. Những pháo đài này được xây để chống lại các cuộc xâm lược của các Công quốc và Vương quốc khác. Ông ta đặc biệt sợ các cuộc xâm lược của Venice.

- Thật là lạ. Cuộc chiến giữa hai thành phố ấy thật dữ dội. Mà chúng có cách nhau bao xa.

- Đúng, không xa lắm, nhưng cũng không lạ lắm khi họ phải chiến đấu với nhau. Cô phải nhớ rằng Italia mới được thống nhất từ năm 1870. Trước đó, đất nước chúng tôi gồm nhiều Công quốc và Vương quốc với những tham vọng riêng. Do vậy họ tấn công lẫn nhau là chuyện bình thường. Chúng tôi có một lịch sử đầm máu của những cuộc chiến tranh huynh đệ tương tàn

Đột nhiên Franco cười lớn:

- Nói thật với cô, chúng tôi còn rất thiện cận vì cục bộ địa phương lắm. Còn đầy rẫy những thứ tiếng địa phương. Ví dụ khi tôi nghe một người nào đó nói tiếng vùng Neapolitan thì tôi chẳng hiểu anh ta nói gì

- Ở Mỹ chúng tôi cũng có những vùng nói giọng khác nhau. Tuy nhiên chúng tôi vẫn hiểu nhau. Mặc dù vậy điều đó cũng chẳng tránh cho chúng tôi khỏi cuộc nội chiến

- Đối với chúng tôi, ngay đồ ăn thức uống cũng là một vấn đề. Chúng tôi hầu như không biết gì về những món ăn địa phương khác. Không ai tin rằng những địa phương khác lại sánh được với mình. Cách đây không lâu, một gia đình của một Giáo hoàng mới được bầu đã mang thức ăn từ nhà đến cho ông ta. Họ nói "có trời mới biết người Roma cho ông ta ăn thứ gì"

Cuộc chuyện trò thật thú vị nhưng Amy vẫn có cảm giác Franco đang nói chuyện ngẫu hứng. Dường như còn một chuyện gì đó anh ta cố giữ kín để chờ đến lúc thích hợp. Cô liếc nhìn anh tò mò nhưng khuôn mặt vui tươi của anh chẳng để lộ điều gì

Họ tiếp tục phóng xe qua một vài thành phố nhỏ, dọc theo những con đồi nhỏ hẹp chỉ lớn hơn bề rộng của chiếc xe một chút. Đã mấy lần Amy nghĩ rằng nếu cô thò tay ra ngoài thì có thể sờ vào được các bức tường. Cô vui mừng vì Franco đã chọn những con đường thôn quê để đi thay cho đường lớn. Anh nói:

- Tôi thích đi những con đường này hơn. Nó sẽ đem lại cho cô một phong vị Italia thực sự

Một số con đường trải sỏi đá quá cũ mòn đến nỗi Amy tự hỏi có phải ngày xưa đã từng có những chiếc xe ngựa chạy qua đây. Mỗi khi họ bắt đầu vào một làng nào đó thì mùi thơm của cà phê cứ phảng phất quanh họ cho đến khi họ ra khỏi làng. Ở một làng quê mà họ đi qua, có một quán ăn nhỏ với những chiếc bàn kê ngay dưới bóng mát của những cây nho

Ở mỗi thành phố đều có những quảng trường nhỏ. Thường thường ở một đầu quảng trường có một nhà thờ, ở trung tâm có một đài phun nước. Những em học sinh tóc đen sẫm, má đỏ hồng, mặc đồng phục xếp thành hàng hai bước đi dọc theo lề đường nhỏ. Một số đưa vẫy tay khi Amy và Franco phóng xe qua.

Đột nhiên giống như một tấm rèm được vén lên, đôi mắt Amy choáng ngợp trước màu xanh khó tin là có thật. Nó trải rộng ra thành một hồ nước rộng màu ngọc bích. Amy quay sang nói với Franco

- Thật khó mà tin được. Trông cứ như những tấm sa tanh trải dài đến ngút tầm mắt. Mà không hề có một gợn sóng. Mặt hồ yên tĩnh quá

- Đây là hồ Garda. Tôi đã nói với cô đây là cảnh trời nước đẹp nhất trên trái đất. Dù sao cô cũng đừng tưởng rằng mặt hồ luôn luôn yên tĩnh như thế này, hoặc màu nước mãi mãi như thế này. Khi gió nổi lên, mặt nước sẽ nổi sóng và màu nước chuyển thành đỏ tía

Franco khoát tay nói:

- Ngay trước mặt chúng ta là Sirmione, một thành phố rất cổ, có tuổi đến hàng thế kỷ.

Amy nhìn theo hướng tay chỉ của Franco. Trước mặt họ một lâu đài nguy nga nổi bật trên nền phong cảnh. Ôi, những ngọn tháp! Amy đếm: mười hai cái tất cả. Cô sỏi nổi nắm tay Franco, nói:

- Franco, xem kìa. Tôi chưa bao giờ được thấy cảnh như thế này. Lâu đài lớn quá. Ngọn tháp cao nhất kia kìa, cái chỗ phình ra ấy. Cứ như thể ai đó đã đặt một tầng nhà lớn lên đỉnh của nó

Franco nắm chặt bàn tay Amy, cho đến lúc ấy Amy mới nhận ra cô vẫn còn bám vào anh. Cô miễn cưỡng rút tay ra nhưng Franco nắm chặt hơn trong khi anh giăng giải

- Người ta xây phần bên trên đó là có lý do cả đấy. Nó cho phép những người trong tháp có thể đổ dầu sôi xuống những tên xâm lược đang cố leo lên những bức tường

Franco thả tay cô ra để đánh xe về nơi đỗ xe trong thành phố. Khi xe dừng lại, Franco mở cửa cho Amy và nói:

- Chúng ta uống cà phê đi. Sau đó sẽ đi dạo quanh đây một chút

Họ vào một quán cà phê nhỏ, nơi có những chiếc bàn đặt bên dưới những chiếc ô sặc sỡ. Trong khi chờ đợi cà phê mang đến, Amy ngắm cảnh xung quanh cô. Những đường phố nhỏ quanh co đầy những cửa hàng bán quần áo và dòng người vô tận gồm các khách du lịch

Franco nhìn Amy hỏi:

- Thế nào, cô em họ thân mến. Chuyến tham quan hôm nay đã làm nhụt chí cô muốn trở thành một nhà kinh doanh rượu vang phải không? Bây giờ cô thấy thế nào? Đi hay ở?

Đây có phải chính là điều mà Franco kìm nén lại lúc đi đường không nhỉ? Cô có cảm giác như vậy vì trong giọng nói của anh có chút căng thẳng

- Tôi ở lại, Franco ạ

- Nando có biết không? Cô chưa gặp anh ta sau chuyến tham quan phải không?

Amy lắc đầu. Đợi cho đến khi người hầu bàn đem đến đặt trước mặt họ hai tách cà phê rồi đi khỏi cô mới nói:

- Tôi vẫn chưa nói với anh ta. Nhưng ngày mai anh ta sẽ biết

Franco nhăn mặt:

- Cô biết không, anh ta sẽ không thích việc này đâu. Anh ta không thích có phụ nữ làm việc trong nhà máy rượu. Điều đó chẳng có gì là bí mật nên có thể cô cũng đã biết. Không phải chỉ riêng cô đâu mà bất cứ phụ nữ nào cũng vậy

- Thế bà Lucia Bonavia thì sao? - Amy chợt buột miệng. Cô hồi hận nhưng đã quá muộn. Franco ngạc nhiên nhìn thẳng vào mắt cô

- Sao? Cô cũng biết rồi à? Ai đã lộ ra vậy? Nhưng thôi. Không sao. Cô cũng nên biết vì cô cũng là một thành viên của gia đình. Dù sao chuyện này cũng không được nhiều người biết

- Tôi hiểu. Nhưng bà ta... họ... không biết là tôi biết cương vị của bà ta.

- Vậy cô sẽ giữ lại cổ phần của cô chứ? Tôi không tò mò lắm đâu, nhưng việc này rất quan trọng đối với tôi. Bây giờ cô đã quyết định dứt khoát chưa!

Amy thấy chẳng có lý do gì để giấu anh ta cả. Mọi người rồi cũng sẽ biết. Vậy việc gì cô phải sợ

- Vâng, Franco, tôi sẽ giữ lại cổ phần của mình. Nhưng tôi biết tình hình rồi sẽ rất khó khăn. Tôi là một người khách của gia đình Bonavia, và tôi đã ngăn trở những ước muốn của họ. Có lẽ trong hoàn cảnh như vậy tôi nên đi khỏi nhà họ, đến ở một nơi khác.

Franco lắc đầu:

- Họ sẽ không cho phép đâu. Bất kể cô làm gì hay cô quyết định thế nào, họ cũng sẽ giữ cô lại. Cô là người trong gia đình và tôi cũng vậy. Hơn nữa, cô em thân mến ạ, cô không phải là người duy nhất khẳng khái giữ lấy cổ phần của mình. Cách đây ít lâu, sau khi tôi đến đây và họ biết rằng tôi sẽ không nhượng lại cổ phần của mình, tôi bèn gợi ý đến một nơi ở khác. Họ đã không chấp nhận điều đó. Tôi cho rằng có thể còn do một nguyên nhân khác nữa. Người Italia cũng hay giữ thể diện như người phương Đông. Chúng ta sẽ làm mọi cách để không gây ấn tượng xấu. Nếu họ để cho hai chúng ta đến ở một nơi nào khác thì họ sẽ mất thể diện. Hơn nữa nếu chúng ta ở lại trong ngôi nhà của họ, họ sẽ dễ dàng để mắt đến chúng ta hơn. Dù sao tôi cũng biết về mặt hàng rượu nên Nando không để cho tôi tự do như cô.

- Franco, tôi thực sự muốn giữ cổ phần của mình. Có thể thế là dại dột, nhưng tôi rất muốn ở lại đây. Ở đất nước Italia này - Amy nói một cách chân thành. Cô nhận thấy tình thế của cô sẽ rất khó khăn nếu Nando cố tình đóng lại mọi cánh cửa đối với cô

Franco moi ở trong túi ra vài lia quảng lên trên bàn nói:

- Amy. Tôi và cô có một câu chuyện nghiêm túc cần phải nói ngay không được chậm trễ. Nhưng không phải lúc này, cũng như ở chỗ này. Chúng ta hãy đi một vòng quanh thành phố rồi phóng xe dọc theo hồ. Tôi sẽ giải bày với cô trong lúc ăn tối. Có phải người Mỹ các cô vẫn hay làm như vậy khi bàn chuyện làm ăn không?

Amy từ từ đứng dậy. Cô nói:

- Đúng đấy, Franco ạ.

Không ai có thể nói chuyến đi Italia của cô thiếu những điều ngạc nhiên và hấp dẫn. Cô tò mò muốn biết người anh họ này của cô đang mưu đồ chuyện gì

- Chúng ta xem qua lâu đài nhé? - Franco hỏi khi dẫn Amy cắt ngang đường phố náo nhiệt

- Đồng ý

Khi họ đến gần tòa kiến trúc đồ sộ, Franco giải thích:

- Lâu đài này có một con hào bao bọc tất cả các con hào khác: đó chính là hồ Garda. Thực tế bên trong lâu đài như một Venice thu nhỏ, khắp nơi chỗ nào cũng có cầu kéo

Amy và Franco bước vào lâu đài, trèo lên một ngọn tháp. Khi Amy nhìn xung quanh bên trong thaps tối mờ, cô thấy tường rất dày, rải rác có những khe hở hẹp. Franco bảo với cô rằng đó là những lỗ châu mai. Cô cố gắng tưởng tượng ra những người đã sống ở đây trong những thế kỷ trước. Có phải họ đã ở trong

ngọn tháp này, tên nổ sẵn sàng, đôi mắt nhìn về phía mảnh đất lảng giềng chờ kẻ thù tới. Lúc nào không khí cũng như có chiến tranh vì lâu đài này thực ra là pháo đài, vừa là nơi dân cư sinh sống

Họ đi qua một vùng nước, qua những chiếc cầu kéo rồi bước quanh ngọn tháp phía bắc, đứng lặng yên ngắm mặt hồ. Bấy giờ, màu nước hồ đã thay đổi, từ xanh lục chuyển sang xanh da trời rồi sang màu đỏ tía của thạch anh tím, nơi có bóng những ngọn núi phía xa xa in hình xuống

Amy quay sang nói với Franco:

- Anh đã nói đúng. Đây chắc chắn là cảnh trời nước đẹp nhất trên trái đất.

Franco nắm lấy tay Amy xiết chặt:

- Đúng vậy, nhưng mà em, Amy yêu dấu, em cũng thật đáng yêu.

Amy rút tay lại, cố làm cho động tác thật nhẹ nhàng. Đây là lần thứ hai cô phải làm như vậy. Cô chẳng hiểu tại sao những đụng chạm của Franco chẳng gây cho cô cảm xúc gì. Còn Nando thì... Ngay lập tức, cô cảm thấy bức tức với chính mình. Tại sao cô còn tiếp tục suy nghĩ những điều như vậy. Nando là kẻ lừa gạt. Cô có đủ mọi lý do để căm ghét anh ta.

Nếu như cô bị tác động bởi sự đụng chạm của một người đàn ông thì tại sao cô không có cảm giác gì với Franco. Theo cách đánh giá cổ điển thì anh ta đẹp trai hơn Nando. Anh ta vui tính, và tỏ ra thân thiện với cô ngay từ đầu.

Tại sao anh ta không làm trái tim cô thổn thức, làm cho cô cảm thấy ngợp thở. Đây cũng là điều cô cảm thấy với Bert. Một người bạn đồng hành tốt nhưng...

Hai người tiếp tục đi qua những căn phòng đá lạnh lẽo của tòa lâu đài trống rỗng cho đến khi cuối cùng họ lại bước ra ngoài đường phố tràn đầy ánh nắng của thành phố Sirmione. Amy dừng lại hồi lâu trước quầy kính bày những đồ thủy tinh trong rất thanh nhã - như bức tượng nhỏ, lọ hoa, ly cốc đủ các màu khác nhau

- Đây là những sản phẩm được làm ở Murano - Franco giải thích - Tất cả những người sống trên hòn đảo nhỏ bé này đều làm đồ thủy tinh. Sản phẩm của họ được bán trên khắp thế giới. Em thấy đấy, người Italia có khuynh hướng chuyên môn hóa. Trên một hòn đảo khác cạnh Murano, người ta làm đăng ten. Nhưng... - Franco bóp nhẹ tay Amy, mắt nhìn vào mắt cô - Anh phải nói rằng tất cả những người Italia đều đa tình.

Lại vẫn những ánh mắt quen thuộc trong đôi mắt anh ta. Cũng ánh mắt trời mọc như của Nando khi anh ta muốn điều gì.

Theo bản năng, Amy thấy thần kinh cô căng thẳng. Vậy là Franco cũng nắm một phần điều hành công ty. Nếu vậy thì tình hình sẽ dễ dàng hơn. Cơ sở không phải kèm chế tất cả các cảm xúc của cô cùng một lúc.

Amy phớt lờ cả lời nói lẫn ánh mắt của Franco, giả vờ tập trung chú ý vào một chú hề bằng thủy tinh đang đứng thẳng bằng trên một ngón chân bày trong tủ kính. Rồi họ lại tiếp tục đi dạo dọc theo đường phố quanh co. Amy bị hấp dẫn bởi dòng người qua lại. Những âm thanh tiếng Pháp, tiếng Đức hòa lẫn với tiếng Italia.

Franco phải thừa nhận rằng khách du lịch đến đây quá đông. Nhưng lúc nào ở đây chẳng thế. Anh kể với Amy. Trước ngày lễ Thiên Chúa giáng sinh, những người theo hội giáo La Mã thường tụ tập về đây. Đủ mọi hạng người: binh lính và nhà thơ, dĩ điểm và quý tộc. Hàng trăm người đổ dồn về đây. Có thể nói Sirmione là một điểm du lịch lý tưởng cho dù lâu đài bấy giờ không còn được dùng như một pháo đài

Hai người lái xe đi vòng quanh một bán đảo nhỏ và dừng lại trước những tàn tích của thời cổ La Mã, nơi những bức tường đổ và các vòm cuốn vươn xuống mặt hồ. Cây và hoa mọc khắp nơi. Mặt nước hồ xanh biếc trải dài đến vô tận

Franco liếc nhìn đồng hồ trên tay rồi nói:

- Chúng ta đi thôi. Tôi muốn vào một quán ăn trong khi trời vẫn còn sáng để chúng ta vừa có thể ngắm cảnh vừa nhấm nháp một chút gì đó

Họ phóng xe men theo bờ hồ phía Tây, qua những hàng cây chanh mọc ven đường. Bên lề đường, lũ trẻ cầm những chùm quả chanh mời họ mua

Họ đi qua mấy khách sạn rất đẹp, những công viên trồng la liệt cọ, khuynh diệp, nguyệt quế và mộc lan. Màu xanh của lá cây tương phản với màu xanh lam của nước hồ. Những nền đất cao phủ đầy hoa, điểm những chiếc ô tô màu sáng và những chiếc bàn nhỏ nhô lên trên mặt nước. Amy còn nhìn thấy các sân tennis, các lối đi đầy hoa và đám người đang dạo quanh. Không phải tất cả các khách du lịch đều ở lại Sirmione. Cô nói:

- Đây là một Italia hoàn toàn khác với vùng xung quanh Villa Cielo phải không Franco? Và cũng không cách xa đó bao nhiêu. Ở đây cứ như thôn quê ấy, nhưng quả thật tôi chưa từng thấy nơi nào đẹp như nơi này

- Người ta gọi đây là Gardone Riviera. Với các đặc thù riêng của mình, nó là đích thủ của cả Riveira (miền đất nằm dọc theo bờ Địa Trung Hải của miền Đông nam nước Pháp, Monaco và Tây Bắc Italia. Rất đẹp và khí hậu tốt) Pháp, và Riviera - Italia - Anh quay sang cười với cô -Như tôi đã nói, tôi là người thiện cận, vì vậy tôi yêu Riviera của chúng ta nhất

Amy gạt đầu hăng hái:

- Tôi cũng nghĩ vậy. Vì tôi chưa từng nhìn thấy hai nơi kia

Franco phá lên cười, đưa tay vỗ vào đầu gối Amy. Anh cố tình đặt tay lại đấy một lúc rồi mới rút về. Anh nói:

- Một cô gái tuyệt vời. Cô sắp trở thành một người Italia rồi đấy

Amy té nhị thay đổi vị trí để chỗ ngồi của cô sát vào thành xe. Cô không thích cho Franco chạm vào người cô -Có thể đây không phải là một cử chỉ khác thường giữa những người đàn ông Italia. Nhưng cô không khuyến khích những hành động đó

Con đường thay đổi, họ bắt đầu đi qua những đường hầm xuyên qua sườn núi dốc. không phải chỉ một hai hầm mà là cái này tiếp cái khác cho đến khi Amy đếm nhầm. Các đường hầm này không tối vì sườn núi được đục thủng đều đều với cổng chính quay về phía hồ. Amy thốt lên:

- Cứ như là đang đi dọc theo một hành lang bằng đá cẩm thạch vậy. Khi nhìn qua những vòm cuốn lớn này ra mặt hồ, ta có cảm giác đang nhìn một loạt những bức tranh được đóng khung. Thật là ngoạn mục. Họ đi qua một con đường nằm dựa vào sườn đồi. Qua hàng cây trúc đào hoa đỏ rực mọc ở ven đường, họ có thể nhìn thấy những ngôi nhà và nhà kính được bao bọc bởi những cây ô liu và cây chanh. Mặt trời dần dần nhuộm các ngọn núi thành những ngọn lửa bị đông cứng lại và tỏa những luồng ánh nắng màu hổ phách xuống mặt hồ tím màu thạch anh

- Ăn tối bây giờ thì hơi sớm,- Franco nói - Nhưng như tôi đã nói, tôi muốn cô có dịp ngắm mặt hồ trong ánh nắng hoàng hôn. Và nếu tôi không nhầm thì sau đó chúng ta sẽ được thưởng thức ánh trăng

Không khí rất dịu và vẫn còn ấm khi họ rẽ khỏi đường và đỗ lại trước một quán ăn. Họ được dẫn qua phòng ăn, ra ngoài nền cao, đến bên một chiếc bàn kê cạnh hàng rào chắn. Lúc này Amy mới hiểu tại sao Franco lại sốt sắng đưa cô đến đây. Mặt nước màu sa-tanh xanh đậm phẳng lặng và đẹp đến nỗi họ ngồi yên cạnh bàn một lúc lâu mà không ai nói câu nào. Amy thấy ngực cô như bị thít lại với cảm giác kỳ lạ vừa vui vừa buồn. một cảm giác mà cô không thể phân tích nổi

- Mình uống Americano nhé? -Franco hỏi Amy khi người hầu bàn bước tới

- Đây là cái gì?

- Đó là một cocktail gồm một nửa Campari, một nửa Vecsmut Italia, xôđa và nước chanh. Hơi đắng một chút nhưng rất thích hợp với một buổi tối ấm áp

Amy gạt đầu đồng ý, cô nói:

- Lại một bước nữa trong việc truyền thụ phong cách Italia cho tôi. Tôi muốn uống một ly

Khi ly rượu được đặt trước mặt cô, Amy cầm lên làm điệu bộ chúc mừng

- Cảm ơn anh rất nhiều vì buổi đi chơi hôm nay, Franco. Thật dễ chịu biết bao

Franco xoay ly rượu trên tay. Anh nhìn chăm chăm vào nó hơn là nhìn vào Amy

- Tôi có một động cơ ích kỷ khi đưa cô một mình tới đây. Tôi muốn nói chuyện với cô về điều đó ngay bây giờ. Amy, nếu cô giữ lại cổ phần của mình thì cô có nhận thấy rằng cơ hội để vào làm việc ở nhà máy thông qua Nando thực tế là không có không?

- Tôi cho rằng anh nói đúng -Amy trả lời

- Nhưng chúng ta có thể thay đổi được tình thế. Cô có biết về sự phân chia cổ phần trong nhà máy không? Tôi đang nói về sự phân chia lúc đầu ấy

- Tôi không biết nhiều lắm. Tôi biết anh có một phần, Nando, bà Lucia và Anna Maria mỗi người một phần, tôi cũng có một phần

Franco gật đầu

- Đúng như vậy. Guido Montagne, một người đàn ông góa vợ có năm người con trai: hai trai, ba gái. Như cô đã biết nhà máy rượu của ông không lấy gì làm lớn lắm, nhưng ông muốn chia đều cho tất cả các con. Những người con gái lấy chồng. Một người làm dâu họ Bonavia còn hai người kia lấy hai anh em nhà Rinaldi. Hai người con trai tất nhiên vẫn mang họ Montagne. Các thế hệ nối tiếp nhau qua đi, ông của cô được hưởng trọn một phần thừa kế. Phần của tôi cũng vậy.

- Bà Lucia, Nando, và Anna Maria, mỗi người đều có một phần, đúng không?

- Đúng vậy. Và đó là lý do của buổi nói chuyện hôm nay giữa chúng ta. Cha Nando là người thực sự xây dựng nên nhà máy rượu này. Ông là một nhà kinh doanh cực kỳ khôn khéo. Ông tìm đến những người được hưởng cổ phần và mặc cả với họ để mua lại. Tất nhiên ông ta cũng có cổ phần của mình, chiếm ưu thế hơn so với các gia đình khác. Bằng cách đó, ông ta thu được 3 phần năm số cổ phần. Ông ta đã tìm đến nhà tôi, cố gắng mua cho được phần cha tôi. Nhưng cha tôi không bán mà để lại nó cho tôi. Còn phần của cô, họ không thể lần ra được, cho đến khi Nando tìm thấy cô.

- Tôi rõ rồi. Vì thế mà bà Lucia, Nando, và Anna Maria mỗi người có một cổ phần trong công ty.

- Đúng vậy, và khi tổng hợp lại các cổ phần đó, họ giành được quyền lãnh đạo công ty.

Franco ngáp ngừng, nhìn cô như thăm dò hồi lâu rồi nói tiếp:

- Cô biết không, trong hoàn cảnh hiện nay, cô không thể nào trở thành một thành viên nắm quyền chủ động trong công ty. Một khi họ còn chiếm đa số khi bầu bán thì cô đừng hòng có hy vọng.

Amy bắt đầu định nói thì Franco đưa tay ngăn lại:

- Đợi một chút đã. Tôi muốn nói hết những suy nghĩ của tôi. Tôi không đề nghị cô nhượng lại cho tôi cổ phần của cô. Vậy làm thế nào để cô có thể trở thành một thành viên thực sự, có quyền chủ động để có cơ hội học tập và thực hành trong ngành kinh doanh rượu?

Amy nhìn anh bối rối:

- Tôi làm thế nào được? Anh vừa làm sáng tỏ vấn đề này và tôi thừa nhận là anh nói đúng.

Franco nheo nheo đôi mắt. Trong phút chốc, anh không còn là ông anh họ dễ tính của cô nữa mà là một nhà kinh doanh giống như Nando. Anh nói:

- Nó chỉ đúng khi nào họ vẫn duy trì được quyền kiểm soát. Nhưng nếu tình thế thay đổi thì sao? Tôi và cô có thể thành lập một khối liên minh. Việc đó không dễ dàng vì Nando sẽ luôn luôn gây sức ép. Anh ta chưa hài lòng chừng nào cô chưa nhượng lại cổ phần cho anh ta.

- Franco, làm như thế thì ích lợi gì? Dù tôi với anh có liên minh với nhau, họ vẫn có ba phần năm chọi lại với hai phần năm.

Amy có cảm giác như Franco không nghe thấy cô nói gì. Anh ngồi lặng im, vẻ mặt suy nghĩ xa xôi. Một lúc sau, anh nói:

- Amy, tôi muốn nói với cô một điều rất quan trọng. Tôi định chờ ít lâu đã nhưng tôi cảm thấy thời gian quá rút. Tuy vậy tôi muốn cô hứa rằng sẽ không nói với bất cứ ai về những điều tôi sắp nói đây.

- Nếu nó quan trọng đến mức như vậy thì tốt nhất anh đừng nói với tôi,- Amy cảm thấy khó chịu

- Nếu như cô thực lòng muốn giữ lại cổ phần của mình ở công ty và học hỏi về nghề nghiệp, thì cô cần phải biết điều này. Nó không có gì là bất hợp pháp cả nhưng tôi vẫn muốn cô hứa sẽ không đem việc này thảo luận với bất cứ ai.

Amy miễn cưỡng trả lời:

- Được. Nếu như anh quả quyết tôi cần phải biết và anh cần phải nói với tôi thì tôi xin hứa.

- Tốt lắm. Nếu như tôi và cô liên minh lại, mỗi người vẫn cứ giữ cổ phần của riêng mình, thì chúng ta sẽ chiếm đa số sau khi Filippo và Anna tổ chức đám cưới. Mà họ cũng sắp cưới rồi.

Amy nhìn Franco nghi ngại:

- Tôi cũng biết họ sắp cưới, nhưng tình hình có gì thay đổi đâu? Anna vẫn giữ cổ phần của cô ấy. Nhất định cô ấy sẽ không nhượng lại cho chúng ta. Cho dù cô ấy muốn nhượng thì Nando cũng không cho phép.

Franco mỉm cười tinh quái:

- Cô đã nghe nói về Patria Potestas chưa?

- Chưa. Nó có nghĩa là gì vậy?

- Nó là một đạo luật La Mã cổ. Nó đảm bảo cho một người chồng có đầy đủ quyền hợp pháp nuôi dạy con cái. Trong hầu hết mọi trường hợp người chồng quản lý luôn cả kinh tế gia đình.

- Tôi nghĩ ngày nay phụ nữ Italia đã được giải phóng.

- Về mặt lý thuyết thì họ đã được giải phóng Patria Potestas bị hủy bỏ năm 1975. Nhưng cô đừng nhầm lẫn. Trên thực tế nó vẫn còn hiệu lực. Filippo là bạn thân của tôi nên tôi biết anh ta không phải là người tán thành giải phóng phụ nữ. Anna yêu say đắm Filippo nên sau khi họ cưới, chắc chắn cô ta sẽ thấy Patria Potestas ngự trị trong gia đình họ.

- Và...? -Amy mắt dò hỏi

- Đến lúc đó, cổ phần của Anna sẽ thuộc quyền quản lý của Filippo. Anh ta sẽ liên minh với tôi và cô. Lúc đó thì ai sẽ chiếm ba phần năm? Amy ngồi lặng người đi. Cô cảm thấy nhẹ người khi người hầu bàn đến hỏi họ muốn dùng gì. Cô có thêm thời gian để suy nghĩ. Khi Franco hỏi cô muốn ăn gì, cô mỉm cười lơ đãng trả lời:

- Anh gọi món ăn đi. Anh biết ở đây món gì đặc biệt mà.

Franco gật đầu rồi tuôn ra một tràng tiếng Italia với người hầu bàn. Những ý nghĩ trong đầu cô đang lộn xộn cả lên. Tình hình như vậy đang trở nên phức tạp. Ngay cả khi cô đã biết những trò gạ gẫm của Nando chỉ nhằm mục đích duy nhất là chiếm được cổ phần của cô, cô cũng không thích tham gia vào một kế hoạch chống anh ta.

Người hầu bàn đi khỏi và Franco quay sang nhìn cô với đôi mắt dò hỏi. Amy đáp ứng:

- Tôi... tôi không biết, Franco ạ. Tất cả đều đột ngột quá nên tôi không biết nói gì. Tôi nói ra điều này có vẻ là ngu ngốc, nhưng tôi cảm thấy như thể tôi đang phản bội cô Lucia, phản bội Nando. Tôi...

- Thế cô tưởng rằng họ sẽ biết ơn cô vì lòng trung thành của cô đấy à? Sau khi chuyển nhượng cổ phần của cô xong, cánh cửa sẽ đóng lại ngay trước mắt cô. Cô có nhận thấy điều đó không?

Điều ấy thì Franco nói đúng. Họ chẳng thích thú gì khi cô ở đây. Anh nói tiếp

- Tôi không nghĩ cô lại khó quyết định đến như vậy. Vấn đề là chúng ta trụ lại được hay bị bật ra

Amy nhìn đăm đăm ra mặt hồ phẳng lặng. Trời đã tối. Mặt trăng đang bắt đầu nhô lên sau dãy núi lởm chởm như răng cưa

Cô tránh phải trả lời ngay câu hỏi của Franco vì người hầu bàn đã mang súp đến cho họ

- Pasta in brood -Franco nói bằng giọng vui vui - Cô phải bắt đầu học tiếng Italia đi nếu như cô muốn ở lại với chúng tôi. Câu này rất dễ “bột nhào trong nước xuýt”

Amy đưa thìa súp lên miệng, không nhìn Franco. Anh ta tin chắc cô sẽ liên minh với anh ta chẳng?

- Amy, mọi việc đều rất đơn giản - Franco lại tiếp tục thuyết phục - Tôi không thấy cô gặp khó khăn gì cả. Nando đến New York, tìm thấy cô, đề nghị mua cổ phần của cô. Nhưng cô không bán. Tôi phải nói rằng cô đã hành động khôn ngoan. Cô phải đến Italia để chính mắt mình thấy mọi việc ra sao, đúng không?

Amy gạt đầu. Phải chăng cô mới đặt chân xuống Roma ngày hôm qua?

- Tốt lắm. Như vậy tôi cho rằng cô đã được chuẩn bị. Nando sẽ gây sức ép với cô nhiều hơn nữa đấy. Anh ta rất muốn có được cổ phần ấy. vì đã biết anh ta, tôi có thể hình dung ra anh ta sẽ dùng những biện pháp gì. Nando rất có duyên với phụ nữ. Anh ta có tài thuyết phục

Amy vẫn tiếp tục ăn súp, không nhìn lên

- Amy, hãy hiểu cho tôi là tôi không kết tội gì Nando. Tôi chỉ muốn báo trước thế thôi

“Một lời báo trước hơi muộn” Amy nghĩ. Cô ngẩng đầu lên nhìn Franco nói:

- Anh ta chưa chiếm được cổ phần của tôi. Mà tôi cũng chưa từng bị anh ta thuyết phục theo kiểu ấy

- Thế thì tốt. Có thể tôi nhầm khi cho rằng anh ta dùng biện pháp ấy. Nhưng nếu biện pháp khác không thành công thì anh ta sẽ quay lại với nó đấy

Nói với Franco cười gằn:

- Đó cũng chính là biện pháp mà Elisa Antolini đang sử dụng. Cô ta muốn nhà máy rượu của chúng ta nhập vào với nhà máy rượu của cha mình và cô ta cũng muốn có Nando nữa. Cô đã gặp Elisa rồi đấy. Cô ta xinh đẹp và đang cố dùng sắc đẹp của mình thổi bùng lên ngọn lửa tình của Nando. Nhưng Nando,- theo cách gọi của người Mỹ các cô - là một khách hàng khó tính. Anh ta sẽ không bao giờ lấy vợ. Nhưng anh ta cũng là xương là thịt. Không biết anh ta chống đỡ được sự cám dỗ ấy bao lâu.

- Nhưng giả sử Elisa thành công thì kế hoạch của chúng ta sẽ ra sao? -Amy hỏi

Franco lắc đầu:

- Thì sẽ đổ vỡ hết. Nếu như Nando vẫn nắm quyền lãnh đạo trước khi Elisa bẫy được anh ta thì hai nhà máy rượu sẽ nhập lại với nhau theo lệnh của anh ta, bất chấp chúng ta có ý kiến gì về việc đó. Đó là lý do tại sao Filippo thúc ép Anna Maria cưới sớm. Đó cũng là lý do tại sao chúng ta phải hành động gấp. Việc này cực kỳ quan trọng.

- Franco, tất cả những việc này quá đột ngột đối với tôi. Thật khó trả lời anh ngay được. Để cho tôi suy nghĩ thêm một hai ngày. Tôi sắp phải nói cho Nando biết quyết định giữ lại cổ phần của tôi. Có thể anh ấy sẽ thay đổi ý định, cho tôi tham gia vào làm việc ở công ty

Franco mỉm cười chế nhạo, một bên lông mày xếch lên:

- Cô cho rằng anh ta sẽ thay đổi thật sao?

- Không, tôi không nghĩ thế. Nhưng anh ta sẽ phải lựa chọn giữa hai khả năng: hoặc là chấp nhận hoặc từ chối tôi với tư cách là một thành viên của công ty, một khi anh ta hiểu đây là quyết định cuối cùng của tôi

- Tôi nghĩ rằng cả hai chúng ta đều biết phản ứng của anh ta như thế nào -Franco nói, giọng tỉnh khô

- Anh ta sẽ phải cho tôi ở lại đây. Từ khi đến đây, tôi nhận thấy tính di truyền chảy trong huyết quản của tôi. Vино d'Oro đối với tôi còn hơn là một nhà máy rượu, hơn là một nghề nghiệp mới. Tôi không thể giải thích nổi điều này, nhưng tôi biết, tôi thực sự muốn ở lại

- Hãy suy nghĩ thêm đi - Franco gợi ý - Tại sao ba người ấy khẳng khái giữ lấy phần của họ mà lại cứ muốn tôi và cô phải từ bỏ phần của mình? Bây giờ thì sức ép tập trung vào cô, nhưng tôi cũng đã từng cảm thấy nó. Không! Chúng ta phải hành động, và hành động ngay. Nếu cô liên minh với Filippo và tôi,

cô sẽ là thành viên thứ ba của một đa số mới. Hãy nghĩ đến tương lai, Amy! Chiano sẽ là một mặt hàng có ý nghĩa thực sự. Chúng ta sẽ là người cầm cương. Nando không phải là người chịu luôn dưới ách. Bởi vậy trong hoàn cảnh ấy có thể anh ta sẽ bán lại cổ phần cho chúng ta

Đôi mắt Franco rực sáng. Anh nói tiếp:

- Nando là một chuyên gia về rượu. Song nếu anh ta ra đi cũng có khối những chuyên gia khác thay thế. Nếu bà Lucia muốn ở lại cương vị chỉ huy thì cũng được. Bằng không ta sẽ tìm người khác. Chúng ta không thể thất bại, Amy ạ

Câu chuyện tạm dừng khi người hầu bàn mang đến cho họ món ăn khác: mì ống với nước sốt cà chua thơm mùi được thảo. Amy muốn đổi đề tài nói chuyện, cô hỏi:

- Trên khắp đất nước Italia, món ăn nơi nào cũng ngon cả à?

- Tất nhiên là không. Người Verona nấu ăn ngon nhất. Ở Italia người ta coi việc nấu ăn rất quan trọng. Thức ăn, rượu và tình yêu, ba thứ đó chiếm hết thời gian của chúng tôi

Khi người hầu bàn mang đến món cá hồi, Amy để ý thấy Franco cứ nhìn cô chăm chăm, làm cô bối rối. Cuối cùng anh ta mỉm cười nói:

- Còn có một khả năng khác nữa, Amy. Cô cũng biết rằng ở Châu Âu, mặc dù người ta đang hướng tới những lối sống hiện đại, những cuộc hôn nhân vì lợi ích vật chất vẫn khá phổ biến. Người ta nói rằng những cuộc hôn phối như thế còn bền vững hơn những mối tình nồng cháy. Bởi vì khi niềm đam mê qua đi - Mà nhất định nó phải qua đi - Thì chỉ còn lại hai con người bất hạnh không có chung một mối quan tâm

Amy ngẩng lên nhìn Franco nhưng không nói gì. Cô biết anh sẽ nói tiếp

- Amy, một cuộc hôn nhân vì lợi ích vật chất giữa chúng ta - cô và tôi - nhất định sẽ đem lại lợi thế

Amy sững sờ nhìn Franco. Cô đã mở miệng định nói điều gì rồi lại ngậm lại. Cô bị sốc đến nỗi không biết nói gì nữa. Franco nói tiếp, không để ý đến sự im lặng của cô

- Đúng, cuộc hôn nhân đó đem lại nhiều thuận lợi. Chúng ta sẽ gộp cổ phần lại, chống lại Nando. Em là một cô gái đáng yêu, Amy. Anh sẽ là một người chồng tốt, yêu em hết lòng.

Amy nheo mắt nhìn Franco. Cô nói:

- Và tôi cho rằng “Patria Potestas” sẽ được áp dụng ngay sau khi cưới. Có phải anh đã nghĩ thế không?

- Em là một phụ nữ sắc sảo. Nhưng không phải như vậy đâu. Em không phải là Anna Maria.

- Và anh cũng không nghiêm túc. Hoàn toàn không nghiêm túc

- Không. Anh nói rất nghiêm túc đấy. Anh biết điều này rất đột ngột với em, nhưng đã từng có những đám cưới được tiến hành khi mà cô dâu chú rể thậm chí còn chưa biết mặt nhau. Em yêu ạ, đây không phải là một cuộc hôn phối lãng mạn, mặc dù sau này mọi chuyện sẽ tốt lành. Nó đột ngột thật, nhưng vấn đề thời gian bây giờ rất quan trọng. Cả hai chúng ta đều có lợi do đám cưới mang lại. Nando sẽ khó mà đánh bại chúng ta

Amy im lặng một lúc rồi nói

- Tất nhiên tôi sẽ không lấy anh. Tôi mới quen biết anh hơn hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Và chắc chắn là tôi không yêu anh. Những cuộc hôn nhân vì lợi ích vật chất có thể được hoan nghênh ở những nước mà những người dân ở đó đã quen với nó, nhưng tôi thì không. Song dù sao tôi cũng cảm ơn lời đề nghị của anh

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Amy. Cô hỏi:

- Franco, tôi hoàn toàn không hiểu. Anh nói rằng Filippo sẽ quản lý cổ phần của Anna Maria. Và rõ ràng là anh cũng chưa biết tôi có xuất hiện hay không. Vậy anh sẽ giành ưu thế đa số như thế nào nếu như tôi không xuất hiện. Các anh cũng mới chỉ có hai phần

- À, chúng tôi sẽ không giành được quyền kiểm soát ngay bây giờ nhưng rồi cũng sẽ giành được. Nando kiên quyết không chịu lấy vợ, mà điều này rất có lợi cho chúng tôi. Chắc chắn Filippo và Anna Maria sẽ có con cái. Bà Lucia cũng đã già. Một ngày nào đó bà ta sẽ qua đời. Cổ phần của bà ta sẽ không giành cho Nando trừ khi anh ta lấy vợ và có con. Vậy còn ai là người thừa kế tốt hơn con cái của Filippo và Anna. Tất cả những cái đó còn chờ ở tương lai, trong khi đó chúng tôi vẫn có hai chọi hai. Thế rồi cô xuất hiện với cổ phần đáng giá ngàn vàng. Cô có thể làm lệch cán cân thăng bằng về phía chúng tôi mà không cần chờ đến cổ phần của bà Lucia

Im lặng một lúc, Franco nói tiếp:

- Lời đề nghị của tôi vẫn để ngỏ nếu như em muốn thay đổi ý định, Mọi việc có thể sẽ phức tạp hơn em tưởng nhiều. Nando không dễ dàng chấp nhận sự từ chối như vậy đâu. Mà em cũng biết rõ rồi còn gì.

Anh cúi đầu dăm chiêu rồi lại nói

- Vấn đề có thể là sự lựa chọn giữa em và Elisa. Chúng ta đều biết rằng cô ta theo đuổi Nando. Nhưng giả sử Nando thoát được bẫy của cô ta và quyết định phải có được cổ phần của em thì... Nếu như thuyết phục, dọa nạt không thành công, có thể anh ta sẽ đề nghị cưới em. Tôi đã nói rằng anh ta không từ bất cứ một thủ đoạn nào để đạt được điều anh ta muốn

Ý nghĩ về cuộc hôn nhân với Nando làm tim Amy nhói lên, rồi sau đó đập dồn. Đó là một phản ứng mà cô không kiềm chế nổi. “:Hãy nhớ đến cuộc đối thoại buổi sáng nay mà nghe lỏm được”. Cô nghiêm khắc cảnh cáo bản thân. Rồi cô vội quay ra nhìn mặt nước hồ để Franco không nhìn thấy ánh mắt phản bội của cô

Giọng Franco vẫn đều đều:

- Amy, lúc đó “Patria Potestas” nhất định sẽ thắng thế. Cuộc hôn nhân với Nando có thể mang lại cho cô một chiếc nhẫn nhưng sẽ không mang lại một chút quyền lực nào. Tôi e rằng anh ta sẽ xem đây là một cuộc hôn nhân cưỡng ép.

- Anh đừng lo, tôi sẽ không chịu lấy anh ta đâu. Tôi từ chối, không muốn làm “con tốt” cho bất cứ ai, - Amy trả lời

Người hầu bàn mang dâu tây đến cho họ, những quả dâu tây nhỏ hơn móng tay của Amy. Chúng khác với tất cả các loại dâu tây mà cô ăn ở nhà. Chúng cũng có vị dâu tây nhưng thơm ngon hơn nhiều. Chúng được ngâm trong rượu Marsala

- Tôi đã cạn hết lời hoa mỹ mất rồi - Amy nói, cố gắng chuyển hướng cuộc nói chuyện - Đây là một bữa tối tuyệt diệu. Anh có biết tôi ăn tối ở New York như thế nào không? Thường chỉ có món Salad và một quả trứng rán

- Nếu như em nhận lời anh thì anh hứa sẽ cho em ăn dâu tây suốt đời

Còn hơn cả những câu thơ này

Hỡi cô nàng xinh đẹp

Cô làm vợ anh không

Sẽ không phải rửa bát

Sẽ không phải nuôi heo

Chỉ ngồi trên nệm ấm

May vá và thêu thùa

Ăn dâu tây, bánh ngọt

Amy cười như nắc nẻ

- Franco, tôi chịu không thể hiểu nổi cái thứ tiếng Anh láu lỉnh ấy của anh. Anh nói cứ như cháo chảy. Mà anh học bài thơ ấy ở đâu vậy?

- Tôi sang Anh học tập một thời gian. Đó là thời kỳ tôi được tiếp xúc với nhiều khía cạnh của đời sống nước Anh. Mà cô cũng đừng xét nét tôi như vợ xét nét chồng vậy.

Amy vẫn không thể nào tin được những lời đề nghị của Franco là nghiêm túc, thậm chí vì những lý do như anh ta đã nêu ra. Cô lại so sánh anh ta với Bert. Cô tự hỏi tại sao con tim cô lại bướng bỉnh chống lại lý trí đến như vậy?

Mặt trăng đã nhô lên trên dãy núi, tỏa ánh sáng bạc lên mặt nước hồ. Những ngọn gió nhẹ thổi, khẽ lay động mái tóc Amy. Mùi hoa chanh thoang thoảng trong gió. Một buổi tối thật lãng mạn.

Những ý nghĩ chợt đến trong đầu làm Amy muốn nổi khùng. Tại sao khuôn mặt Nando lại khắc sâu trong tâm trí cô như vậy? Tại sao không phải là khuôn mặt của Franco? Mặc dù Franco đã làm cho cô sướng sớt khi đưa ra lời đề nghị cưới cô, nhưng ít nhất anh ta cũng thật lòng. Anh ta thành thật hơn nhiều so với cái gã kiêu ngạo và giả dối ấy.

- Chừng nào phải xưng tội? - Franco nói - Thì có thể tôi sẽ nói với cô rằng tôi đã giới thiệu Filippo với Anna Maria vì mục đích của riêng mình. Filippo là bạn rất thân của tôi ở Vicenza. Anh ta hiểu biết nhiều về nghề kinh doanh rượu. Họ có thể lấy nhau vì lợi ích vật chất. Nhưng Filippo đã yêu và Anna cũng yêu Filippo. Tôi nghĩ Anna Maria hiểu được tại sao tôi đưa họ đến với nhau. Cô ta dịu dàng, lịch thiệp nhưng không ngu ngốc chút nào. Cô ta đã hạnh phúc. Chỉ cần nhìn thấy họ ngồi với nhau, cô cũng có thể thấy rằng tôi đã mang đến cho họ một món quà vô giá.

Rồi anh nói thêm:

- Giữa chúng ta cũng sẽ như vậy, Amy. Rồi cô sẽ thấy.

Amy im lặng, nhìn Franco mỉm cười rồi lắc đầu.

Hai người thanh toán tiền rồi ra khỏi quán ăn. Khi tới chỗ đỗ xe Franco liếc nhìn Amy rồi hỏi:

- Có chuyện gì thế Amy? Tôi thấy cô cứ cau mày hoài.

- Không có gì đâu. À, mà cũng có thể. Tôi đang nghĩ đến cuộc đối mặt với Nando vào sáng ngày mai. Chắc anh ta sẽ không hài lòng.

Franco khẽ nắm tay cô, vừa mở cửa xe cho cô vừa nói

- Coraggio! Coraggio!

- Coraggio? Có nghĩa là can đảm lên phải không?

Franco gật đầu và ngồi vào sau tay lái. Amy nói tiếp:

- Tôi cần phải can đảm. Tôi phải nói rằng tôi không thích thú gì cuộc đối đầu này

- Chỉ cần nhớ rằng cô luôn luôn có thể đồng ý kết hôn với tôi là mọi chuyện ổn thỏa ngay lập tức. Và một khi Filippo và Anna cưới xong chúng ta sẽ nắm quyền điều hành

Trăng đã lên đến đỉnh đầu khi họ rời bờ hồ lên đường với nhà. Khi họ rẽ vào con đường lên trên đồi thì đã rất khuya

Franco ra khỏi xe để mở cổng. Anh nói:

- Giuseppe giờ này chắc đã đi ngủ rồi

Anh thận trọng cho xe đỗ vào trong sân, gần như không gây nên tiếng động nào

Họ cùng nhau bước vào trong nhà. Đèn vẫn sáng trong phòng lễ tân nhưng không có ai quanh đấy. Họ đi lên gác, Franco tiễn cô lên tận phòng. Khi Amy quay lại cảm ơn anh và chào tạm biệt anh kéo cô lại gần, hôn nhẹ lên má. Rồi anh buông cô ra, nói:

- Tạm biệt Amy. Đừng quên những gì chúng ta đã nói. Lúc nào em nghĩ lại và đồng ý lấy anh cũng đều không muộn

Nhưng đôi mắt Amy không nhìn vào Franco mà nhìn qua vai anh xuống dưới hành lang

Nando đang đứng dưới ấy, mắt nheo nheo, môi mím chặt. Rõ ràng anh ta đã chứng kiến nụ hôn tạm biệt. Liệu anh ta có nghe thấy những lời nói sau cùng của Franco không nhỉ? Hít một hơi thở nhẹ, cô bình thản nói:

- Tạm biệt Franco. Cảm ơn anh đã cho tôi một buổi tối dễ chịu. Tạm biệt Nando

Amy xoay nắm đấm cửa, bước vào phòng, không hề liếc nhìn lại phía sau.

7. Chương 7

Amy tự khen ngợi mình khi cô thể hiện thái độ hết sức tự nhiên chào tạm biệt Franco và Nando tối hôm qua. Nhưng sáng nay cô thấy mình không được tự tin lắm.

Hôm nay cô sẽ phải nói chuyện với Nando. Rồi sau đó thì sao nhỉ? Cô để cho đầu óc mình hồi tưởng lại những sự kiện xảy ra tối hôm qua và những lời đề nghị không thể tin được của Franco. Anh ta nói ra quá dễ dàng vì vậy không ít thì nhiều cũng phải có chút dè dặt. nhưng liệu có phải vậy không? Cô cần phải xem xét cẩn thận.

Có một sự thật không thể phủ nhận là John Delby rất hài lòng với những thành công của Vino d'Oro. Mọi người đều tiên đoán rằng loại rượu mới Chiaro sẽ gây được ấn tượng tốt đẹp với khách hàng. Cả Nando và Franco, mỗi người một cách, đều muốn nắm quyền lãnh đạo công ty, một công ty thành đạt có doanh thu bán mỗi ngày một tăng. Bản thân Amy có một cổ phần trong công ty mà cả hai người đều cùng muốn chiếm. Mặc dù Franco đã đề nghị cô liên minh với Filippo và anh ta, nhưng chắc chắn anh ta cũng không cảm thấy cô đã được an toàn. Còn cuộc hôn nhân cả hai người đều nhận thấy nó chỉ làm cho cô dễ bị tổn thương trước những trò gạ gẫm của Nando.

Amy uể oải ăn nốt bữa sáng, cố tình làm chậm càng lâu càng tốt cuộc đối mặt không thể tránh khỏi. Khi cảm thấy không thể trì hoãn thêm được nữa, cô bước đến bên tủ đựng quần áo. Hôm nay cô sẽ ăn mặc như thế nào đây? Giống như một nữ doanh nghiệp hay mang nhiều nữ tính? Cô xem xét thật kĩ đồng quần áo của mình rồi chọn ra một chiếc áo lanh màu trắng và một chiếc áo khoác màu xanh da trời.

Amy đánh móng tay, sắp xếp lại thật cẩn thận các đồ mỹ phẩm trên bàn phấn cốt để kéo dài thời gian. Khi nhìn lại mình trong gương bất giác cô nhăn mặt. Trước đây cô chưa bao giờ nghĩ mình là kẻ hèn nhát, nhưng bây giờ có quá nhiều điều phiền toái khi trả lời “không” với Nando.

Nấn ná mãi rồi Amy cũng ra khỏi phòng đi xuống nhà. Cô cứ tưởng Nando sẽ đứng đợi cô dưới chân cầu thang nhưng hóa ra không có ai ở đó. Cô cảm thấy nhẹ cả người dù biết rằng cuộc đối mặt vẫn chỉ chậm lại một chút mà thôi.

Khi đi ngang qua phòng khách Amy ghé nhìn vào trong. Các bức rèm đã được vén lên cho ánh nắng buổi sáng tràn vào nhưng trong phòng cũng chẳng có ai. Chiếc ghế của bà Lucia trông trống vắng đến lạ lùng. Trước đây khi bước vào phòng, bao giờ cô cũng thấy bà Lucia ngồi sẵn ở đó.

Amy đi ra phía cửa trước để ra ngoài sân nắng và nếu có thể thì đi tản bộ theo con đường dẫn đến lâu đài. Ngay khi cô vừa nắm lấy tay nắm cửa thì gần như nó bị giật ra khỏi tay cô từ phía bên ngoài. Nando đứng như trời trồng trước mặt cô. Cô rất ngạc nhiên khi thấy anh mỉm cười chìa tay ra:

- Xin mời cô ra ngoài này uống cà phê với tôi.

Amy hiểu vì sao Nando vui vẻ. Chắc anh ta nghĩ rằng những cố gắng của John Delby đã làm cho cô nản lòng, đồng ý chuyển nhượng cổ phần của cô. Cô đáp lại:

- Tất nhiên rồi, Nando. Tôi cũng đang muốn nói chuyện với anh đây. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chẳng biết anh ta có đoán biết được điều cô sẽ nói, nhưng không có dấu hiệu nào bất thường trong đôi mắt xám trong như thủy tinh của anh.

Khi họ đã ngồi vào bàn. Nando vỗ tay và một người hầu gái xuất hiện. Nando nói nhỏ vài câu, cô ta gạt đầu rồi biến mất vào cửa ngách.

Dường như đã hiểu nhau, hai người thận trọng nói chuyện vòng vo, chưa dă động gì đến vấn đề mà cả hai đều đang chờ đợi. Amy nói với Nando rằng cô rất thích chuyến đi đến hồ Garda. Phong cảnh hồ tuyệt đẹp, nước hồ trong xanh lạ thường, thức ăn ở quán thì ngon tuyệt vời. Không ai nhắc đến cảnh tạm biệt lúc ban đêm ở trước cửa phòng Amy.

Cà phê được mang tới, một bình sứ trắng được đặt trên cái giá ba chân bằng bạc và hai chiếc tách nhỏ. Rồi người hầu gái cúi chào và biến mất.

Amy cảm thấy bây giờ mới là lúc nói chuyện thật sự.

Nando nhăm nháp ly cà phê, vẻ mặt dăm chiêu rồi đặt nó lên chiếc tách nhỏ. Anh mỉm cười hỏi Amy:

- Cô có thích chuyến tham quan nhà máy hôm qua không? John có cung cấp cho cô mọi thông tin mà cô muốn biết không?

Anh ta mới tự tin làm sao? - Amy cay đắng nghĩ. Chắc anh ta cho rằng John Delby đã làm cô hoảng sợ trước những chi tiết kỹ thuật quá phức tạp. Cô trả lời:

- Tôi rất thích. Thật là thú vị khi John Delby giải thích giải thích cho tôi rất kỹ lưỡng từng bước của quá trình sản xuất rượu.

Nando chờ một chút rồi mới nói:

- Tôi nghĩ thế này không biết có đúng không? Đó là một quá trình rất phức tạp đòi hỏi người ta phải có kiến thức chuyên môn sâu và nhiều kinh nghiệm thực tế.

Amy đưa tách cà phê lên môi hớp một ngụm nhỏ.

- Vâng tôi cũng thấy như vậy.

Nando hơi ngả người về phía trước, anh nói:

- Tôi nghĩ rằng bây giờ thì cô đã thấy tại sao tôi nói rằng ý định của cô muốn làm một việc gì đó trong ngành sản xuất rượu là phi thực tế. Cho nên, Amy, chúng ta nên thảo luận vấn đề mà chúng ta đã bỏ dở ở New York.

Rõ ràng anh ta rất sốt ruột. Amy lại dùng tách cà phê để lẩn tránh, cố nghĩ ra câu trả lời thích hợp nhất với anh ta.

- Amy, - Nando nói, với tay cầm tách cà phê trên tay Amy đặt xuống bàn, - chúng ta phải nói chuyện. Tôi không hối thúc cô nhưng cô phải hiểu chuyện làm ăn không thể trì hoãn. Khi nào thì cô nhượng lại cổ phần của cô cho tôi?

Đồ quỷ tha ma bắt! Amy cảm thấy ngọn lửa giận dữ bùng lên trong cô. Cô gằn giọng:

- Không bao giờ. Tôi sẽ giữ lại cổ phần của tôi.

Đôi mắt xám của anh ta nheo nheo, miệng mím chặt lại.

- Giữ lại à? Bây giờ... đừng nói với tôi là cô vẫn giữ cái ý định nực cười là trở thành một... nhà kinh doanh rượu vang nhé.

- Nando, tôi đến đây xem xét tình hình để đi đến một quyết định. Bây giờ thì tôi đã quyết định: tôi sẽ giữ lại cổ phần của mình. Tôi đã xác định là phải học tập. Tôi không mong là mình sẽ trở thành một nhà kinh doanh rượu ngay ngày mai hay ngày kia. Tôi muốn bắt đầu từ những việc cơ bản nhất và sẽ theo hết cả quá trình. Tôi hi vọng là anh sẽ cho phép tôi làm việc đó.

Sự im lặng kéo dài dường như vô tận. Cứ như thể Amy không nói gì và anh ta cũng chẳng nghe thấy gì. Cô hồi hộp chờ đợi. Tại sao anh ta không trả lời nhỉ?

Một con ong đậu xuống bàn, vo ve vo ve rồi bay đi. Amy lo lắng ngồi không yên. Cuối cùng thì Nando phá vỡ bầu không khí nặng nề:

- Cô có tin chắc rằng đó là những việc cô muốn làm không? Cô không muốn bàn bạc, không muốn đưa ra một đề nghị có lợi về tài chính à?

- Đó chính là việc mà tôi muốn làm! - Amy khẳng định.

Amy gần như cảm thấy được những ý nghĩ đang quay cuồng trong đầu Nando. Một biểu hiện rất kì lạ thoáng qua trong đôi mắt đẹp. Chắc anh ta lại có một quyết định mới.

Rồi thật đáng ngạc nhiên, Nando mỉm cười nói:

- Amy, cô là một phụ nữ cứng đầu. Nhưng nếu đây là những gì cô muốn thì tôi chỉ còn có nước đồng ý, mặc dù tôi rất băn khoăn vì chính cô cũng không biết cô đang đưa mình đến đâu. Nhưng Nando nhún vai và chìa tay ra- Thôi được, Amy Converse, xin chúc mừng cô gia nhập công ty.

Phải mất một lúc Amy mới nhận cô đã được chấp nhận. Cô bối rối chìa tay cho Nando nhìn anh với ánh mắt dò hỏi. Có phải anh ta đã nói vậy không?

Có lẽ cô đã nhầm trước sự kiên trì của Nando. Anh ta đã cố ép cô, cố mua bằng được cổ phần của cô. Nhưng sau khi thất bại, anh ta lại vui vẻ chấp nhận sự thực.

Nando rút trong túi ra một cuốn sổ, anh ta nói:

- Tôi sẽ xem xét lại những sắp xếp cần thiết. Nếu cô làm việc ở nhà máy thì để tôi xem nào. Anh ta xem kĩ một cuốn lịch túi - Được rồi. Cô đã sẵn sàng làm việc vào sáng ngày mai chưa? Lúc tám giờ? Có thể hơi sớm đối với cô, nhưng đó chính là lúc mọi người bắt đầu làm việc. Ông Calabro sẽ hướng dẫn cô, cô đồng ý chứ?

Amy gật đầu.

- Tôi rất biết ơn anh, Nando, khi tôi biết rằng thực ra anh không muốn cho tôi làm việc này.

Nando buồn bã nhìn lại cô:

- Tôi phải thừa nhận cho đến bây giờ tôi vẫn không muốn. Tôi nghĩ là cô rất ngốc nghếch. Nhưng tôi chưa chịu thất bại đâu. Từ một góc độ khác, có thể tôi không hoàn toàn thất vọng như cô tưởng. Bởi vì điều này có nghĩa là cô sẽ ở đây với chúng tôi trong thời gian tới.

Amy cầm tách cà phê lên mà tay cô run run. Sự đầu hàng của anh ta quá dễ dàng, quá đột ngột.

Nando chăm chú nhìn Amy rồi nói:

- Thôi, Amy, đừng có lo lắng. Tôi cảm thấy cô chưa tin tôi, nhưng đó không phải là lỗi của cô. Tôi đã cố gắng thử làm mọi cách để có cổ phần của cô. Nhưng tôi đã thất bại và tất cả những việc ấy đã qua rồi. bây giờ chúng ta bắt đầu một thời kì mới. Chúng ta là bạn của nhau được không?

Amy cảnh giác nhìn anh ta rồi nói:

- Đồng ý. Nhưng... có thật là tôi có thể bắt đầu vào ngày mai không?

- Tôi sẽ nói chuyện với ông Calabro. Nhưng tôi báo trước cô sẽ thấy công việc không dễ dàng đâu. Bởi vì cô cứ khẳng khái muốn học tập qua lao động cho nên tốt nhất là cô bắt đầu làm việc dưới sự hướng dẫn của ông ấy. Cô sẽ bắt đầu bằng công việc mà chính tôi cũng đã phải làm khi mới học việc.

Giọng anh ta trở nên nghiêm khắc.

- Sẽ không có sự đối xử đặc biệt nào đâu. Nhưng vì cô là thành viên của gia đình, có lẽ...vì cô là một phụ nữ trẻ tuổi, cô sẽ thích không phải...

- Tôi muốn làm việc đó - Amy lắc đầu, cắt ngang - Anh đừng nghĩ rằng phụ nữ không thể học được việc ấy.

- Vậy thì rất tốt. vấn đề đã giải quyết xong. Ngày mai cô sẽ trở thành một nữ công nhân. Còn bây giờ cô có muốn đi chơi nốt ngày hôm nay hay không? Tôi sẽ dẫn cô đến một cái hồ rất nên thơ. Ở đó chúng ta có thể bơi lội và tiến hành picnic. Đây là ngày nghỉ cuối cùng của cô. Ngày mai cô sẽ phải lao động như một nô lệ. Điều này nhắc tôi nhớ ra: cô sẽ được trả lương theo bậc như những người lao động khác. Còn lợi nhuận thì chia theo cổ phần.

Amy mỉm cười. Mọi việc bây giờ nghe có vẻ hiện thực hơn. Tuy vậy cô vẫn chưa hoàn toàn tin Nando. Ở anh ta có quá nhiều tính cách khác nhau. Khi thì là người đàn ông duyên dáng đáng yêu, khi lại là kẻ cơ hội, lạnh lùng. Vậy con người thật của anh ta là gì? Một người đàn ông không thích bị đánh bại nhưng lại có thể chấp nhận sự thất bại của mình một cách vui vẻ. Làm sao mà có thể tin được?

- Tôi sẽ không mong đợi một chút đặc ân nào trong khi làm việc.- Amy nói- Còn về việc đi bơi thì tôi đồng ý. Đi hồ Garda hả?

Nando lắc đầu:

- Không nó thú vị ở chỗ: hồ này là của riêng chúng ta, nằm cạnh một vườn nho. Tôi đã bảo Maria chuẩn bị bữa ăn trưa tại đó. Chúng ta sẽ lên đường vào khoảng... - Anh ta liếc nhìn đồng hồ - một tiếng đồng hồ nữa, được không? Tôi muốn chạy xuống chỗ nhà máy rượu một lát.

Nando đứng dậy, anh nói tiếp:

- Nào, thành viên trẻ tuổi của công ty, chúng ta hãy làm cho ngày hôm nay trở thành một ngày đáng ghi nhớ. Ngày tự do cuối cùng của cô.

Amy đặt tách cà phê xuống bàn và cũng đứng lên. Cô mỉm cười sung sướng. Mọi việc cuối cùng rồi cũng trôi qua suôn sẻ.

Trong khi Nando bận bịu ở nhà máy rượu, Amy trở về phòng riêng bỏ quần áo tắm, khăn mặt và thuốc tắm nắng vào túi tắm biển rồi đi xuống nhà đợi anh.

Franco đi ngang qua phòng khách. Khi trông thấy Amy, anh đến ngay chỗ cô:

- Sáng nay trông cô vui quá, Amy. Tôi đoán cô chưa phải đối mặt với Nando chứ?

-Ồ, Franco, tôi đã đối mặt với anh ta rồi.

- Và...?

- Anh ta không phản đối- Amy dừng lại và lắc đầu- Không thực ra thì không phải như vậy, tôi tin chắc là anh ta phản đối, nhưng khi anh ta nhận ra thái độ cương quyết của tôi thì anh tỏ ra tử tế, anh ta đồng ý cho tôi học việc.

- Dù sao, điều này nghe có vẻ không đúng với Nando mà tôi biết.- Franco cau có, thọc tay vào túi áo vét.- Thế anh ta có đề cập đến việc chuyển nhượng cổ phần của cô không.

- Không. Khi anh ta hiểu ra rằng tôi sẽ ở lại đây, và sẽ giữ lại cổ phần của mình, anh ta không nói đến nó nữa. Franco tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, anh nói:

- Tôi không thích việc này. Tôi không thích nó vì một vài lí do. Nando không bao giờ chịu thất bại một cách dễ dàng như thế. Đó không phải là bản chất của anh ta. Và tôi phải thừa nhận rằng tôi không thích cô đi cùng với kẻ thù của tôi. Tôi cần cô đứng về phía chúng tôi, Filippo và tôi.

Rõ ràng là như vậy, nhưng giờ đây, Amy không thể liên minh với họ để chống lại Nando, sau những cơ hội mà anh đã mang lại cho cô.

Cô đưa tay chạm nhẹ vào tay Franco.

- Tôi nghĩ mọi việc rồi sẽ suôn sẻ, Franco. Tôi có bán cổ phần của tôi đi đâu. Tôi vẫn còn giữ nó mà.

Franco buồn bã nhìn Amy.

- Tôi không biết cô có thể giữ nó được bao lâu?

- Tôi... - Amy vừa bắt đầu nói thì Nando mở cửa bước vào. Anh ta đưa mắt nhìn chiếc túi trên tay cô rồi hỏi:

- Sẵn sàng chưa. Bữa ăn trưa có sẵn trên xe rồi. Chào Franco, đến lượt tôi đi chơi với cô em họ. Chúng tôi đi tới Lago di Verde. Chào nhé.

Không một lời mời Franco đi cùng.

Nando quay sang Amy đưa tay đỡ chiếc túi sách cho cô rồi nói:

- Chúng ta đi thôi chứ. Phải tận dụng hết một ngày đẹp.

Amy ngập ngừng.

- Chúng ta có nên báo cho bà Lucia biết không?

Nando lắc đầu.

- Tôi đã chạy qua chỗ Anna Maria và Filippo. Họ sẽ nói lại với bà. Tạm biệt nhé, Franco.

Khi Nando lái xe qua nhà máy rượu, Amy ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng máy nghiền đang làm việc. Hôm nay là chủ nhật kia mà. Cô thắc mắc với Nando. Anh nhún vai nói:

- Những quả nho không đợi ngày. Để trên cây hai mươi bốn tiếng đồng hồ là quá lâu, có thể dẫn tới thối hỏng.

Khi họ đi ngang qua sân lâu đài, Amy hỏi:

- Công việc đầu tiên ngày mai của tôi là gì?

- Là bất cứ việc gì mà ông Calabro sắp xếp cho những người mới bắt đầu khác. - Giọng Nando hơi cộc lốc.

Amy quay sang nhìn anh, cô ước gì có thể tự mình gạt bỏ được cái bóng đen của sự nghi ngờ đang cố len lỏi vào tâm trạng thư thái của cô.

Họ mới đi gần chục cây số trên đường cao tốc thì Nando cho xe rẽ vào một con đường đất ngoằn ngoèo. Anh giải thích:

- Chúng ta cần nhiều nho hơn so với lượng nho được trồng ngay tại chỗ. Tất nhiên chúng ta có thể mua lại của những nhà trồng nho khác nhưng tôi vẫn thích giữ được sự kiểm tra chặt chẽ về chất lượng và chủng loại. Loại rượu Chiaro của chúng ta được làm từ nho trồng ở đây, ở Lago di Verge này.

Họ đến ngôi làng nhỏ, một con chó chạy ra từ một ngôi làng sủa vang. Một con gà đang bới đất tìm mồi bên cạnh một chái nhà.

Một lần rẽ nữa đưa họ đến trung tâm một thị trấn. Nando đạp phanh gấp làm cho chiếc xe khựng lại vì có một dòng người đi ngang qua đường ngay trước mũi xe. Đó là một đám rước tôn giáo.

Amy nhìn thấy những người đàn ông mặc quần áo đen, mang những lá cờ tôn giáo trên một chiếc sào dài, xếp hàng đôi diễu hành một cách trang nghiêm. Một cậu bé bị đóng cứng trong những bộ lễ phục, theo sau là một hàng con gái ăn mặc toàn đồ trắng như cô dâu.

- Ngày đầu tiên của lễ ban thánh thể.- Nando thì thầm.

Đi sau lũ trẻ là một nhóm các bà sơ mặc áo choàng đen dài, một số người cầm kinh thánh và chuỗi hạt. Đi sau cùng là một hàng phụ nữ với những tấm che mạng và khăn quàng quần quanh đầu và vai.

Toàn bộ đám rước lặng lẽ đi qua trước mũi ô tô. Trong khi chờ đợi, Nando đưa tay sang nắm lấy tay Amy. Gần như theo bản năng, Amy cố rút tay mình ra nhưng Nando đã giữ nó thật chặt và đưa lên môi hôn.

Amy cảm thấy những đụng chạm của Nando vẫn gây cho cô những cảm xúc dễ chịu như trước đây. Liệu cô có còn cần phải chế ngự những cảm xúc ấy hay không? Tình hình giờ đây dù sao cũng đã thay đổi. Cô sắp sửa làm việc ở nhà máy rượu. Anh ta không hề dấn động gì đến cổ phần của cô. Nếu anh ta đề cập đến thì cô sẽ đối phó sau.

Đám rước đi qua một cửa hiệu thuốc lá nhỏ, những cửa hàng thịt, hàng bánh mì, vòng quanh đài phun nước ở trung tâm quảng trường rồi tập trung trên những bậc thềm của ngôi nhà thờ cổ.

Chiếc tháp cao của nó lơ lửng vì thời gian, ở đó đang vang lên tiếng bình boong đều đều của những chiếc chuông.

- Ở Mỹ chúng tôi cũng có ngày lễ ban thánh thể, nhưng tôi chưa bao giờ được thấy một đám rước như thế này.- Amy nói:

- Đây cũng là thủ tục cho những đám tang nữa. Gia đình và bạn bè bước theo sau “ Carro funebre” cái mà người Mỹ gọi là xe tang ấy. Và nếu như một người nổi tiếng qua đời thì có đến một nửa thành phố đi theo sau những người than khóc diễu qua các đường phố.

Khi những người đi sau cùng đã khuất dạng trong nhà thờ, Nando thả tay Amy ra, cho xe chạy vòng quanh quảng trường ra khỏi thị trấn.

Không bao lâu, Amy lại bắt đầu trông thấy những vườn nho quen thuộc.

Cô hất đầu về phía chúng hỏi:

- Cửa anh đấy à?

Cô ngáp ngừng một lát rồi chữa lại.

- Tôi muốn nói là cửa chúng ta đây phải không?

Đôi mắt xám của Nando quay sang phía cô.

- Đúng, cửa chúng ta đấy.

Con đường ngoằn ngoèo uốn lượn xuyên qua những vườn nho cho đến khi họ đỗ xe lại bên một bờ cỏ. Bên kia bờ là một hồ nước rất nên thơ.

Nando khoát tay.

- Lago de Verde, một cái tên xứng đáng với một hồ nước xanh, đúng không? Và đây cũng là cửa chúng ta, Amy ạ.

Nhắc những cái rổ từ phía sau xe ra, Nando đặt chúng xuống dưới bóng một cây bạch dương, anh hỏi:

- Tại sao mình lại không bơi trước nhỉ? Sau đó hãy ăn trưa?

Amy liếc nhìn xung quanh thấy hai buồng thay quần áo nhỏ. Cô gật đầu.

- Đồng ý, chúng ta bơi đi.

Nhặt chiếc túi sách, cô đi vào một buồng thay quần áo. Khi đã trút bỏ mọi thứ trên người, cô nhìn bộ đồ tắm của mình với ánh mắt hơi ngần ngại. Cô đã “tậu” nó trong một phút bất đồng khi đi mua hàng vào giờ nghỉ trưa. “Trông nó táo bạo quá” cô đã nói như vậy khi Linda khuyến khích cô mua. Linda cãi lại “Amy, chị chỉ có một thời tuổi trẻ. Mười năm nữa, chị không còn thích hợp với nó nữa. Bây giờ với một thân hình như của chị, chị có thể mặc được. Thôi, mua đại đi.”

Được bạn khích lệ cô đã mua bộ đồ tắm đó- một bộ đồ tắm đơn sơ nhất chỉ gồm một chiếc coóc-xê màu xanh lá cây, còn phần dưới chỉ là hai mảnh vải hình tam giác màu xanh được buộc lại với nhau ở bên cạnh. Bây giờ, Amy chỉ còn biết hối tiếc, ước gì lúc đó cô xem xét thận trọng và mua một bộ kín đáo hơn. Việc đã rồi chỉ còn cách mặc nó vào.

Xét cho cùng, khối người cũng mặc như cô.

Amy bước ra ngoài, cổ mềm và ẩm dưới đôi chân trần của cô. Cô đi lom khom trên đôi dép xăng đan và chỉ đứng thẳng người lên khi Nando từ trong buồng thay quần áo của anh bước ra. Anh đứng sững người lại, đôi mắt nheo nheo, ngắm nhìn Amy.

Trong giây lát, Amy cũng không rời mắt khỏi Nando. Bộ ngực màu đồng hun của anh thoáng lộ ra sau đám lông đen. Bụng anh nhỏ và rắn. Anh không mặc quần đùi của võ sĩ đấm bốc mà mặc bộ đồ nịt ngắn hơn quần đua ngựa một chút. Bộ đồ như dính vào cơ thể đầy cơ bắp của anh. Amy vội quay nhìn sang chỗ khác, giả vờ sửa lại chiếc mũ tắm của mình.

- Trời ơi, em làm anh choáng váng. - Nando thốt lên. Anh lặng lẽ cầm tay Amy rồi hai người cùng nhau bước qua đám cỏ đến mép nước.

- Mình ào xuống ngay hay bước dần dần?- Nando hỏi.

- Áo xuống đi. Tôi không thể chịu được kiểu bị đông lạnh từng độ một.- Amy phá lên cười. Cô cảm thấy thật hạnh phúc.

- Cô sẽ không bị đông lạnh ở đây. Mặt trời giữ cho nước mùa này rất dễ chịu.- Nando thả tay cô ra- Nào, chúng ta bơi.

Họ nhào xuống nước gần như cùng một lúc, rồi cùng bơi bên nhau. Amy rất hồ hởi. Đột nhiên mọi việc lại trở nên tốt lành.

Bơi ra xa một quãng rồi như ngầm thỏa thuận, họ bơi trở lại bờ. Bỗng nhiên Nando không còn bơi bên cạnh Amy. Anh đã lặn xuống nước và xuất hiện ngay bên dưới cô. Anh ôm lấy cô gần như đỡ cô vào bờ cho đến khi chân cô chạm đất.

Amy cảm thấy những sợi lông cứng trên ngực Nando chạm vào da cô khi anh kéo cô lại gần. Cô không kháng cự lại. Khi anh cúi xuống hôn cô, môi họ ướt nước hồ. Đột nhiên Nando ngẩng đầu lên, giữ cô ở bên một lúc rồi nói.

- Có lẽ chúng ta nên ăn trưa đi trong lúc chúng ta còn nghĩ đến nó.- Amy sửng sốt. Đây không phải là Nando mà cô đã biết và đã nghi ngờ. Nando kia có thể làm chủ những cái hôn của mình với những tính toán lạnh lùng. Nando kia chỉ gây nên những hưng phấn trong cơ thể cô, còn Nando này bỗng lại làm xao xuyến trái tim cô.

- Chúng ta ăn đi! Em sắp chết đói rồi đây.

Nando trải chiếu chắn ra và mang những chiếc giỏ đến. Anh nói:

- Nào, xem Maria cho chúng ta ăn những gì nào?

Thức ăn như trong một bữa tiệc. Bánh mì nóng giòn giòn những miếng giăm bông Parma và những lát pho-mát. Thậm chí còn có mấy con chim nhỏ quay vàng rộm.

Amy nhìn mấy con chim nhỏ thắc mắc:

- Trông không giống loài gia cầm nào cả. Giống như chim ruồi hay bồ câu ấy.

- Em ăn thử một con xem.- Nando mời mọc.

Amy miễn cưỡng cầm một con lên cắn một miếng.

- Ừm, rất ngon, nhưng nó là chim gì vậy?

- Chim chiến chiến đấy.

Amy lại liếc nhìn xuống mấy con chim. Làm sao cô có thể ăn một con chim chiến chiến mà không cảm thấy như ăn thịt đồng loại. Cô không ăn nữa mà nhặt lên một chiếc bánh mì.

Nando đang rót rượu vào hai chiếc ly thủy tinh, Amy phải thốt lên kinh ngạc.

- Anh làm em kinh ngạc đấy! Dùng ly thủy tinh cho buổi picnic à? Vậy thì ở nhà chúng ta sẽ dùng cốc bằng giấy ư?

Nando mỉm cười.

- Uống rượu vang bằng cốc giấy à? Có họa là người rừng.

Mặt trời ấm áp, thức ăn ngon, rượu rồi trái cây và pho mát làm cho mọi cảm thấy buồn ngủ. Cô chưa bao giờ ăn nhiều vào buổi trưa. Thường thường cô chỉ ăn một chiếc bánh xăng đuych, một tách cà phê, và chút hoa quả.

Hai người thu dọn phần còn lại của buổi picnic cho vào giỏ. Nando nói:

- Chúng ta không nên xuống nước ngay sau khi ăn. Có lẽ ta nên đi dạo quanh hồ một chút.

Amy gật đầu. Cô cũng đã cảm thấy thỏa mãn và hơi lười. Khi họ cùng đi dạo dưới bóng cây, cô ngạc nhiên không hiểu tại sao Nando lại đổi khác đến như vậy. Không một lần anh có cử chỉ rầy la đối với cô. Không

một lần anh đã động đến cổ phần của cô. Đường như anh đang là người dễ tính nhất, duyên dáng nhất, vui vẻ nhất. Không có dấu hiệu gì của một kẻ thù địch. Có thể họ đã vượt qua cái mốc...

Lát sau khi tay trong tay chạy về phía hồ, họ cảm thấy nước vẫn còn ấm áp dễ chịu. Lần này hai người bơi ra tận bờ gỗ ở ngoài xa và leo lên trên nghỉ một lúc trước khi lại lao mình xuống nước. Nando là tay bơi rất cừ và anh luôn luôn dừng lại chờ cô để họ không quá xa nhau.

Lên tới bờ, Amy đưa tay vuốt nước trên mặt và vai rồi lấy khăn lau khô tóc. Cuối cùng cô ngồi xuống tắm chân phơi mình dưới ánh mặt trời. Nando, mái tóc vẫn còn ướt đầm, đôi vai rộng màu đồng lóng lánh nước cũng nằm xoài cạnh cô.

Họ im lặng không nói với nhau một lời. Sự im lặng kéo dài đến nỗi cuối cùng Amy phải quay sang phía Nando. Cô thấy đôi mắt màu xám của anh đang nhìn cô với ánh mắt làm cho các dây thần kinh của cô như tê dại.

Chậm chậm chống khuỷu tay lên, Nando nói.

- Chúng ta là bạn nhé, Amy? Kể từ bây giờ được không?

Anh đưa một bàn tay lên, mấy ngón tay khẽ vuốt má cô. Amy không thể nào kìm được những rung động dễ chịu đang lan tỏa khắp người khi cô ngước lên nhìn anh.

- Đồng ý, chúng ta là bạn.- Giọng cô như lạc đi.

- Em yêu, em làm anh si mê!- Giọng Nando trầm xuống và khàn khàn khi anh cúi xuống hôn lên mạch đập nơi cổ Amy.

Nando ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Amy hồi lâu rồi cúi xuống hôn nhẹ lên khắp mặt cô. Anh không hôn lên môi cô mà chỉ mơn trớn quanh má, cằm cô.

Anh nhẹ nhàng kéo cô lại gần hơn cho đến khi cơ thể họ sát vào nhau. Amy có thể nhận biết hơi ấm của làn da anh và cơ thể cường tráng của anh cũng đang run lên.

- Ôi, Amy, tình yêu của anh.- Nando thì thầm bên tai cô. Một tay anh đã đưa xuống phía dưới hông, kéo cô lại gần hơn nữa. Amy thở gấp gấp khi cô cố gắng kìm chế ngọn lửa khao khát chỉ chực bùng lên trong người cô.

Hai bàn tay Amy tuyệt vọng chống lên ngực Nando. Những cảm xúc cô đang bắt đầu lấn áp lí trí. Những lời cảnh tỉnh đã tan biến trước những cái vuốt ve của bàn tay Nando, trước cơ thể đàn ông đầy sinh lực của anh.

Nando gạt tay cô sang bên và từ từ cúi xuống hôn lên môi cô. Anh hôn cô mỗi lúc một cuồng nhiệt hơn, cho đến khi chính cô cũng đáp lại một cách tự giác trong trạng thái mê mẩn ngây ngất.

Amy chỉ còn ý thức được một điều duy nhất là cô không muốn môi anh rời khỏi môi cô. Tất cả sự kháng cự trước đây ở cô giờ đã tan biến hết và những cảm xúc đã biến cô thành một con người vô cùng yếu đuối. Trước đây cô cố gắng phủ nhận bao nhiêu thì bây giờ cô càng thấy yêu con người này bấy nhiêu. Mọi nghi ngờ đã bị quét sạch.

Nando đưa một bàn tay vuốt phía dưới cổ Amy, dừng lại một lát trên vai cô trước khi kéo nút dây buộc coocxê để lộ bộ ngực trần của cô. Anh ta vuốt ve hai bầu vú của cô trong khi môi vẫn gắn chặt vào môi cô.

Amy cố gắng dứt ra khỏi cái hôn của Nando để nói: “Đừng, Nando, đừng”, nhưng anh lại càng ép chặt vào cô hơn vừa như mời mọc vừa như đòi hỏi.

Rồi như một vệt lửa nóng, đôi môi Nando lướt dần xuống cổ cô, dừng lại ở chỗ hõm giữa hai bầu vú. Amy cố gắng kháng cự lần cuối cùng rồi chịu thất bại hoàn toàn. Cô đã chịu khuất phục trước nỗi đam mê mà cô không thể kiềm chế nổi. Cô đưa tay vuốt ve tấm lưng trần của Nando rồi ghì xiết anh vào người cô.

Nando vừa hôn cô vừa thì thầm:

- Ôi, em yêu! Em là của anh tất cả. đừng từ chối anh nhé. Anh phải có được em ngay bây giờ.

Nando đưa tay vuốt dọc người Amy rồi dừng lại bên hông cô. Anh từ từ kéo nút dây buộc hai mảnh quần tằm. Amy hoàn toàn khỏa thân dưới ánh nắng mặt trời ấm áp.

Giọng Nando lại thì thầm bên tai cô:

- Hãy nói rằng em cũng muốn anh, em yêu. Hãy nói em muốn anh làm tình với em ngay bây giờ.

Amy hoàn toàn mất hết lý trí. Cô nhìn như thôi miên vào mắt anh rồi nói.

- Vâng, Nando, vâng.

- Hãy nói “Làm tình với em đi, Nando. Em muốn ngay bây giờ.”

Amy như người vô hồn. Điều duy nhất mà cô còn nhận biết được là cô yêu anh và cô ham muốn. Cô thì thầm trong hơi thở gấp:

- Làm tình với em đi, Nando. Em muốn anh...

Đột nhiên, bàn tay đang vuốt ve của Nando lỏng ra. Anh lặn người sang bên. Khi Amy mở to đôi mắt ngạc nhiên nhìn thì chỉ bắt gặp ánh mắt kiêu ngạo, lạnh lùng của anh. Nando bình thản đứng dậy, nhìn xuống cô với ánh mặt giễu cợt:

- Thì ra cô là như vậy đấy, Amy. Cô mới dễ dãi làm sao! Cô đến đây là để mời tôi làm tình. Cái thằng bạn của tôi tối hôm đó ở New York là một thằng ngốc. Nếu nó ve vãn cô một cách khác đi thì nó đã có thể chiếm được cô rồi, như tôi đã vừa làm đấy. Cô thấy chưa, đàn ông chỉ là những kẻ thích chọc ghẹo. Hay là cô muốn đổi món?

Amy sững sờ một lúc lâu, không thể nghĩ được gì. Những lời nói của Nando quay cuồng bên tai cô, phải dần dần cô mới ý thức được. Cô nằm yên bất động chẳng cần che người lại. Cứ như thể anh ta vừa lấy gót giày xéo lên trái tim cô. Amy tê tái người khi anh ta cười khẩy với cô rồi nói:

- Cô đáng bị đối xử như vậy.

Khi đã quay đi, anh còn gọi với lại:

- Đứng dậy, mặc quần áo vào. Tôi sẽ đưa cô về nhà ngay bây giờ.

Amy vẫn nằm yên rất lâu. Khi cơn sốc đã qua đi, cô nhận thức được một điều: vì bất cứ lý do gì mà anh ta đã làm như vậy thì khi cơ thể anh ta ép sát vào cô, anh ta cũng không hoàn toàn kiềm chế được cảm xúc của mình.

8. Chương 8

Tay Amy vẫn còn run đến nỗi cô cảm thấy khó khăn khi bấm khuy chiếc áo khoác. Nước mắt rùng rùng cô nhét bừa bộ bikini vào túi xách.

Amy cảm thấy khó thở như có cục gì chẹn ngang họng. cứ nghĩ đến việc cô đã... đã mời mọc Nando làm tình với mình là cô thấy run người. Tay ôm chiếc túi, cô lơ đãng nhìn cánh cửa buồng thay quần áo. Cô cảm thấy như mình bị nghiền nát. Thật nhục nhã và ghê tởm. Nhưng vượt lên trên tất cả các cảm giác đó là cơn giận đến sôi máu.

Tại sao anh ta dám làm như vậy? Cô cắn môi rồi đột ngột ngẩng cao đầu. Cô phải đi ra ngoài cánh cửa này, vào trong xe cùng với anh ta, chịu đựng cả quãng đường về nhà. Chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Không có ai khác xung quanh đây mà nếu như có thì cô cũng chẳng đủ vốn tiếng Italia để nhờ đưa cô về nhà. Và dù sớm hay muộn cô cũng phải đối mặt với Nando. Vậy thì nên làm ngay bây giờ.

Amy tê tái người bước ra, đi qua thảm cỏ tới chỗ xe đỗ. Nando đang đợi cô ở đó, đôi mắt nhìn lên những ngọn đồi phía xa, tay nắm chặt vô lăng có vẻ sốt ruột. anh ta không mở cửa xe cho cô để cô tự chui vào

chỗ ngồi. Thậm chí không thèm cả quay mặt lại. Rồi anh ta nỗ lực, đạp mạnh lên chân ga, cho xe lao ra đường.

Amy biết má cô đang đỏ bừng. Cô có thể cảm thấy sức nóng của nó. Cô cắn môi, tay nắm chặt thành những nắm đấm. Cô ngồi ngay đơ, sát vào phía thành xe nhìn ra ngoài phong cảnh mà chẳng thấy gì.

Dần dần đầu óc cô khi đã qua cơn sốc, bắt đầu tập trung tìm nguyên nhân của sự việc vừa rồi. Tại sao Nando lại làm như vậy với cô? Tại sao? Amy mò mẫm tìm câu trả lời. Tại sao anh ta lại cố đưa cô về hoàn cảnh đúng như cô đã xử sự với Craig. Dù sao điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì. Franco đã nói rằng Elisa Antolini luôn luôn quyến rũ và mời mọc Nando. Liệu việc đó có liên quan gì đến hành động vừa rồi của anh ta hay không?

Tại sao anh ta lại giả vờ thân thiện, yêu đương? Chắc chắn không phải chỉ để trả thù cho Craig, hay một cách gián tiếp cho những thái độ cư xử của Elisa. Không. Nó phải có nguyên nhân sâu xa hơn.

Anh ta đã cho cô cơ hội để làm việc trong nhà máy rượu. Nhưng giờ đây làm sao mà cô có thể làm việc ở đó- hàng ngày đi làm, tối về biệt thự, trong khi cô biết anh ta nghĩ gì về mình, và hàng ngày phải nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của anh ta? Cô không thể làm được. vậy thì chỉ còn có nước cảm ơn bà Lucia vì lòng hiếu khách và quay trở về New York. Quay trở về với những công việc bàn giấy kéo dài từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều mỗi ngày.

Có điều gì đó lóe lên trong óc Amy buộc cô phải tập trung suy nghĩ. Qua màn kịch hèn hạ vừa diễn, Nando muốn thu được cái gì?

Amy liếc nhanh sang Nando như muốn tìm ra câu trả lời ở đó. Nhưng cái mà cô tìm được chỉ là cảm giác nhục nhã dâng đầy trong ngực. Sau khi cố nuốt trôi cái vật chèn ngang họng, cô lại quay về với những suy nghĩ của mình. Bây giờ thì cô vui lòng bán cổ phần. cô không còn muốn nghe nói đến Vino d'Oro nữa.

Cổ phần của cô! Đôi mắt cô chợt mở to. Đó chính là cái Nando thèm muốn ngay từ đầu! Tất nhiên rồi! những sự cảm dỗ lãng mạn trước đây không giúp anh ta đạt mục đích, vậy những trò bịp ỉ này chẳng lẽ mang tới sự thành công cho Nando?

Một tia lửa ánh lên trong đôi mắt xanh của Amy, cô hạ hàng mi xuống như thể sợ Nando có thể đọc được ý nghĩ của mình. Anh ta đã lừa cô vào bấy khi cô mất cảnh giác, cốt để xúc phạm và sỉ nhục cô. Trong hoàn cảnh như vậy lẽ tự nhiên là cô sẽ chỉ còn ý muốn ra đi mà thôi.

Đó có phải là điều anh ta đã mưu tính đến không? Bên dưới vẻ im lặng kia, chắc Nando đang cảm thấy thỏa mãn vì cuối cùng đã chiến thắng.

Cái sự hào phóng cho cô được làm việc trong nhà máy rượu chỉ là mánh lới làm cô mất cảnh giác khiến cô phải chịu đựng sự xúc phạm hèn hạ bấy giờ. Đó chính là điều mà Nando muốn đạt được.

Tại sao cô lại không hề đặt câu hỏi nghi ngờ khi anh ta vui vẻ chấp nhận thất bại. Còn vui vẻ quá thì khác. Lẽ ra cô phải chú ý đến lời cảnh báo của Franco.

Chắc giờ đây Nando cũng đã trù tính bước tiếp theo nếu kế hoạch này không thành công. Bất chấp anh ta giờ trò gì, bây giờ, hay trong tương lai cô cũng sẽ không bị vấp ngã nữa.

Những luồng gió thổi vào trong xe làm đôi má nóng bừng của Amy mát dần mặc dầu trên suốt chặng đường trở về nhà cô vẫn còn tức giận và vẫn cảm thấy nỗi nhục nhã đau đớn. Khi họ về tới nhà, Amy nhặt chiếc túi và mở cửa xe bước xuống. Cô lạnh lùng nói:

- Cảm ơn anh đã cho tôi một buổi chiều đáng nhớ. Tôi sẽ trình diện tại nhà máy rượu vào lúc 8 giờ sáng mai.

Amy không đợi xem phản ứng của Nando, cô bước vội vào nhà và vui mừng vì không có ai ở quanh phòng khách. Cô vội vã lên cầu thang để về phòng mình. Cô không còn tâm trạng nào để nói chuyện với bất cứ ai vào lúc này.

Khi đã vào trong phòng cô giận dữ lột bỏ quần áo, vớ lấy chiếc khăn và lao vào trong bồn tắm, như thể nước có thể giúp cô rửa sạch được sự việc đáng xấu hổ xảy ra ở bên hồ.

Nhưng khi xoa xà phòng lên khắp người, lên vai lên ngực thì cô lại nhớ tới bàn tay của Nando. Đứng dưới những tia nước lạnh mà cô vẫn cảm thấy mặt mình nóng bừng.

Làm sao cô lại có thể ngu ngốc như vậy nhỉ? Tại sao cô lại hăm hở đến thế khi nhận lời đi chơi với anh ta? Lại còn nghĩ tới tình yêu với anh ta nữa chứ. Có phải những dòng cảm xúc ào ạt xô đến đã khiến cô mờ mắt như vậy? Dù thế nào thì cô cũng quyết không quên chuyện ngày hôm nay. Nhưng cô cũng sẽ cương quyết không để cho nó làm phiền mình. Thay vào đó cô sẽ tiếp tục kế hoạch học tập ở nhà máy rượu. Nếu cô bị ngăn cản làm việc ở đây, nếu như Nando Bonavia rút lại lời hứa, cô sẽ tiếp tục học ở nơi khác, thậm chí nếu cần thì học ở Mỹ.

Không một chút nghi ngờ, Amy tin rằng đó thực sự là điều cô muốn. Một trong những bậc tiền bối của cô đã chọn sản xuất rượu làm nghề nghiệp và cô muốn tiếp bước. Việc cô là một phụ nữ sẽ chẳng ảnh hưởng đến ai hoặc đến quy trình công nghệ gì sất. Ánh mặt trời ấm áp trên những chùm nho, hương thơm tinh khiết của những quả nho đem nghiền, thậm chí cả tiếng ồn của máy móc đã khuấy động một cái gì đó sâu thẳm trong tâm hồn cô.

Sau khi lau khô người, Amy chui vào chiếc áo choàng rồi nằm xoài ra giường. Cô nằm yên, nhìn trần trần lên trần nhà. Rồi cô lơ mơ ngủ lúc nào không hay.

Khi Amy tỉnh dậy, mặt trời đã bắt đầu lặn, tỏa ánh nắng vàng nhạt lọc qua tấm rèm. Cô liếc nhìn đồng hồ đặt trên bàn phấn và nhận thấy đã đến giờ uống trà.

Liệu cô có nên xuống và chạm trán với...Liệu bà Lucia có biết hay có liên quan đến sự việc xảy ra vừa rồi không? Liệu bà có ủng hộ những việc Nando đã làm, bất chấp nó đề tiện như thế nào?

Hất tằm chăn mỏng sang một bên, Amy thò chân xuống sàn nhà. Chắc chắn cô sẽ không ở lại trong phòng, co rúm lại như một con chuột sợ hãi.

Amy quả quyết đi về phía tủ đựng quần áo. Cô lấy ra một chiếc áo dài màu cây đậu tía. Nếu cô sắp phải đối mặt với những kẻ áp bức, cô sẽ đối mặt với một tư thế đàng hoàng.

Lục lọi dưới đáy tủ quần áo, Amy lôi ra một đôi giày khiêu vũ màu lạnh màu tía. Cô không thể nhớ lần cuối cùng mình ăn bận cẩn thận đến thế này là vào lúc này. Không phải cô muốn gây ấn tượng với Nando hay mẹ anh ta hoặc bất cứ một người nào khác. Đây chỉ là cách mà một vài vị nữ hoàng đã sử dụng, trước khi ra pháp trường họ ăn mặc thật đẹp để thách thức bọn đao phủ.

Amy tô son môi thật cẩn thận bằng thứ son môi màu hồng nhạt với chút ánh tím hoa cà. Cô chải tóc thật kĩ cho đến lúc mái tóc buông dài xuống như một bức rèm mềm mại màu vàng. Amy liếc nhìn mình trong gương rồi mỉm cười hài lòng. Cô chuẩn bị cho cuộc gặp giống như một hiệp sĩ sắp sửa lao vào một cuộc chiến hơn là một nữ hoàng sắp ra pháp trường. cô sắp sửa cho Nando thấy rằng khó ai có thể đánh bại được cô.

Amy rời khỏi phòng. Khi cô xuống đến chân cầu thang thì gặp Anna Maria. Cô gái đứng lại nhìn Amy với vẻ thán phục. cô nói:

- Ôi! Nếu như em giống chị chứ không phải giống những người họ Bonavia thì em sung sướng biết bao.

Rồi Anna nhún vai cười gương:

- Nhưng dù sao Filippo đã nói rằng anh ấy rất yêu em nên em vẫn có hạnh phúc.

Bất chợt cô ghé tai Amy thì thầm:

- Chị biết không. Em cũng mê anh ấy. Em không thể tin là mình may mắn đến thế. Anh ấy thật tuyệt vời.

Amy mỉm cười thông cảm, Anna Maria may mắn là người đã yêu và được yêu lại. cô nói:

- Đúng vậy, Anna. Anh ấy rất đẹp trai và rất dễ thương.

Cô gái gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

- Em cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Rồi cô ranh mãnh nhìn Amy hỏi:

- Thế còn chuyện giữa chị và Nando thì thế nào? Thành thật mà nói em rất thích chị và anh ấy yêu nhau. Em không thể nào chịu được mỗi khi nghĩ đến Elisa Antolini cứ theo đuổi anh ấy. Có thể chị chính là người phụ nữ có khả năng làm cho anh ấy thay đổi quan niệm về hôn nhân.

Amy vui mừng vì họ đã đến phòng khách và cô không còn thời gian để trả lời cô em họ.

Bà Bonavia đang ngồi trên chiếc ghế dành riêng, tay cầm một ly trà. Bà chào Amy bằng một cái gật đầu lịch sự rồi đưa chén lên môi. Anna Maria chuyển sang ba hoa về kế hoạch cho đám cưới của cô ta nên Amy có thời gian im lặng để nghĩ ngợi.

Rồi đến Franco lững thững bước vào phòng. Anh đưa mắt nhìn khắp chỗ cho đến khi thấy Amy. Sau khi chào hỏi hai người phụ nữ kia, anh đến ngồi bên cạnh cô.

- Ngày nghỉ bên hồ của cô thế nào?- Franco vui vẻ hỏi - Chỗ ấy đẹp đấy chứ?

- Vâng- Amy trả lời, cô giữ cho giọng tự nhiên- chỗ ấy đẹp thật đấy.

Nhưng có lẽ cô không thành công lắm vì anh lại nhìn cô với vẻ ngạc nhiên. Hạ thấp giọng, Franco nói:

- Nando vẫn còn đồng ý cho cô làm việc ở nhà máy rượu đấy chứ? Tôi phải thừa nhận tôi vẫn còn ngạc nhiên vì anh ta đầu hàng quá dễ dàng như vậy.

Amy miễn cưỡng trả lời.

- Vâng, anh ấy chưa nói gì về việc thay đổi quyết định.

Im lặng một lúc, Franco hỏi:

- Có chuyện gì vậy Amy? Trông cô cứ như đang ngậm bồ hòn ấy. chuyện gì đã xảy ra vậy?

Amy lắc đầu.

- Nếu anh nghĩ là Nando đã rút lại lời hứa thì không phải đâu.

Rồi Amy cố tìm cách chuyển đề tài trò chuyện. cô thấy nhẹ cả người khi Nando bước vào phòng. Những câu chào hỏi thân mật với tất cả những người trong phòng không giấu nổi nét dửng dưng nơi khóe miệng anh ta.

- Ô, không- Franco nói nhỏ với Amy- bão tố sắp sửa nổ ra! Tôi biết kiểu này mà. Việc này chắc không liên quan gì đến chuyện tham quan hôm qua vì đó là một thắng lợi huy hoàng. Bởi vậy, chắc chắn là liên quan đến cô, cô em họ bé nhỏ ạ. Cô đã làm gì với gã Nando đồng bóng đó?

- Tôi ấy à? Không, không có chuyện gì cả.

Franco không dễ bị đánh lừa.

- Nào, nào. Tôi khuyên cô nên nghĩ kĩ về lời đề nghị của tôi tối hôm qua. Có lẽ cả hai lời đề nghị. Khi xem xét thái độ đồng bóng của Nando cô sẽ thấy làm việc với anh ta có nghĩa là như thế nào.

Rồi anh làm ra vẻ bình thản hỏi:

- Cô có uống rượu không, Amy?

Amy lắc đầu nhưng rồi lại nghĩ lại, cô nói:

- Có, xin anh một ly.

Mọi việc vẫn xem như vẫn bình thường. Cô không thể cho phép Nando thấy rằng những gì xảy ra đã khiến cho cô lo sợ.

- Amy, chị có hứa với em rằng chị sẽ làm phù dâu cho em không, khi em và Filippo làm đám cưới vào tháng sau ấy?- Anna Maria hỏi.

- Có lẽ, Amy có những kế hoạch khác.- bà Lucia vội nói- Con không thể bắt cô ấy thỏa mãn ý thích của con được.

- Ô, nhưng việc này rất quan trọng. Con muốn chị ấy dự đám cưới của con. Bởi vậy chị sẽ là phù dâu cho em, đúng không Amy. Còn một tháng nữa thôi. Chị đừng có bỏ đi mà em giận đấy.

- Không, tôi sẽ không đi khỏi đây đâu. Vì một điều rất đơn giản là ngay ngày mai tôi sẽ bắt đầu làm việc ở nhà máy rượu.- Amy bình thản tuyên bố.

Đột nhiên không khí trong phòng yên lặng hẳn đi. Không ai nói gì hoặc nhúc nhích. Amy nhìn như dán mắt vào cốc rượu mà Franco đưa cho cô.

Bà Lucia phá vỡ im lặng bằng một câu hỏi:

- Thật vậy sao, Nando? Chắc chắn đây không phải là nơi thích hợp với một phụ nữ trẻ.

Giọng bà sắc lạnh, tuy nhiên Amy nhận thấy lần đầu tiên bà thiếu vẻ tự tin.

- Vâng, việc ấy đã được quyết định.- Nando trả lời giọng tỉnh khô.. Amy cảm thấy thỏa mãn vì anh ta giấu cảm xúc của mình không được khéo lắm. Tỷ số bây giờ đã phần nào cân bằng. Chắc chắn anh ta không nghĩ rằng cô sẽ ở lại. Hẳn điều đó đã làm cho anh ta khó chịu.

Anna Maria nhìn Amy há hốc mồm.

- Thật vậy sao chị Amy? Thế chị định làm gì ở đó? Làm thư kí hay làm quảng cáo?

- Cô ta sẽ bắt đầu như mọi người khác cũng như tôi đã từng bắt đầu.- Nando tuyên bố rồi quay ra rót rượu.

- Nhưng anh đừng quên cô ấy là phụ nữ chứ không phải là đàn ông.- Bà Lucia nói- Có lẽ tốt hơn là...

Nando nhìn chằm chằm vào Amy hỏi:

- Có phải cô đã nói rằng cô muốn làm như vậy, đúng không? Cô muốn học bằng cách bắt đầu từ những điều cơ bản nhất, đúng không?

Amy gật đầu. đôi mắt xanh của cô nhìn Nando như thách thức.

- Đúng, tôi đã nói như vậy.

- Mọi người nghe cô ta nói rồi chứ? - Nando nói to rồi nhún vai quay đi.

Lập tức Anna Maria lên tiếng.

- Thật không công bằng! Chị ấy không biết việc ấy nặng nhọc như thế nào! Công việc ấy hoàn toàn không dễ chịu đâu, Amy. Nặng nhọc lắm, em nói thật đấy.

- Chẳng có việc gì mà cô ấy không làm nổi nếu như cô ấy khát khao.- Nando trả lời cộc lốc rồi nói thêm một câu bằng tiếng Italia mà Amy không hiểu.

Anna Maria mím chặt đôi môi nhưng chỉ lắc đầu rồi nhún vai.

Franco nhìn Amy bằng ánh mắt lạ lùng nhưng cũng không nói gì. Cuộc trò chuyện chuyển sang đề tài chuyển tham quan ngày hôm qua. Nando nói:

- Những người tham quan có ấn tượng rất tốt với nhà máy rượu và với rượu của chúng ta, đặc biệt là loại rượu Chiaro. Người Nhật còn gợi ý chúng ta trao đổi rượu sakê với họ.

Amy cố gắng chịu đựng cho qua phần còn lại của buổi tối. Không ai nói gì về công việc của cô ở nhà máy nữa. Rõ ràng đây là một vấn đề rất tế nhị mà dường như chẳng muốn gợi lại.

Amy nhận thấy Nando luôn luôn né tránh cô. Những lời anh ta nói đến cô đều mang vẻ xã giao, hình thức. Điều đó rõ ràng đã tạo nên sự khó chịu cho những người khác và Amy bắt đầu có cảm giác cái ngày mai của cô sẽ rất khó khăn.

Khi Amy xin lỗi mọi người để về phòng thì Franco cũng đứng lên. Có lẽ anh định đi cùng cô ra cửa phòng để nói riêng với cô một vài lời, nhưng Nando đã bước tới, cầm tay cô và nói với mọi người:

- Tôi sẽ quay lại ngay sau khi tiễn cô em họ của chúng ta về phòng.

Amy co người lại, tất cả các dây thần kinh như căng ra. Cô không muốn Nando đi cùng cô, cô không muốn chỉ có anh ta và cô. Những hành động cô thể hiện lúc này dễ mang tính trẻ nít và còn có phần bất nhã.

Họ không nói với nhau một lời khi đi lên cầu thang. Đến cửa phòng Amy đặt tay vào nắm đấm cửa nói một cách lạnh lùng:

- Tạm biệt Nando.

- Chờ một chút. - Nando nói như ra lệnh.- Tôi phải nói với cô một vài điều. tôi muốn nhắc cô một lần nữa rằng cô không hòng trông đợi một sự đối xử đặc biệt nào của ông Calabro đâu. Tôi sẽ cho cô những cơ hội nhưng sự lựa chọn là tùy ở nơi cô. Nếu như thấy công việc không thú vị như cô tưởng hoặc là nó quá nặng nhọc, không thể kham nổi thì tôi mong cô hãy từ bỏ những ý nghĩ điên rồ này. Cô sẽ nhượng lại cổ phần của cô cho tôi rồi quay trở lại New York càng sớm càng tốt.

Nói rồi anh ta quay ngoắt đi xuống hành lang.

Amy bước vào phòng, đóng cửa lại rồi đứng tựa lưng vào cánh cửa. Mọi việc đối với cô trở nên khó khăn. Cô mong muốn được làm việc ở nhà máy rượu và cuối cùng cô cũng có được cơ hội. Nhưng Nando đã không từ bỏ ý định chống lại cô. Anh ta vẫn chờ đợi, hi vọng cô thất bại. Nhưng ngay cả lúc này cô cũng không thể hình dung được mình lại thất bại.

Tất nhiên Amy có thể đứng về phía Franco để bảo vệ quyền lợi của mình. Nhưng cô không muốn làm ngay lúc này. Cô phải làm việc gì đó để chứng minh với bản thân mình, và qua nó chứng minh với những người khác nữa. Và chỉ có một cách duy nhất để làm việc ấy.

Cô rời khỏi cánh cửa chuẩn bị giường ngủ, cô để đồng hồ báo thức sớm hơn một giờ. Khi đã lên giường nằm và tắt hết đèn thì tất cả những sự kiện hồi chiều lại tái hiện, choán hết những ý nghĩ của cô. Nỗi nhục nhã lại dâng đầy trong lòng cô nhưng cùng với nó, trong cô cũng tái hiện bàn tay vuốt ve của Nando và những cái hôn cháy bỏng của anh ta.

Amy nhìn chòng chọc vào trong bóng đêm, đôi mắt cay xè. Còn một cảm xúc nữa mà cô phải đối mặt với nó: đó là tình yêu của cô với Nando.

Làm sao cô vẫn cảm thấy rạo rực sau những hành động độc ác ấy? Cô sẽ lại phải học cách căm ghét anh ta. Việc ấy thì chẳng khó khăn gì. Nhưng cô tự hỏi người ta làm thế nào để thoát ra khỏi tình yêu? Cô cứ dằn vặt mãi trong khi vẫn biết rằng không còn thời gian để mà suy nghĩ. Cô cần phải ngủ để lấy sức cho ngày mai.

Nhưng kí ức về những chiếc hôn của Nando, cơ thể rắn chắc của anh vẫn theo cô vào giấc mơ và trong những giấc mơ lộn xộn ấy, cô đã không từ chối anh.

Amy thức dậy khi nghe tiếng chuông đồng hồ báo thức réo vang. Cô vội đưa tay hãm cho nó ngừng kêu và nằm thêm một lúc nữa. Những giấc mơ vẫn còn rõ mồn một trong đầu óc cô. Amy ngồi thẳng dậy, hai má nóng bừng khi nhớ lại những giấc mơ vừa rồi. Cô thông chân xuống sàn tìm đôi dép đi trong nhà rồi vào buồng tắm chuẩn bị cho một ngày làm việc.

Một lát sau, Amy tần ngần nhìn tủ quần áo, không biết nên mặc thứ gì. Cả bà Lucia và Anna Maria đều nói công việc ở đó rất vất vả nhưng quần áo cô mang theo lại chỉ thích hợp cho một chuyến đi nghỉ.

Cuối cùng cô lấy ra chiếc quần bò, lưỡng lự một lúc rồi mặc vào. Mặc thế này thì thật phí phạm nhưng cô chẳng còn thứ gì khác để vận cho ra vẻ lao động. Cô chọn một chiếc áo phông trơn màu trắng và một đôi giày tennis.

Có tiếng gõ cửa nhẹ, người hầu gái mang cà phê và bánh mì đến. Cô ta gật đầu nói “Momento Signorina” (cô chờ cho một lát), rồi biến mất sau cánh cửa. Lúc trở vào cô mang theo một chiếc hộp trắng đầy kín. Khi đưa nó cho Amy cô ta ngượng ngịu mỉm cười nói “Đây là...bữa trưa”, cô ta phát âm một cách cẩn thận, rõ ràng là cố nhớ lại một câu tiếng Anh để giải thích cho Amy.

“Grazie” Amy cảm ơn. Sau khi cô gái đi khỏi, Amy xem xét chiếc hộp với vẻ đăm chiêu. Có ai đó đã đặt bữa trưa cho cô và cả bữa sáng sớm hơn thương lệ nữa. Tất nhiên cô không thể về nhà để ăn bữa trưa vì

Nando đã nói trước, không có sự ưu tiên đặc biệt nào.

Amy vừa ăn sáng vừa để ý nhìn đồng hồ. Hai mươi phút sau cô đã lặng lẽ xuống cầu thang trong khi ngôi nhà vẫn còn im ắng. Cô đi ra ngoài sân cảm thấy nhẹ nhõm vì không gặp ai ngoài một người làm vườn đang cúi húi bên luống hoa. Khi cô đi qua, ông ta ngẩng đầu đưa tay lên vành mũ chào một cách lịch sự.

Amy qua cổng xuống con đường đến lâu đài. Một cảm giác hồi hộp bắt đầu xuất hiện trong cô. Cô đã thắng, cho đến bây giờ cô đã thắng Nando vì anh bắt buộc phải cho cô học việc. Còn công việc nặng nhọc ư? Có thể như vậy nhưng nếu những người khác đã học được những nguyên tắc sơ đẳng của việc sản xuất rượu thì cô cũng học được.

Cánh cổng vào sân lâu đài mở rộng, những chiếc xe tải chất đầy nho xếp hàng nối đuôi nhau đến tận chỗ đặt băng tải và máy nghiền. Amy bước vào bên trong cổng và nhìn xung quanh. Calabro ở đâu nhỉ? Cô cần môi. Chợt nhìn thấy một người đàn ông đang đứng tựa vào chiếc xe tải với điều thuốc trên môi, cô vội đến chỗ anh ta. Tới lúc ấy Amy mới nhận ra cô không thể hỏi anh ta bằng tiếng Italia.

- Calabro? - Cô lúng túng hỏi - Signore Calabro?

Người đàn ông với chiếc mũ da dày dất, bỏ điều thuốc lá ra khỏi miệng rồi khoát tay về phía góc xa tòa lâu đài.

- Grazie - Amy cảm ơn, mặt đỏ bừng khi người lái xe tải huýt sáo trên ghẹo trong khi cô đi về hướng anh ta chỉ.

Khi tới nơi, cô thấy bốn người đàn ông đang đứng quay lưng về phía mình. Một người đang vung tay nói gì đó, những người kia thì gật đầu.

- Signore Calabro? - Amy cao giọng hỏi.

Người đàn ông đang vung tay ngẩng lên. Ông ta thấp, béo, có cái đầu như đầu sư tử với mái tóc cứng bạc trắng. Chiếc mũi La mã nổi bật trên khuôn mặt ngăm đen với đôi mắt đen như than.

Ông Calabro liếc nhìn Amy với ánh mắt dò hỏi, trên khuôn mặt ông ta biểu hiện một thái độ hết sức kì quặc. Nhưng thái độ đó biến mất ngay sau khi ông ta hỏi:

- Converse?

Amy gật đầu. ông vẫy tay ra hiệu cho cô đến gần.

Amy nhận thấy ông Calabro có vẻ không hài lòng. Ông thở dài chỉ vào cô và nói:

- Đây là Converse.

Rồi ông lần lượt chỉ vào từng người còn lại, đọc tên của họ. Amy cố gắng nhớ những cái tên nước ngoài. Petri là một anh chàng cao gầy với mái tóc rối bù. Martini lực lưỡng, khuôn mặt rám nắng với cái mũi vẹo vọ chác trước đây đã có lần bị gãy. Solari có mái tóc làn sóng chải cẩn thận, điệu bộ hay trơ tráo, cái miệng có vẻ hay nùng nịu.

Tất cả ba chàng thanh niên đều mặc quần áo bằng vải thô đã sờn. Martini còn mặc một chiếc áo len đã rão có một miếng vá ở ống tay. Tất cả họ đều đi ủng.

Khi được giới thiệu, mỗi người đều nắm bắt vài từ gì đó bằng tiếng Italia và Amy vội vàng nói "Piacere" với hy vọng đó là câu đáp lại thích hợp. Cô hơi khó chịu khi họ nhìn như dán mắt vào cô, rồi họ cười cợt vỗ vai nhau.

Calabro gất lên một câu bằng tiếng Italia. Có lẽ đó là một câu hỏi vì cô thấy ông cao giọng. Ông đứng nhìn họ tay chống nạnh.

Solari bước lên một bước nói.

- Tôi... nói được tiếng Anh, ít thôi.

Rồi Solari gật đầu khi ông Calabro nói gì đó. Quay sang phía Amy anh ta nói:

- Đây là sếp.- anh ta chỉ tay vào ông Calabro- ông ấy nói tất cả chúng ta đều là người mới. Hôm nay chúng ta bắt đầu làm việc. Bây giờ hãy đi theo ông ta.

Bốn người ngoan ngoãn theo ông Calabro đi dọc bức tường lâu đài cho tới khi gặp một cái cửa. Bước vào cửa, Amy thấy mình trong một phòng rộng có những chiếc thùng lớn bằng thép.

Họ theo ông Calabro len lỏi giữa những chiếc thùng, bước qua các vò ổng tới một gian nhà kho. Ông Calabro lôi ra những chiếc bàn chải, các xô múc nước và nhăng chiếc nạo. Ông đưa từng thứ cho từng người một. Khi đưa cho Amy, ông dừng lại một chút nhìn cô với vẻ thất vọng. Cầm lấy suất ăn trưa của cô, ông đặt nó lên một chiếc giá và ra hiệu cho cô biết cô sẽ lấy lại nó sau.

Bốn người lại theo ông đi ra. Được nửa đường thì ông dừng lại gọi:

- Petri!

Ông Calabro hất hàm về phía một cái thùng và nói mấy từ bằng tiếng Italia. Petri bước đến bên chiếc thùng, nhìn vào một ô cửa ở phần dưới. Đó là một khung cửa rất nhỏ. Anh ta mở cánh cửa ra, cúi người xuống thò đầu vào trong thùng. Rồi anh ta cầm bàn chải, xô, nạo của mình quăng hết vào trong đó. Đưa hai tay lên đầu anh ta bò vào trong thùng.

Martini cũng được chỉ đến một chiếc thùng xa hơn một chút. Anh ta cũng đưa dụng cụ của mình vào trước rồi bò vào sau.

Amy bắt đầu cảm thấy mồ hôi túa ra. Cô đặc biệt không thích làm việc ở những chỗ tối tăm, nhưng giờ đây cô biết chắc chắn cô sẽ phải chui vào chỗ đó.

- Converse!- Calabro đi về phía cô tay chỉ về chiếc thùng ở cuối dãy. Amy hồi hộp đi về phía ấy trong khi ông Calabro nói gì đó với Solari. Anh ta chặn cô lại nói:

- Sếp nói cô phải vệ sinh toàn bộ bên trong. Thỉnh thoảng cô nhớ thò đầu ra ngoài. Hơi ở trong ấy rất độc. Thôi, cô hãy làm đi.

Amy gật đầu cô đi đến bên cánh cửa nhỏ, mở nó ra. Cửa đủ rộng để cho cô chui vào nhưng đối với những người đàn ông thì hơi chật. Bắt chước hai người đi trước Amy cho dụng cụ vào trong thùng rồi chui vào. Thực ra trong thùng cũng không tối lắm, giống như ánh sáng lúc hoàng hôn vậy. xung quanh cô những hạt bụi nhỏ li ti bay mù mịt.

Amy bắt đầu đứng dậy nhưng ngay lập tức, cô bị trượt chân ngã ngồi phệt xuống. Cô ngồi yên một lúc rồi lại hăng hái đứng lên. Mỗi một cử động nhỏ của cô làm cho bụi,cặn, cẩu bay mù mịt. Cuối cùng Amy cũng đứng lên được và nhìn xung quanh. Cô phát hiện ra cẩu cặn không chỉ là những lớp bột mịn. Ở những chỗ chưa khô chúng dính như đất sét ướt. mùi rượu lên men và nấm mốc thấm vào mọi vật. Cái mùi ấy lúc đầu không khó chịu lắm nhưng dần dần nó trở nên ngọt ngào, làm cho cô cứ phải thò đầu ra chiếc cửa nhỏ để hít không khí trong lành.

Khi Amy thò đầu ra cô thấy ông Calabro đứng cách xa đấy khoảng chục bước chân.Có phải ông đang giám sát xem cô làm có đúng không? Hay ông đang để ý xem cô có đủ trí khôn để thỉnh thoảng thò đầu ra mà hít thở không khí trong lành?

Chẳng bao lâu thế giới của Amy bị thu gọn lại trong mớ hỗn độn ở dưới chân. Với một ý chí không gì có thể lay chuyển được, cô tiếp tục làm việc mặc dù chân tay mỗi nhừ, giày thì ướt sũng nước. cô cọ, nạo, rửa sạch thùng, thỉnh thoảng lại thò đầu ra thở. Cô không còn cảm giác về thời gian nữa:

- Cô Converse!

Amy lảng máng nghe thấy ai gọi tên mình, cô vội ngẩng đầu lên, hất mái tóc xõa sang một bên để nhìn ra phía cửa thùng. Mái đầu trắng của Calabro xuất hiện ở cửa.

- Mangiare!- Ông ta sốt ruột gọi.

Amy nhìn chằm chằm khi ông ta đưa tay lên miệng.

- Mangiare!- Ông ta nhắc lại.

Ăn à? Đã đến giờ ăn trưa rồi sao? Hay ăn tối? Amy liếc nhìn xuống đồng hồ nhưng chẳng đọc được số vì trong thùng tối quá.

Cô gật đầu với ông Calabro rồi đi dần về phía cửa. Ông ta nhìn cô lưỡng lự rồi chìa tay ra giúp cô trèo xuống đất.

Cám ơn... à, à... “Grazia”- Amy mệt mỏi nói. Cô phải định thần một lúc mới nhớ ra được mình đã để thức ăn trưa ở đâu? Đúng rồi, ở trong nhà kho. Amy đi tới đó mở cửa và cầm lấy chiếc hộp màu trắng lên. Cô giật mình khi lại nghe thấy ai gọi tên mình. Lần này là Martini, anh ta đang vẫy cô từ giữa một hàng thùng.

Khi Amy tới gần, anh ta chỉ một chiếc cửa và cô theo anh ta ra ngoài. Amy chờ người nhìn xung quanh cứ như thể cô chưa bao giờ nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Solari và Petri đang ngồi dưới đất, dựa lưng vào bức tường đá của tòa lâu đài. Họ đang ngấu nghiến nhai những chiếc bánh mì quét một thứ nước sốt có mùi cà chua và tỏi. Petri phúi một nắm đất cạnh anh ta và Amy mệt mỏi ngồi xuống. Cô không động gì đến thức ăn. Cô chỉ muốn hít thở thật nhiều không khí mà thôi.

- Mệt không... ô kê?- Solari cười hỏi.

- Vâng... mệt.- Amy thều thào trả lời.

- Ăn đi rồi cô sẽ thấy khỏe hơn.

Amy vụng về mở cái hộp. Cô để ý thấy hai bàn tay mình đầy vết bẩn, hai móng tay bị gãy. cô nhìn hai chiếc bánh mì, một chiếc nhồi đầy giambông, còn chiếc kia thì nhồi pho mát. Trong hộp còn có một quả cam và một chai rượu vang nhỏ.

Lúc đầu quá mệt mỏi, nên Amy không muốn ăn. Nhưng cô bắt mình phải cắn, phải nhai, phải nuốt. Dần dần cô ăn nhanh hơn, cảm thấy khỏe hơn do tác dụng của thức ăn ngon và rượu vang.

Trong khi ăn, Amy nhìn chiếc quần bò bết đất và đôi giày ướt sũng của mình. Chiếc áo phông đầy những vết bẩn màu xanh dính chặt vào người cô. Bây giờ cô chẳng còn phải boăn khoăn mình sẽ mặc quần áo gì để làm việc nữa. chiếc quần bò rất mát của cô dường như đã được nhuộm bởi bụi bẩn bám dưới đáy thùng.

- Tại sao cô lại phải làm việc?- Solari vừa nhai bánh mì vừa hỏi, đôi mắt lộ vẻ rõ ràng tò mò.

- Bởi vì tôi muốn trở thành một nhà kinh doanh rượu vang và tôi hiểu đây là một cách để học tập. Amy trả lời.

Solari ngẩng người ra không hiểu, lúc đó Amy mới nhận ra rằng cô nói quá nhanh. Vốn tiếng Anh của anh ta có hạn. Có thể anh ta học ở trường phổ thông hoặc cấp nhật của khách du lịch. Nhưng anh ta biết tiếng Anh còn nhiều hơn cô biết tiếng Italia.

Amy bóc trái cam, dựa lưng vào bức tường đá ấm áp uể oải ăn từng múi. Mệt quá, cô nhắm mắt thiếp đi, cảm thấy chân tay nặng như chì.

- Này, cô Converse!- một giọng nói vang lên làm Amy giật mình.

Cô mở mắt thấy Solari đang đứng trước mặt. Anh ta giơ ngón tay cái chỉ về phía cửa nói:

- Đi thôi. Đi làm việc.

Amy gật đầu thu chỗ thức ăn còn lại nhét vào trong hộp. Đột nhiên tay cô không nhấc lên được. Có lẽ cô không thể trở về với cái thùng nữa. Mọi sợi cơ, mọi khớp xương trên người cô đau nhức. Amy tự nhủ không cần phải tự hành hạ mình thêm nữa. Mọi việc cô nên làm bây giờ là: đứng dậy, đi về nhà và thừa nhận là mình đã thất bại.

Amy nhìn cánh cửa đóng lại sau lưng ba người mới học việc. Rồi cô chậm chạp đứng lên đi theo họ. Đặt hộp đựng thức ăn trưa lên giá như cũ, cô bước về chỗ chiếc thùng của mình, chui vào trong.

Khoảng giữa buổi chiều thì cô rửa xong một thùng. Ông Calabro kiểm tra gập đầu tổ vẽ hài lòng rồi quay ra nhìn cô chăm chăm. Ông mở miệng định nói điều gì nhưng lại thôi. Khẽ nhún vai, ông chỉ cho cô sang thùng khác.

Amy thở dài ngao ngán rồi uể oải bò vào thùng thứ hai. Nó cũng bẩn như thùng thứ nhất với bụi cẩu cặn bay mù mịt quanh người.

Thế rồi ngày làm việc dài như vô tận cũng đến lúc kết thúc. Amy gần như phải bò ra khỏi thùng. Ba chàng trai cùng làm việc với cô bây giờ cũng đã ít ba hoa hơn. Mặt họ cũng nhem nhuốc và đầy mệt nhọc.

Amy để ý thấy những người công nhân khác, rõ ràng là có nhiều kinh nghiệm hơn, đang đi về phía những gian kho khác. Họ vừa nói chuyện vừa cười đùa. Cô nhìn theo họ đầu óc chỉ lảng máng nhận thức được những gì mà cô nhìn thấy.

Mặt trời bắt đầu xuống thấp phía sau rừng cây, ngả bóng cây xuống lâu đài từ con đường xuống khu biệt thự. Amy chậm chạp lê bước chân như đang gánh nặng.

Người đầy tớ già ra mở cổng nhìn cô với vẻ cảm thông nhưng không nói gì. Cô chỉ muốn nhanh nhanh về phòng tắm nước ấm và lên giường nằm.

Khi cô bước lên hiên nhà thì một giọng nói chợt cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

- Ôi, tôi thật ngạc nhiên! Người đẹp đi làm về! Xin chào cô Converse.

Giọng một người phụ nữ. Amy ngẩng đầu lên, cô thấy Elisa và Nando đang ngồi uống nước dưới bóng chiếc ô. Cô gái mặc chiếc áo không có tay bằng vải lanh trắng, màu áo tương phản với nước da màu đồng làm cho cô gái trông thật thanh nhã. Trên mái tóc màu sẫm của cô cài một ruy băng trắng.

Nando đang ngồi xoài chân một cách lười biếng. Anh mặc chiếc quần màu xám, áo sơ mi xám nhạt với chiếc nơ màu xanh trên cổ áo. Anh ta đang nhìn cô với một ánh mắt khó tả, cũng có vẻ mệt mỏi như cô. Ánh mắt ấy, nếu ở một người khác thì có lẽ nó biểu hiện sự quan tâm, nhưng ở Nando thì cô không dám chắc.

Amy đau đớn nhận thấy quần áo mình quá bẩn, tóc tai bết vào mặt, đôi má chấy cũng bẩn chẳng kém gì đôi tay. Cô cố gắng đứng thẳng người đáp lại:

- Xin chào cô Antolini, chào Nando.

- Trời ơi, cô đi làm thật đấy à? Tôi không thể tin được.- Elisa rên lên- Công việc khó khăn lắm phải không?

Amy gật đầu.

- Đúng vậy. Bây giờ xin thứ lỗi cho tôi, tôi phải đi tắm rửa.

Amy nói mà cảm thấy cô đang dùng đến chút sức lực cuối cùng để tỏ ra đàng hoàng. Khi đi về phía cửa cô nhận thấy Nando vẫn không nói một lời, vẫn ngồi yên nhìn theo cô với ánh mắt kì lạ.

Khi Amy đang lên thang gác thì Anna Maria từ phòng của cô ta chạy ra và vội vã chạy đến chỗ cô.

- Ôi, Amy, Amy thật khổ thân. Chị gần như đã kiệt sức rồi. Lẽ ra chị không nên cố làm việc này, lại làm cả ngày nữa. Lẽ ra Nando không được để chị làm. Rồi em sẽ phải nói với anh ấy. Để em giúp chị, chẳng lẽ em không giúp chị được việc gì sao?

Amy lắc đầu:

- Bây giờ tôi chỉ muốn về phòng tắm rửa. Nhưng dù sao tôi cũng cảm ơn cô, Maria.

Khi vào phòng cô chỉ muốn nằm ngay xuống chiếc giường trắng như tuyết, bất chấp quần áo bẩn. Nhưng cô buộc mình phải đi thẳng vào bồn tắm, vẩy vôi nước ấm.

Amy nhìn mình trong gương rồi vội nhả mặt quay đi. Trông còn tồi tệ hơn là cô tưởng. Tóc cô như những sợi dây thừng, mặt cô dính đầy những vết cẩu cặn của đáy thùng.

Amy gần như phải bóc quần áo bẩn dính chặt vào người cô. Cứ để mặt chúng chất thành đồng dưới sàn, cô bước về phía vòi sen đang phun nước. Cô cảm thấy như được lên thiên đường. Nước ấm đã mang đi một phần nổi mệt nhọc của cô khi nó tẩy sạch bụi bẩn. Amy đứng dưới vòi nước một lúc lâu, cứ để cho nước xối thẳng vào mặt.

Sau khi lau khô người, Amy soi mình vào gương. Cô ngán ngẩm nghĩ thầm “ Khi về già, trông mình sẽ như thế này đây”. Khoác áo choàng vào, cô đến bên giường, kéo tấm chăn phủ giường xuống và chui vào chăn.

Amy vừa nằm thư giãn được một chút thì có tiếng gõ cửa. Cô nằm yên không nhúc nhích, mắt vẫn nhắm nghiền. “ Ai thì cũng mặc” cô nghĩ. Nhưng tiếng gõ lại vang lên.

Amy thở dài bực bội, miễn cưỡng ra mở cửa. Nando đang đứng chờ ở cửa. Trông anh ta thật bảnh bao trong bộ quần áo may đo rất khéo. Nhưng anh ta có vẻ trầm ngâm.

- Amy, tôi không nghĩ là cô ngốc nghếch đến như vậy, cố ở đây cho đến hết ngày. Hãy xem kìa, cô đã hoàn toàn kiệt sức! Tôi biết cô không muốn tiếp tục làm việc đó. Công việc sẽ còn nặng nhọc hơn nữa đây.

Amy không trả lời. Mà thực ra cũng không cần trả lời vì anh ta lại tiếp tục nói:

- Tôi nghĩ cả hai chúng ta đều biết cuộc thử nghiệm nực cười này sẽ phải kết thúc. Tôi tin chắc cô sẽ thấy công việc quá khó khăn. Cô đã được báo trước không chỉ bởi mình tôi mà còn nhiều người khác nữa.

Amy vẫn không đáp lại cô chỉ kéo áo choàng quanh người chặt hơn và đứng tựa vào khuôn cửa. Giọng Nando đã mất vẻ cứng rắn, trở nên hơi dịu dàng.

- Thôi được rồi, sự việc là thế đấy. Cô muốn thấy tận mắt công việc như thế nào. Bây giờ chắc cô cũng đã nhận ra ý định của cô thật là ngớ ngẩn. Nhà máy rượu không phải là nơi dành cho cô. Tôi sẽ cho cô một cơ hội như đã hứa. Bây giờ tôi đề nghị ngày mai chúng ta sẽ giải quyết nốt cuộc đàm phán dở dang.

Amy đứng nhìn Nando. Rõ ràng anh ta đã chọn sai thời điểm để đến với cô. Vết thương lòng của cô vẫn chưa lành, cô vẫn còn đau đớn vì cách anh ta xử với cô ngày hôm qua. Và anh ta đã chọn thời điểm này để đánh đòn kết liễu. Đột nhiên cơn giận dữ bùng lên trong cô. Amy im lặng nhìn anh ta với ánh mắt căm thù rồi nghiêm giọng nói.

- Fernando Bonavia, anh xứng đáng xuống địa ngục.

Lùi lại một bước, cô đóng sập cửa lại. Hai phút sau đó, cô đã ngủ ngon.

Căn phòng đã tối và những âm thanh từ dưới nhà vọng lên đánh thức Amy. Cô cố ngồi dậy đưa mắt nhìn đồng hồ để trên bàn cạnh giường. Mới hơn chín giờ một chút, chín giờ ba mươi là giờ ăn tối.

Amy lại nằm xuống. Cô không muốn ăn tối chút nào. Cô không muốn cả cử động nữa. cô nằm yên, suy nghĩ hồi lâu. Cô phải thừa nhận với mình là khó có thể qua được một ngày nữa như ngày hôm nay.

Nando, với vẻ quan tâm vờ vịt, rõ ràng đã giao cho cô một nhiệm vụ nặng nề nhất, với hi vọng cô không thể qua được ngay trong ngày đầu tiên. Vậy mà cô đã qua được! Một chiến thắng tạm thời cũng làm ấm lòng cô. Nhưng chiến thắng đó cũng làm cho cô nhận thức ra rằng ngày hôm nay cô đã cố gắng quá sức mình. Cô không thể lặp lại một lần nữa. Vậy là rốt cuộc Nando đã thắng.

Amy ngồi dậy, cô sẽ về nhà, về New York, tránh xa bè đảng Bonavia. Hãy coi đây là một bài học đáng cay và quên hết mọi chuyện.

Cô sẽ ra đi theo cách riêng của mình với tư thế đàng hoàng không cho họ biết cảm nghĩ của cô. Thậm chí lát nữa cô vẫn sẽ xuống ăn bữa tối. Trông cô có thể rất mệt nhọc nhưng không thể là một kẻ bại trận. Amy chọn ra một chiếc áo dài màu xanh có cái cổ thật hấp dẫn để mặc tối nay. Cô bắt đầu trang điểm mặc dù từng thố thịch trên người như đều muốn chôn vùi cô. Khi mặc quần áo xong, Amy liếc nhìn mình trong gương để kiểm tra. Dưới mắt cô là hai quầng thâm, thậm chí những sợi tóc cũng có vẻ phờ phạc.

Ngồi vào bàn phấn, Amy bắt đầu trang điểm thật cẩn thận. Cô thoa đôi má nhợt nhạt bằng một chút phấn hồng, tô mi mắt màu xanh rồi vuốt thuốc lên lông mi và tô đôi môi bằng son màu hồng nhạt.

Khi đưa lược lên chải đầu, cánh tay Amy nặng trĩu, nhưng cuối cùng cô cũng chải xong. Cô đứng dậy kiểm tra mình qua gương một lần nữa. Vẻ mệt nhọc ở cô chưa hết hẳn nhưng cũng không rõ lắm.

Amy đứng cạnh cửa, thu hết can đảm, hít một hơi thở dài rồi ra khỏi phòng, đi xuống thang gác.

Khi xuống đến bậc cuối cùng cô dừng lại, tay vẫn đặt trên bậc cầu thang. Cô nghe thấy những trang tiếng Italia lúc to lúc nhỏ, có vẻ giận dữ vọng ra từ phòng khách. Giọng độc tài của bà Lucia nghe sắc lạnh, giọng Nando có vẻ buồn bã thất vọng. Khi Anna Maria nói điều gì đó có vẻ than vãn thì Nando đáp lại với vẻ gắt gỏng. Amy đoán giữa những người trong gia đình có chuyện bất hòa.

Amy đứng yên tại chỗ không muốn vào phòng vội khi mọi chuyện chưa kết thúc. Nhưng khi nhận thấy câu chuyện không có dấu hiệu gì dịu đi, cô mím môi, hồi hộp, thẳng người lên bước vào phòng.

Mọi âm thanh trong phòng đột nhiên vụt tắt, bốn cái đầu cùng quay về hướng Amy. Amy cảm thấy họ không ngờ cô xuất hiện ở đây, tối hôm nay.

- Tôi hi vọng là tôi không xuống muộn hay tôi đã bắt mọi người phải chờ.- Amy nhẹ nhàng nói và đi về phía chiếc ghế xô pha, ngồi xuống. Cô có cảm giác nếu cô thả lỏng một thứ thịt thì cô sẽ không trụ lại được qua bữa ăn.

- Ôi, con ơi, ta đang định cho người mang bữa tối lên phòng cho con. Chắc là con mệt lắm.- Bà Lucia nói với một giọng thật lạ, đến nỗi Amy phải liếc nhanh về phía bà ta. Nhưng cô cảm thấy nét mặt bà vẫn không có biểu hiện gì khác thường.

- Vâng cháu rất mệt nhưng không đến nỗi không xuống ăn tối được.

Anna Maria lắc đầu, đôi má đỏ bừng, mắt long lanh giận dữ.

- Em vừa nói với Nando là em nên nghỉ về anh ấy như thế nào đây. Anh ấy không có quyền bắt chị phải làm công việc như vậy. Đó là một tội ác, công việc đó là của đàn ông. Nó nặng nhọc, bẩn thỉu và...đủ mọi thứ.

Nando nâng cốc rượu đưa lên môi, cố tình uống chậm chậm rồi nói:

- Tôi nghĩ Amy đã được báo trước rằng công việc ở đây không thích hợp với phụ nữ. Chiều nay khi Amy từ nhà máy về, tôi đã đến nói với cô ấy không nên tiếp tục làm việc ở đây. Việc này đối với cô ấy đã quá rõ ràng, đúng không Amy?

Amy cảm thấy cơn giận lúc trước lại bùng lên, những ngón tay cô co chặt lại đến nỗi móng tay bấm cả vào lòng bàn tay. Cô lạnh lùng nói:

- Đúng, anh ta đã nói với tôi như vậy.

- Và tôi đã nói đúng chứ? Công việc đó quá nặng nhọc đối với cô hay bất cứ một phụ nữ nào khác.

Những tia lửa xanh lấp lánh trong mắt Amy. Cô bình thản đáp lại:

- Hôm nay tôi đã rửa xong hoàn toàn một thùng và gần xong một thùng nữa. Tôi không nhận thấy người nào trong số ba chàng trai học việc làm tốt hơn tôi.

Cô kết thúc câu nói hơi có vẻ mỉa mai, chua chát nhưng anh ta đáng bị đối xử như vậy.

Amy nhận thấy Franco cũng có mặt trong phòng nhưng anh ta chỉ ngồi yên trên ghế, không nói một lời. Anh ta đưa mắt nhìn hết người này sang người khác, về mặt trầm ngâm lạ lùng.

- Amy, Nando có thói quen ông chủ. Nhưng trong trường hợp này ta phải thừa nhận nó đúng. Công việc này quá nặng nhọc. Điều làm ta ngạc nhiên là nó lại bắt con bắt đầu bằng công việc cọ rửa thùng lên men. Ta vừa nói với nó như vậy.- bà Lucia nói.

- Nhưng Amy nói cô ấy muốn học tập! Con nghĩ hầu hết chúng ta đều đã học tập theo cách này, bắt đầu bằng những công việc chẳng mấy hấp dẫn. Mẹ thử nhớ lại xem, chính con cũng từng bắt đầu như vậy.

- Nhưng con là đàn ông, không thể lẫn lộn việc này với việc kia.

- Đúng vậy!- Nando mỉm cười rồi nhắc bình rượu lên, anh hỏi- Cô em họ, cô uống một chút rượu chứ?

Amy chớp mắt. Rượu à? Suốt ngày cô đã phải ngửi mùi rượu. Hơi rượu như vẫn còn nằm trong lỗ mũi cô. Nhưng cô vẫn gật đầu.

- Vâng, cảm ơn anh.

Khi đưa cho cô cốc rượu, bàn tay Nando chạm vào bàn tay cô. Amy cảm giác như có một luồng điện không thể cưỡng lại được, kích thích trái tim mình.

Amy cố gắng không cau mặt lại nhưng phản ứng tự nhiên của cô đã làm cô bối rối. Cách xử sự của anh ta ngày hôm qua là không thể tha thứ được. Việc anh ta bình thản giao cho cô làm công việc tồi tệ nhất trong nhà máy là một thái độ hết sức xấu xa.

Thế mà tại sao cô vẫn không thể căm ghét anh ta? Tại sao anh ta vẫn có ảnh hưởng tới cô? Trí óc có thể ra lệnh cho toàn bộ cơ thể nhưng không thể ra lệnh cho trái tim. Cô bức mình tự hỏi tại sao con tim không hành động như nó được chỉ dẫn. tại sao cô vẫn để cho Nando Bonavia gần như trở thành mối quan tâm chủ yếu của cuộc đời cô? Nghĩ đến đây cô chợt nhăn nhó.

- Amy, tôi hy vọng cái nhăn mặt vừa rồi chỉ có ý nghĩa cô đang quan tâm, xem xét đến cuộc nói chuyện giữa chúng ta hôm nào.- Franco chợt xuất hiện bên cạnh cô, Amy lắc đầu.

- Tối nay, tôi chẳng biết là tôi nghĩ gì nữa. Đầu óc tôi cũng mệt mỏi như toàn bộ cơ thể.

Nói rồi cô đưa cốc rượu lên môi. Franco nhìn cô với vẻ ranh mãnh.

- Tôi chẳng ngạc nhiên chút nào. Lẽ ra cô không được phép làm việc ấy.

Đúng lúc đó, Filippo xuất hiện trên lối ra vào, miệng cười duyên dáng. Vẻ đẹp trai của anh càng nổi trội bởi chiếc áo khoác rất đẹp. Mặt Anna Maria rạng ngời, cô vội chạy xô đến với Filippo. Anh cầm lấy tay cô nhưng cô lại chìa má ra cho anh hôn.

- Anna Maria, hãy thể hiện tình cảm như vậy vào những lúc riêng tư.- Bà Lucia gắt- Ta đã thấy vô tuyến truyền hình và phim ảnh làm chuyện đó quá nhiều. Nhưng ta không bao giờ xem và không muốn chứng kiến nó ngay trong phòng khách của mình.

Rồi bà quay sang Amy tiếp tục nói:

- Amy, ta sợ rằng con gái ta đã xem quá nhiều phim Mỹ.

Một bà già cổ hủ không thể tưởng tượng nổi lời nói và hành động của bà quá lập dị. Những lời bình luận về phim ảnh Mỹ của bà cũng chẳng làm cô ngạc nhiên.

Cuối cùng thì sự xuất hiện của Filippo cũng làm thay đổi không khí buổi nói chuyện. Bởi vì anh ta không thể tham gia vào các cuộc đối thoại bằng tiếng Anh, Amy thì không hiểu tiếng Italia nên câu chuyện quay về những đề tài nhẹ nhàng hơn.

Amy ngồi im lặng, đôi lúc như mơ màng, cố giữ để khỏi ngủ gật. Thành thạo cô nói dối lời. Cô ăn mà chẳng nhớ là mình ăn món gì và những câu chuyện của mọi người xung quanh chẳng lọt tai cô bao nhiêu. Tuy vậy Amy vẫn biết Nando luôn luôn nhìn cô bằng ánh mắt trầm ngâm. Khi bắt chợt bắt gặp ánh mắt cô, anh vội nhìn đi nơi khác.

Amy muốn về phòng mình càng sớm càng tốt. Cô không thể nói chuyện với mọi người rằng cô sẽ không quay trở lại làm việc ở nhà máy rượu. Cô đã quá mệt mỏi.

Khi Amy bước lên cầu thang, xương cốt khắp người cô mỏi nhừ, và cô ngạc nhiên thậm chí hoảng sợ khi thấy Franco đi lên cùng cô. Cô không muốn nói chuyện với bất cứ ai bây giờ, nhưng không thể cản được anh ta.

- Amy thân yêu, đừng để cho anh ta làm như vậy với cô. Tôi lo lắng suốt đêm qua. Công việc đó quá nặng. Tôi không nghĩ rằng Nando có thể hành động như vậy, nhưng lẽ ra tôi phải đoán trước mới phải. Anh ta đã đi quá giới hạn cho phép. Cô có biết không, làm việc ở đây còn nguy hiểm nữa. Ở trong thùng quá lâu, cô có thể bị kiệt sức. Khí oxit cacbon ở đó có thể gây chết người.

- Tôi nghĩ rằng Nando đã cử ông Calabro canh chừng tôi để không có việc gì đáng tiếc xảy ra.

- Cái gã Nando này mới nham hiểm bất lương làm sao! Amy, tôi nghĩ là cô phải trả thù anh ta. Chẳng lẽ sau tất cả những gì anh ta đã làm với cô, cô không thấy sung sướng khi được trả thù sao. Hãy liên minh với tôi và Filippo.

Amy nhìn Franco, mặt mỉm cười đáp:

- Franco, đừng nói chuyện đó tối nay, tôi không thể nghĩ được gì đâu.

- Xin lỗi, Amy đừng nghĩ là tôi ép cô nhưng tôi rất lo lắng. Đừng để Nando xỏ mũi như vậy. Anh ta rất tàn nhẫn. Cô không thể lay chuyển được anh ta đâu. Anh ta không thể chiến thắng nếu cô liên minh với chúng tôi, hãy suy nghĩ kỹ đi.

Anh bóp nhẹ tay cô, cúi xuống hôn lên má cô rồi nói:

- Tạm biệt. Chúc ngủ ngon.

Amy đi vào phòng vừa đi vừa cởi quần áo. Cô đã làm việc quần quật cả ngày chịu đựng suốt một buổi tối. Bây giờ thì tất cả đã qua rồi.

Vừa đặt đầu xuống gối là cô ngủ say như chết. Cô chẳng mơ thấy Nando hay bất cứ ai.

Buổi sáng, Amy chỉ thức dậy khi có tiếng gõ cửa. Cô ngồi dậy, đưa mắt nhìn đồng hồ. Vẫn còn sớm như sáng hôm qua. Hôm nay, cô không cần phải dậy. Mặc đầu vậy, cô vẫn vợ lấy chiếc áo choàng rồi ra mở cửa. Cô hầu gái trẻ đang bưng khay đứng đợi.

Vì không biết nói câu “Lát nữa hãy mang đến cho tôi” bằng tiếng Italia như thế nào, Amy đành ra hiệu cho cô gái vào phòng. Cô chỉ còn nhớ một từ “Prego”!

Cô gái đặt chiếc khay xuống bàn, đứng bần thần một lúc rồi nói “Momento”! Và bước ra khỏi cửa.

Một lát sau, cô ta quay trở lại, tay cầm một chiếc hộp, miệng hỏi:

- Ăn trưa?

Vậy là ngay cả người giúp việc trong nhà cũng nghĩ là cô sẽ không làm việc ở nhà máy nữa. Nhưng làm sao có thể giải thích được bằng thứ tiếng mà cô không biết? Cô nghĩ đơn giản nhất là cầm lấy chiếc hộp và nói “Grazie”

Nhưng chưa hết, cô gái lại ra khỏi phòng và quay lại với một đồng quần áo đã giặt là trên tay. Amy thấy chiếc áo khoác cô mặc khi đi máy bay, chiếc quần bò cô mặc hôm qua đã được giặt sạch sẽ. Cả chiếc áo phông màu xanh và đôi giày cũng vậy. Có ai đó đã vào phòng cô tối qua, lúc cô ngồi ăn để mang quần áo bẩn đi giặt. Có thể đó là nhiệm vụ thường ngày của những người hầu trong nhà.

Khi nhận đồng quần áo, Amy lại nói “Grazie”. Cô gái mỉm cười gật gật đầu rồi rời khỏi phòng.

Amy đặt đồng quần áo xuống ghế, ngồi chờ người ra. Thế là lại sắp có một câu chuyện khôi hài để kể với Lida khi cô quay trở về New York. Cô sẽ kể với bạn rằng “chiếc quần bò này đã chu du khắp đó đây. Cậu sẽ không tin điều này, nhưng một hôm, tôi làm việc ở trong nhà máy rượu và...”

Amy nhặt chiếc quần bò lên và đến bên cửa sổ. Cô kéo hết rèm cửa ra, đứng nhìn xuống tòa lâu đài.

Vậy là Nando đã thắng!

Anh ta đã biết là anh ta sẽ thắng, bằng cách này hay cách khác. Anh ta đã quá tự tin vào thắng lợi...!

Có cái gì đó cuộn lên trong lòng Amy. Không! Không hoàn toàn như vậy. Anh ta không thể đánh bại cô một cách dễ dàng như vậy. Cô vẫn còn sức chiến đấu. Amy cau mặt lại, đôi môi mím chặt với vẻ bướng bỉnh. Cô hất đôi dép đi trong nhà vào xó và trút bỏ áo choàng. Cô bắt đầu mặc quần áo, vẫn chiếc quần bò, áo phông và cuối cùng là đôi giày tennis khô cứng.

Amy ăn sáng khẩn trương vừa ăn vừa nhìn đồng hồ. Cô sẽ trở lại nhà máy để làm việc. Bây giờ còn chưa đến tám giờ.

9. Chương 9

Cho đến thứ sáu, Amy vẫn tỏ ra bền bỉ. Hàng ngày, buổi sáng cô đi xuống lâu đài làm việc, buổi chiều trở về khu biệt thự. Cô vẫn mệt nhưng không đến nỗi kiệt sức. Amy đã học được cách phân phối sức lực và

làm việc như thế nào cho có hiệu quả hơn để đến cuối ngày không bị kiệt sức. Thậm chí ông Calabro cũng thấy điều đó và ông không còn phải lảng vảng quanh đây để trông chừng cô nữa.

Tuy vậy vẫn có những lúc cô phải nghỉ ngơi lại để khỏi bỏ việc. Nando nhất định không thể bắt cô làm mãi việc này, nên cô xác định phải chịu đựng đến cùng.

Những cố gắng của cô cuối cùng cũng được trả giá. Chỉ nghĩ đến việc mỗi buổi tối cô vẫn đủ sức bình thần mỉm cười với Nando trong bữa ăn, và việc đó làm anh ta tức tối như thế nào. Amy cũng đủ hài lòng. Anh đáng bị đối xử như vậy, đặc biệt sau khi đã hạ nhục cô bên hồ Lago di Verde. Amy đỏ mặt khi nhớ lại dù sao anh ta cũng không thoát ra khỏi trò chơi đó một cách bình thản như ý định.

Còn gần một tiếng đồng hồ nữa thì hết giờ làm việc, Amy bắt đầu cảm thấy không khí trong thùng ngột ngạt. Đã đến lúc cô phải nhô đầu ra ngoài hít thở không khí trong lành. Trước đó Amy ngồi làm việc quay lưng về phía chiếc cửa nhỏ, nên khi quay người lại, cô giật mình vì thấy cánh cửa đã bị đóng lại. Amy vội vàng bò đến chỗ cửa, đẩy mạnh nó, nhưng cánh cửa vẫn không bật ra. Cô thử một lần nữa, mồ hôi vã ra. Amy nhớ mọi khi cánh cửa vẫn mở ra từ phía trong, thế mà bây giờ lại không mở được. Chắc chắn phải có ai vô tình gài nó lại ở phía ngoài vì không biết có cô ở trong.

Tim Amy bắt đầu đập mạnh. Sự hoảng sợ làm cho chân cô run lên, bàn chân không đứng vững trên bề mặt trơn tuột. Cố gắng thở thật nông, Amy mò mẫm tìm chiếc bàn chải. Cô cầm thật chặt, gõ mạnh nó vào vỏ thép của thùng. Tiếng vang dội lại khiến cô cảm thấy inh tai, nhức óc.

Đột nhiên cánh cửa mở ra và một người đàn ông thò đầu vào bên trong, nét mặt vừa có vẻ sợ hãi vừa lúng túng. Amy nhoài người ra khỏi cửa, hít lấy hít để. Người đàn ông lắc đầu rồi nói một câu gì đó bằng tiếng Italia. Khi hơi thở đã đều đều, Amy mới lẩm nhẩm được từ “Grazie”.

Người đàn ông đợi một lúc, thấy Amy đã bình thường trở lại anh ta bèn nhìn cô, nhún vai rồi bỏ đi.

Amy nghĩ nhất định phải có ai đó gài cửa lại. Đó là câu trả lời duy nhất. Nhưng tại sao trước khi gài họ không kiểm tra? Hay là việc này được làm một cách cố ý?

Ý nghĩ đó như một cú đâm đối với cô. Nando không thể làm việc đó! Anh ta sẽ không làm! Cô không thể nhầm lẫn về anh ta. Nếu anh ta tàn ác đến như vậy thì không bao giờ anh ta có thể làm cho cô xúc động.

Nhưng chắc chắn Nando phải biết việc này không dẫn đến chết người. Tất cả những việc cô làm ở đây phải thu hút sự chú ý của một người nào đó. Quanh đây có nhiều công nhân làm việc, nhất định họ sẽ nghe thấy tiếng gõ thùng của cô. Có phải anh ta dùng biện pháp này để báo cho cô biết nên rời khỏi đây.

Amy đứng yên không nhúc nhích, những ý nghĩ quay cuồng trong đầu cô giống như những con chuột chạy trong một mê cung. Cô vẫn không thể gán hành động này cho Nando.

Thế những hành động của anh ta ở bên hồ thì sao? Cô lắc đầu. Nếu Nando không đóng cửa thì sự việc vừa rồi là do một sự nhầm lẫn. Nhưng chắc chắn phải có một nhân viên nào đó của nhà máy kiểm tra thùng trước khi đóng cửa chứ. Nghĩ đến đây, cô lại rơi vào vòng lẩn quẩn, vẫn không tìm được câu trả lời.

Amy lại tiếp tục làm việc, cọ rửa thùng, tháo nút dưới đáy thùng cho nước chảy ra. Những ý nghĩ vẫn vương vấn mãi trong đầu cô.

Khi Amy rời khỏi lâu đài, cô tự hỏi không biết Nando sẽ phản ứng thế nào. Liệu anh ta có nói thẳng với cô rằng đó chỉ là một ví dụ của những rủi ro có thể xảy ra nếu cô vẫn tiếp tục làm việc? Hay anh ta sẽ trưng ra một bộ mặt ngây thơ vô tội và không nói một lời để mặc cô muốn hiểu thế nào thì hiểu. Cô thở dài thất vọng.

Amy chìm đắm trong dòng suy nghĩ đến nỗi khi ra khỏi cổng lâu đài, cô không nhận thấy một chiếc ô tô đỗ dưới một bóng cây bên cạnh.

- Amy, Amy Converse!

Nghe tiếng gọi, Amy ngẩng đầu lên. Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy Elisa đang ngồi trên xe vẫy tay về phía cô.

- Chị có thể nán lại vài phút được không? Tôi muốn nói chuyện với chị. - Cô gái vừa nói, vừa với tay mở cửa xe. Amy không hào hứng gì nói chuyện vào lúc này, nhưng chẳng thể nào từ chối được. Cô chậm chạp đi vòng ra phía cạnh xe, nhưng không vào xe ngay.

- Tôi e rằng người tôi không được sạch. Chiếc quần bò này có thể làm bẩn đệm của chị. - Cô vừa nói vừa đưa mắt nhìn đệm ghế bằng da màu kem nhạt phẳng lì.

Elisa phẩy tay:

- Đừng có nghĩ chuyện vặt. Chúng tôi có người giúp việc, nếu cần thì bảo họ lau sạch.

Như mọi khi, Elisa ăn mặc thật sang trọng. Chiếc áo dài bằng lụa màu xaphia nhạt không có tay áo ôm gọn lấy thân hình đầy khêu gợi của cô. Amy băn khoăn không biết điều gì đã xui khiến Elisa đợi cô ở đây.

Thắc mắc của cô được giải đáp ngay. Cô gái nhìn Amy bằng đôi mắt màu tím thẫm và nói.

- Tôi muốn nói chuyện với chị. Tôi hy vọng chị cho phép tôi gọi chị bằng cái tên Amy vì tôi muốn chị coi tôi là một người bạn, một người rất quan tâm đến chị. Nói như vậy là bởi vì tôi biết chị vừa có một cơn hoảng sợ mới đây thôi ở trong nhà máy. Có phải cửa một thùng lên men bằng thép đã bị đóng lại không? Mà chị lại ở trong đó?

Những lời của cô ta được nói ra quá tự nhiên làm Amy sửng sốt. Làm thế nào mà tin tức lan nhanh như vậy nhỉ? Tại sao Elisa lại biết ngay thế nhỉ?

- À, vâng, tôi cũng hơi hoảng một chút. Nhưng sau đó có người đến ngay cho nên cũng không có gì nguy hiểm. - Amy trả lời tỉnh khô mặc dù khi nói vậy, một cơn ớn lạnh vẫn chạy dọc sống lưng vì cô nhớ lại những giây phút hãi hùng khi không mở được cửa.

-Ồ, đúng, đúng. - Elisa gật đầu, vừa nói cô vừa lấy móng tay tơ hồng gõ nhẹ lên tay lái - Nhưng liệu việc ấy đã kết thúc chưa? Tôi tin rằng nếu tôi ở vào địa vị của chị, tôi phải suy nghĩ một chút. Có thể coi đó như một lời báo trước chẳng? Thành thực mà nói tôi sẽ tự hỏi liệu có ai đó không muốn tôi có mặt ở đây. Và... - Elisa tiếp tục với vẻ điệu đà - và như vậy chị sẽ hoàn toàn nghĩ đúng. Bởi vì tôi không muốn chị ở đây. Tôi không muốn chị có mặt ở nhà máy rượu, không muốn chị có mặt ở Italia và càng không muốn chị có mặt bên cạnh Nando.

Amy hết sức ngạc nhiên. Elisa à? Cô quay sang nhìn cô gái Italia với vẻ bối rối.

- Vậy tôi phải hiểu rằng chị có liên quan đến sự cố vừa rồi?

- Đúng, tất nhiên, tất cả mọi việc. - Elisa gật đầu.

- Nhưng chị...chị? - Giọng Amy tắc nghẹn. Thật không thể nào tin được. Elisa thừa nhận đã làm một việc có thể coi như là một hành động tội ác. Vậy mà cô ta vẫn nhơn nhơn như chẳng có chuyện gì cả.

- Thôi, Amy, đừng có xúc động nữa. Chị cũng không ở trong thùng quá lâu để phải nguy hiểm đến tính mạng. Có ai đó đã đóng cửa lại vài phút. Tất cả chỉ có thế thôi.

Amy nhìn Elisa với ánh mắt nghi ngờ. Làm sao một người phụ nữ ăn mặc như thế này đi qua tới nhà nhân công nhân mà không bị ai nhìn thấy. Cô hỏi:

- Tại sao chị không bị phát hiện?

- Tôi ấy à?Ồ, là vì tôi không tự mình làm việc đó. Trời ơi, không! Một người công nhân đã làm việc đó. - Cô ta ranh mãnh liếc nhìn Amy - Một người của chúng tôi. Chị thấy đấy, chúng tôi có gián điệp, nếu chị muốn gọi họ như vậy. Họ được cài vào các nhà máy rượu cạnh tranh với chúng tôi. Vì tiền, họ có thể làm mọi việc. Tại sao chúng tôi biết về loại rượu mới Chiaro gần như cùng lúc với Nando? Anh ta chắc chắn cũng có gián điệp ở nhà máy của tôi. Thế giới kinh doanh mà. Chị không thuộc về cái thế giới ấy đâu, ít nhất là ở đây, ở nhà máy rượu của Nando.

- Nhưng tại sao chị lại làm như vậy? Tại sao một công nhân của chị lại đóng cửa. - Amy hỏi. Cô vẫn còn bàng hoàng trước toàn bộ sự việc.

- Bởi vì chị đã không thêm để ý gì đến lời tôi nói ngay đêm đầu tiên. Tôi đã bảo chị, Nando là của tôi, rằng tôi không muốn chị gây thêm những khó khăn. Nhưng chị vẫn ở lại, thậm chí còn làm việc ở nhà máy rượu. Chị đã bắt đầu thu hút sự chú ý. Bởi vậy tôi bảo một trong những người của tôi đợi đến lúc không có ai quanh đây thì đóng cửa lại một lúc để dọa chị. Tôi hy vọng điều đó cũng đủ làm cho chị hiểu rằng có người không muốn chị ở đây.

- Nhưng tôi được sở hữu một số cổ phần của nhà máy, - Amy phản đối - Và tôi muốn học nghề sản xuất rượu. Đó là lý do duy nhất để tôi làm việc ở đây.

- Tôi không nghi ngờ gì điều đó. Nhưng tôi không ngờ Nando lại cho chị một cơ hội khi đã biết anh ta quan niệm như thế nào về phụ nữ làm việc trong nhà máy rượu và những lời đồn đại trong lâu đài nói rằng chị sẽ được thăng chức vào tuần tới.

Amy tròn mắt nhưng cô không cắt ngang lời Elisa.

- Và đó là điều mà tôi không thích. - Elisa tiếp lời - vì nó có nghĩa là Nando bắt đầu quan tâm đến chị. Thêm nữa, chị không chỉ làm việc cùng với anh ta ban ngày mà còn sống cùng trong biệt thự vào ban đêm.

- Nếu chị nghĩ tôi theo đuổi anh ta thì chị hoàn toàn sai lầm. Tôi không quan tâm gì đến anh ta.

- Tôi sai à? - Elisa tròn mắt lên - Vậy thì bạn thân yêu ơi, bạn không hiểu Nando rồi. Tôi hiểu Nando hơn chị nhiều. Tôi biết anh ta là loại người thế nào. Anh ta có bầu máu nóng Italia, rất dễ trở thành một kẻ đam mê. Kích động anh ta không khó gì. Chị làm việc ở đó và lúc nào anh ta cũng trông thấy chị. Chị lại rất hấp dẫn, Nando sớm hay muộn cũng sẽ nhận thấy điều đó và anh ta sẽ sờ đến chị. Lúc đó có Chúa mới biết điều gì sẽ xảy ra. Tôi nói là Chúa mới biết, nhưng tôi cũng biết. Nando sẽ quấy rầy chị đến mức chị không thở được đâu.

Amy phẫn nộ nhìn Elisa:

- Chẳng lẽ tôi không có quyền gì trong việc này sao? Chị cho rằng tôi không có suy nghĩ của riêng mình à? Nếu tôi không thấy anh ta hấp dẫn thì sao?

Elisa cười thành tiếng:

- Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Tôi muốn chị đi khỏi đây cho khuất mắt tôi. Nếu không chị sẽ gặp nhiều phiền toái đấy.

Amy với tay nắm cửa xe nói:

- Tôi phải hiểu rằng nếu tôi ở lại đây, tôi sẽ gặp nhiều phiền toái do chị gây nên chẳng?

Elisa lại cười:

- Không. Việc đó chỉ diễn ra một lần. Nó chỉ có tác dụng báo cho chị biết tôi muốn chị đi khỏi đây. Có thể coi đó là một trò đùa mang một ẩn ý. Chẳng lẽ chị lại nghĩ rằng tôi phải nói thẳng với chị điều đó.

Cô ta tỉnh quá nhìn Amy nói tiếp:

- Tôi đã cho Nando gần như tất cả mọi thứ mà anh ta muốn. Những nụ hôn, những cái vuốt ve, nhưng không cho cái mà anh ta muốn nhất. Và anh ta hiểu rằng anh ta chỉ có được cái đó bằng con đường duy nhất là thông qua một cuộc hôn nhân. Trong đêm trước khi chị đến đây, tôi gần như đã buộc được anh ta phải nói ra những điều tôi muốn. Lần sau, chắc chắn anh ta sẽ quên lời thề suốt đời sống độc thân, nếu như chị không đến đây.

Amy ra khỏi xe, cô nói:

- Nếu chị đã nói hết thì tôi xin phép đi đây. Tôi mệt lắm rồi.

Elisa gật đầu:

- Tôi đã nói hết những điều tôi muốn nói với chị và tôi hy vọng chị sẽ ghi nhớ nó. Vả lại, nếu tôi ở địa vị chị, tôi sẽ không kể cho Nando biết sự việc xảy ra ngày hôm nay. Bởi vì nếu bị hỏi, tôi sẽ chối biến. Tôi sẽ nói rằng chị đã quá hoảng sợ khi thấy cánh cửa bất ngờ bị đóng lại và cố gắng che giấu nỗi hoảng sợ bằng cách kết tội ai đó. Mọi người sẽ tin điều tôi nói.

Có thể Elisa nói đúng. Amy nhớ lại cái nhìn bối rối của người công nhân. Anh ta mở cửa không gặp một chút khó khăn nào nên đã chịu không thể hiểu nổi tại sao cô lại gõ thùng loạn lên.

Elisa khởi động ô tô, rồ máy vài lần rồi nói:

- Nhớ dừng động đến Nando, và cũng dừng để anh ta động đến người chị đấy.

Cô ta cho xe vòng lại, phóng xuống chân đồi, để lại đằng sau một đám bụi mù mịt.

Amy không ngờ Elisa lại như vậy. Trơ tráo bày trò dọa nạt người ta rồi lại điềm nhiên thừa nhận như thể đó là một trò đùa nhẹ dạ.

Khi Amy thong thả bước về phía khu biệt thự, bên tai cô còn văng vẳng những lời Elisa nói. Không phải những lời về sự cố ở nhà máy rượu mà là về Nando.

Cô ấy đã nói “anh ấy gần như mất trí vì những ham muốn”. Amy chẳng khó khăn gì cũng hình dung ra được cảnh ấy. Trong những lần đụng chạm với Nando, cô nhận thấy mặc dù anh tính toán lạnh lùng đến đâu cũng vẫn để lộ ra ngọn lửa nóng bỏng ẩn giấu dưới cái vẻ lạnh lùng. Và khi ở hồ Lago di Verde, trong một giây ngắn ngủi, ngọn lửa ấy đã bùng lên. Khi nghĩ đến cảnh Nando và Elisa ở bên nhau, tay trong tay, Amy cảm thấy bối rối. Cô cố không hình dung ra cảnh ấy. Cô khó mà quên được một sự thật là, khi ở bên hồ, không như Elisa, cô đã không từ chối Nando. Thậm chí cô còn tự nguyện hiến mình cho anh.

Amy không có ý định chạy đua với Elisa giành giật tình yêu của Nando. Elisa sẽ không những là một cô gái cực kỳ xinh đẹp mà còn là một cô gái nghiệt ngã đến tàn nhẫn. Cô ta sẽ đạt được những gì mà cô ta theo đuổi.

Buổi tối, khi chuẩn bị xuống nhà ăn cơm Amy băn khoăn không biết Nando sẽ nói gì về sự kiện xảy ra hôm nay ở nhà máy. Chắc chắn anh đã nghe nói đến nó. Và chắc chắn anh sẽ lại đưa ra luận điệu: nhà máy rượu không phải là nơi thích hợp với phụ nữ.

Cô không cần phải lo lắng vì Nando không ăn bữa tối ở nhà. Cô gặp anh trên cầu thang, ăn mặc thật chỉnh tề. Anh khẽ lăm nhăm chào cô khi đi ngang qua.

Buổi tối chủ nhật, Nando cũng lại vắng mặt. Bà Lucia nhìn chiếc ghế trống trơn với vẻ không hài lòng. Bà quay sang Anna Maria hỏi:

- Signorina Antolini?

Anna Maria gật đầu.

- Anh ấy lại ăn tối ở nhà Antolini. Lần này thì do con chuyển lời nhắn. Tối nay có mấy vị khách quan trọng ở thành phố về, những người mà Elisa muốn Nando gặp mặt. Thật là vô nghĩa! Rõ ràng chị ta theo đuổi Nando ngày một gắt gao hơn.

Rồi Anna nói thêm một câu bằng tiếng Italia làm cho mẹ cô nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu.

Anna Maria quay sang Amy nói:

- Chị biết không, em nghĩ sự có mặt của chị đây làm Elisa lo lắng. Chị ta sợ Nando sẽ tuột khỏi cái bẫy của chị ta.

Bà Lucia ngẩng cao đầu tự hào:

- Nó sẽ không bẫy được Nando đâu! Không bao giờ.

- Tôi không dám chắc. - Franco nói - Cô ta rất đẹp, và tôi phải nói thêm cô ta là một người rất kiên quyết. Tôi thấy chuông đám cưới đã bắt đầu ngân lên mà không phải chỉ cho Maria và Filippo đâu.

Nói rồi anh liếc nhanh về phía Amy như thể nhắc cô về cuộc nói chuyện của họ hôm nào.

Bà Lucia ngồi ngay người lên.

- Cô ta sẽ không bao giờ lấy được Nando. Không bao giờ! Dù Nando có muốn, ta cũng không cho phép.

Giọng bà lạc đi đến nỗi Amy quay sang nhìn bà với ánh mắt tò mò. Nhưng bà không nói thêm một lời nào nữa. Cho đến cuối bữa ăn, không ai nói thêm một lời nào về đề tài này nữa.

Nếu bà Lucia tỏ ra quan tâm đến chuyện này thì rõ ràng Franco còn quan tâm hơn. Sau bữa ăn, anh ta kéo Amy ra một góc.

- Chúng ta phải nói chuyện, Amy. Tình hình phát triển quá nhanh.

- Ý anh định nói...?

- Đúng, Elisa. Cô đã nghe cuộc nói chuyện vừa rồi ở bàn ăn đấy. Cô ta đang có chuyện gia đình rắc rối và việc đó liên quan đến cô. - Franco khẳng định áp đặt.

- Tôi à? Tôi chẳng có liên quan gì cả. - Amy khó chịu trả lời.

- Ô, thế mà có đấy. Cô biết rất rõ cuộc hôn nhân này là một vụ áp phe. Như tôi đã nói trước đây, nhà máy rượu chắc chắn là một phần trong vụ áp phe đó. Cô có nghĩ rằng Elisa muốn cho một cô em họ xinh đẹp của Nando làm việc hàng ngày với anh ta ở nhà máy rượu không? Thậm chí còn là một người có cổ phần nữa? Nếu có nghĩ là Elisa cho phép thì cô vô cùng khờ khạo. Một khi họ lấy nhau cô chỉ còn có cách lấy vé máy bay mà về New York. Elisa không thích phải cạnh tranh.

Về vấn đề này thì Amy hiểu rõ hơn Franco. Trong khi cô đang nghĩ xem nên nói thế nào thì Franco lại sồn sồn.

- Nếu chúng ta, tôi, cô và Filippo không củng cố lại tình hình thì chẳng bao lâu nữa sẽ không thể cứu vãn nổi.

- Tôi hiểu điều đó, Franco. Nhưng tôi vẫn chưa muốn hợp tác với anh chống lại Nando và bà Lucia.

- Cô còn có một khả năng lựa chọn nữa, Amy ạ. - Franco nói nhỏ, đưa ta nắm lấy tay Amy - Lời cầu hôn của tôi vẫn còn có giá trị. Nếu cô lấy tôi, Elisa không thể nào khẳng định bắt cô đi khỏi nơi này.

Amy mỉm cười lơ đãng:

- Tôi biết, Franco ạ. Nhưng một cuộc hôn nhân dựa trên cơ sở tiền bạc, đối với tôi nó rất dễ tan vỡ.

Franco gật đầu:

- Có thể như vậy. Nhưng dù sao những cuộc hôn nhân như vậy vẫn tồn tại. Tôi thừa nhận ý tưởng này có thể là ngớ ngẩn đối với cô, nhưng thật ra không phải như vậy. Tôi tin là chúng tôi rất xứng đôi. Cô biết không, rồi tình yêu sẽ đến.

- Tôi cũng thích anh, Franco ạ. Anh đã trở thành bạn của tôi trong thời gian ngắn ngủi này, và anh là một người tử tế. Nhưng tôi không thể lấy anh. Tôi mới biết anh hơn một tuần lễ! Tôi không yêu anh mà anh cũng không yêu tôi. Đối với tôi không có tình yêu thì sẽ không có hôn nhân. Không, Franco ạ. Tôi sẽ không lấy anh cho dù vì thế mà mất việc làm ở nhà máy. Xin anh thứ lỗi cho.

Tuy nhiên những lời của Franco vẫn làm cô yên lòng chút ít. Anh ta đã đúng khi tiên đoán rằng Elisa không muốn cô ở lại sau khi cô ta cưới Nando.

Những ý nghĩ về Elisa nhắc cô nhớ tới chuyện “thăng chức” mà cô ta đã đề cập đến. Liệu có thật không nhỉ? Không thấy ai khác nói đến việc này. Cô hy vọng nếu đó là sự thật thì công việc mới của cô sẽ không tồi tệ hơn việc cọ rửa thùng.

Tuy nhiên Elisa đã nói đúng. Vào buổi sáng thứ hai, khi Amy đang lấy dụng cụ ở nhà kho thì ông Calabro xuất hiện.

- Converse, “andiamo”! - Ông ta gọi, vẫy cô đi theo. Thấy cô cầm bàn chải và xô xách nước theo, ông ta lắc đầu. Cô vội bỏ chúng xuống. Vậy là cô sắp có việc mới.

Ông Calabro dẫn cô vào một phòng có những dãy thùng rượu vang và ông đưa tay ra hiệu cho cô đợi. Ông ta đứng bên cạnh cô, khoanh tay trước ngực, mắt nhìn ra phía cửa.

Amy sửng sốt khi thấy Nando bước vào phòng. Anh ta nói:

- Ông Calabro báo cáo rằng cô làm việc tốt và ông ta gợi ý nên giao cho cô công việc ở một bộ phận khác. Cô hiểu cho đây hoàn toàn là ý kiến của ông ta, tôi không có liên quan gì đến việc này. Ông ta được giao nhiệm vụ đào tạo.

Một thớ thịt trên má Nando giật giật. Anh ta có vẻ trịnh trọng khác thường. Khi nói mắt anh ta không nhìn vào cô. Cô không hiểu tại sao. Đã từ lâu, cô không quan tâm đến việc cắt nghĩa những hành động của Nando.

- Tôi phải làm phiên dịch vì ngôn ngữ bất đồng. - Nando tiếp tục - Cô phải hiểu rằng những thùng này thỉnh thoảng lại được đổ đầy rượu, vì vậy sẽ không cho phép có không khí ở bên trong. Đây sẽ là công việc mới của cô. Mỗi nhà máy có một cách thao tác của riêng mình. Ông Calabro sẽ làm mẫu cho cô trước.

Nói rồi anh ta bỏ đi.

Amy quan sát cẩn thận khi ông Calabro nhặt chiếc vỏ bằng gỗ lên gõ mạnh vào cái nút gỗ nhô ra khỏi thùng, đánh bật nó đi. Ông cầm một bình chứa đầy rượu có một ống xi phông cắm vào trong bình. Ông hút mạnh đầu kia của ống xi phông. Khi rượu chảy ra, ông nhét đầu ống vào trong thùng cho rượu chảy vào trong. Khi thùng đã đầy, ông bỏ ống xi phông ra, đẩy nút lại như cũ rồi quay sang Amy hỏi:

- “Ha Capito?”

Amy gật đầu, đoán ý ông ta hỏi gì rồi đáp:

- Tôi hiểu rồi.

Ông ta đưa cho cô cái vỏ. Cầm nó trong tay, cô đi đến chiếc thùng bên cạnh và gõ vào chiếc nút gỗ. Chiếc nút không nhúc nhích tí nào. Cố gắng hết sức mình cô gõ mạnh hơn nữa cho đến khi chiếc nút bung ra.

Cầm lấy bình chứa rượu, cô hăm hở hút ống xi phông. Chẳng thấy rượu đâu cả. Cô thử lại một lần nữa, cố giữ hơi cho đều. Rượu ra nhanh quá làm cô bị bất ngờ, rượu bắn đầy lên áo. Cô vội nhét đầu ống xi phông qua lỗ nút thùng cho đến khi thùng đầy rượu. Sau đó cô đẩy nút lại.

Ông Calabro mỉm cười:

- Tốt lắm. - Ông nói rồi đưa tay vỗ vỗ vào vai cô. Chợt nụ cười biến mất, ông nghiêm nghị bước ra khỏi phòng.

Amy bắt đầu đi dọc theo hàng thùng, đánh bật các nút kiểm tra mức rượu trong mỗi thùng và thêm rượu vào đến mức cần thiết. Rõ ràng công việc dễ chịu hơn việc cọ rửa thùng. Không khí trong lành và cô sung sướng được học một công việc mới. Công việc cọ rửa thùng vất vả giống như một hàng rào chắn mà cô đã vượt qua được. Giờ đây cô thực sự bắt đầu cảm thấy mình được tham gia vào chu trình sản xuất rượu.

Buổi tối, khi bước về nhà, cô thấy người đỡ mệt mỏi, và bước chân nhẹ nhõm hơn. Tuy nhiên trong tâm trí cô vẫn ám ảnh bóng đen của Elisa và nguy cơ mọi việc sẽ thay đổi theo hướng xấu đi.

Amy vừa bước ra khỏi phòng tắm, đang lau khô tóc bằng khăn mặt thì có tiếng gõ cửa. Vợ lấy chiếc áo choàng trên ghế, cô vội chạy ra mở. Một người hầu gái đứng tuổi đang đứng ở cửa.

- Signorina... - Rồi sau đó là một tràng tiếng Italia.

Amy lắc đầu bối rối:

- Tôi không... à... tôi không... “Capito” - Cô nhắc lại những từ ông Calabro đã dùng.

- “La mia Signora, La Signora Bonavia...” - Người đàn bà cau mày, có vẻ thất vọng. Bà ta khẽ nhún đôi vai gầy.

Chắc chắn bà Lucia muốn điều gì và đã sai người hầu đến gặp cô. Còn lâu mới đến giờ ăn tối, vậy chắc chắn phải là một việc khác.

Amy chỉ tay vào chiếc áo choàng rồi lại chỉ vào quần áo cô để trên giường lúc trước và nói:

- “Momento!”

Mặt người hầu gái trở nên tươi tỉnh, bà ta gật đầu rồi bước lui, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Amy đi đi lại lại trong phòng tắm không biết cô được gọi đến để làm gì. Rồi cô bình thần tự nhủ tí nữa khắc biết.

Cô mặc chiếc váy bó màu trắng vào rồi thắt chiếc thắt lưng vàng mềm mại quanh eo. Khi làm việc này cô lại nhớ đến ngày đầu tiên cô từ nhà máy rượu trở về, một mồi lê chân trên đường và chạm trán với Elisa. Lúc đó trông cô ta thật lộng lẫy với chiếc áo dài trắng không có tay áo.

Cô giận dữ nhìn mình trong gương. Bóng dáng Elisa dường như thấm vào mọi vật.

Amy chải nhanh mái tóc còn ướt rồi vội vã ra cửa. Khi mở cửa ra, cô ngạc nhiên thấy người hầu vẫn đang kiên nhẫn đứng đợi. Bà ta khẽ cúi đầu nói lẩm bầm “Prego”. Bà ta không đi theo hướng cầu thang như Amy tưởng mà đi theo hướng ngược lại.

“Prego”. Đầu óc Amy gần như tự động dịch từ này. Đó lại là một từ nhiều nghĩa. “Xin mời vào”, “Đề nghị”, một lời đáp khi ai cảm ơn và trong trường hợp này “Xin mời đi theo tôi”. Cô đang bắt đầu học vài từ thông dụng tiếng Italia. Nhưng liệu chúng có tác dụng gì không và cô còn có cơ hội học thêm nữa không nếu như Elisa chiến thắng?

Tại sao mình lại có thái độ thụ động trước mọi việc như thế nhỉ - Amy tự hỏi mình. Hôm nay cô đã được chuyển việc làm. Ông Calabro hình như cũng hài lòng trước những tiến bộ của cô. Tuy nhiên Amy vẫn không thể gạt bỏ được cảm giác lo lắng như có một hiểm họa đang treo lơ lửng trên đầu. Cô không thể nào phân tích nổi cảm giác đó. Có một cái gì đó bồn chồn trong dạ. Người ta nói rằng các động vật có thể cảm giác được một cơn động đất sắp xảy ra và chúng bắt đầu chạy nháo nhác. Nếu những động vật có linh cảm như vậy thì ai dám nói con người không có?

Amy cố gắng gạt bỏ những ý nghĩ đó và chỉ phần nào thành công khi người hầu gái dừng lại trước một cánh cửa và gõ nhẹ. Amy nghe thấy tiếng bà Lucia vọng ra từ bên trong rồi người hầu mở cửa và đứng lùi lại phía sau để cho cô bước vào. Amy nhận thấy đó là một căn phòng tuyệt đẹp. Một tấm thảm phương Đông màu xanh lá cây nhạt và phốt hồng trải khắp sàn nhà. Các tấm rèm nhung màu hồng ở cửa sổ được kéo dồn lại cho ánh nắng chiều muộn lọt vào. Một chiếc bàn mặt bằng đá cẩm thạch bên trên có những bức ảnh được lồng trong khung vàng. Trên mặt lò sưởi cũng bằng đá cẩm thạch đặt mấy bức tường nhỏ bằng sứ rất thanh nhã. Đây rõ ràng là một căn phòng dành cho phụ nữ.

Bà Lucia đang ngồi trên một chiếc ghế trải thảm, trong tay cầm một miếng vải hình vuông mà bà đang thêu dở. Bà ra hiệu cho Amy đến bên chiếc ghế bọc nhung xanh.

- Ngồi xuống, Amy. Ta cần nói chuyện với cháu.

Khi Amy đã ngồi xuống ghế, bà Lucia nói.

- Vài phút nữa chúng ta sẽ nói chuyện, nhưng trước hết hãy để Maria mang trà đến cho chúng ta uống đã.

Gần như ngay lập tức, một người hầu bước vào phòng, mang theo một cái khay. Chị ta đặt nó lên trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh bà chủ. Khi chị ta đi khỏi, Amy liếc nhìn bà Lucia. Khuôn mặt bà giống như khuôn mặt một bức tượng bằng đá cẩm thạch lạnh lùng, bí ẩn. Có mấy khi mặt bà đổi khác đâu.

Bà Lucia cẩn thận đặt miếng vải thêu vào chiếc rổ để trên sàn nhà và bắt đầu rót trà. Khi đưa ly trà cho Amy bà nói:

- Ta hiểu rằng bây giờ cháu thôi không làm ở bộ phận cọ rửa thùng lên men và đã bắt đầu làm công việc khác, đúng không?

Amy đón lấy chiếc chén nói:

- Vâng, thưa cô Lucia. Thật lòng, cháu thích công việc này hơn là việc cọ rửa thùng. Cháu chưa bao giờ làm một việc gì nặng nhọc như thế.

Bà Lucia nhìn Amy không chớp mắt.

- Ta cho rằng cháu vẫn khẳng định đòi học việc ở nhà máy rượu, bất chấp lời cảnh cáo của ta, bất chấp Nando không muốn cho cháu làm ở đó, đúng không?

Amy lo lắng ngồi không yên trên ghế. Chả lẽ đây là lý do cô được triệu đến? Để được một bài học nữa về vấn đề phụ nữ làm việc trong nhà máy rượu? Toàn bộ câu chuyện lộ bích ở chỗ nó được một người đàn bà có liên quan đến nhà máy rượu nhiều hơn bất cứ ai khác nói ra.

Nhưng Amy cũng không để cho mình bị hăm dọa. Cô nói:

- Thưa cô Lucia, cháu vẫn muốn được tiếp tục. Cháu xin lỗi nếu như việc này không làm cho cô và Nando hài lòng, nhưng cháu thành thật muốn học tập.

- Tại sao vậy?

- Tại sao cháu muốn học ạ? - Amy suy nghĩ xem nên trả lời thế nào - Cháu không biết tại sao cháu lại bị nó cuốn hút như vậy, cô Lucia ạ. Nhưng ở nó có một cái gì đó...âm thanh của tiếng máy nghiền, mùi hương kỳ diệu của những quả nho, mùi men trong không khí...cháu không thể nào tả nổi. Cháu chỉ biết nói rằng khi cháu đến đây cháu chỉ tò mò vì ngành công nghiệp rượu, nhưng bây giờ nó là một cái gì đó...cái gì đó rất quan trọng đối với cháu. Có thể cháu đang cố gắng chứng minh một điều gì đó cho bản thân mình và có thể cho cô và Nando thấy nữa.

- Vậy là cháu đã xác định dù công việc vất vả đến mấy, cháu cũng sẽ ở lại?

Amy nhìn thẳng vào mắt bà già. Cô nhất quyết không sợ những lời dọa nạt úp mở. Cô nói:

- Vâng, thưa cô Lucia. Dù công việc vất vả đến mấy.

Bà Lucia chậm rãi gật đầu, nói:

- Ta thấy rồi, ta thấy rồi.

Đột nhiên, không khí trong phòng có vẻ bớt căng thẳng. Bà già đưa ly trà lên môi, hớp một ngụm nhỏ. Đặt chén xuống bàn, bà nói:

- Tốt lắm, Amy. Ta phải nói rằng ta rất tin cháu. Vậy sau khi cháu qua hết các công đoạn của quá trình sản xuất rượu, cháu sẽ quay trở về phòng thí nghiệm, nơi các thử nghiệm được tiến hành. Rồi cháu sẽ nhận được tất cả những kiến thức cần thiết giúp cháu đứng vào hàng ngũ của chúng ta.

Amy há hốc mồm ngạc nhiên. Điều này cô không bao giờ dám mơ tới. Cô lắp bắp:

- Tại sao...cô thật là tử tế, thưa cô Lucia.

- Tử tế à? Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Cháu có quyết tâm và ý chí ngoan cường. Cháu nhẫn nại làm công việc cạo rửa thùng nặng nhọc, một công việc mà ta hết sức phản đối như ta đã nói với Nando. Nhưng cháu đã làm và không có một lời ca thán. Ta kính trọng cháu, Amy. Ta thán phục tinh thần của cháu. Trong một thời gian ngắn cháu ở đây, cháu đã trở thành người của chúng ta.

Đôi mắt màu xám của bà ảm áp với vẻ hài lòng. Một nụ cười hiếm hoi nở trên đôi môi vẫn thường mím chặt.

Đột nhiên đôi mắt bà tối sầm và mặt bà trắng bệch. Bà nghiêm giọng nói:

- Tuy nhiên, ta không hài lòng, rất không hài lòng.

Sửng sốt, Amy chỉ còn biết giương mắt nhìn. Cô không thể nào bắt kịp sự đảo ngược đột ngột này. Nhưng bà già đã nhìn cô an ủi:

-Ồ không, không phải cháu. Ta không hài lòng về thằng con trai ta cơ.

Bà Lucia dừng lại một lúc lâu, lâu đến nỗi Amy tưởng bà chờ đợi câu đáp lại của cô. Nhưng rõ ràng không phải, vì bà lại tiếp tục nói:

- Cháu đã gặp Elisa Antolini!

Đúng là mình đã gặp - Amy nghĩ. Và mặc dầu câu nói của bà Bonavia không có nghĩa của một câu hỏi, cô vẫn gật đầu thừa nhận.

- Ta cho rằng cháu cũng nhận thấy mấy ngày qua, con trai ta cư xử không được đàng hoàng lắm. Chúng ta đã bình luận về việc này trong bữa ăn tối hôm qua, chắc cháu còn nhớ!

- Vâng, cháu vẫn còn nhớ. - Amy đáp lại. Trông bà Lucia thật thiếu não. Thật khác xa với một người đàn bà dường như luôn luôn làm chủ được mình.

Cũng đột ngột như trước đây, đề tài câu chuyện lại thay đổi. Amy phải cố gắng bắt kịp luồng suy nghĩ của bà già.

- Amy, ta chắc rằng cháu đã hoàn toàn biết rõ lịch sử của Vино d'Oro và trong suốt các thế hệ nó luôn luôn thuộc quyền sở hữu của những người cùng một gia đình như thế nào. Những người trong họ Bonavia... - Bà ngừng một lát rồi miễn cưỡng thêm vào - và những người dòng họ Rinaldi mà cháu và Franco là đại diện. Nhưng tất cả đều bắt nguồn từ Montagnes, tất cả đều chung một dòng máu. Điều này hết sức quan trọng. Đây là vấn đề thừa kế, nó phải được bảo vệ một cách nghiêm ngặt. Nó phải luôn luôn được giữ trong gia đình.

Đúng hơn là gia đình Bonavia - Amy nghĩ thầm. Cô nhớ lại Nando đã cố gắng đoạt lấy cổ phần của cô như thế nào.

- Tuy nhiên hiện nay nó gặp một hiểm họa ngay trước mắt. - Bà Lucia tiếp tục nói - Ông Antolini có một nhà máy rượu, nhưng đang gặp nhiều khó khăn. Người phụ trách kỹ thuật chính của họ vừa bị chết và người thay thế không cho ra được một loại rượu có chất lượng ổn định. Họ làm ăn thua lỗ và mất luôn mối quan hệ với khách hàng. Nando đề nghị mua lại nhà máy nhưng ông Antolini từ chối. Thay vào đó, ông ta muốn sát nhập với chúng ta. Ông ta biết Nando có thể ổn định được chất lượng rượu và ông ta rất muốn có Nando.

Không chỉ có ông Antolini muốn có Nando mà cả Elisa cũng muốn có anh ấy - Amy nghĩ. Cô hình dung lại vẻ mặt quyết liệt của Elisa khi cô ta nói: "Anh ấy là của tôi".

Bà Lucia như vô tình lặp lại ý nghĩ của Amy:

- Ta cho rằng cả Elisa Antolini cũng muốn có Nando. Cô ta theo đuổi nó một cách trơ tráo, bằng những hành động mà không một phụ nữ nào ở thời của ta dám làm. Và ta tin rằng ngay cả ngày nay cũng ít người dám làm. Cô ta đang dùng biện pháp quyến rũ xác thịt. Nhưng ta hy vọng nó sẽ không thành công.

Bà Lucia ngừng lại một lát rồi nói tiếp.

- Cô ta sẽ không thành công. Ta sẽ ngăn cấm. Con trai ta không bao giờ cưới một người mang họ Antolini, lại càng không phải con bé nông nổi Elisa Antolini.

- Nhưng... Nhưng nếu họ yêu nhau. - Amy ngập ngừng nói.

- Vô nghĩa! - Bà Lucia gần như quát lên - Hoàn toàn vô nghĩa! Nando yêu Elisa à? Đó không phải là con trai của ta. Có thể nó ham muốn cô ta. Xét cho cùng nó cũng là đàn ông, mà con bé lại quyến rũ. Nhưng cưới à? Không! Nó không được phép làm chuyện đó.

Một mỗi, bà đưa mắt nhìn Amy:

- Ta không phủ nhận rằng những ham muốn tình dục có thể tồn tại ngoài hôn nhân, nhưng nó không thể là cơ sở cho một cuộc hôn nhân. Một cuộc hôn nhân như thế sẽ là một thảm họa. Ngọn lửa có thể cháy bùng nóng bỏng, nhưng khi nó nguội đi, thì chỉ còn lại tro tàn.

Amy bắt đầu cảm thấy khó xử. Dốc tất cả tâm sự như thế này, chắc chắn sau này bà sẽ thấy hối tiếc. Mặc dù Amy không muốn nói như vậy, cô vẫn băn khoăn liệu bà Lucia có thể chiến thắng được không. Sắc đẹp của Elisa, vẻ quyến rũ tình dục của cô ta cộng với ý chí sắt đá sẽ đưa Nando vào một cuộc hôn nhân. Trong hoàn cảnh như vậy, chắc chắn bà Lucia sẽ không ngăn cản được con trai bà ham điều mà anh ta muốn.

- Dù sao đi nữa, tất cả những kế hoạch của nhà Antolini nhằm xâm nhập vào nhà máy rượu của chúng ta sẽ thất bại thảm hại. - Bà Lucia nói với vẻ khinh bỉ. Nét mặt bà chợt thay đổi. Đôi mắt bà tỏ vẻ hài lòng và đắc thắng. Bà nói:

- Vấn đề rất đơn giản, Amy thân yêu. Con sẽ lấy Nando.

10. Chương 10

Phải mất một lúc lâu, trong phòng tuyệt đối im lặng. Rồi Amy đặt chiếc chén xuống bên đọt ngọt đến nỗi nó va chạm mạnh với chiếc đĩa.

- Cô Lucia - Amy bắt đầu nói, nhưng bà già đã bình thản cắt ngang:

- Tất nhiên, đó là giải pháp duy nhất, Amy. Lẽ ra ta phải nhận thấy ngay từ đầu. Ta xin lỗi con vì khi con đến đây, ta không được hiếu khách cho lắm. Ta thừa nhận rằng ta đã không vồn vã đón tiếp một đứa cháu họ xa, nhất là người Mỹ. Ta cho rằng con đã ích kỷ giữ bo bo lấy cổ phần của mình. Nhưng bây giờ ta nhận thấy định mệnh đã đưa con đến đây đúng lúc.

Nói rồi bà gạt đầu với dáng vẻ của một người không chỉ mới quyết định một điều gì mà còn hài lòng với nó nữa.

Lần này Amy cố lên giọng rắn rỏi:

- Cô phải nghe cháu đã, cô Lucia. Cô đã lạc đề rồi. Chắc chắn Nando không muốn lấy cháu, mà cháu cũng không có ý định lấy anh ấy.

Người đàn bà này thật kỳ cục hết chỗ nói, Amy nghĩ. Sắp xếp cuộc sống của mọi người như thế này! Cười Nando ư? Ngay lập tức, cô gạt phắt ý nghĩ ấy đi.

Bà Lucia đã đưa tay xoa dịu, Amy tưởng bà sẽ nói “Thôi, thôi con yêu quý!” Nhưng bà không nói thế.

- Con nói với ta rằng con chưa hứa hôn với ai. Ta tin rằng nếu con suy nghĩ kỹ về việc này con sẽ thấy nhiều điều có lợi. Con và Nando sẽ lấy nhau. Khi ta chết rồi, Nando sẽ thừa kế phần của ta. Các con sẽ có con - những đứa con trai, ta hy vọng như vậy và nhà máy rượu của gia đình sẽ được đảm bảo an toàn.

Toàn bộ câu chuyện thật nực cười - Amy nghĩ. Cô phải gàn bà già trước khi Nando được gọi đến. Cô không thể tưởng tượng nổi anh ta sẽ phản ứng như thế nào.

- Nhưng thưa cô Lucia. Nếu cả cháu và Nando đều không muốn lấy nhau thì nhất định chúng cháu sẽ không lấy nhau. Nếu không, nó là nỗi bất hạnh cho cả hai người.

Bà Lucia lại lắc đầu:

- Con thân yêu, con không phải là người Italia. Con không phải người Châu Âu. Chúng ta có cách sống riêng và đó là những cách sống tốt. Một cuộc hôn nhân vì lợi ích vật chất đối với chúng ta không có gì là mới mẻ. Thậm chí trong thời đại ngày nay, thỉnh thoảng vẫn xảy ra, đặc biệt đối với những người đánh giá cao lợi ích vật chất. Ta nói điều này dựa trên kinh nghiệm của bản thân mình.

Bà già xoay xoay một trong những chiếc nhẫn trên ngón tay.

- Cha ta là một nhà buôn rượu. Ông cũng có một nhà máy rượu rất nhỏ, làm ăn phát đạt so với tầm cỡ của nó. Nhưng ông có một gia đình với rất nhiều con gái. Ông có một người bạn là ông Bonavia, người cũng có một nhà máy rượu và một cậu con trai. Cuộc hôn nhân của chúng ta là do hai gia đình sắp xếp. Chồng ta và ta trước khi cưới không hiểu nhau nhiều lắm vì mỗi lần chúng ta gặp nhau đều có người đi kèm.

Đôi mắt xám lạnh của bà chợt trở nên ủy mị:

- Đó là một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Chúng ta đã sống hòa thuận với nhau trong ba mươi hai năm. Khi ông ấy chết đi, trong ta như có cái gì đó chết theo.

- Đó là đối với cô, cô Lucia - Amy nhẹ nhàng nói - Cô đã đúng khi cô nói rằng cháu không phải người Châu Âu, không phải người Italia. Nhưng cháu e rằng ở Mỹ, người ta cũng không làm chuyện này theo cách đó.

-Ồ, có thể là như vậy. Nhưng bây giờ con không ở Mỹ và Nando không phải là người Mỹ. Nó cũng không phủ nhận tập quán.

Bà già nhấn mạnh từng chữ một, rồi bà bình thản nhặt miếng vải thêu lên tiếp tục làm việc.

Kết hôn với Nando à? - Amy tự hỏi. Cưới một người đàn ông không yêu cô mà yêu một người đàn bà khác? Không bao giờ. Cô sẽ không lấy anh ta kể khi anh ta muốn. Nhưng không biết anh ta nghĩ thế nào nhỉ? Anh ta có đồng ý không? Bà Lucia thì bình thản đến lạ lùng như thể mọi chuyện đã được thảo luận và đã được quyết định.

- Cô Lucia? - Amy gọi.

- Cái gì hả con?

- Nando có biết gì về chuyện này không?

Bà Lucia gật đầu rồi lấy chiếc kéo cắt sợi chỉ.

- Thế anh ấy nghĩ thế nào về nó?

- Ồ, nó phản đối, hoặc là ta đoán thế. Bây giờ thì như vậy, nhưng rồi nó sẽ phải đồng ý thôi. Nhà máy rượu cực kỳ quan trọng đối với nó.

- Nhưng nếu anh ấy không muốn cưới và cháu cũng không muốn lấy thì sao?

Thái độ bà Lucia trở nên thiếu kiên nhẫn. Bà nói:

- Tình yêu sẽ đến khi cưới, nếu như đó là một cuộc hôn nhân đẹp. Và cuộc hôn nhân này sẽ rất đẹp. Cả hai con đều gần kề với nhà máy, mỗi đứa một cổ phần. Các con đều đẹp và thông minh trẻ khỏe. Thật là lý tưởng. Nando nóng nảy, bướng bỉnh nhưng nó không ngu dốt.

Bướng bỉnh, Amy nghĩ, người bướng bỉnh chính là bà.

- Thêm vào đó, Amy, ta biết con trai ta. Ta và nó giống nhau, cả hai đều cứng đầu. Nó cáu giận và thất vọng vì con đã thắng nó, nhưng nó rất hiểu con. Ta nghĩ cũng dễ thuyết phục nó thôi.

- Nhưng, thưa cô Lucia. - Amy nói, bản khoăn không biết làm thế nào để thuyết phục bà già. Trước khi cô định nói tiếp thì có tiếng gõ cửa nhẹ.

Bà Lucia ngẩng đầu lên:

- Nando đấy. Ta đã cho gọi nó đến để chúng ta cùng thảo luận vấn đề này.

Nếu Amy có thể chui xuống được sàn nhà thì cô sẽ vui lòng làm ngay. Nando đã hạ nhục cô một lần và cô có cảm giác anh ta sẽ lặp lại lần nữa, bằng một cách hoàn toàn khác.

Amy miễn cưỡng nhìn Nando rồi ngay lập tức nhìn xuống sàn nhà. Anh ta chào cô một cách cộc lốc rồi đến chỗ mẹ anh ta, nói câu gì đó bằng tiếng Italia, giọng có vẻ giận dữ.

Bà Lucia bình thản nói:

- Con hãy nói bằng tiếng Anh. Trước sau gì Amy cũng được biết.

Nando quay sang Amy:

- Tôi cho rằng mẹ tôi đã nói với cô về ý kiến kỳ cục của bà là bắt chúng ta phải lấy nhau, đúng không?

- Đúng, bà có nói - Amy cảm thấy cơn giận bắt đầu nóng bùng lên trong cô. Có thể anh ta không quan gì đến cuộc hôn nhân, đặc biệt nó lại do mẹ anh ta áp ỷ, nhưng anh ta phải nhận thấy rằng không phải anh ta là người duy nhất liên quan đến việc này.

Anh ta đến bên Amy hỏi:

- Và cô sẽ nói gì về việc này?

- Tất nhiên tôi trả lời là “không”. Tôi nói tôi sẽ không lấy anh. Amy trả lời thẳng thừng. Cô không định gay gắt nhưng giọng vẫn chưa cay.

Nando quay sang mẹ anh ta:

- Mẹ thấy chưa? Con đã nói với mẹ như vậy. Mẹ không thể bắt...

- Nando, con phải giữ mồm giữ miệng. Có lẽ tại mẹ chưa làm rõ, Con biết điều gì sẽ xảy ra nếu con cưới Elisa Antolini. Nhà máy rượu của chúng ta sẽ không còn là của chúng ta nữa - Bà Lucia nghiêm giọng nói.

- Ai nói rằng con sẽ cưới cô ta? - Đôi môi Nando mím chặt, mắt tối sầm, giận dữ.

- Trong vấn đề này, quyền lựa chọn không thuộc về con đâu. Có nhiều cách để cô ta bắt con phải cưới. Phụ nữ đã dùng những cách ấy hàng thế kỷ này. Nếu con đã trót ăn nằm với cô ta thì con nên cầu nguyện thượng đế đừng cho cô ấy có con. Ta đánh cuộc là cô ta sẽ dùng biện pháp ấy để đạt được điều cô ta muốn vì biết rằng một người mang dòng họ Bonavia không bao giờ trốn tránh trách nhiệm của mình.

- Con không còn là một đứa trẻ, cũng không phải là một thằng ngốc. Mặc dầu con cảm thấy không cần phải giải thích. Elisa cũng chưa làm gì xấu xa đến mức như vậy. Con không phải là người tình của cô ta - Nando nóng nảy nói.

-Ồ, có thể là chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng ta đã thấy rõ động cơ của Elisa. Con không ngốc nhưng con là đàn ông nên con sẽ bị sa ngã nếu cô ta quyến rũ đến nơi đến chốn.

Nando mím chặt đôi môi, anh nói:

- Tuy nhiên, mẹ không thể bắt con và Amy lấy nhau được.

Bà Lucia giật sợi chỉ rồi liếc nhìn con trai:

- Tốt lắm. Như vậy con đã không để cho ta có sự lựa chọn. Ta thừa biết rằng Franco muốn có nhiều quyền lực hơn. Nó không hề giấu giếm việc này. Ta chắc rằng nó sẽ vui lòng liên minh với ta và Anna Maria để từ chối, không cho phép Antolini thâm nhập vào nhà máy của ta. Với quyền đa số, chúng ta có thể ngăn cản việc này. Nếu anh không đồng ý với quyết định của chúng ta, và nếu thấy cần thiết, chúng ta sẽ thay thế anh.

Amy ngơ ngác ngồi nghe hai người đấu khẩu. Cô lúng túng cầm tách trà lên hộp một ngụm. Nước trà đã nguội ngắt.

- Nhưng mẹ quên rằng chẳng bao lâu nữa, mẹ không còn kiểm soát được Anna Maria. Cô ấy sắp lấy chồng.

- Nando nói.

- Nó chưa lấy chồng khi ta chưa cho phép cưới. Nó ngoan ngoãn hơn con nhiều, con trai ạ.

- Mẹ, không thể làm thế được, khi cô ấy và Filippo..

Bà Lucia ngược đôi mắt xám lạnh lên.

- Ta không thể à? Vậy là con không hiểu mẹ con lắm khi động chạm đến những vấn đề thuộc phạm vi gia đình.

- Trời ơi! Thật hết chịu nổi - Nando thở hắt ra - Nếu mẹ không đếm xỉa đến những cảm nghĩ của con thì mẹ cũng phải nghĩ đến Amy chứ. Mẹ không thể bắt cô ấy lấy người mà cô ấy không thích. Mẹ không thể!

Thật giống như một bức tường đã gặp một bức tường đá - Amy nghĩ. Không ai chịu lùi một phân.

- Con ơi - Bà Lucia bắt đầu xoa dịu - Hãy nghĩ kỹ đi. Nhà máy rượu của chúng ta đang phát triển và bắt đầu có uy tín. Liệu con có cho phép gia đình Antolini luồn vào Vино d'Oro với những trò quảng cáo nhố nhăng của họ, với những sản phẩm hạng xoàng của họ không? Không bao giờ! Con không được phép. Và ta sẽ cấm. Cuộc hôn nhân với Elisa Antolini không đem lại cái gì ngoài sự mâu thuẫn và lộn xộn. Đừng có tiếp tục gặp gỡ nó nữa. Ta không tin động cơ của nó và ta cũng không tin sức chống đỡ của con.

Nói rồi bà ngồi ngay người, dựa lưng vào ghế. Chiếc mũi cao khoằm khoằm, gò má cao và xương hàm nổi bật trên khuôn mặt gầy gò. Rồi nói tiếp:

- Tốt lắm, ta đã nói xong những gì ta phải nói. Ta mong các con hãy làm như ta gợi ý. Không không phải là gợi ý mà là ta ra lệnh.

Bà đưa tay lên, ra hiệu bãi miễn.

- Các con có thể đi được rồi. Ta cho rằng các con nên bàn bạc với nhau và lên kế hoạch cho đám cưới. Ta sẽ chờ các con ngay trong bữa ăn tối nay. Cả hai đứa đấy.

Bà Lucia đưa mắt nhìn cảnh cáo Nando.

Amy đứng lên, đầu gối cô run run. Cô có cảm giác như bị gió xoáy. Cô đi ra cửa sau khi đã lịch sự cúi chào bà Lucia. Nando đi bên cạnh cô.

Họ cùng nhau đi ra hành lang. Nando quay lại nhìn cánh cửa phòng đã đóng lại. Anh bực bội thở dài nói:

-Cô đã bao giờ nghe thấy cái gì giống như thế này chưa? Ra lệnh cho chúng ta, ra lệnh cho chúng ta phải lấy nhau vì lợi ích vật chất! Tôi sợ rằng mẹ tôi có những ảo tưởng của một đế chế.

Amy im lặng bước đi. Cô quá bối rối chẳng biết nói gì. Nando tiếp:

-Cô biết không, cô không được đánh giá thấp mẹ tôi. Bà là một người phụ nữ rất kiên quyết. Bà sẽ thực hiện ý đồ của mình đến cùng. Rất có thể chúng ta sẽ phải lấy nhau.

- Tôi rất nghi ngờ về việc này - Amy nóng nảy đáp lại. Cô chẳng có cảm giác gì khác ngoài sự lúng túng trước sự việc mới mẻ vừa xảy ra.

- Bà rất bướng bỉnh và rất thông minh, vì vậy không thể đối chọi với bà được. - Nando miễn cưỡng nói - Tôi đã nghe kể lại những chuyện về bà, những chuyện xảy ra trong những ngày cuối cùng của chiến tranh thế giới thứ hai. Bọn lính Đức rút lui qua miền này, đi đến đâu cướp bóc, phá phách đến đó. Ở Verona, chúng ném bom không thương tiếc xuống những cây cầu cổ bắc, qua sông Adige rồi kéo đến đây. Cha tôi lúc bấy giờ đi với quân đội, còn mẹ tôi cùng tất cả những người dân địa phương, phụ nữ, trẻ em, người già, thu thập tất cả các chai rượu đem giấu đi. Họ giấu dưới những hàng rào, trong chuồng ngựa thậm chí cả ở trong giường ngủ. Bà không cho phép bọn Nazi uống một giọt rượu nho của VINO D'ORO.

Họ dừng lại bên ngoài phòng Amy và Nando tiếp tục nói:

- Lúc đó mẹ tôi còn rất trẻ, nhưng bà ăn mặc hóa trang thành trung niên. Bà ngồi đằng sau một chiếc bàn lớn trong phòng khách của tòa lâu đài, quảng chiếc khăn san trên đầu đợi bọn Nazi đến. Khi một tên thiếu tá Đức đòi rượu, bà lắc đầu than vãn với nó là không có, rằng ở đây hết rượu từ lâu rồi. Lúc đầu nó không tin và dọa nạt sẽ làm nổ tung tòa lâu đài. Nhưng may sao bà đã thuyết phục được nó rút lui mà không động đến gì cả. Và cũng may cho nó, bởi vì tôi biết bà luôn giữ một khẩu súng lục dưới vạt áo, thứ vũ khí mà bà sử dụng thành thạo với quyết tâm bảo vệ nhà máy rượu của gia đình.

- Mẹ anh có thể thật bướng bỉnh, nhưng tôi cũng bướng không kém. - Amy nói - Tôi không để bị ép buộc lấy anh đâu.

Nando nhìn cô, đôi mắt chột lạnh lòng:

- Nếu cô nghe tôi hỏi còn ở New York, bán quách cho tôi cái cổ phần chết tiệt ấy thì bây giờ việc này đâu có xảy ra.

Vậy lỗi này là của cô đây! Amy cảm thấy hết chịu nổi những người dòng họ Bonavia, cả mẹ lẫn con. Một lần sống phần nộ, sôi sục trong lòng cô.

- Tôi tình cờ sở hữu một phần nhà máy rượu, Nando ạ. Nó là của tôi một cách hợp pháp và tôi muốn giữ nó. Hơn nữa tôi có định lấy anh đâu. Tôi không thể nào hình dung ra được chuyện đó nếu tôi không thích. Như vậy đã rõ chưa?

Nói rồi cô đi vào phòng, đóng sập cửa lại.

Chưa đến giờ ăn tối nên Amy ra ngoài ban công, thả mình xuống chiếc ghế. Cô ngồi yên ngắm cái bóng tối sẫm của tòa lâu đài.

Có thể Nando nói đúng chẳng? Bằng cách nào đó, mẹ anh ta sẽ buộc được họ phải lấy nhau chẳng? Thế còn cô thì sao? Nando vẫn chưa khẳng định hoàn toàn việc này là không thể tránh khỏi. Nhưng giả sử việc ấy vẫn chưa xảy ra thì sao?

Thật khó mà dự đoán được sự việc sẽ diễn ra như thế nào. Thực tế khi suy nghĩ về vấn đề này, Amy cảm thấy như cô được giải thoát khỏi nhiều điều rắc rối. Cô không thể chối bỏ được sự thật là cô quan tâm sâu sắc đến người đàn ông đầy rắc rối này. Cô thực sự yêu anh ta. Đó không phải thuần túy về sinh lý. Nó là một cái gì đó mà cô sợ rằng khó có thể vượt qua nổi.

Amy thả hồn tự do với cảm nghĩ về Nando. Tình yêu của cô với anh thật dịu dàng, ấm áp và.. vô vọng. Đôi mắt cô nhìn vào cõi xa xăm. Cô là một con ngốc khi cảm nghĩ như vậy về một người đã không quan tâm gì đến cô.

Nếu bà Lucia thắng thì cuộc hôn nhân của họ sẽ như thế nào nhỉ? Liệu cô có còn là một cô dâu trinh tiết không? Không, chắc chắn là không với một người đàn ông như Nando. Mặc dầu anh ta sẽ diễn một màn kịch đầy những tính toán lạnh lùng bên hồ Lago di Verde nhằm khơi dậy những cảm xúc trong cô, những hành động của anh ta không phải là hoàn toàn giả tạo. Ngọn lửa tình dục mà anh ta khơi lên ấy chính anh ta cũng không kiềm chế được nó.

“Một người Italia có bầu máu nóng, rất dễ dẫn đến đam mê” Elisa đã từng nói về Nando như vậy. Amy ngồi lặng lẽ, đôi mắt đầy vẻ suy tư. Chẳng lẽ cưới xong hai người sống ly thân? Không! Nếu xét đến khí chất đàn ông mạnh mẽ của Nando thì điều đó khó có thể xảy ra.

Amy đứng dậy khỏi ghế. Nhất định cô sẽ không suy nghĩ về vấn đề này nữa. Cô không muốn có một cuộc hôn nhân mà bản thân Nando cũng không muốn. Đó sẽ là một trò đùa mà kết thúc là sự bất hạnh của cả hai người.

Amy ước gì không phải xuống nhà ăn bữa tối, nhưng cô cảm thấy không còn cách lựa chọn nào khác. Nếu cô không xuống, bà Lucia cũng sẽ cho người lên gọi.

Đúng chín rưỡi, Amy xuống cầu thang bước vào phòng khách. Mọi người đã có mặt đông đủ. Franco đang tán gẫu với Anna Maria về kế hoạch tổ chức đám cưới của cô. Nando đang nhìn như dán mắt vào cốc rượu của mình. Bà Lucia trông có vẻ cực kỳ mãn nguyện.

Bà già ngược nhìn lên, nở một nụ cười ấm áp đến ngạc nhiên với Amy. Bà chìa bàn tay khô như giấy ra cho Amy hôn.

Amy sửng sốt nhưng không dám từ chối. Cô quay lại, bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên trên khuôn mặt cả Anna Maria lẫn Franco.

- Nando, lấy rượu Chiaro - Bà Lucia đưa tay ra hiệu - Rót cho ta, cho tất cả chúng ta. Rót thật đầy vào.

Amy thấy Nando giận dữ lườm mẹ. Tuy nhiên anh vẫn rót rượu vào những ly mới, cầm một ly đưa cho mẹ anh trước. Sau đó, anh mang một ly cho Amy. Vừa đưa cho cô, anh vừa nheo mắt như dò hỏi ý nghĩ của cô. Amy đang cần môi chờ đợi xem điều gì sẽ xảy ra, bắt gặp ánh mắt của Nando, cô vội quay mặt đi nơi khác.

- Nhân dịp gì thế này? - Franco hỏi, đưa mắt nhìn quanh. Rồi nâng cốc lên, anh quay sang phía Amy.

- Mừng cho cô à? Tôi nghe nói hôm nay cô đã được giải thoát khỏi những chiếc thùng lên men để làm một việc khác tốt hơn. Xin chúc mừng cô nhé!

Khi nhìn thấy nét căng thẳng trên miệng cô, những ngón tay cô run run trên miệng cốc, Franco không cười nữa, nhưng anh chưa kịp ới gì thêm thì bà Lucia đã nói:

- Tất cả chúng ta hãy uống chúc mừng một đôi mới hứa hôn và nay mai sẽ tổ chức cưới.

Franco đưa cốc rượu về phía Anna Maria nói:

- Nhưng Filippo..?

Rồi như nhận thấy mình sai lầm, anh quay lại nhìn bà Lucia. Bà già mỉm cười gật đầu:

- Chúc mừng cho Nando, con trai tôi và cho Amy, đứa cháu họ và là con dâu tương lai của tôi.

Mọi người trong phòng sửng sốt, lặng người đi.

Amy nắm chặt ly rượu trên tay, sợ đánh rơi nó xuống đất. Bà ta mới táo bạo làm sao! Tại sao bà ta lại thô bạo thúc đẩy mọi việc đến như vậy?

Nando khẽ lắc đầu, anh nói gì đó với mẹ bằng tiếng Italia, giọng gắt gỏng. Amy không hiểu được anh nói gì nhưng cô có thể cảm thấy được.

Bà Lucia không hề bối rối, phớt lờ tiếng Italia, trả lời bằng tiếng Anh.

- Nhưng con thân yêu ơi, tất nhiên là con sẽ làm, và con phải làm.

Anna Maria hết nhìn mẹ lại nhìn Nando, đôi mắt mở to ngạc nhiên. Cô quay sang Amy:

- Chị sắp lấy Nando thật à?

Rồi cô bộc lộ bản chất hồn hậu của mình:

- Ôi, Amy, hãy nói đúng như vậy đi! Em luôn luôn muốn có một người chị. Và chị là người em muốn có hơn bất cứ ai khác. Thật là tuyệt vời. Em không muốn... Em quá sợ cái bà Elisa...

Rồi quay sang nhìn bà Lucia, cô nói:

- Tại sao không làm đám cưới kép? Amy và Nando cùng với Filippo và con?

Bà già lưỡng lự một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Nhưng Amy tê tái người khi nhận ra Anna Maria là người vui vẻ duy nhất. Bà Lucia bây giờ đã quay về với cung cách vua chúa của bà, đôi mắt như mắt đại bàng, sắc sảo và kiên quyết. Nando quay đi chỗ khác, tựa mặt vào lò sưởi nhìn chằm chằm vào cốc rượu như thể anh đang ở trong một thế giới khác.

Giọng Franco căng thẳng và đau đớn khi anh nói:

- Thật vậy sao, Amy?

Amy lắc đầu, nhưng bà Lucia như không nhìn thấy, nói:

- Tất nhiên là như vậy, Franco, anh cũng đã thấy gia đình Antolini đang nhăm nhe nhà máy rượu của chúng ta. Anh có muốn như vậy không? Ồ, ta thấy là anh cũng không muốn. Đám cưới này sẽ ngăn cản được họ.

Nando ngẩng đầu lên, dường như định nói điều gì nhưng bà Lucia đã lờ anh với vẻ cảm đoán.

- Thôi đủ rồi, ta không cho phép thảo luận vấn đề này thêm nữa. Bây giờ ta hãy uống cho hết rượu rồi đi ăn tối. Ta đã báo Maria chuẩn bị một bữa tiệc cho lễ đính hôn.

“Ước gì mình trở thành Alice trong thế giới thần tiên. Chỉ có Alice mới biết mình phải làm gì trong cái tình huống kỳ quặc này”. Amy nghĩ. Cô đưa cốc rượu lên môi. Lần đầu tiên trong đời cô uống rượu mà chẳng biết mùi vị gì.

Gần như đã có ám hiệu, một người hầu lập tức xuất hiện ở lối ra vào. Bà Lucia đứng dậy, đặt chiếc ly rỗng không xuống bàn rồi đi ra khỏi phòng. Khi đi qua chỗ Amy bà mỉm cười âu yếm.

- Trời ơi, Amy - Franco thở dài, đỡ lấy khủy tay Amy như muốn dẫn cô đi - Việc này thật là điên rồ.

Amy gật đầu.

- Chắc chắn là như vậy. Và nó sẽ không trở thành sự thật. Tôi không định lấy Nando.

Franco thở dài:

- Nói mới dễ nghe làm sao! Nhưng tôi báo trước sự việc rồi rầy rà lắm đấy.

- Tôi cũng thấy như vậy. nhưng cuộc hôn nhân này nhất định sẽ không có.

Khi họ đi vào phòng ăn. Amy nán lại ở cửa, sững sờ nhìn. Những bông hồng trắng được tết bằng những sợi dây bạc đặt dọc theo toàn bộ chiều dài của bàn ăn. Những cây nến nhỏ đang cháy trên giá nến. Bà già này thật hết chỗ nói! Amy nghĩ. Bà hoàn toàn nghĩ như điếc trước những lời phản đối, cứ tiếp tục tiến hành những kế hoạch của bà.

Bữa ăn thật sang trọng, đúng tính chất của một bữa tiệc mừng lễ đính hôn, nhưng Amy ăn chẳng thấy ngon miệng chút nào. Xúp tôm hùm, thịt bê mềm, giảm bông cứ như rơm trong miệng cô.

Không khí quanh bàn ăn cũng căng thẳng. Bà Lucia vẫn tự nhiên như không có gì xảy ra. Mọi người nói chuyện với nhau lịch thiệp giống như trong một buổi khiêu vũ tế nhị. Tuy nhiên Nando trông giống như một kẻ cô đơn khắc khổ, còn Amy thì ngồi xoắn chiếc khăn ăn đặt trong lòng, tránh ánh mắt của Nando.

Sau các món ăn, cà phê được mang đến. Bà Lucia tiếp tục dẫn dắt chương trình của mình. Bà nói:

- Amy con, nhân dịp này, ta có một món quà nhỏ cho con. Nando, con đưa cái này cho Amy.

Bà Lucia đưa cho Nando một chiếc hộp nhỏ màu trắng. Anh cầm lấy nhưng lại ngập ngừng nhìn chiếc hộp với vẻ nghi ngờ.

Bà Lucia cao giọng:

- Ta đã nói món quà đó giành cho Amy, Nando!

Nando lấy chiếc khăn ăn chấm môi đẩy chiếc ghế ra phía sau và đứng dậy, đi vòng quanh bàn đến chỗ Amy. Anh đưa chiếc hộp cho Amy.

Amy nuốt nước bọt một cách khó khăn, tay run run khi cầm lấy chiếc hộp từ tay anh. Cô không muốn mở nó ra, linh cảm thấy nó sẽ làm cho cô khó chịu. Tuy nhiên cô chẳng còn cách nào từ chối món quà.

Nando đã quay trở lại ghế ngồi xuống khi Amy mở nắp chiếc hộp nhỏ. Đôi mắt cô đột nhiên mở to. Đó là một chiếc nhẫn, một viên ruby sáng lấp lánh được bao quanh bởi những viên ruby nhỏ theo một cổ xưa. Thật là tuyệt vời.

Cô ngẩng lên nhìn bà Lucia:

- Ôi, cháu không thể, cháu thực sự không thể nhận món quà này. Nó rất đẹp nhưng... cháu không thể nhận.

- Nó là của con đấy. Đây là chiếc nhẫn của bà nội Nando, chiếc nhẫn đính hôn của bà. Khi ta lấy cha của Nando thì bà vẫn còn sống nên bà đánh cho ta một chiếc nhẫn khác giống hệt như chiếc nhẫn ấy. - Bà Lucia đưa bàn tay trái lên, viên ruby sáng lấp lánh trên tay - Lẽ ra ta phải giao nó cho Nando để nó trao cho con, lồng vào ngón tay con nhưng vì thái độ nổi loạn của nó hiện giờ, ta phải làm theo cách này.

Amy hoảng sợ. Tại sao bà già này dám can thiệp vào cuộc sống của người khác, thao túng họ đến mức thế này chỉ vì những ước nguyện của riêng bà ta.

Cô ngồi yên nhìn chiếc nhẫn một lúc rồi đóng nắp hộp lại cẩn thận. Bây giờ không phải lúc, cũng không phải nơi để trả lại bà Lucia món quà này. Không nhất định cô phải trả lại. Cô đưa mắt nhìn lên, gặp ánh mắt của Nando. Anh khe khẽ lắc đầu rồi nhún vai như thể anh cũng biết bây giờ không phải là lúc tiếp tục một cuộc chiến.

Nhưng cô phải nói gì chứ. Bà Lucia đang đợi.

- Có lẽ... Có lẽ chúng ta sẽ bàn về chuyện này sau. - Amy nói không đầu vào đầu. Đó không phải là câu đáp lại thích hợp nhưng cô không thể nghĩ ra một câu nào khác để tránh được sự đối co trước mặt những người hầu.

- Không cần thiết, không cần thiết. - Bà Lucia phẩy tay gạt đi - Nó là của con. Một ngày nào đó, nó sẽ lại được đưa con trai của con trao cho vợ nó. Hoặc có thể là chiếc nhẫn của ta được trao cho nó vì nhất định ta sẽ chết trước con. Nhưng hai chiếc nhẫn sẽ gắn kết các thế hệ lại với nhau.

Không thể nào phản bác lại bà già này. Đơn giản là vì bà không thèm nghe những lời phản đối.

Họ như một nhóm người bị khuất phục trở về phòng khách sau bữa ăn. Đúng là mọi người bị khuất phục, trừ bà Lucia. Dường như bà hoàn toàn không nhận thấy mọi người nói với nhau rất gượng gạo. Thậm chí bình thường Anna Maria ba hoa là thế mà hôm nay cô hết đưa mắt nhìn Nando lại nhìn Amy tỏ vẻ lo lắng. Bản thân cô cũng thấy khó chịu trước việc gây sức ép của mẹ cô, bất chấp nguyện vọng của những người có liên quan.

Amy ngẩng đầu lên bắt gặp bà Lucia đang nhìn cô với một ánh mắt rất lạ, gần như là lúng túng.

Cuối cùng bà Lucia cũng nói, lần đầu tiên Amy thấy bà lưỡng lự:

- Amy con, ta cảm thấy bây giờ là lúc thích hợp với con để biết một số thông tin cần thiết. Con sẽ là người trong gia đình. Trước đây ta không nói cho con biết vì không cần thiết để cho một đứa cháu họ người nước ngoài biết mọi việc. Ta đã không thật thà với con. Ta có tham gia vào việc điều hành của nhà máy rượu.

Amy không hề ngạc nhiên trước thông tin này, cô nói:

- Vâng, thưa cô Lucia, cháu biết.

- Con biết à? - Bà già đưa mắt nhìn Franco - Vậy chắc chắn anh là người đã thông báo cho cô ta biết đúng không, Franco? Anh không có quyền làm như vậy?

Amy không thể để cho bà kết tội Franco:

- Không, thưa cô Lucia, Franco không nói với cháu.

Đôi mắt bà lại hướng về phía cô:

- Vậy ta có thể hỏi tại sao... ai dám lừa dối...?

Amy cảm thấy mặt mình nóng bừng. Cô nói:

- Cháu... cháu nghe lầm. Buổi sáng hôm John Delby đến đây, lúc ấy cháu đang ăn sáng ngoài bao công. Cô ngồi ở ngoài hiên bên dưới.

Nando nói xen vào:

- Và tôi, lúc đó cũng có mặt ở đây.

Amy tránh không nhìn anh ta. Cô phải nuốt nước bọt trước khi trả lời vì thấy cổ họng mình khô đắng.

- Vâng - Cô chỉ nói được có thế.

Toàn căn phòng chìm trong yên lặng. Rồi Nando phá vỡ sự im lặng đó “Dio!” Giọng anh vang lên như một tiếng cồng.

Nando đứng dậy khỏi ghế nhìn Amy chăm chăm:

- Vậy cô cũng nghe thấy những lời bình phẩm của tôi về cô?

Amy ngược mắt lên nhìn, bắt gặp ánh mắt khó hiểu của anh, cô vội quay đi.

- Vâng, tôi đã nghe thấy. Và tôi đã hiểu tại sao anh cư xử với tôi lạ lùng như vậy. Tiện đây tôi cũng nói rằng sự đánh giá của anh là hoàn toàn sai lầm.

Nando đứng yên một hồi lâu rồi mới quay gót đi sang phía bên kia căn phòng.

Bà Lucia nói:

- Thôi, cái gì đã qua là đã qua. Ta phải thừa nhận lúc đó ta không được thiện chí cho lắm. Nhưng bất chấp những điều mà con đã nghe thấy, bất chấp những kế hoạch của chúng ta, con vẫn nhận làm cái công việc hèn hạ trong các thùng lên men, và con cũng không nói với chúng ta một lời.

- Thừa thực ra cũng chẳng có quan trọng gì lắm. - Amy cắt ngang. - Điều chủ yếu là cháu muốn làm việc, vì đó là con đường duy nhất cháu có thể học tập.

- Tôi có thể hỏi mọi người đang nói về chuyện gì không? - Franco hỏi.

- Anh không cần biết. - Bà Lucia nói tỉnh khô. - Chỉ Nando, Amy và tôi biết là đủ.

Rồi bà chuyển hướng cuộc nói chuyện.

- Từ nay trở đi, Amy, vì con đã vượt qua một trong những cuộc thử thách khắc nghiệt nhất ở nhà máy, có lẽ con nên về nhà ăn trưa thay cho việc mang thức ăn theo. Đặc biệt vì những người cùng làm với con sẽ nhanh chóng biết rằng con sắp trở thành một thành viên của gia đình. Ta nghĩ như thế sẽ thích hợp hơn.

- Cháu thích được tiếp tục như hiện nay. - Amy cứng cỏi đáp. - Cháu tin rằng ông Calabro đã được ra lệnh rằng nếu cháu không được hưởng một chút đặc ân nào hay một sự đối xử đặc biệt nào. Trừ một việc cháu được chuyển từ bộ phận cạo rửa thùng sang bộ phận khác, có thể được xem như...

- Cô được chuyển là vì cô xứng đáng. - Nando cộc lốc xen vào. - Một trong những người cùng bắt đầu làm với cô cũng được chuyển sang làm việc khác..

Amy đứng bật dậy, đôi môi mím chặt:

- Vậy có thể nói chắc chắn là tôi làm việc tốt. Có nghĩa là tôi phải đi ngủ ngay bây giờ. Trời bây giờ nhanh sáng lắm.

Franco cũng đứng dậy định đi theo cô nhưng bà Lucia nói:

- Không cần phải như vậy, Franco. Bây giờ cô ấy biết đường về phòng mình rồi.

Nando ngồi im không nhúc nhích, bởi vậy sau khi chào mọi người, Amy lên thang gác, yên ổn về phòng. Cô vui sướng vì được để yên một mình. Cơ thể cô mỗi nhừ, còn các cảm xúc thì ở trạng thái hỗn loạn.

Mỗi khi có một ý nghĩ lo lắng ngóc dậy trong đầu, cô lại cố gắng dìm nó xuống. Tối nay, cô cảm thấy không thể quyết định được điều gì.

Khi cởi quần áo, tay Amy đụng vào chiếc hộp nhỏ trong tủ. Cô nhìn mặt vút nó vào ngăn kéo. Cô sẽ bàn đến vấn đề này.

Cô cứ tưởng mình sẽ không ngủ được, nhưng lại ngủ được ngay. Một giấc ngủ không có những giấc mơ lộn xộn để sáng dậy cô thấy mình tỉnh táo, tươi tắn.

Không biết hôm qua Nando có ở nhà máy rượu không mà cô không gặp, cả Franco cũng vậy. Tuy nhiên, lúc chiều khi cô chuẩn bị ra về thì thấy Franco đang đợi cô ngoài cổng, đứng ở chỗ Elisa chờ cô tuần trước. Khi thấy cô ra khỏi sân, anh vội đi về phía cô.

- Tôi phải nói chuyện ngay với cô, Amy ạ. - Giọng Franco có vẻ quan trọng. Amy chẳng khó khăn gì cũng đoán được điều anh ta muốn nói.

- Chuyện hôn nhân có thực sự hoàn toàn do hoàn cảnh không?

Amy gật đầu:

- Tôi cảm thấy như mình bị cuốn vào một dòng nước xoáy, dù đã hết sức cố gắng vẫn không thoát ra được. Thật khó mà tranh luận với bà Lucia.

- Khó à? - Franco cười giễu cợt - Không khó một tí nào. Bây giờ bà ấy chỉ nghĩ đến đám cưới này. Cô đừng ngạc nhiên nếu bà ấy tìm cách nào đó để nó trở thành hiện thực. Nếu bà ta có thể ngồi ở nhà trông coi những người già yếu, thỉnh thoảng mới đặt chân đến nhà máy rượu mà vẫn điều hành được toàn bộ công việc với sự khéo léo của một tỷ phú dầu lửa cỡ quốc tế nào đó thì nhất định bà có thể vận động được hai con người không hề yêu nhau lấy nhau.

Hai người chậm chậm bước lên trên đồi. Hôm nay là một ngày đẹp trời. Ánh sáng mặt trời mới chỉ hơi yếu đi. Những đám mây trắng nhỏ đang lang thang trên bầu trời. Amy tự hỏi tại sao mọi cảnh vật ở đây đều rất đẹp mà con người thì quá rắc rối? Có lẽ chỉ có Anna Maria và Filippo là không phải phàn nàn điều gì, trừ khi bà Lucia bắt đám cưới của họ hoãn lại để gây sức ép với Nando.

Franco liếc nhìn Amy nói:

- Cô biết không, tình hình vẫn chưa quá muộn đâu. Cô vẫn còn thời gian để liên minh với chúng tôi. Bà Lucia không thể làm gì nổi nếu chúng ta đứng bên nhau, cô, Filippo và tôi. Và đây cũng không phải lần đầu tiên tôi nói rằng cuộc hôn nhân giữa chúng ta sẽ giải thoát cho cô mọi điều rắc rối.

Amy quay đầu lại, nhìn Franco mỉm cười:

- Một cuộc hôn nhân vì lợi ích vật chất chống lại một cuộc hôn nhân cũng vì mục đích đó à?

Franco nhún vai:

- Không, hoàn toàn không như nhau. Trong trường hợp của tôi, chú rể là người tự nguyện. Nando có thể là một nhà kinh doanh giỏi, và cũng không phải là một người xấu, nhưng anh ta quá bướng bỉnh và kiêu ngạo. Anh ta không thích có cô cùng làm việc trong nhà máy. Điều đó cũng chẳng có gì là bí mật. Cô có thể tưởng tượng được cuộc hôn nhân cưỡng ép với Nando sẽ như thế nào không? Chắc chắn đó là một điều bất lợi.

Tất nhiên là Franco nói đúng- Amy nghĩ. Nhưng điều đó sẽ không xảy ra. Cô trả lời:

- Tôi chưa lấy anh ta, và tôi cũng không định lấy anh ta. Tôi còn chưa biết bà Lucia sẽ làm thế nào mà ép được chúng tôi. Tất nhiên là bà ấy có thể gây khó khăn cho tôi, làm cho tôi phải rời khỏi nhà máy. Nhưng tôi vẫn còn cổ phần của tôi, như vậy bước tiếp theo có thể là buộc tôi rời khỏi nhà máy rượu.

Khi họ gần đến cổng tòa biệt thự, Franco cố thuyết phục Amy một lần nữa:

- Amy, tôi biết là cô nghĩ rằng cô có thể chống đỡ nổi bà Lucia. Có thể cô làm được thật nhưng chỉ được một thời gian ngắn thôi. Tôi đã từng thấy bà Lucia gây sức ép. Bà ấy không chịu lùi bước đâu.

Người đầy tớ già ra mở cổng, Amy và Franco bước lên trên hiên nhà. Trước khi bước vào trong nhà, Amy lưỡng lự một chút rồi nói:

- Tôi chỉ đơn giản là không chấp nhận một cuộc hôn nhân vì lợi ích vật chất. Không phải chỉ với anh và với bất cứ người nào khác. Đối với tôi, tình yêu là rất quan trọng. Tôi không muốn bị dối trá chỉ vì cổ phần của tôi.

Bà Lucia đi ngang qua hành lang khi họ bước vào nhà. Bà quay về phía họ, nhìn họ bằng ánh mắt khó chịu. Tuy nhiên bà vẫn chào hỏi thân mật.

Nếu có điều gì đó làm Amy khó chịu về bà Lucia thì đó chính là cái nhìn đầy tính toán mặc dù nó chỉ xuất hiện chốc lát. Amy cùng Franco đi lên cầu thang rồi bỏ mặc anh ta, cô đi về phòng riêng của mình.

Khi chỉ còn có một mình, Amy ngồi xuống cạnh giường lơ đãng nhìn tấm thảm dưới sàn nhà. Cô bực mình khi nghĩ đến tình thế khó xử. Nếu kết hôn với Nando cô sẽ bị cột chặt vào một người đàn ông không yêu cô. Nếu không kết hôn với anh ta thì gần như chắc chắn anh ta sẽ kết hôn với Elisa Antolini. Lúc đó cô chỉ còn nước quay về New York.

Amy bồn chồn đứng lên, đi ra cửa sổ? Nhà máy rượu đang nằm kia. Nó là nguồn gốc của mọi điều rắc rối, vì đối với những người mang dòng họ Bonovia, nó là tất cả.

Thậm chí nó còn quan trọng hơn cả hạnh phúc của Anna Maria. Liệu bà Lucia có dám hủy hoại niềm vui của con gái bà để áp đặt ý muốn của bà với Nando?

Amy rời cửa sổ, đến bên bàn phấn, mở ngăn kéo lấy chiếc nhẫn đính hôn ra. Cô nhìn nó bằng đôi mắt xanh hiếm hoi. Món quà này được trao không phải trong một cơn bốc đồng, vậy chắc chắn bà Lucia nghĩ rằng bà đã hành động một cách khôn ngoan nhất. Khi xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, ngắm nhìn ánh sáng lấp lánh trên mặt viên ruby, Amy tự hỏi không biết người đàn bà giàu tham vọng này còn giở trò gì nữa đây.

Không phải bà Lucia, mà chính là Nando đã làm Amy ngạc nhiên. Sau bữa ăn tối, anh ngồi bên cạnh cô trên ghế sofa và nói:

- Chúng ta được mời đến dự một cuộc liên hoan rượu vang được tổ chức ở một thị trấn trong vùng này. Thời gian vào chủ nhật tuần sau. Người ta mời một đại diện của gia đình hoặc của nhà máy rượu.

Ngừng một lát, anh nói thêm:

- Cô có muốn đi không?

Tất nhiên là cô muốn. Tất cả những gì liên quan đến rượu vang đều cuốn hút sự quan tâm của cô. Và lại vấn đề này có liên quan đến công việc của Vino d'Oro hơn là lời mời cá nhân.

- Ô, vâng tôi đã nghe nói đến liên hoan rượu vang. -Amy phần khởi nói. - Rượu của chúng ta sẽ có mặt ở đó chứ?

Nando gật đầu.

- Có lẽ chúng ta không gửi đến đây loại rượu mới Chiaro. Nhưng chúng ta sẽ gửi đi một số rượu thông thường. Tôi sợ rằng liên hoan này yêu cầu số lượng hơn là chất lượng.

Anna Maria chợt cười vang lên, đôi mắt sáng lấp lánh.

- Ô, chị cứ đợi đây rồi khắc biết, Amy. Khi về đến nhà chị sẽ mệt lử. Có khi lại thành một “ Ubriaca” nữa chứ. Ở đó có biết bao nhiêu là rượu và rất nhiều người muốn chị uống rượu với họ cho đến khi chị cảm thấy không thể uống thêm được nữa.

Thái độ của Franco không được vui khi chỉ còn có anh ta và Amy ngồi với nhau. Anh nói:

- Cô đã nói với bà Lucia hay ai đó về cuộc nói chuyện giữa chúng ta đây à?

Amy lắc đầu:

- Không, tôi không nói gì cả.

- Bà Lucia cho gọi tôi trước bữa ăn tối và đã cho tôi một bài học. Bà nói tôi không được phép quá quan tâm đến cô, rằng nếu tôi có ý nghĩ là cổ phần của cô sẽ được chuyển nhượng cho một người nào khác ngoài Nando thì tôi đã nhầm. Đó là một lời cảnh cáo mạnh mẽ.

- Có thể bà ấy chỉ cố gắng kiểm soát mọi khả năng. Nhưng dù sao tôi cũng không nói gì với bà ấy.

Amy có cảm giác là mình có lỗi. Cô nên nói cho Franco biết về lời đe dọa của bà Lucia đối với việc hoãn đám cưới của Anna Maria và Filippo không nhỉ? Trong trường hợp ấy, Filippo sẽ không có được cổ phần của Anna. Cô quyết định không nói. Và rõ ràng là không nên nói với cả Anna Maria nữa.

Franco thở dài:

- Có lẽ cô nói đúng. Bà ta chỉ phòng xa thế thôi. Nhưng tôi vẫn nghi ngờ. Bà ta thường xuyên làm cho tôi cảm thấy bà ta có thể đọc được ý nghĩ của tôi.

- Tôi cũng luôn luôn cảm thấy như vậy. - Amy gật đầu.

Tối thứ bảy, Amy tắm rửa sạch sẽ và mặc chiếc váy ngủ màu xanh nhạt. Vừa lau khô tóc bằng khăn mặt, cô vừa nghĩ đến cuộc liên hoan rượu vang ngày mai.

Cảm nghĩ của cô về cuộc liên hoan đó thật hỗn độn. Tất nhiên cô muốn đi dự vì đó là sự kiện đầu tiên có liên quan đến công việc của công ty và cô có cơ hội tham gia.

Nhưng tình thế giữa cô và Nando hiện nay rất khó xử. Cả hai đều thấy khó chịu trước sức ép của bà Lucia. Họ nói chuyện với nhau ít hơn cả mức cần thiết, cứ như có chiến tranh lạnh vậy. Amy nhận thấy họ sẽ là hai đại diện duy nhất của gia đình tại liên hoan, và cô không mong gì được ở bên anh cả ngày.

Đã hai lần trong tuần, và cả tối nay nữa, Amy cố trả lại chiếc nhẫn cho bà Lucia nhưng lần nào bà cũng thẳng thừng từ chối. Tối hôm nay, bà Lucia đã dịu dàng trả lời. “Ồ, không, nó là của con. Con không phải bán khoản gì cả. Cuộc hôn nhân này sẽ rất tốt đẹp mặc dầu Nando đôi khi cũng nóng nảy. Nhưng con sẽ kiếm chế được nó. Ta không muốn nghe thêm nữa về việc trả lại chiếc nhẫn.”

“Tôi cũng sẽ không giữ nó”. Amy bực bội nghĩ. Nếu bà Lucia không nhận thì Nando phải nhận. Và phải làm ngay lập tức. Cô không muốn giữ nó thêm nữa.

Nhưng sau bữa ăn, cô không có dịp thực hiện. Nando đã lặng lẽ biến mất và Amy chỉ còn nghe tiếng cánh cửa phía trước nhà nặng nề đóng lại.

Bà Lucia không hề xao xuyến. Bà chỉ gật đầu và nói với Nando đang bận giải quyết những công việc còn dở dang tối nay.

Khi Amy lau khô tóc xong và quay trở vào nhà tắm để treo khăn mặt lên giá, cô bắn khoắn tự hỏi không biết Elisa Antolini có phải là “công việc dở dang” không. Nếu đúng vậy thì bà Lucia chẳng khôn ngoan chút nào. Bà đã đưa Nando vào cái bẫy bằng nhung nhưng được giăng ra bởi đôi mắt mà hoa păng xê và sự quyến rũ nhục dục.

Khi Amy đi về phía giường, cô nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Ai gõ cửa vào lúc này nhỉ? Cô dừng lại, lưỡng lự một lúc rồi bước ra mở hé cửa để nhìn ra ngoài.

Đó là Nando. Anh mặc bộ quần áo ngủ xanh thẫm. Anh đứng nhìn cô chằm chằm.

- Thế này là thế nào?- Nando hỏi khẽ, chìa ra chiếc hộp trắng nhỏ.

- Đó là chiếc nhẫn, chiếc nhẫn của dòng họ Bonavia. - Amy thì thầm trả lời - Mẹ anh không nhận lại, vậy tôi đặt nó vào phòng của anh.

- Tôi mới phát hiện ra nó khi bước vào phòng. Tốt lắm, chúng ta sẽ phải nói chuyện, ngay đêm nay. Chỉ về chuyện này thôi.

Amy lắc đầu bối rối.

- Ngày mai được không, Nando. Chắc chắn những điều anh muốn nói có thể để được đến ngày mai. Bây giờ muộn rồi.

Giọng Nando trầm xuống, nhưng cương quyết:

- Tôi sẽ nói chuyện với cô ngay bây giờ, hoặc trong phòng của cô, hoặc ở ngay ngoài hành lang này. Nhưng tôi nghĩ nếu có ai đó đi qua họ sẽ hiểu lầm khi thấy tôi ở đây, cả hai chúng ta ăn mặc như thế này...

Amy lưỡng lự. Cô không muốn cho Nando vào, nhưng cô có linh cảm anh ta sẽ làm như đã nói. Cảm thấy mình có thể mắc sai lầm nhưng không biết làm gì hơn, cô nói:

- Đợi tôi một chút, để tôi khoác chiếc áo choàng.

Ít nhất cô cũng không phải lo anh ta tán tỉnh nữa.

Ngay lúc cô rời khỏi cửa, Nando theo vào luôn và đóng nó lại. Anh ta nói, giọng có vẻ hài hước.

- Đừng lo về tình trạng “nghèo” mặc đồ của cô. Hãy nhớ tôi đã trông thấy cô “nghèo” hơn nữa cơ.

Amy nắm chặt chiếc váy ngủ quấn quanh người. Tay cô run lên khi thắt nút. Khi quay lại, đôi mắt cô giận dữ:

- Tôi không ngờ anh lại tàn nhẫn và nhớ dai đến vậy. Tôi nghĩ là anh đang bận rộn quan tâm đến “công việc dở dang” tối nay kia.

- Hoàn toàn đúng! Và bây giờ có những chi tiết khác cần được thảo luận.

Anh ra hiệu cô ngồi và tự cho phép mình ngồi xuống một đầu ghế sôpha:

- Chúng ta dường như chưa bao giờ có dịp được ngồi riêng với nhau. Luôn luôn có người trong gia đình ở gần bên. Nhưng chúng ta cũng phải làm rõ một vài điều trước khi cưới.

Amy ngồi thẳng người lên. Cô nhìn anh sững sốt:

- Cưới à? - Cô hỏi, đầu óc như đông cứng lại.

Nando gật đầu:

- Đúng. Cuối cùng mẹ đã thuyết phục được anh.

Nando nhìn cô đắm đắm, cái nhìn như thấu qua được làn vải mỏng của chiếc váy ngủ. Rồi mắt họ nhìn nhau.

- Franco dường như bắt đầu quá chú ý đến em...

Amy cũng đã bình tâm. Cô nói:

- Nếu anh định nói chú ý đến tôi thì anh điên rồi. Chúng tôi chỉ phóng xe đến hồ Gurda một lần. Tất cả chỉ có thể thôi.

- Anh đã nhìn thấy Franco hôn em. Anh tin đó hoàn toàn chỉ là tình cảm anh em. Nhưng em thấy đấy, Franco không phải là một thằng ngốc. Tán tỉnh chỉ là một chuyện. Nhưng một khi Franco đã hướng tới cuộc hôn nhân thì lại là một vấn đề hoàn toàn khác. Nếu thuyết phục được em làm vợ, thì anh ta sẽ có hai cổ phần trong công ty. Điều đó sẽ trở thành một mối đe dọa. Và nếu Anna Maria lấy Filippo, thì lại thêm một cổ phần nữa.

Nando nhìn Amy với ánh mắt sắc sảo:

- Anna Maria quá yêu Filippo và cô ấy sẽ làm bất cứ điều gì Filippo yêu cầu. Filippo lại là bạn thân của Franco. Chính Franco đã giới thiệu anh ta với Anna Maria. Điều đó có làm cho em suy nghĩ gì không? Khi theo đuổi em Franco có ý gì không?

Amy nhận thấy bí mật của Franco không còn là bí mật nữa, nhưng Nando cũng sẽ không moi thêm được điều gì ở cô.

Cô nói:

- Cái gọi là “mưu đồ” này phụ thuộc vào quá nhiều cái “nếu”. Tôi, với tư cách là một cái “nếu”, sẽ không lấy Franco.

Nando nheo nheo mắt:

- Như vậy vấn đề này đã được hai người nói tới! Lẽ ra anh phải đoán biết trước mới phải. em thấy đấy, đôi mắt em luôn luôn lảng tránh anh và má em đỏ lên khi em né tránh một câu hỏi thẳng thắn. Nhưng em hoàn toàn đúng. Nhất định em sẽ không lấy anh ta. Nó sẽ không cản trở kế hoạch của chúng ta mà còn gây khó khăn rất lớn cho nhà máy.

- Mọi việc đều vì nhà máy, đúng không? Đó là vấn đề duy nhất mà anh quan tâm? - Amy lạnh lùng nói - Tôi tin chắc rằng anh muốn lấy tôi cũng chỉ vì lợi ích của nhà máy mà thôi.

Nando trợn tròn mắt:

- Thật vậy à? Em tin chắc như vậy à? Vậy thì em nhầm rồi. Chỉ là tình cờ mà cuộc hôn nhân có lợi cho cả hai chúng ta. Em rất yêu Vito d'Oro. Bây giờ em lại sắp góp phần mình vào thành công của nó. Với cổ phần của chúng ta, cộng với cổ phần của mẹ, chúng ta sẽ không sợ Anna Maria làm gì với cổ phần của cô ấy. Cũng không cần quan tâm đến những kế hoạch của Franco.

- Tôi cho rằng anh sẽ đặt kế hoạch tiếp nhận cổ phần của tôi. - Amy gắt gỏng. - “Patria Potestas” và tất cả những thứ đó.

- Cũng tự nhiên thôi! - Nando nhìn cô với ánh mắt ngờ vực - Mà sao em biết về “Patria Potestas”?

Amy lảng tránh câu hỏi:

- Tôi biết rằng luật ấy không còn hiệu lực ở Italia. Phụ nữ giờ đây đã có quyền...

Nando nhún vai cắt ngang lời cô:

- Đừng có nhầm lẫn. Ở nước Mỹ của em, có lần người ta đã thông qua một đạo luật cấm mọi người uống đồ uống có chứa cồn. Vậy mọi người có thực hiện không? Đạo luật “Patria Potestas” của bọn anh cũng thế thôi.

-Tuy nhiên, Nando Bonavia, anh và mẹ anh đã nói đến chuyện hôn nhân cũng vô ích thôi. - Amy nóng nảy cãi lại. Mỗi lúc cô lại bực mình thêm trước thái độ kiêu ngạo lạnh lùng của anh ta - Tôi từ chối cái điều mà anh mong đợi ở tôi. Trong trường hợp này, anh kết hôn với một nhà máy rượu. Khi tôi đã quyết định lấy ai, đó sẽ là một người đàn ông do tôi lựa chọn. Một người mà tôi yêu.

- Rồi chúng ta sẽ xem xét việc đó sau - Nando mỉm cười tinh quái - Trong khi chờ đợi, em hãy cầm lấy.

Theo bản năng, Amy đưa tay ra bắt lấy cái hộp mà Nando ném cho cô, nhưng nó rơi xuống vạt áo.

Amy ngược lên nhìn Nando, bướng bỉnh:

-Tôi sẽ không đeo nó, tôi cũng sẽ không giữ nó. Anh có thể lấy lại nó.

-Ồ, nhưng mà em phải đeo. Anh sẽ cho Franco và mọi người khác biết về kế hoạch đám cưới của chúng ta.

Nando đứng lên và thông thả bước đến bên cô. Khi anh cúi xuống nhặt chiếc hộp trên vạt áo cô, ngón tay anh cọ vào lớp vải mỏng của chiếc áo choàng làm cho cô thoáng rùng mình. Nando cầm lấy tay cô, kéo cô đứng dậy. Anh từ từ mở nắp hộp, lấy chiếc nhẫn ra và lồng nó vào ngón tay cô.

- Như vậy giờ đây chúng ta đã thực sự đính hôn. Điều này sẽ đảo lộn mọi thứ, đúng không? Tối nay anh đến nhà Antolini để giải quyết một số công việc còn bỏ dở. Đó là việc thông báo cho họ biết anh và em sắp làm đám cưới.

Nando ngập ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Có lẽ em nên biết rằng mẹ anh hoàn toàn hiểu sai. Giữa anh và Elisa không hề có chuyện tình cảm. - Anh nhìn Amy với ánh mắt âu yếm - Bây giờ giữa anh và em cũng có chuyện cần phải giải quyết nốt. Đó là việc mà chúng ta chưa làm xong trong cái ngày ở bên hồ. Anh muốn chuộc lại thiếu sót của mình.

Anh vòng tay ôm lấy cô, kéo cô lại gần rồi cúi xuống dò tìm môi cô.

Amy cố đẩy Nando ra, đầu cô quay hết bên nọ sang bên kia, cố thoát khỏi anh. Cô nói giọng lạc đi:

- Dừng lại! Tôi sẽ không lấy anh, không lấy anh chỉ vì bảo vệ quyền lợi của tôi ở cái nhà máy rượu chết tiệt ấy! Tôi... Nando... dừng... dừng.

- Amy, em yêu. Dừng có cái anh.

Rồi không nói thêm gì, anh bế xốc cô lên, mang cô đến bên giường. Anh đặt cô lên giường rồi nằm xuống bên cạnh cô.

- Nếu em tha thứ cho anh những gì đã xảy ra hôm ấy, thì bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu lại.

Trước khi cô kịp trả lời, trước khi cô kịp hành động gì thì anh đã ôm chặt lấy cô, môi anh đã gắn vào môi cô.

Amy cố thoát ra khỏi đôi môi của Nando, đồng thời cũng cố gắng kiềm chế cảm giác ấm áp ngọt ngào đang trào dâng trong cô. Cô nghĩ ra đủ thứ nguyên nhân để cảm mình đáp ứng lại. Có lần anh ta đã nói "Tôi sẽ làm mọi việc..." Đây có phải là một phần của mọi việc? Hôn nhân, làm tình?

Trong khi lý trí cô vẫn cố gắng dựng lên hàng rào chắn thì những cảm xúc của cô đã bắt đầu hào hứng đáp lại lời mời mọc quyến rũ của nụ hôn nơi anh.

Tất cả những gì cô còn cảm giác được là sự yếu đuối của bản thân khi bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô rồi từ từ vuốt xuống đôi vai. Bàn tay anh luồn xuống chiếc áo choàng, những ngón tay lần tìm núm vú dưới làn vải trắng.

- Nando, dừng, dừng.- Cô thở hổn hển cố kiềm chế bản thân.

Đôi môi anh lại ghé xuống bên tai cô, một cảm giác nhột nhạt làm tim cô đập loạn xạ.

Cô cảm thấy bàn tay anh lướt xuống rồi dừng lại ở nút buộc áo choàng anh. Với một cử động nhanh, một cái vẩy người, chiếc áo choàng đã rơi xuống sàn nhà, bên cạnh giường. Anh lại quay vào với cô, kéo cô lại gần. Cô cảm thấy rõ những đường nét nóng hổi của cơ thể anh áp vào làn vải chiếc váy ngủ của cô.

Nando khẽ nhồm dẩy để cởi áo choàng của cô. Amy cố khép nó lại với sự cố gắng cuối cùng nhưng anh đã tuột nó ra khỏi vai cô. Rút những nút dây buộc, anh nhẹ nhàng gỡ chiếc váy ngủ của cô xuống. Đôi môi anh nóng bỏng mơn trớn hai bầu vú và rồi tiếp tục theo những đường cong của cơ thể, xuống đùi cô, gây cho cô cảm giác rạo rực khôn cùng.

Bây giờ thì Amy không còn do dự gì nữa. Cô chỉ còn biết đến một nỗi khao khát ghê gớm, một cảm giác yêu thương tràn ngập với chàng trai này. Cô quên hết mọi chuyện khác trên đời.

Cơ thể Nando ép chặt vào cơ thể cô, làn da sát làn da đúng như cảm giác có lần cô đã tưởng tượng.

- Em yêu - Nando thì thầm, giọng khàn khàn. Tim anh đập mạnh, hơi thở anh nóng hổi và không đều. - Lần này chúng ta sẽ không dừng lại. Hãy nhìn anh đi. Em đừng giấu anh những cảm xúc của mình.

Amy mở mắt ra. Cô thấy sự thèm khát đang bùng cháy trong đôi mắt xám của anh. Rồi cô lại nhắm mắt lại.

Một bàn tay Nando chậm chậm vuốt ve toàn thân Amy. Bầu máu nóng của anh như đốt lên trong cô ngọn lửa dục vọng không thể kìm chế nổi. Họ rên lên khi hai cơ thể quện vào nhau.

Trong một giây ngắn ngủi, Amy cảm thấy đau đớn. Rồi cảm giác đó biến mất ngay khi niềm đam mê của Nando truyền sang cô.

Cuối cùng cô bị cuốn phăng vào dòng xoáy của trạng thái ngất ngây.

Hơi thở gấp gáp của Nando đã dần dần chậm lại. Anh ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt cô, những giọt mồ hôi lấp lánh trên trán anh.

- Ôi, Amy. Nếu em nghĩ rằng anh định cưới em chỉ vì lợi ích của nhà máy rượu thì em sẽ giải thích việc này như thế nào?

Anh hôn lên mắt cô, thật âu yếm.

Amy cảm thấy như cạn kiệt hết mọi cảm xúc. Cô mơ hồ cảm thấy xấu hổ vì đã chịu thua Nando quá dễ dàng, có thể đó là một cảm giác hối tiếc.

Nhưng cô đâu có hối tiếc. Trên cơ thể cô như vẫn còn đọng lại những cái vuốt ve âu yếm của bàn tay anh, niềm đam mê của anh.

Nando ngồi dậy, đưa chân xuống sàn nhà, cơ thể đàn ông lực lượng của anh lấp lánh mồ hôi. Khoác chiếc áo choàng vào và thắt nút xong, anh âu yếm nhìn Amy:

- Nào, bây giờ em đã quyết định giữ chiếc nhẫn chưa? Em có đeo nó không?

Amy gật đầu.

Nando mỉm cười nói:

- Tốt lắm. Vậy anh sẽ bắt đầu lên kế hoạch cho đám cưới của chúng ta. Phải mất nhiều thời gian đấy. Rất nhiều thủ tục phải làm. Nhưng mọi việc sẽ đâu vào đấy.

Nando đã đi ra cửa còn ngoảnh lại nhìn Amy.

- Em là một cô gái thật... tuyệt vời, Amy Converse. Dường như cuộc hôn nhân vì lợi ích vật chất của chúng ta sẽ mang một màu sắc khác.

Anh quay trở lại giường, cầm tay Amy đưa lên môi hôn.

- Chúc em ngủ ngon, Amy.

- Chúc anh ngủ ngon, Nando.

Nando đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Amy nằm yên không nhúc nhích, lắng nghe bước chân anh xa dần.

Rồi cô nâng bàn tay trái lên, ngắm nghía viên Ruby sáng lấp lánh. Thật là lạ lùng làm sao, cô sắp kết hôn với một người đàn ông mà có lúc cô căm ghét. Bây giờ cô lại yêu anh say đắm. Cô nằm hồi tưởng lại cuộc làm tình của họ, đôi mắt đờ đẫn, đôi môi run run. Chiếc váy ngủ và chiếc áo choàng nhàu nát vẫn nằm dưới chân cô. Cô muốn mặc nó vào nhưng lại thôi. Cô chớp mắt vài lần rồi nhắm hẳn lại ngủ ngon lành.

11. Chương 11

Khi Amy tỉnh giấc thì trời đã sáng. Ánh nắng mặt trời tràn vào phòng hứa hẹn một ngày ấm áp. Cô ngồi bật dậy khi nghĩ rằng mình ngủ quá muộn và sẽ trễ giờ làm việc. Rồi nhớ ra hôm nay là chủ nhật cô lại nằm xuống gối, mơ màng.

Amy cảm thấy nếp gấp của chiếc áo choàng và chiếc váy ngủ bên dưới người cô. Hồi ức lại một lần nữa tràn về. Cô mỉm cười dịu dàng, miệng thì thầm hai tiếng “Nando”. Bằng những cái vuốt ve dịu dàng anh đã đốt lên trong cô ngọn lửa đam mê cuồng nhiệt, nỗi đam mê cô chưa bao giờ từng mơ thấy.

Rồi một ý nghĩ chợt đến trong đầu làm cô nhăn mặt lại. Cô yêu Nando với tất cả tấm lòng mình nhưng anh có yêu cô không? Trong suốt thời gian qua, chưa bao giờ trong những lúc tỏ tình anh nói anh yêu cô.

Niềm đam mê cuồng dại của anh là có thật. Elisa chẳng đã từng nói anh rất dễ kích động, rất dễ trở nên đam mê sao? Những cảm xúc của anh tối hôm qua có phải đơn thuần chỉ là những ham muốn tình dục?

Amy nhìn trần trần lên trần nhà. Cô được đảm bảo là sẽ trở thành vợ anh. Nhưng liệu cô có là nữ chúa của anh, người tình duy nhất của anh hay anh lại quay sang với những người đàn bà khác? Sau khi ngoan ngoãn thực hiện đám cưới vì lợi ích của nhà máy rượu, liệu anh có cho rằng những đòi hỏi đối với anh như thế là quá đủ, và anh chẳng nợ nần gì vợ anh, ngoài cái tên của anh. Amy cắn môi suy nghĩ. Liệu cô có là gì khác đối với anh ngoài ý nghĩ là chủ của một phần năm nhà máy rượu Vino d'Oro.

Amy quàng chiếc gối về phía đầu giường và ngồi dậy. Cô xoay xoay chiếc nhẫn của dòng họ Bonavia trên tay. Liệu cô có còn thực lòng muốn lấy Nando khi những câu hỏi kia còn vương vấn trong đầu cô?

Thậm chí sau những gì đã xảy ra, cô vẫn có quyền lựa chọn. Cô vẫn có thể từ chối và chọn một thế giới khác, trong đó không có Nando.

Hoặc cô có thể chấp nhận cuộc hôn nhân này mà không cần biết nó có là một cuộc hôn nhân thực sự, với đầy đủ ý nghĩ của nó không. Một vài lời nói của một giáo sĩ với họ, một chiếc nhẫn cưới, một cái tên mới, một cuộc làm tình thi thoảng khi anh ta muốn. Chẳng lẽ đó là tất cả những gì mà cô trông đợi trong cuộc đời làm vợ anh ta.

“Tôi sẽ làm mọi việc...” Amy nhớ lại lời Nando “Làm mọi việc”, kể cả đám cưới này sao?

Amy hất tấm chăn sang bên và đứng dậy, cố gắng gạt bỏ những ý nghĩ rối bời. Cô nhặt chiếc váy ngủ lên, đứng yên, hồi tưởng lại. Ngay lập tức, Nando dường như lại đến với cô, vuốt ve, âu yếm.

Cô liếc nhìn đồng hồ rồi đi đến bên tủ quần áo. Không biết nên mặc như thế nào để đi dự tiệc liên hoan đây? Mặc quần chẳng? Hay mặc váy? Cuối cùng cô rút ra chiếc váy xòe, nền đen, điểm những bông hoa nhỏ màu vàng và chiếc áo khoác bằng vải bông trắng.

Bà Lucia gật đầu tán thành cách ăn mặc của cô khi Amy gặp bà ở chân cầu thang:

-Trông con duyên dáng lắm. Rất xinh đẹp và rất trẻ trung. Sẽ không ai đoán con là một nhà kinh doanh đâu. Ta hài lòng khi thấy con đeo chiếc nhẫn. Con sẽ thấy ta hoàn toàn đúng. Sự đam mê cuồng dại không làm cho một cuộc hôn nhân bền vững. Chỉ có lòng kính trọng và quyền lợi là làm được điều đó.

Amy mỉm cười thận trọng:

- Có thể cô nói đúng, cô Lucia - Amy trả lời rất lịch thiệp. Cô tự hỏi có phải mối quan tâm chung duy nhất mà cô và Nando chia sẻ là Vino d'Oro.

Đầu óc Amy lại quay trở về với những sự kiện tối hôm qua. Chắc chắn những gì mà cô và Nando đã chia sẻ trong những giây phút đam mê ngắn ngủi có ý nghĩ hơn là một mối quan tâm chung về một nhà máy rượu.

Bà Lucia nói:

- Nando xuống lâu đài để kiểm tra xem rượu của chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng để đem đi dự liên hoan chưa. Một lát nữa nó sẽ quay lại.

- Cháu ra ngoài một lát để tận hưởng ánh nắng mặt trời trong lúc chờ anh ấy quay về. - Amy trả lời. Cô muốn thoát khỏi bà già này một lúc.

Hôm nay là một ngày tuyệt đẹp. Bầu trời như một chiếc bát khổng lồ áp ngược, xanh trong không một gợn mây. Không khí ẩm áp thoang thoang mùi hương hoa hồng. Một con chim nhỏ đậu trên bờ tường cạnh cổng. Nó ngẩng đầu lên kêu chirp chirp rồi lại cúi xuống tìm mồi.

Amy bước lên bậc cửa hồng, hít thở hương thơm của những bông hoa. Cô chợt ngẩng đầu lên, thấy Franco đang đi về phía cô.

- Ô, trông cô như thể vừa từ trong phim “ The Sound of Marie” bước ra vậy. - Franco nói, anh mỉm cười cầm lấy tay cô. Rồi nét mặt anh chợt trầm ngâm.

- Tôi đến để nói với cô vài lời. Hôm nay, cô sẽ cùng đi với Nando, có thể anh ta quyết định nghe theo lời khuyên của mẹ anh ta và...

Giọng Franco lạc đi khi anh nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Amy. Anh nâng tay cô lên nhìn không nói gì một lúc lâu. Rồi nhìn thẳng vào mắt cô, anh nói:

- Vậy là đã quá muộn. Tôi hy vọng là cô hiểu mình đang làm gì, Amy.

- Tôi cũng hy vọng như vậy. - Amy trả lời, không giấu nổi vẻ lúng túng của mình.

- Tôi thật không ngờ. Tối hôm qua, mọi chuyện còn chưa đâu vào đâu. Làm sao mà anh ta lại thuyết phục được cô nhanh thế?

“Làm sao à? Tôi không thể nói cho anh biết được” Amy nghĩ. Cô tìm câu trả lời. Cuối cùng cô nói:

- Tối qua, tôi vừa nói với Nando là tôi đồng ý.

Cô cũng biết đây không thể coi là một lý do, nhưng cô chỉ có thể nói được đến thế thôi.

Franco đưa tay nâng cằm cô lên, nhìn vào mắt cô:

- Cô yêu anh ta phải không? Tôi biết là tôi không có quyền hỏi, nhưng cô có yêu anh ta không?

Amy gật đầu. Cô không thể nói dối. Nếu như cô không thừa nhận thì nét mặt cô cũng đã phản bội lại cô, như Nando đã từng nói.

- Tôi thấy rồi. - Franco nói với vẻ chịu đựng - Và Nando..? Tôi nghĩ trong trường hợp này tôi có quyền hỏi vì tôi cũng cầu hôn với cô. Phải nói thật lòng là tôi yêu cô. Bởi vậy tôi hy vọng rằng mặc dù cô đã đeo nhẫn thì vẫn còn một cơ hội cho tôi. Anh ta có yêu cô không? - Franco vẫn nâng cằm cô nên Amy không thể tránh nhìn thẳng vào anh ta. Cô buộc phải thừa nhận:

- Tôi cũng không biết nữa.

Franco cau mày, thả cằm cô ra. Họ lại cùng nhau bước đi.

- Nếu cô vẫn tiếp tục giữ ý định của mình, tôi hy vọng anh ta yêu cô.. Bằng không...

- Vâng, tôi hiểu, Franco ạ. - Amy gật đầu.

Franco lại nâng tay cô lên nhìn chiếc nhẫn:

- Chiếc nhẫn này làm tôi thất vọng. Tuy nhiên thái độ lưỡng lự và bối rối của cô cũng cho tôi một hy vọng nào đó.

- Nhưng chẳng phải nguyên nhân mà anh muốn lấy tôi cũng chỉ là cổ phần của tôi ở nhà máy đó sao?

Franco gật đầu.

- Tôi phải thừa nhận lúc đầu là như vậy. Nhưng bây giờ càng ngày tôi càng yêu cô hơn. Và tôi cho rằng chỉ cô mới có quyền quyết định lấy ai. Ai là người trong hai chúng tôi sẽ mang lại hạnh phúc cho cô. Cô nên nghĩ kỹ điều này.

Trước khi Amy có thể trả lời thì cánh cổng mở rộng và Nando bước vào. Nhìn thấy cảnh Franco và Amy đi bên nhau, anh bước thẳng đến chỗ họ.

Anh mỉm cười với Amy, một nụ cười đầy ý nghĩa, rồi cúi xuống hôn nhẹ lên má cô. Anh nâng bàn tay trái của cô lên nói:

- Anh xem này, Franco, tất cả đã muộn rồi. Tối nay cô ấy đã tuột khỏi tay anh.

Franco gạt đầu, cố giấu ánh mắt thất vọng. Anh nói:

- Vâng, tôi đã nhìn thấy chiếc nhẫn của dòng họ Bonavia. Nhưng trước khi có những lời tuyên bố hôn lễ ở nhà thờ, trước khi giáo sĩ làm lễ cưới thì xin anh tha lỗi... tôi vẫn còn có hy vọng.

Franco nói điều ấy một cách nhẹ nhàng, nhưng Amy có thể nhận ra ngay sự thách thức.

Nando đỡ cánh tay Amy nói:

- Đừng có trông mong gì nữa, Franco, mọi việc đã ổn cả rồi.

- Tha lỗi cho sự tò mò của tôi, nhưng điều gì đã xảy ra với Nando, chàng độc thân chuyên nghiệp đã từng thề không bao giờ lấy vợ? - Franco hỏi với giọng khiêu khích.

- Điều gì đã xảy ra à? Điều ấy thực vô cùng rõ ràng. Đó là vì Amy đến đây.

- Và cũng với cô ta là cổ phần quý báu ở công ty.

Nando mỉm cười nhạo báng:

- Franco! Cổ phần của Amy là cái mà người Mỹ gọi là “sự may mắn bất ngờ” hay là “món tiền thưởng bất ngờ” cũng vậy. Thôi, bây giờ chúng tôi đi dự liên hoan đây. Chào!

- Tạm biệt, Franco! Hãy chúc mừng chúng tôi may mắn ở cuộc liên hoan đi. - Amy ngoảnh lại nói - Tôi hy vọng mình sẽ không trở thành.. cái gì mà Anna Maria nói về người uống rượu quá nhiều ấy nhỉ...”Ubriaca” phải không?

Cô nói thật nhanh, cố gắng làm cho cuộc chạm trán tay ba trở nên nhẹ nhõm hơn, bớt căng thẳng hơn.

Amy có thể cảm thấy ánh mắt của Franco dõi theo họ khi cô và Nando đi đến chỗ xe đỗ. Tuy nhiên đầu óc cô còn đang bận tâm vào anh chàng cao lớn đẹp trai đang đi bên cạnh cô đây. Khi có mặt Franco, cô không có cảm giác Nando đã là người tình của mình đêm qua. Bây giờ thì cảm giác ấy đang trở lại, làm cô nghẹt thở, tim đập dữ dội. Kể từ lúc ấy, đây là những giây phút đầu tiên cô lại một mình bên anh. Cô thấy má mình nóng bừng lên khi liếc nhìn anh qua khóe mắt.

Nếu Nando có nhớ lại buổi tối hôm qua thì anh cũng không thể nói lúc này. Anh đang bận khởi động xe, lùi lại rồi phóng ra khỏi cổng.

- Anh tưởng tượng ra anh vừa thọc gậy bánh xe vào việc của Franco. - Nando nói tỉnh khô - Anh ta thất vọng vì đã bị gạt ra rìa. Anh nghĩ anh ta sắp đặt cho em một tương lai khác kia.

Amy tránh nhìn những ngón tay khỏe mạnh của Nando. Tại sao bất cứ thứ gì trên con người anh cũng làm cho cô nhớ lại buổi tối hôm qua? Thật khó mà liên hệ Nando này với người tình đầy đam mê tối qua. Chiếc hôn nhẹ nhàng sáng nay chỉ có ý nghĩ báo cho Franco biết hãy ở ngoài cuộc đua hay là một biểu hiện âu yếm với cô? Tại sao anh không dừng xe lại để ôm cô trong vòng tay khi chỉ còn lại hai người với nhau. Cách xử sự của Nando lúc này cứ như thể cuộc làm tình của họ chưa hề xảy ra.

- Ừ... Hãy kể cho em nghe về cuộc liên hoan rượu vang đi - Cuối cùng Amy lên tiếng khi thấy họ im lặng quá lâu.

- Một số làng tổ chức liên hoan rượu vào dịp này trong năm để ăn mừng một mùa thu hoạch nho bội thu và uống mừng rượu vang mới. Liên hoan này rất nổi tiếng vì nhiều nguyên nhân. Hầu hết các nhà máy rượu ở địa phương đều tham dự. Rượu chảy tự do. Rồi diễu hành, thức ăn, âm nhạc...

Anh liếc nhìn cô, mỉm cười:

- Khi anh đến California dự họp, anh đã nghe ai đó nói một câu ngạn ngữ mà anh nghĩ có thể áp dụng cho ngày hôm nay. Đó là câu “Hãy giữ lấy mũ của anh!” Nói một cách khác, cuộc liên hoan sẽ biến thành một trò vui hoang dã vào buổi chiều và buổi tối.

Nando cho xe rẽ khỏi đường cao tốc vào một con đường rẽ nhánh chạy dốc lên một sườn đồi, uốn lượn qua những vườn nho. Một trang trại nhỏ nằm trên sườn đồi. Con đường nhỏ hẹp, có lúc lại men theo một dòng suối đổ về thung lũng bên dưới

Họ bắt kịp một chiếc xe tải chất đầy những thùng rượu vang màu xám. Nando vỗ số xe cho đến khi họ gặp một chỗ rộng hơn trên đường. Anh co xe vượt qua chiếc xe tải.

- Xe của chúng ta đây à? - Amy hỏi.

Nando lắc đầu:

- Không. Anh không nhận ra cả chiếc xe lẫn người lái. Anh chợt nhớ tới một điều mà em nên biết. Rượu của chúng ta, và không phải chỉ riêng rượu của chúng ta mà tất cả các loại rượu ở Italia đều bị kiểm soát ngặt nghèo bởi một đạo luật. Từ thành phần của đất trồng nho đến nhãn hiệu dán trên vỏ chai.

Nando đạp phanh gấp để tránh một con gà đang chạy ngang đường rồi lại tiếp tục nói:

- Sự kiểm soát nghiêm ngặt như vậy là có nguyên nhân của nó. Trong ngành công nghiệp rượu có một vụ xì căng đan trong những năm 60. Một số người vô lương tâm thuê một số nhà hóa học cũng vô lương tâm không kém, sản xuất một số lượng lớn rượu vang hay nói đúng hơn là cái được gọi là “rượu vang”. Thực ra là loại rượu đó gồm có: cồn, bột xương súc vật, máu bò và một vài thành phần khác. Chúng được bán ở khắp mọi nơi. Gần một nửa lượng rượu không đóng chai bán ra ở Italia là rượu giả, được bán theo thùng. Sự việc kéo dài cho đến khi cả nhóm làm hàng giả đó bị bắt.

Nando chợt cười vang:

- Không thể nói là bọn tội phạm không có đầu óc tưởng tượng, chúng còn bị kết án vì đã nghiền nhỏ tay cầm ô bằng chất dẻo trộn vào pho mát để bán.

Amy nhìn anh hoài nghi nhưng anh gật đầu nói:

- Đó là sự thật đấy.

Nando lại phanh gấp. Lần này là vì một chiếc xe bò nhỏ chất đầy cỏ khô xông thẳng ra đường ngay trước mặt họ. Chiếc xe bò được trang hoàng bằng những dải băng và có những chùm nho nặng trĩu đang lúc lắc trên tay vịn. Ngồi trên đống cỏ khô là ba chàng trai trẻ trông có vẻ vui nhộn, rõ ràng là đang đi dự hội hè. Họ vẫy những chai rượu vang về phía Amy, miệng huýt sáo và làm hiệu búng những chiếc hôn về phía cô

Amy cười vang:

- Có lẽ họ phải khởi hành rất sớm.

- Rồi còn cả một ngày dài. Anh cho rằng đến đêm thì họ chẳng còn vui vẻ như thế này đâu - Nando nói. Anh cho xe chạy chậm đằng sau chiếc xe bò.

- Thật may là chỉ còn một, hai kilomet nữa. Chắc chắn là chúng ta không thể vượt qua họ được ở quãng đường hẹp như thế này.

Amy nhìn thấy một bức tường đá dài viền quanh quả đồi phía trước mặt, trải dài cắt ngang đường chân trời. Cô hỏi Nando:

- Có phải nó kia không? Đó là thành phố có tường bao quanh phải không?

Nando gật đầu:

- Thành phố có tường bao quanh và rất cổ. Nó được dùng làm công sự trong nhiều thế kỷ trước đây. Nhưng bây giờ, thời gian, sự mục nát và những cuộc chiến tranh đã biến lâu đài cổ thành một đồng đá đổ nát. Nó chỉ còn là nơi để lũ trẻ làng nô đùa.

Những bánh xe của chiếc xe bò nghiêng rầm rầm lên những tấm ván gỗ trước khi qua một chiếc cổng tò vò trên bức tường. Nando đi theo sau, qua một chiếc cầu gỗ bắc ngang con hào. Bên trong bức tường, những chiếc ô tô đậu khắp nơi với những chiếc xe đạp và mô tô xen vào giữa chúng. Nando cho xe rẽ xuống một

con đường phố nhỏ chạy sát bức tường, lướt qua những cửa hiệu bán thuốc lá, quán bán hoa và một hiệu bánh mì. Bức tường được dán đầy những bức áp phích quảng cáo rách nát, ai đó đã kẻ những khẩu hiệu lên những chỗ còn trống.

Nando cho xe rẽ xuống một ngõ hẻm lát sỏi hẹp đến nỗi hai chiếc ô tô không thể đi qua cùng một lúc. Quần áo treo khắp nơi như những lá cờ trên những ngọn sào. Khắp nơi mùi thực phẩm nấu nướng thơm lừng.

Nando lại cho xe rẽ vào một ngõ hẻm nữa, qua một số ngôi nhà và cuối cùng vào trong sân của một nhà máy rượu. Một chiếc biểu hiện vẽ những chùm nho màu hồng nhạt được đóng lên trên tường.

- Hàng năm họ vẫn giữ một chỗ cho chúng ta. - Nando vừa tắt máy vừa nói. - Em đã sẵn sàng chưa?

Amy gạt đầu. Một cảm giác hưng phấn bắt đầu thế chỗ cảm giác bối rối sáng sớm nay. Bước ra khỏi xe, cô theo Nando đi ra một đường phố dẫn xuống đồi.

Họ đi qua một vài nhà máy, cửa đóng then cài trước khi Nando rẽ vào một góc phố. Bên kia đường phố là một chiếc cổng với hàng chục bậc thềm lát sỏi dẫn xuống một quảng trường bên dưới.

Nando đỡ cánh tay Amy để dẫn cô xuống các bậc thang cho đến khi hòa vào một quảng trường khổng lồ. Xung quanh quảng trường là những tòa nhà cổ. Phía đối diện với nơi họ đứng là một nhà thờ màu xám uy nghi với hai ngọn tháp nhô cao trên nền trời xanh đầy ánh nắng.

Rõ ràng là ô tô bị cấm không được vào quảng trường. Dọc theo lề đường, những đám đông đang chen lấn nhau vui vẻ và dừng lại trước những quán hàng nằm dọc theo các đường phố.

Trước mắt Amy là tượng thần Bacchus (tên vị thần rượu vang trong thần thoại La Mã, Hy Lạp cổ) khổng lồ cao đến phần chín mét. Vị thần láu lỉnh đầy sinh lực này đội vương miện bằng tay những quả nho, đang đào con mắt, tay cầm một chai rượu và một chiếc cốc.

Không gian đầy tiếng nói, tiếng cười, tiếng la hét. Đôi khi tiếng nhạc lại vang lên át cả những tiếng động khác. Nando nhìn quanh rồi nói:

- Chúng ta hãy kiểm tra xem quán của chúng ta có hoạt động và phân phát rượu không trước khi làm những việc khác.

Họ lách qua đám đông, đôi mắt Amy không bỏ sót một quán hàng nào. Những quán rượu trang trí bằng những chùm nho đỏ và vàng. Những cốc rượu được rót đầy đến tận miệng cốc mời mọi người. Các quầy thực phẩm chất đầy bánh mì nhồi giăm bông, pho mát. Quả ô liu, xúc xích và bánh kẹo bày la liệt, khắp nơi tràn ngập không khí hội hè.

Amy thích thú nhìn một nhóm thanh niên trẻ vòng tay nhau đi tuần tự từ quán rượu này sang quán rượu khác. Họ đón lấy những cốc rượu đầy, uống hết, trả lại cốc rồi đi sang quán khác.

Nando lắc đầu:

- Họ có thể làm một vòng quanh quảng trường rồi sau đó chui vào ngủ trong một ngõ hẻm hoặc trên những chiếc ghế ở vườn hoa. Họ không tham gia diễu hành đâu.

Tuy nhiên, Amy nhận thấy hầu hết mọi người đều đi đúng lịch sự. Những gia đình với những đứa trẻ, những ông già mặt mày nhăn nheo, những bà già mặc đồ đen đi lại dọc phố, thỉnh thoảng lại dừng chân ngắm các quán rượu hay tán gẫu với bạn bè. Một số đứa trẻ mang theo cả bóng bay, thỉnh thoảng lại có tiếng khóc ré lên khi một quả bóng tuột bay lơ lửng trên đầu đám đông.

- Đây rồi! - Nando nói và dừng lại trước một quán rượu được trang trí bằng những chùm nho xanh và vàng. Amy ngạc nhiên khi nhìn thấy Solari, một trong những chàng trai cùng học việc với cô trong những ngày đầu tiên. Anh ta đang đứng sau quầy hàng, mái tóc đen được chải cẩn thận, đôi mắt màu nâu sáng lên mỗi khi có một cô gái đi qua.

Khi nhìn thấy Amy nét mặt anh ta rạng rỡ hẳn lên:

- Chào, Converse! - Solari gọi. Chợt nhận ra Nando, lập tức anh ta trở nên khúm núm.

- Chào ông Bonavia.

Anh ta không giật mái tóc trước trán để tỏ lòng kính trọng theo lối cổ, nhưng thái độ cũng cung kính chẳng kém.

Nando đón nhận lời chào bằng một cái gật đầu trịch thượng. Đôi mắt anh lướt qua toàn bộ quán trong khi Solari quay ra rót rượu cho những người nhiệt tình kéo đến quán để thử rượu. Nando thì thầm điều gì đó với Solari bằng tiếng Italia, anh ta gật đầu đáp lại. Rồi Amy thấy vị hôn thê của cô kéo cô đi khỏi quán Vino d'Oro.

- Chúng ta đi xem sản phẩm của các nhà máy rượu khác chứ? - Nando gợi ý.

- Em đồng ý.

Amy cảm thấy hạnh phúc vì cô đã đến đây, được ở bên Nando, tay trong tay.

Họ đi dọc theo lề đường đông nghịt người rồi dừng lại trước một ngôi quán. Một người đàn bà trẻ, người nở nang đang rót rượu vang đỏ vào những chiếc cốc.

- “Buon Gierro”, ông Bonovia. - Cô ta gọi.

Nando đáp lại rồi nói thêm một câu gì đó bằng tiếng Italia, kết thúc bằng tên Amy.

Cô gái quay lại liếc nhanh chiếc nhẫn trên tay Amy rồi nói:

- “Vì anguro felicità, Signorina Couverse”

- Cô Testa chúc em hạnh phúc đấy. - Nando dịch lại - Gia đình cô ta là chủ nhà máy rượu nơi chúng ta để xe.

- “Grazie, Signorina Testa”. - Amy trả lời.

Cô gái nâng chiếc ly rộng lên hỏi: “ Signorina”.

Amy gật đầu nói:

- “Prego!”

Bây giờ cô đã dễ dàng đáp lại những câu đơn giản. “ Grazie” tức là cảm ơn, “Prego” là xin mời. Nhưng cô còn phải học nhiều thứ khác nữa ngoài ngôn ngữ.

Rượu rất ngon và thơm phức với một chút hơi tê nơi đầu lưỡi. Nando ném thử rồi gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Hai má cô gái đỏ bừng vì sung sướng. Cô nói:

- Cảm ơn ông Bonavia, cảm ơn.

Sau khi uống rượu xong, hai người lững thững đi dạo về hướng nhà thờ. Đột nhiên Amy nhảy dựng lên.

- Em làm sao thế? - Nando vội hỏi.

Amy quay lại nhìn một nhóm thanh niên trẻ đi cách cô và Nando vài bước chân. Vẻ mặt họ ngây thơ nhưng môi họ bặm lại như đang cố nín một tràng cười.

Cô quay sang Nando, mặt đỏ bừng nói:

- Có ai đó đã véo em.

Nando cười vang:

- Đây là một phong tục cổ của Italia em ạ. Một phụ nữ có một vẻ đẹp quyến rũ như em rất dễ bị người ta véo để thay lời khen ngợi.

Amy bực tức nói:

- Nhưng em không thích kiểu khen ngợi như thế.

Họ đã tới đài phun nước ở giữa quảng trường. Một đám đông đứng vây quanh đài, tay cầm những chiếc cốc giờ ra. Amy dừng lại, chớp mắt rồi quay sang Nando hỏi:

- Họ uống rượu thật đấy à?

- Ủ, rượu thật đấy. Rượu được cung cấp sao cho dài phun suốt cả ngày. Chỗ rượu nào mọi người không hứng được sẽ rơi vào bể và lại được phun lên vôi. Thật là thích thú nếu như không nói đến chuyện mất vệ sinh kinh khủng.

Một vài thanh niên trẻ, không có cốc hoặc bình để hứng thì chìa mặt họ vào tia rượu rồi liếm mép cười vang. Một nhóm nhạc công đi qua. Tiếng huyền nào chợt tăng lên khi một số người vừa uống rượu hồ hởi nắm tay nhau nhảy múa quanh đài phun nước.

Nando hát hàm về phía họ, cười:

- Em hiểu cho, những người Italia thường uống rượu một cách thận trọng, biết tự kiềm chế. Nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt. Đây là ngày lễ mừng vụ thu hoạch bội thu. Họ có quyền vui chơi sau một năm lao động vất vả,

Anh nhìn cô nói tiếp:

- Trước khi tiếp tục ném thử rượu, chúng ta nên đi ăn chút gì đã? Khoảng một tiếng nữa thì diễu hành mới bắt đầu.

- Đi ăn đi! Em cũng đói lắm rồi. - Amy trả lời.

- Chúng ta có thể ăn bánh mì, pho mát tại một trong các quán này, nhưng anh cho rằng chúng ta nên đến một “trattoria” nhỏ ở gần đây. Anh quen ăn ở chỗ đó và ở đó chúng ta sẽ thoải mái hơn.

- Trattoria là cái gì? Một nhà hàng à? - Amy hỏi lại, cố ghi nhớ từ ấy vào trong đầu.

- Đúng, nhưng là một quán ăn đơn giản, hoàn toàn không phải là một “ristorante” sang trọng cầu kỳ. Em định học tất cả mọi thứ đấy à?

Amy không biết liệu Nando có ý châm chọc không. Nếu có thì cô cũng phớt lờ nó. Cô chỉ gật đầu.

- Vậy ta đến Trattoria nhé. - Nando nói.

Amy ngẩng đầu lên, mắt cô chớp chớp vì ánh nắng mặt trời.

- Em cứ tưởng trời sẽ lạnh hơn nên em đã mặc thế này.

Trời mỗi lúc một nóng. Amy cảm thấy chiếc áo khoác bằng vải bông thấm ướt mồ hôi đang dính chặt vào lưng. Nando nắm tay cô dẫn qua đám người dường như mỗi lúc một đông hơn.

Trong một giây thoáng qua, Amy nhìn thấy một mái tóc đen quen quen và khuôn mặt có đôi mắt màu hoa păng sê đang đi xuyên qua đám đông về phía họ. Nhưng bất chợt một người đàn ông cao lớn che mắt tầm nhìn của cô. Tuy vậy cô vẫn cảm thấy thần kinh mình hơi căng thẳng, chiếc nhẫn trên tay cô cũng chẳng giúp cô làm dịu được nó.

Nando dẫn cô xuống căn ngõ hẻm ngoằn ngoèo cho đến khi họ gặp một cánh cửa và hai người bước vào, qua hai bậc thềm tới một căn phòng tối mờ mờ, rất mát mẻ. Có một hàng bàn dài kê chính giữa phòng. Một vài người đang ngồi trên ghế băng ăn uống. Họ nhìn lên và gật đầu khi Amy và Nando ngồi vào một đầu bàn.

Không khí trong phòng mát lạnh. Amy hít một hơi thở sâu và vuốt mái tóc ẩm mồ hôi trên trán cô về phía sau.

Một chiếc cốc được đặt trước mặt cô. Cô ngẩng lên nhìn người đàn ông da nâu, tóc đen, béo lùn. Anh ta có đôi mắt đen như mun.

Người đàn ông cười nhăn nhó, để lộ một chiếc răng vàng. Anh ta nói câu gì đó bằng tiếng Italia nhanh đến nỗi Amy không hiểu một từ nào. Khi Nando đáp lại, anh ta đi đến chiếc bàn ở góc xa và trở lại rót đầy hai cốc bằng một thứ rượu sủi tăm.

- Đây là Spumante... gần giống như sâm banh. - Nando nói trong khi nâng cốc của anh lên đưa về phía Amy.

- Anh đề nghị chúc mừng! Một năm tốt lành của Vino d'Oro và loại rượu mới Chiaro! Chúc mừng cho sự hòa hợp của chúng ta.

“Vẫn theo thứ tự đó”- Amy nghĩ thầm trong khi nâng cốc của cô.

- Vâng, chúc cho cả hai - cô nói khẽ rồi hớp một ngụm rượu. Rượu rất ngon, hơi ngọt và thơm, hơi tê tê nơi đầu lưỡi.

Im lặng một lúc, Amy nói:

- Người hầu bàn khi nãy nói gì mà em chịu không thể hiểu nổi một từ. Thực ra em chưa quen với tiếng Italia lắm nhưng vẫn thấy anh ta nói giọng hơi khác. Có đúng anh ta là người địa phương khác không?

- Em đoán đúng đấy. Đó là giọng nói của những người vùng xung quanh Verona. Người sống ở Romma không thể hiểu được thứ tiếng ấy.

- Vậy là em hiểu rồi. Franco cũng đã nói với em về điều này.

Amy lơ đãng nhìn xung quanh rồi hớp một ngụm rượu đang sủi tăm.

Nando xoay xoay chiếc cốc trên tay, nhìn những bọt bong bóng đang nổi lên trên mặt.

- Có phải Franco đã gợi ý em lấy anh ta và chuyển cổ phần của em cho anh ta không? -Nando hỏi thẳng. Đôi mắt xám của anh nhìn Amy một cách lạnh lùng và ranh mãnh.

- Không! - Amy quyết định chỉ trả lời một phần câu hỏi. - Anh ta không nói gì với em về việc chuyển cổ phần của em cho anh ta.

Nando nhún vai:

- Vậy anh ta là một thằng ngốc. Anh ta hào phóng nhưng mà ngốc.

- Em nghe có vẻ như Patria Potestas lại ngốc đầu lên đấy. Hãy nói cho em biết, khi chúng mình lấy nhau, anh sẽ làm gì nếu như em không muốn chuyển cổ phần của em cho anh?

Cô nói điều này một cách nhẹ nhàng nhưng cô tin chắc Nando sẽ thấy được sự phản kháng trong đó.

Nando mỉm cười với cô thật âu yếm, với tay qua bàn nắm bàn tay cô:

- Ồ, nhưng em sẽ chuyển. Anh tin là em sẽ chuyển. Giống như một người vợ Italia ngoan ngoãn.

Amy cảm thấy nhẹ người khi người hầu bàn xuất hiện đúng lúc đó, và Nando bỏ tay cô ra. Tất cả những gì anh cần phải làm là nắm tay cô như thế, nhìn cô với ánh mắt âu yếm và cô không dám chắc rằng cô sẽ không làm những gì mà anh ta muốn. Cô cảm thấy ghét sự yếu đuối của bản thân mình.

Một bát xúp khổng lồ được đặt trước mặt họ cùng với một chiếc muối và mấy cái đĩa. Người hầu bàn thò cái muối vào trong vạc múc ra một ít rau cùng với nước súp đang bốc hơi thơm lừng đổ vào những chiếc đĩa. Rồi anh ta đặt xuống bàn một đĩa thủy tinh có nắp đậy bằng nhôm

Khi anh ta đi khỏi, Nando mỉm cười với Amy:

- Như thế này có vẻ hơi nhiều và hơi nóng nữa, đối với một ngày như hôm nay. Nhưng em tin anh đi, đến cuối ngày em mới thấy mừng là mình đã lên bụng thật kỹ. Đây là món xúp rau và miến, còn đây. - anh đẩy đĩa thủy tinh về phía cô - là pho mát Parma đã được mài ra.

Amy tò mò ngó vào đĩa pho mát, nháy mắt hài lòng:

- Đảm bảo là không có bột nghiền tay nắm ở bằng chất dẻo đấy chứ?

Nando mỉm cười:

- Trí nhớ của em rất tốt. Nhưng anh hy vọng rằng có những điều em sẽ rộng lượng quên đi.

Đây là một sự nhượng bộ đáng ngạc nhiên từ phía Nando. Anh trở thành một người khác hẳn. Anh không còn cố nài ép cô nhượng lại cổ phần nữa. Tuy nhiên đầu óc tỉnh táo của cô vẫn nhắc cô rằng vừa mới đây thôi anh đã nói một cách tự nhiên là sẽ dễ dàng có được cổ phần của cô. Amy ngồi thẩn người, lơ đãng lấy ngón tay cái cọ vào chiếc nhẫn. Có phải cuộc hôn nhân này là cái giá mà anh phải trả để có được cổ phần đó không? Rồi cô nhanh chóng gạt ý nghĩ đi.

Rượu sâm panh đã được thay bằng một thứ rượu vang đỏ mạnh hơn khi hai người ăn món súp. Amy và Nando chỉ nhấm nháp một chút. Nando báo trước:

- Lát nữa chúng ta còn phải thử sản phẩm của một số nhà máy rượu cạnh tranh với chúng ta.

Họ ăn món “Cannelonni”. Đó là món bột nhào chan nước sốt nấm rất ngon miệng. Amy giơ tay ngăn lại khi Nando gọi thêm một chùm nho và một miếng pho mát.

- Bây giờ em chỉ muốn tìm một góc để chợp mắt một lúc - cô uể oải nói - Trời nóng, rượu vang và thức ăn như thế này. Em gần như ngủ gật rồi đây.

Nando cầm tay cô kéo cô đứng dậy:

- Cuộc vui hôm nay mới chỉ bắt đầu. Sắp có đám diễu hành rồi. Chúng ta hãy tìm một chỗ để xem.

Khi họ quay lại quảng trường, một ban nhạc đã bắt đầu chơi, chuông nhà thờ cũng vang lên chẳng theo một luật hòa âm nào cả. Đám đông bây giờ đã giạt ra bên đường để cho đám diễu hành đi vòng quanh quảng trường. Amy và Nando bị ép vào nhau khi đám đông xô đẩy. Cô thấy Nando đứng đằng sau cô, hai tay anh vòng qua eo cô và khóa chặt vào nhau ở phía trước. Anh kéo cô lại gần khi tiếng kéo trompet nổi lên báo hiệu cuộc diễu hành bắt đầu. Amy còn đủ thành thật để thừa nhận rằng thật là dễ chịu khi được đứng ở đây, dựa vào anh, cảm thấy một niềm vui không thể kìm nén được trước sự gần gũi anh.

Một hồi kèn nữa nổi lên, rồi một thanh niên nghiêm trang giương cao lá cờ của nhà thơ tiến lên phía trước. Lá cờ màu vàng trắng bay phấp phất trong không trung. Đi sau người thanh niên vài bước là một bức tượng Đức mẹ đồng trinh bằng thạch cao. Bốn người đàn ông mặc quần áo màu sẫm khiêng tượng đi. Khi tượng Đức mẹ đồng trinh đi qua, nhiều người đứng xem quỳ xuống về thành kính, rồi họ lại cười đùa, uống rượu.

Một nhóm trẻ con mang những chùm bóng bay đi theo sau bức tượng Đức mẹ, tiếp theo là một ban nhạc nhỏ đang thổi kèn âm ỉ.

Amy liếc nhìn quanh đám đông. Không thấy bóng dáng Elisa đâu cả. Hay lúc trước cô đã nhìn nhầm?

Những chiếc xe lừa kéo được trang hoàng vui mắt chở những thùng rượu vang và những ngọn núi nhỏ làm bằng những chùm nho đi tiếp theo sau. Sau nữa là những chiếc xe ngựa chở thanh niên nam nữ mặc quần áo xanh đỏ. Họ ném những quả nho vào những người đứng xem

Vòng tay Nando hơi siết chặt lại và anh cúi xuống cọ nhẹ cằm mình vào tóc Amy. Một cử chỉ đơn giản như vậy cũng làm cô xao xuyến.

Đám đông dường như mỗi lúc một đông hơn vì Amy cảm thấy bị ép chặt hơn. Cô nóng bức nhưng vẫn cảm thấy sung sướng. Mọi việc rồi sẽ đâu vào đấy. Nó hơi khác với những gì cô đã từng mơ tới nhưng cũng chẳng sao.

Nữ hoàng của cuộc vui, một cô gái có đôi má hồng đang mỉm cười, với chiếc vương miện kết bằng những quả nho đỏ trên mái tóc, diễu qua đám đông. Từ trên ngai vàng cô vẫy tay chào mọi người. Các chàng trai trẻ huyết sáo reu chọc khi nhìn thân hình kiều diễm của cô. Bốn thiếu nữ ngồi chênh vênh trên chiếc xe ngựa ném những quả nho như mưa rào vào những người đứng xem

Đám diễu hành hướng về phía nhà thờ, nơi những người mang cờ và khiêng tượng Đức mẹ đã bước lên các bậc thềm và đi khuất vào bên trong.

Sau khi đám diễu hành kết thúc, buổi chiều dường như đã trôi qua, Amy và Nando lững thững đi dạo, nhìn mọi người vui chơi. Họ dừng lại trước một sân khấu nhỏ bằng gỗ có ông già mặc quần áo màu đen, áo choàng xanh nhạt đứng chơi một bản nhạc sống động bằng accordion. Đám đông xung quanh ông như sôi động hẳn lên. Cuối cùng, một phụ nữ trung niên mập mạp được bạn bà khích lệ nhảy lên sân khấu. Bà ngập ngừng một lúc rồi kéo váy lên tới đầu gối và bắt đầu nhảy. Những cú xoay đảo người được cô cũ cường nhiệt của đám đông bên dưới.

- Đó là điệu nhảy “Tarantella” - Nando thì thầm bên tai Amy. - Rất ít người biết nhảy điệu này, đặc biệt là thanh niên.

Điệu nhạc thay đổi, người phụ nữ nhập vào với hai phụ nữ khác tạc tuổi bà, rồi thêm ba, bốn người đàn ông. Tất cả bọn họ vừa nhảy vừa vẫy tay. Người chơi đàn hứng chí cười lộ cả hàm răng móm mém. Ông ta giậm chân xuống sàn trong khi những vũ công đang quay tròn. Tiếng cười của họ mỗi lúc một vui nhộn hơn khi tiết tấu âm nhạc nhanh hơn.

Cuối cùng tiếng đàn accordion ngừng lại. Các vũ công mệt lử, đôi má họ đỏ hồng, khi đám đông reo hò, yêu cầu họ nhảy tiếp.

Amy ngoảnh lại nhìn Nando, đôi mắt cô ngời sáng:

- Thật là tuyệt vời. Em chưa bao giờ được thấy mọi người vui vẻ như thế.

Anh gật đầu.

- Họ đáng được thưởng một ngày như thế này. Ngày mai cũng chính những con người này lại cùng nhau lao động ngoài vườn nho, nhổ cỏ, bón phân, chăm sóc những cây nho của họ như chăm sóc con vậy.

Nando liếc nhìn đồng hồ rồi nói:

- Anh nghĩ nên quay lại quán của chúng ta để xem lượng rượu có đủ hay phải mua thêm vài thùng nữa.

Khi họ bắt đầu vòng lại quảng trường thì một ban nhạc nổi điệu nhạc vui nhộn. Điệu nhạc nhanh chóng gây cảm hứng cho một nhóm thanh niên nắm tay nhau trong điệu nhảy rồng rắn luồn qua những đám đông. Một số người trong bọn họ còn đùa cợt khi len lỏi qua những người đứng bên cạnh.

Nando quay lại để xem họ nhảy. Anh nói:

- Một số người rồi sẽ bước đầu sút trán cho mà xem. Nhưng họ sẽ có cả một năm dài để hồi phục.

Amy để ý thấy sự độ lượng của những người dân quê điềm đạm trước đám rồng rắn. Một cặp vợ chồng già tránh sang bên cho đoàn rồng rắn đi qua khi nó vòng quanh quảng trường. Mỗi khi có một cô gái trẻ xinh đẹp bị đoàn người chặn lại, lập tức một bàn tay thò ra kéo cô ra khỏi đám bạn bè hoặc thậm chí khỏi người đi kèm để bổ sung vào hàng ngũ.

Nando và Amy đi sắp đến quán Vино d'Oro thì đoàn rồng rắn đến bên họ. Lúc này, đoàn người dẫn đầu bởi một thanh niên khỏe mạnh với mái tóc quăn đen nhánh. Ông tay áo sơ mi trắng của anh ta được xắn lên để lộ cánh tay rám nắng mặt trời. Anh ta đang ôm một cô gái có đôi mắt sáng đang vừa cười vừa thở hổn hển.

Nando và Amy đi lùi lại phía sau cho đoàn người đi qua. Lúc này hàng người đã rất dài và khi cái đuôi của nó đi gần họ, đột nhiên Amy bị tóm lấy bởi một bàn tay. Trước khi kịp mở miệng phản đối cô đã bị cuốn đi. Amy đành phải đi theo đoàn người để khỏi bị ngã nhào. Cô liếc nhanh về phía Nando. Anh chỉ vừa cười vừa vẫy cô. Lúc đầu cô công phẫn nhưng rồi sự nhiệt tình và không khí vui vẻ của hội hè đã làm cho cô phấn khích, cô cũng cười đùa và thở hổn hển.

Đi xuyên qua những đám đông, đoàn rồng rắn mỗi lúc lại kéo thêm được người vào hàng. Mỗi lần họ đi qua đài phun, một vài người lại tách ra để chìa mặt họ vào những tia rượu. Quần áo họ nhanh chóng trở nên ướt và bẩn. Chỗ của họ lập tức có người thay thế.

Amy quyết định sẽ đợi đến khi họ đi hết một vòng quanh quảng trường và cô sẽ tách ra khỏi hàng khi họ đến quán Vино d'Oro. Cô đã vã mồ hôi khi sắp đến hết một vòng nhưng vẫn còn vui vẻ vừa thở vừa cười. Nụ cười của cô chợt tắt khi nhìn thấy Nando ở đằng xa. Anh vẫn đứng bên quán rượu nhưng không phải chỉ có một mình. Bên cạnh anh là Elisa Antolini. Nando đang nhìn cô gái và Amy thấy anh lắc đầu một lần, ngừng lại rồi gật đầu.

Cô thấy bồn chồn trong dạ khi nhìn Nando cúi xuống nói điều gì rồi cầm cánh tay Elisa dẫn cô ta đi qua đám đông. Họ cùng nhau biến mất ở khoảng giữa hai quán hàng.

12. Chương 12

Amy lão đảo và chỉ nhờ có hai bàn tay người đi sau nắm lấy hai tay cô mà cô không bị ngã. Bây giờ thậm chí cô không nghĩ đến chuyện ra khỏi hàng, cứ để cho đoàn rồng rắn cuốn đi.

Cô cố gắng tự thuyết phục mình: cuộc gặp gỡ của Nando và Ellisa chỉ là vô tình, không có gì phải lo lắng. Xét cho cùng, đây là ngày hội của những nhà sản xuất rượu. Nhưng khi nghĩ tới khả năng này, cô vẫn thấy khó chấp nhận.

Ồi, Elisa đã báo trước cho cô một cách rõ ràng rằng: Nando khát khao theo đuổi cô ta. Nhưng chẳng phải mới đêm hôm qua anh nói rằng anh không hề có chuyện tình cảm với cô ta, rằng dù mối quan hệ của họ trước đây thế nào nó cũng đã qua rồi đó sao? Amy cắn môi suy nghĩ. Rõ ràng còn có nhiều chuyện phải đề cập tới.

Cô vẫn bước theo đoàn người nhưng niềm vui và tiếng cười thì đã biến mất. Cô chuyển động như một cái máy, chỉ mơ hồ cảm thấy có những người mới nhập vào hàng và bây giờ hai bàn tay một người đàn ông khác đang nắm lấy tay cô.

Khi đoàn rông rần đi đến gần đài phun rượu mọi người bắt đầu đi chậm lại. Nhiệt tình ban đầu của họ đã biến mất vì nóng và mệt. Đoàn rông rần dần dần tản ra.

Tuy nhiên hai bàn tay đang nắm tay Amy không hề rời lỏng, trái lại nó càng nắm chặt hơn, tách cô ra khỏi những người khác.

Amy ngược nhìn lên và thấy hai thanh niên đang cười nhảu nhử với cô, mặt họ đỏ bừng vì rượu. Hai người liếc nhìn nhau ngẫm trao đổi rồi đột nhiên Amy thấy mình bị bế bổng lên như thể cô không có tí trọng lượng nào. Chàng trai bế cô chạy đến bên chiếc xe bò hai bánh được trang hoàng bằng những chùm nho và các dải băng. Đằng sau xe chứa đầy cỏ khô.

Amy bị ném lên đồng cỏ khô. Trước khi cô kịp kêu lên phản đối thì hai thanh niên đã chạy đến nâng hai càng xe và kéo xe đi trước sự cổ vũ của những người đứng bên. Trong khi chạy, họ bị ném nho vào người như mưa rào.

Chiếc xe xóc nảy lên trên con đường lát sỏi. Amy phải nắm chặt lấy thanh chắn ở bên cạnh để khỏi bị văng ra ngoài.

- Dừng lại! Cho tôi xuống - Amy hoảng hốt hét lên. Trò vui là trò vui, nhưng như thế này thì thật là quá đáng.

Một trong hai thanh niên liếc nhìn về phía sau rồi lắc đầu. Rõ ràng anh ta không hiểu tiếng Anh.

Amy lùi về phía sau chiếc xe để xem nhảy xuống có an toàn không. Họ đang chạy nước kiệu và mặc dù không nhanh lắm cô cũng quyết định sẽ nhảy khi họ dừng lại hoặc đi chậm lại để cho những người đi bộ sang ngang đường.

Nhưng họ đã chạy ra khỏi quảng trường chính rẽ xuống một ngõ hẻm vắng ngắt. Tiếng nhạc và tiếng ồn ào của đám đông đã nhỏ dần phía sau họ, chỉ còn tiếng bánh xe nghiêng xuống nền đường.

Bây giờ thì Amy không nghĩ gì đến Nando và Elisa nữa. Tình thế hiện tại làm cho cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Cô không biết hai người này sẽ mang cô đi đâu và họ định làm gì cô. Cô gào lên bảo họ dừng lại nhưng họ chỉ gạt đầu và cười rồi lại tiếp tục chạy.

Cuối cùng thì họ dừng lại, thở hổn hển, thả càng xe rơi xuống đất. Amy bị té ngã trên đồng cỏ khô. Trước khi cô kịp nhúc nhích một người đã trèo lên chiếc xe bò, đưa tay sờ vào đôi chân trần của cô. Anh ta nằm xuống bên cạnh cô, bàn chân đạp vào thanh chắn, còn cánh tay thì giữ cô nằm yên và miệng thì cổ hồn lên môi cô.

Amy giãy giụa điên cuồng để thoát ra. Người anh ta toàn mùi mồ hôi, mùi rượu vang chua chua. Tuy nhiên khuôn mặt anh ta không có vẻ gì là dễ tiện và thô bạo. Anh ta nói điều gì đó bằng tiếng Italia với cô, cười nhảu nhử rồi bóp vú cô qua làn vải mỏng của chiếc áo khoác.

- Dừng lại! Để cho tôi yên! Để cho tôi đi! - Amy điên cuồng gào lên trong khi cố đẩy anh ta ra. Chàng thanh niên khác dựa lưng vào thanh chắn cười hô hố trước cuộc vật lộn. Anh ta nói;

- A! Một cô người Mỹ.

Rồi anh ta xua tay cảnh cáo anh chàng đang cố khuấy phục cô. Chàng trai trên chiếc xe bò ngồi dậy, nhìn cô cười nham nhở.

Amy cũng vùng dậy, vội vã kéo váy xuống, sửa lại áo khoác cho ngay ngắn. Chàng thanh niên nhảy khỏi xe, chìa một tay ra để giúp cô xuống. Cô lưỡng lự không biết có nên tin anh ta không rồi cuối cùng cho phép anh ta đỡ cô bước qua thanh chắn.

Nhưng rồi cô nhận thấy đó là một sai lầm vì khi cô bước xuống đất thì chàng trai kia liền ra đằng sau cô và véo vào mông cô một cái thật đau. Hai chàng trai cười phá lên, vỗ vỗ vào vai cô rồi cầm lấy càng kéo xe chạy đi. Rõ ràng là họ đi săn tìm các nạn nhân khác. Phải mất đến hai mươi phút. Amy không thể cử động được. Cô tựa lưng vào bức tường gạch ẩm áp của một tòa nhà, đầu gối run lẩy bẩy. Cô đưa một bàn tay run run vuốt lại mái tóc ướt trên trán và thở hổn hển một lúc lâu. Cô nhận thấy trò vui này chỉ thích hợp với những người đàn ông cuồng nhiệt và được khích lệ bởi đã uống nhiều rượu vang. Khi rời khỏi bức tường bắt đầu bước dọc theo ngõ hẻm, cô thấy mình vẫn còn run.

Nỗi sợ hãi của cô đã qua, nhưng giờ đây hình ảnh Nando và Elisa cùng nhau biến mất lại làm phiền cô. Niềm hạnh phúc cô vừa cảm thấy mới đây, niềm vui được ở bên Nando, người mà cô yêu, chẳng lẽ lại là do cô tự lừa gạt mình? Đột nhiên ý nghĩ về một cuộc hôn nhân với Nando một lần nữa lại quấy rầy cô. Liệu trong tương lai cô có phải chia sẻ anh cùng với Elisa? Chắc chắn Elisa Antolini không phải là loại người bỏ cuộc dễ dàng.

Trong một thời gian ngắn, Amy hầu như tin rằng Nando đã từ bỏ Elisa.

Liệu cô có nhầm lẫn khi đã hi vọng như vậy không?

Amy cau mày suy nghĩ. Có phải cô đang rút ra những kết luận mà thực ra nó không tồn tại? Có thể do một nguyên nhân nào đó mà Nando phải đi cùng Elisa đến một nơi nào đó. Nhưng cô không thể nghĩ ra một nguyên nhân nào.

Khi đi đến cuối ngõ hẻm, lập tức cô lại bị chìm vào đám đông. Xung quanh cô tràn ngập tiếng cười và cả những giọng hát opera chẳng ăn nhập gì với âm nhạc đang vang lên từ trung tâm quảng trường. Amy dừng lại, cố gắng định hướng rồi cô bắt đầu bước về phía quán Vino d'Oro.

Nando không có mặt ở đó. Đằng sau quầy hàng, Solari vẫn đang rót rượu.

- Ông chủ... ông ấy. - Solari cố gắng tìm từ - Ông ấy sẽ quay lại ngay. Ông nói cô ở đây.

Nhấc chiếc bình lên, anh ta rót rượu cho một người đàn ông trung tuổi, mặc chiếc áo khoác màu đen. Ông ta đang nhìn Amy, mỉm cười bên lên. Nâng cốc rượu về phía cô, ra hiệu chúc mừng, ông ta uống một hơi rồi lau miệng bằng ống tay áo.

Amy mỉm cười lơ đãng. Nando dặn cô ở lại đây. Tất nhiên là cô sẽ ở lại đây. Cô còn có thể đi nơi nào khác nữa? Chắc chắn là không thể đi về nhà một mình được rồi?

Cô đứng trong nắng ấm của buổi chiều muộn, đợi người chồng tương lai trở về từ nơi hẹn hò với người bạn gái cũ của anh. Mà có chắc là "cũ" không đây.

Thời gian cứ trôi đi. Khuôn mặt Amy ướt đầm mồ hôi, quần áo dính chặt vào người. Cô nhận thấy thời gian cô quay lại đây chưa được bao lâu mà sao nó dường như dài vô tận.

Một cái vỗ nhẹ trên vai cô. Solari đang cúi về phía cô thì thầm:

- Singone! - Anh ta hát hàm về phía xa ở quảng trường.

Nando đang bước vội về phía họ. Khi đến bên Amy, anh mỉm cười, nắm lấy tay cô.

- Anh xin lỗi không đón em ở đây. Anh phải đi có việc.

Rồi anh nói thêm:

- Em thấy đoàn rỗng rần có vui không? Hơi cuồng nhiệt quá phải không?

"Công việc". Anh giải thích như vậy đấy! Chắc anh nghĩ như thế sẽ làm cô hài lòng.

- Đoàn rỗng rần à? Rất vui, nhưng mà mệt lắm. - Amy trả lời. Cô quyết định không nói đến chuyện hai chàng trai và chiếc xe bò. Nando có thể nghĩ đó là một trò vui, nhưng đôi lúc cô sợ rằng đó là chuyện thật và cô không thích nói đùa về chuyện ấy.

- Bây giờ em muốn làm gì nào? - Nando hỏi, nắm lấy cánh tay cô như thể muốn dẫn cô qua đám đông. Anh cũng đã làm như vậy với Elisa. Theo bản năng, không một chút suy nghĩ, cô giật mạnh tay ra.

Nando nhìn cô, đôi mắt xám chợt lạnh lùng.- Anh xin lỗi nếu như em cảm thấy anh đã bỏ rơi em. Em không phải phiền lòng bởi vì anh có mấy việc phải giải quyết. Công việc không phải lúc nào cũng đến đúng lúc hoặc đúng nơi thuận tiện.

Rõ ràng anh có ý quả trách cô.

Amy mím chặt môi, cảm thấy người ớn lạnh. Thà anh cứ nói thẳng anh đi đâu đó một lúc cùng với Elisa thì cô còn kính trọng anh hơn. Tất nhiên cô chẳng sung sướng gì nhưng có lẽ nó còn dễ chịu hơn cảm giác của cô hiện nay. Cứ như thể anh cố tình lừa gạt cô. Anh và Elisa thì có công việc gì với nhau kia chứ?

Cái nóng cũng đã dịu xuống và đám đông đã bớt cuồng nhiệt. Thêm vào đó, cuộc vật lộn với hai chàng trai khi nãy đã làm Amy kiệt sức. Cô nói với Nando.

- Nando, nếu anh đồng ý thì em muốn đến một chỗ nào đó thật yên tĩnh ngồi nghỉ một lát.

Chắc chắn Nando phải nhìn thấy sự mệt mỏi thể hiện trên nét mặt cô, anh vội vàng hỏi:

- Em mệt lắm hả Amy? Những cuộc vui như thế này thường làm người ta kiệt sức, đặc biệt là em lại không quen với nó. Mà anh thấy sự sôi động cũng đã lắng xuống. Các đám đông đã thưa dần. Tất nhiên có một số người sẽ chưa ra về khi rượu còn chảy. Nếu em không muốn ở lại thì chúng ta đi thôi.

- Em muốn đi thôi, mặc dù... ở đây rất vui.

- Chúng ta sẽ về nhà ăn bữa tối. Trừ khi em muốn dừng lại ở đâu đó dọc đường về.

Amy lắc đầu, cô mỉm cười.

- Bây giờ em chỉ muốn được tắm nước mát, uống một cốc nước cam do Maria pha. Em nghĩ hôm nay em đã có đủ rượu vang và mặt trời rồi.

Nando nói đúng, nhiều người dự hội đã ra về. Những đứa trẻ nhỏ ngủ gục trên vai bố mẹ, những người già chậm chạp bước đi, tất cả đều hướng ra ngoài quảng trường. Tuy nhiên ở giữa quảng trường, đặc biệt ở quanh đài phun nước vẫn còn một đám thanh niên. Họ còn đủ sức để vui chơi thêm vài giờ nữa. Nando và Amy cũng đang trên đường tới nơi để xe.

Khi phóng xe trên con đường quanh sườn dốc, họ hầu như không nói chuyện với nhau. Nando có vẻ như đang bận tâm về điều gì còn Amy ngồi ngả người tựa đầu vào ghế, thỉnh thoảng liếc nhìn anh qua kheo mắt.

Anh đang nghĩ về ai hay hay việc gì nhỉ? Rõ ràng có điều gì đó mà anh không muốn chia sẻ cùng cô.

Amy liếc nhìn xuống chiếc nhẫn Ruby trên tay cô. Đây sẽ là một cuộc hôn nhân rất kỳ lạ. Cô đã suy nghĩ về chuyện này suốt những ngày vừa qua. Có những lúc cô tưởng như nó sắp trở thành hiện thực, nhưng bây giờ thì không chắc. Cô yêu Nando, nhưng như vậy đã đủ chưa?

Có thể do mệt mỏi hoặc do cảm giác khó chịu không rũ bỏ được đã làm cô nghĩ như vậy. Một lần cô đã nghe Nando nói rằng anh không thích ăn chơi trụy lạc. Tối hôm qua, anh đã lồng chiếc nhẫn vào ngón tay cô. Hay anh đã tự bắt mình chơi trò đàng điếm để thuyết phục cô lấy anh? Và cùng với đám cưới là việc chuyển nhượng cổ phần của cô? Amy nhắm nghiền mắt lại.

Niềm đam mê của anh không thể là giả vờ. Cô đã cảm thấy trái tim anh đập như cuồng dại, hơi thở gấp gáp khi anh nằm trên người cô. Đó chắc chắn phải là niềm đam mê thật sự.

- Sao em yên lặng thế? - Nando hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của Amy.

- Vâng. Em không quen với những cuộc vui rượu chè.

- Ô, nhưng rồi em sẽ phải quen với chúng. Mỗi năm chúng ta được mời dự một vài liên hoan. Việc này làm anh nhớ ra; khi nào chúng ta ấn định ngày cưới. Em có muốn tổ chức cùng một lúc với Anna Maria như cô ấy gợi ý không? Hay em muốn tổ chức riêng? Anh muốn em quyết định càng sớm càng tốt, bởi vì như anh đã nói, có nhiều thủ tục phải giải quyết lắm.

- Nando - Amy lưỡng lự - Em không tin một chút nào rằng... chúng ta...

- Anh nghĩ rằng mọi việc đã được quyết định - Nando với tay cầm tay cô - vào buổi tối hôm qua.

- Nhưng...

- Nhưng tất nhiên em sẽ lấy anh. Việc đó đã được quyết định rồi. Vấn đề duy nhất còn lại là: tổ chức vào ngày nào.

- Nando. Nếu anh cưới em chỉ vì cổ phần của em...

- Nếu em còn nghi ngờ thì em có thể tặng anh cổ phần của em ngay bây giờ. - Nando trêu cô.

Amy hoàn toàn không ngờ tới câu gợi ý như vậy. Cô trả lời một cách kiên quyết.

- Xin lỗi, nhưng em đã quyết định sẽ giữ cổ phần của mình.

Nando không trả lời ngay vì họ đang đi đằng sau một chiếc mô tô. Chiếc xe nhỏ bé không chỉ chờ người lái mà còn vợ anh ta ngồi đằng sau và một đứa con nhỏ đằng trước.

Nando đợi cho đến khi có thể vượt qua họ mà không làm bụi mù mịt. Khi ra đến đường cao tốc anh nói:

- Nào, bây giờ em muốn cưới vào ngày nào?

- Em... Em thực sự không biết. Em chưa nghĩ đến.

- Vậy thì anh sẽ quyết định. Có những việc em tỏ ra rất cương quyết và cứng đầu cứng cổ. Thế mà việc này em cứ do dự.

câu nói của Nando làm cô đau đốn, đặc biệt sau những hành động khuất tất của anh. Cô gất lại:

- Đó là vì em chưa bao giờ có may mắn được người ta cầu hôn.

Nando chỉ cười, cho xe rẽ vào con đường dẫn đến tòa lâu đài và khu biệt thự.

Khi họ đến nhà, Amy vội vàng lên gác để về phòng riêng. Cô cảm thấy vừa nóng, vừa mệt và thất vọng. Nóng và mệt thì cô có thể giải quyết được, còn nỗi thất vọng thì chưa chắc.

Cô chưa kịp cởi quần áo thì có tiếng gõ cửa, và một cô hầu trẻ đang đứng ở đó.

- “Telefono, Singorina ” - Cô ta đưa tay lên tai mình để giải thích nghĩa câu nói. Rồi cô vẫy Amy.

- “Prego Singorina.”

Có một chiếc bàn gỗ nhỏ ở cuối hành lang, trên đó đặt máy điện thoại. Bên cạnh có một chiếc ghế.

Amy ngồi xuống ghế, cầm ống nghe lên.

- Trời ơi, Amy. Cô biến xuống địa ngục đấy à? - Giọng của Bert vang lên, các xa hàng ngàn dặm mà giọng anh ta rõ ràng như thể anh ta đang ở trong cùng một phòng - Cô hứa sẽ cho tôi biết mọi việc đang diễn ra như thế nào ở cái xứ sở của rượu vang và dầu ô liu ấy. Thế mà tôi đã nghe được những gì nào? Chẳng có gì cả! Thậm chí không có cả một tấm bưu thiếp. Tôi đang lo lắng đây!

Trong một giây thoáng qua, cổ họng Amy như nghẹn lại. Thật dễ chịu biết bao khi nghe thấy một giọng nói thân quen từ ở nhà. Cô phải khó nhọc nuốt khan trước khi có thể nói được.

- Tôi xin lỗi, Bert, nhưng tôi rất bận. Tôi biết điều đó không thể tha thứ được mặc dù đó là sự thật. Tôi đang làm việc ở nhà máy rượu, học tập để trở thành một nhà kinh doanh rượu nho.

- Cô là... cái gì? Có phải ý cô muốn nói cô vừa trở thành công nhân ở nhà máy rượu? Vино d'Oro à? Thật là ngạc nhiên. Thế cô đang làm việc gì?

- Ô, nhiều việc lắm. Tôi phải học ngay từ những điều cơ bản - Amy không muốn kể cụ thể, đặc biệt là việc cỏ rửa thùng. Bert có thể sẽ phẫn nộ.

- Thế gia đình Bonavia thì thế nào? Họ đối xử với cô tốt chứ?

- Vâng, tôi đang ở đây cùng với họ trong khu biệt thự.

- Tôi cũng đoán vậy. Tôi đã cố gắng liên lạc với cô suốt cả ngày. Thế còn cái anh chàng đã đến New York đòi mua cổ phần của cô ra sao rồi? Cô đã bán cho anh ta chưa?

- Chưa, Bert ạ, tôi vẫn còn giữ nó.

- Anh ta nghĩ thế nào về việc ấy? Vẫn thúc ép cô bán à? Nếu tôi nhớ không nhầm, khi còn ở đây, anh ta khá kiên trì về việc ấy đấy.

- Nhưng tôi vẫn còn giữ.

Amy cảm thấy cô sắp hết những điều dễ chịu để nói. Có lẽ cô nên nói cho Bert biết về cuộc hôn nhân của cô với Nando.

- Này, Amy, em về nhà đi. Em không thể ở đây với những người ngoại quốc được đâu, dù rằng đây là những người họ hàng của em. Hãy trở về đi! Thời tiết bây giờ đang đẹp. Hôm qua anh đã xem đội chúng ta nên cho đội Dallas Cowboys một trận tới bởi. Anh luôn luôn đi xem một mình, chỗ của em vẫn để trống bên anh. Nó vẫn đợi em về đây.

- Bert, tôi đã nói anh hãy kiếm một người khác đi cùng với anh đi. - Amy thúc giục.

- Bây giờ anh biết tìm ai? Anh đã chán ngấy những người đi xem mà cứ hỏi những người đang làm gì, chạy lên chạy xuống bên cạnh sân bóng với những cái gậy. Hơn nữa, cô bạn Lida của em vừa gọi điện cho anh hôm thứ sáu hỏi thăm anh có biết tin gì về em không. Cô ấy bảo nếu như anh nói chuyện với em thì hãy bảo em rằng cô ấy biết có một chỗ làm rất tốt giành cho em, nếu như em về nhanh. Em có thể ở cùng cô ấy cho đến khi tìm được một căn hộ mới.

Anh ngừng một lúc rồi nhắc lại.

- Về nhà đi, Amy.

Amy ngồi yên, vẫn cầm ống nghe trên tay, đôi mắt đắm lệ. Trước đây cô chưa bao giờ cảm thấy nhớ nhà. Có thể Bert nói đúng. Có thể là cô thuộc về New York.

Amy nhìn xuống chiếc nhẫn trên tay cô. Cô sẽ có lỗi nếu như không nói cho Bert biết, thậm chí ngay cả khi cô chưa quyết định dứt khoát.

- Bert, có thể tôi sẽ không trở về. Có thể tôi sẽ ở lại đây. Tôi -... Tôi nghĩ có thể tôi sắp lấy chồng.

Đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng. Amy tưởng như họ bị đứt liên lạc.

Rồi Bert bật ra một câu hỏi hoài nghi.

- Lấy chồng à? Lấy ai? Lấy chúa! Cô vừa mới đến đây một thời gian ngắn.

- Lấy người anh họ tôi. Fernando Bonavia.

- Đợi một chút, cô nói lại xem nào. Đó là cùng một người, đúng không? Cái người mà...

- Đúng, Bert ạ, người ấy đấy.

- Tôi thật không ngờ. Tôi đang ở đây, nói với em là hãy quay về nhà, và em lại báo cho tôi cái tin như thế. Nhưng tôi muốn nói với em một điều: có vẻ như em chưa quyết định dứt khoát. Em nói "có thể" em ở lại, "có thể" em lấy chồng. Đây không phải là Amy mà tôi biết. Em đã chắc chắn anh ta hợp với em chưa?

- Tôi... Vâng, tôi nghĩ như vậy, Bert ạ, có điều tôi cũng chưa quyết định hẳn, nhưng tôi nghĩ nên nói với anh vào lúc này.

- Tôi mừng là em đã làm như vậy. Nhưng em nên suy nghĩ cho kỹ. Em không những sắp lấy một người đàn ông xa lạ mà còn sắp tiếp nhận một lối sống hoàn toàn khác ở một đất nước khác. Em cũng biết mọi việc ở đây không giống như ở đây.

- Tôi cũng nhận thấy thế, Bert ạ. Nhưng tôi yêu đất nước Italia. Nó... nó có ý nghĩa đối với tôi, có thể bởi vì phần nào tôi là người Italia. Tôi cũng thấy rằng nhà máy rượu đem đến cho tôi một công việc mà tôi yêu thích hơn những công việc khác.

Amy chợt nhận ra cô không đã động gì đến Nando.

- Thôi được rồi, Amy. Tôi không tranh luận với em về vấn đề này nữa. nhưng tôi muốn em biết điều này: nếu như em thay đổi ý định, tôi sẽ liên hệ với bất cứ hãng hàng không nào, vào bất cứ lúc nào. Và nếu em cần tôi sẽ gửi vé cho em về nhà.

- Cảm ơn anh, Bert. Tôi... xin lỗi nếu như anh đã đợi tôi trở về.

- Tôi cũng rất lấy làm tiếc. Nhưng hãy nhớ báo cho tôi biết. Dù em quyết định thế nào thì cũng báo cho tôi biết.

- Tôi sẽ báo cho anh. Tôi xin hứa.

Amy băn khoăn tự hỏi không biết cô sẽ báo như thế nào.

Bert ngập ngừng rồi nói thêm:

- Tôi mong cho mọi việc thay đổi. Tôi hy vọng rằng một khi em thấy chán nhà máy rượu, em sẽ quay trở về và vui lòng làm vợ một luật sư. Nhưng nếu em cảm thấy người đàn ông đó hợp với em thì anh chúc em hạnh phúc.

Khi Amy đặt ống nghe xuống, cô ngồi thẫn thờ, mắt đăm lẹ. Tại sao cô không thể yêu một người đàn ông như Bert nhỉ? Một người tốt bụng, ấm áp, chu đáo. Cô băn khoăn không biết đằng nào thì tốt hơn: lấy một người đàn ông cô yêu nhưng có thể anh ta không yêu cô hoặc lấy Bert và hài lòng vì anh ta yêu cô, không cần biết cô cảm nghĩ về anh ta như thế nào.

- Có chuyện gì không vui phải không?

Amy ngẩng đầu lên và thấy Nando đang đứng bên cạnh cô, tay thọc vào túi áo khoác. Đôi mắt anh ta nhìn cô dò hỏi.

- Không, chẳng có chuyện gì. Đó chỉ là có một cú điện thoại của một người bạn từ New York.

- Anh tin rằng đó không phải là những tin tức xấu. Anh đi ra khỏi phòng mình và nhìn thấy em đang ngồi đây, đầu gục xuống. Khi em ngẩng lên, anh nhìn thấy những giọt nước mắt. Anh hiểu rằng có ai đó đã cố bắt liên lạc với em suốt cả ngày.

Amy hy vọng đó là biểu hiện của sự ghen tuông. Thật đáng đời anh ta. Nhưng cũng có thể chỉ là ta không muốn có bất cứ sự cản trở nào đối với kế hoạch của mình. Cô chậm rãi đứng dậy đặt cái ghế vào bên cạnh bàn, lạnh nhạt nói:

- Vâng, một người đàn ông. Một người em quen ở New York. Đó là một... một công việc còn dở dang.

- Anh thấy rồi.

Đột nhiên không khí căng thẳng chùng hẫng xuống. Nando kéo cô về phía anh. Anh nói:

- Em thân yêu ạ, bây giờ thì nó kết thúc rồi.

Anh nhìn cô đăm đăm.

- Anh chỉ muốn như thế này suốt cả ngày nhưng không thể làm được giữa đám đông cả nghìn người.

Đôi môi ấm áp của anh đặt lên môi cô. Đôi bàn tay anh vuốt xuống ngang hông cô, kéo cô áp sát vào anh. Rồi anh ghé miệng vào bên tai cô:

- Tất cả những “công việc dở dang” khác đều đã kết thúc, trừ với anh. Chỉ với anh thôi.

Amy phải cố kiềm chế cảm xúc của mình trước sự vuột ve của anh. Cô không thể nào quên được Elisa.

- Nando, em van anh, đừng... ở đây... có ai đó... những gia nhân...

Nando nói lỏng vòng tay nhưng vẫn đặt bàn tay lên hông cô vuột ve âu yếm. Ngọn lửa dục vọng bùng cháy trong mắt anh, một sự mời mọc khó mà cưỡng lại.

- Tốt lắm. Vậy thì về phòng anh, ngay bây giờ Amy co người lại, cố thoát khỏi vòng tay Nando.

- Không, Nando. Em muốn về phòng em. Một mình em thôi. Em muốn tắm rửa, thay quần áo. Sắp đến giờ ăn tối rồi.

Giữa họ vẫn còn những vấn đề, những câu hỏi chưa được giải đáp. Làm sao mà có thể giải quyết tất cả nó trên giường.

Nando đứng nhìn Amy. Nếu như trước đó có một chút gì là xúc cảm trên mặt anh thì bây giờ nó đã biến mất. Thay vào đó là thái độ hài hước, mỉa mai.

- Xin lỗi, lúc nào cũng xin lỗi. Đó là cách mà người Mỹ cư xử với nhau à? Kể cả khi làm tình họ cũng có đặt kế hoạch như trong kinh doanh à?Ồ, có thể ở Mỹ thì như thế nhưng ở Italia thì không. Ở đây, người ta làm tình khi người ta hứng lên. Em phải học để đừng có lúc nào cũng kiềm chế những ngọn lửa tình. Anh có thể cảm thấy tiếng đập của trái tim em.

Anh đặt một tay bên dưới bầu vú trái của cô và nói:

- Nó đang đập điên cuồng và nó nói đồng ý với anh.

Cơ thể phản trắc của cô cũng đang nói "đồng ý", nhưng một lần nữa Elisa lại đứng chặn giữa đường. Elisa và Nando cùng nhau biến đi đâu mất chiều nay.

Amy cố gượng cười.

- Anh không hiểu rồi, Nando. Trái tim em đang nói tiếng Anh chứ không phải tiếng Italia. Và nó nói rằng "Không đồng ý".

Khi Amy về phòng mình, Nando cũng bước theo cạnh cô.

- Có nhiều điều quan trọng mà em phải học, Amy. Một trong những điều đó là: không được thường xuyên dội nước vào lửa. Nếu không thì chỉ còn lại những tàn tro. Chúng ta hãy thỏa thuận điều này sẽ không xảy ra nữa, được không?

Amy nhướn đôi lông mày lên nhìn Nando:

- Em không nghĩ rằng em sẽ cố gắng đáp ứng đòi hỏi này. Làm như vậy em cảm thấy không an toàn.

Nói rồi cô mỉm cười bên lên, mở cửa ra, lách vào trong phòng, để mặc Nando ngoài hành lang một mình.

Tối khuya đó, khi Amy đã ở trên giường, cô nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ, rồi nhìn thấy tay nắm cửa xoay. Cô nằm yên, không dám nhúc nhích cho đến khi tiếng bước chân đi xa dần. Cô đã đoán trước thể nào đêm nay Nando cũng đến phòng cô và đây là lần đầu tiên cô đã khóa cửa.

Amy nằm nghĩ ngợi một lúc lâu. Trong đầu cô còn nhiều câu hỏi chưa được trả lời.

Cô không muốn để cho cơ thể cô trả lời những câu hỏi đó.

Trong suốt hai tuần lễ tiếp theo, Amy vui mừng vì cô được chuyển hết phòng này sang phòng khác trong nhà máy rượu để học tập. Nhưng rồi cũng đến cái ngày cô phải trèo lên lồng cầu thang xoắn bằng thép để tới các lối đi men chạy quanh thùng men. Đến đây thì cô ngần ngại. Cô có thể cảm thấy những sợi dây thần kinh sau gáy cô căng như sợi đàn đàn.

"Rồi cũng có thể vượt qua được" - cô nghĩ. Đi đến chỗ bậc thang đầu tiên cô hít thở mạnh và bắt đầu bước lên, tay nắm chặt lấy thanh vịn, thận trọng nhích từng bước một. Lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi, đầu gối cứng đờ một cách lạ lùng. Cứ như thể nó không còn là của cô nữa. Tuy nhiên cô vẫn tiếp tục bước.

Lên được nửa đường cô quay lại nhìn xuống những công nhân đang đi lại bên dưới. Hồi ức về trò đùa độc ác của Elisa với cánh cửa thùng lên men làm cô lạnh cả người. Tất nhiên cô không muốn có thêm một trò đùa tương tự, dù của bất kỳ ai. Riêng việc trèo lên cao như thế này cũng đủ là cô sợ rồi.

Tuy nhiên không có ai đi theo sau cô hoặc chú ý đến việc leo trèo của cô trừ ông Calabro đang đứng bên dưới cầu thang theo dõi. Ông ta tỏ ra ngần ngại khi hướng dẫn cô ở giai đoạn này. Ông luôn lắc đầu tỏ vẻ nghi ngờ. Nhưng ông không có cách nào để cản cô, vì ngôn ngữ bất đồng.

Khi Amy nhận thấy đây là một phần bình thường của chương trình đào tạo, cô đã bướng bỉnh gật đầu, chỉ tay lên đường đi men và ra hiệu muốn leo lên. Ông Calabro chỉ còn cách nhún vai rồi miễn cưỡng theo cô đến chân cầu thang.

Khi tiếp tục leo lên Amy nghĩ có lẽ cô đã quá bướng bỉnh và ngốc nghếch. Gần như chắc chắn không bao giờ cô bị gọi lên các đường đi men, thậm chí ngay cả khi khẩn cấp, để kiểm tra hay sửa chữa các thùng lên men. Nhưng nếu những người khác trước cô đã làm việc này thì cô cũng sẽ làm. Trong thâm tâm cô muốn chứng minh cho Nando Bonavia thấy rằng không có ngoại lệ cho cô chỉ vì cô là một phụ nữ.

Amy băn khoăn không biết Nando ở đâu. Cả tuần nay cô rất ít khi thấy anh ở nhà máy. Ngay cả khi ở nhà, anh cũng bận bịu một cách kỳ lạ. Chỉ có những chiếc hôn vội vàng và cũng bị kiềm chế một cách kỳ lạ. Anh cũng không hay lui tới phòng cô sau giờ làm việc.

Khi đề cập đến vấn đề cưới xin, Nando chỉ thông báo cho cô biết mọi việc đã chuẩn bị xong hết. Amy bắt đầu nói những điều cô nghi ngờ, nhưng ánh mắt anh nhìn cô thật khó hiểu. Anh nói:

- Amy, đừng có nói với anh rằng chúng ta đang chơi trò chơi con lắc. Đám cưới của chúng ta sẽ được tổ chức cùng lúc với Anna Maria và Filippo. Vì em dường như không muốn đặt kế hoạch nên anh đã tự quyết định.

Sau đó Franco đã cho cô nhận xét sắc xảo.

- Tôi phải nói rằng, cô là một cô dâu kém tươi nhất mà tôi từng thấy. Anna Maria cứ sôi sùng sục. Còn cô thì buồn thiu, lặng lẽ.

Rồi anh đặt một bàn tay lên tay cô, phủ lên chiếc nhẫn ruby một lúc rồi hỏi:

- Cô có tuyệt đối tin vào chiếc nhẫn này không?

Đó cũng đúng là câu mà Bert đã hỏi cô. Cô nhìn Franco một cách thẳng thắn

- Có, Franco. Bây giờ thì tôi tin.

Có lẽ cuộc nói chuyện với Bert đã làm cho Amy có quyết định rõ ràng. Anh ấy đã cho cô một sự lựa chọn. Suốt mấy ngày sau đó, cô nghiền ngẫm điều đó cho đến khi nhận ra câu trả lời đã nằm trong lòng cô từ lâu. Cô chỉ còn cách chấp nhận nó. Một cuộc hôn nhân với Nando sống với Nando giống như một người bị bịt mắt bước đi trong một thế giới lạ, đầy rẫy bất ngờ. Nhưng một tương lai không có anh trong đó sẽ là vô nghĩa. Cô thà chấp nhận một tương lai không chắc chắn với Nando còn hơn là tất cả những sự yên ổn mà Bert dành cho cô. Khi lên đến gần đỉnh chiếc lồng cầu thang bằng thép, Amy chợt mỉm cười. Một cuộc hôn nhân với Nando gần giống như đi trên đường men này - hơi sợ, đúng như vậy, nhưng đó là điều mà cô muốn làm.

Quả thật lối đi này thật dễ sợ! Tim cô đập rộn lên khi lên tới đỉnh và nhìn xuống sàn nhà qua chiếc lồng. Cô vội vàng ngẩng lên, nhìn thẳng về phía trước.

Amy bắt đầu bước một cách thận trọng. Tấm ghi thép dưới chân cô có vẻ hơi trơn và mong manh. Từng bước một, cô đi về phía một chiếc thùng mở nắp ở trên. Cô thò đầu nhìn vào trong thùng và tiếp tục đi.

Khi Amy đi quanh một thùng ở góc đằng xa, cô đột ngột bị chặn lại. Một người đàn ông đang đứng trên lối sửa chữa cái gì đó ở thùng chứa. Anh ta ngẩng lên, rõ ràng sững sốt trước cảnh một phụ nữ mảnh mai leo leo trên lồng sắt. Khi cô đi đến, anh ta lăm bắm câu gì đó mà cô không hiểu nổi rồi, ép người vào một bên cho cô bước qua. Không hiểu anh ta nói gì cô chỉ gật đầu trả lời. Khi gần kết thúc toàn bộ đường đi men Amy bắt đầu cảm thấy nỗi lo nhẹ đi. Lúc này cô mới nhận thấy những giọt mồ hôi lạnh trên sống lưng. Nhưng cô cũng cảm thấy niềm vui thắng lợi. Công việc quả thật đáng sợ, nhưng cô đã làm được. Nếu cần thiết cô biết cô có thể leo lại lên đó.

Amy xuống thang chậm rãi, hết sức thận trọng, cho đến khi chân cô chạm đất. Cô thấy Franco đang đứng đợi ở đó

- Amy! - Anh ta lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng - Tại sao cô lại làm việc này? Cô cũng biết là cô không phải làm cơ mà?

Bây giờ cô đã hoàn thành công việc, cô cảm thấy phấn khích bất ngờ.

- Tôi biết, tôi biết! Tôi thừa nhận cũng hơi sợ một tí, nhưng tôi muốn làm. Đó là một phần trong chương trình đào tạo. Một ngày nào đó, có thể tôi được gọi lên trên ấy để kiểm tra một số vấn đề, và tôi muốn biết chắc chắn là tôi có thể làm được.

Ông Calabro đi qua, gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Franco hát hàm về phía những chiếc thùng hỏi:

- Nando đồng ý cho cô leo lên đó à?

- Không anh ấy không biết. Vả lại ông Calabro mới là người quyết định mọi việc. Tôi phải ép ông mới cho tôi lên. Tôi không muốn bỏ qua những việc mà người khác bắt buộc phải học.

Franco liếc nhìn đồng hồ trên tay anh rồi nói:

- Vài phút nữa nếu cô rảnh rồi chúng ta sẽ phải làm cho xong một vài việc trước khi về nhà. Nando đề nghị tôi chạy xuống để nói cho cô biết một số chi tiết về việc đóng chai rượu, vì đó là bộ phận tiếp theo mà cô đến học. Cũng chỉ mất vài phút thôi, nhưng đó là những điều mà cô nên biết trước khi bắt đầu.

Amy nhìn anh ta tò mò

- Thế thì tốt quá, nhưng tôi hơi ngạc nhiên là ông Calabro không dạy tôi nữa.

Rồi mỉm cười như có vẻ xin lỗi anh, cô hỏi:

- Tôi không dám xúc phạm anh nhưng tại sao lại là anh dạy tôi? - Thực ra Amy cũng hơi ngạc nhiên vì rất ít khi cô thấy Franco xuất hiện ở khu vực sản xuất rượu. Công việc marketing của anh giữ chân anh trong văn phòng hoặc đi đến các thành phố khác.

- Nando đang bận việc khác và mặc dầu phải giải thích rất ngắn nhưng ông Calabro không vượt được vấn đề ngôn ngữ. Tuy nhiên khi cô bắt đầu làm việc ở đó ông ta có thể dễ dàng thao diễn quá trình đóng chai. Đó chỉ là việc giải thích cho cô biết chúng ta dùng loại chai, nút nào, và tại sao.

Franco mở cửa, hai người bước vào một hành lang dài. Anh hỏi một cách tò mò

- Những ngày này Nando bận gì thế? Rất ít khi thấy anh ấy ở trong văn phòng. Hai người sắp đi Roma à?

- Đi Roma à? Không. Tại sao anh lại hỏi thế?

Franco ngập ngừng không trả lời lâu đến nỗi Amy liếc nhìn anh ta rồi hỏi tiếp.

- Tại sao anh lại hỏi như thế? Nando sắp đi Rome à?

Franco nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu, mặt anh ta hơi đỏ lên.

- Có thể tôi vừa vô tình tiết lộ bí mật. Tôi nghe nói anh ấy đặt vé máy bay cho hai người bởi vậy tôi tự cho rằng... Ôi Amy tôi thật ngốc. Đáng lẽ ra tôi không nên nói gì. Có thể anh ấy muốn dành cho cô một sự bất ngờ. Khi anh ấy báo tin cho cô biết vì chúa cô hãy làm ra vẻ ngạc nhiên nhé.

Có thể Nando đặt kế hoạch đi Roma cho tuần trăng mật của họ - Amy nghĩ thầm. Anh ấy đang sắp xếp tất cả những việc khác. Ý nghĩ về đám cưới làm cho cô cảm thấy chóng mặt. Nhưng còn hai tuần nữa kia mà. Cô hỏi:

- Anh ấy có nói khi nào đi không?

Franco thở dài:

- Ngày mai. Tôi rất áy náy vì đã làm hỏng kế hoạch làm cho cô ngạc nhiên của Nando.

Ngày mai à? Nếu như cô phải đi cùng anh thì chắc chắn bây giờ anh đã phải nói với cô rồi. Rõ ràng đây là một chuyến đi công việc.

Câu chuyện dừng ở đó khi hai người bước vào phòng đóng chai. Đây là một khu vực sáng sủa, sạch sẽ đến mức bóng lộn. Tất cả công nhân đều mặc áo choàng trắng khi làm việc để tránh mọi khả năng nhiễm bẩn. Franco giải thích như vậy khi anh đưa Amy vào phòng kho ở trong góc. Nhắc một chiếc chai màu xanh nhạt từ trong hộp lên Franco vung vẩy nói:

- Bây giờ bắt đầu bài học của chúng ta. Mục số một. chiếc chai này được chế tạo theo hình dạng đặc biệt như thế này để có đặt nó nằm nghiêng một cách dễ dàng. Như vậy nút chai luôn luôn có độ ẩm..Nếu nút chai khô chất lượng rượu sẽ bị ảnh hưởng. Và cô thấy đây, cổ chai thẳng nhỏ để nó vừa khít với nút chai đã được ép lại.

Amy buồn cười trước sự ra vẻ giáo sư của Franco. Cô cầm một chai lên xoay trong tay rồi nói:

- Tôi biết điều này nghe có vẻ ngốc nghếch nhưng tất cả các chai rượu vang đều màu xanh?

- Ồ không. Mỗi nước, mỗi nhà máy có những nét khác nhau nhưng hầu như không có một tiêu chuẩn nào chung. Vino d'Oro được đóng vào những chai màu xanh nhạt như hầu hết các loại rượu vang trắng. Mặc dầu một số nhà máy thích loại thủy tinh trong. Rượu vang đỏ thường được đóng vào chai màu xanh thẫm để giữ cho chúng không bị nhạt màu. Rượu sheri được đóng vào chai màu hổ phách, còn vecmút thì đóng vào chai màu xanh. Còn tất nhiên tất cả các loại rượu sủi bọt thì được đóng vào các chai sâm banh nặng.

Franco cầm chiếc chai đặt nó vào trong hộp

- Còn một vấn đề nữa. - Amy với tay vào trong chiếc hộp nhỏ lấy ra một cái nút bia - Cô sẽ nghĩ một cái nút lie là một cái nút lie chứ có gì đâu. Nhưng giữa chúng có những cái khác nhau đấy. Một cái nút rẻ tiền có thể là nguyên nhân giết chết rượu vang. Tất cả các nhà buôn rượu vang đều nói với cô rằng: một chai rượu vang chỉ ngon bởi nút lie của nó. Những cái nút này phải dài hai inch để có thể ngăn không cho không khí lọt vào. Nando chỉ có những thứ tốt nhất. Những gì cô thấy ở đây đều rất đắt.

- Anh ấy mua những thứ này ở đâu? Amy hỏi. Khi nhìn những cái nút này cô chẳng thấy chúng có vẻ gì là đắt tiền. Đối với cô, chúng chỉ đơn giản là một chiếc nút lie. Lại thêm một điều nữa phải học.

- Hầu hết đều được mua ở Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha. Những chiếc nút này mua ở Tây Ban Nha.

Franco bỏ chiếc nút vào hộp rồi nói:

- Đây, cũng không phức tạp lắm phải không? Ông Calabro sẽ chỉ cho cô các chai rượu xử lý và đóng rượu như thế này, các nút được xử lý và đóng vào như thế nào. Phần của tôi chỉ có thế này thôi.

Trước khi họ rời phòng, Amy quay lại xem các máy đóng chai trên đó hàng chục chai từng chiếc một được đổ đầy rượu và đóng nút. Cô nói có vẻ hài lòng.

- Có rất nhiều vấn đề phải tìm hiểu Franco ạ. Tuy nhiên mọi thứ đều hấp dẫn tôi. Giờ đây sản xuất rượu là cuộc sống của tôi.

Họ cùng nhau bước lên đồi, về khu biệt thự. Suốt dọc đường đi Franco hầu như im lặng. Chỉ đến khi họ gần về đến cổng anh mới nói

- Amy ạ, thất bại trong một cuộc chiến thật là đau đớn. Đau đớn hơn nữa khi mất một người như em. Đám cưới của em gần như ngăn cản tôi và Fillippo nắm quyền điều hành cùng với sự giúp đỡ của em. Bây giờ đã quá rõ ràng chúng tôi không lừa được Nando. Tôi không có ý nói anh ta cưới em để ngăn cản việc này nhưng đó là sự thật. Như vậy anh ta không những có được cổ phần của em mà còn có được cả em nữa. Thế mới đau chứ!

- Nando sẽ không có được cổ phần của tôi một cách đương nhiên qua một cuộc hôn nhân đâu Franco ạ. Tôi quyết định giữ lại cổ phần của mình.

Franco ranh mãnh nhìn Amy:

- Đừng đánh cuộc về việc này. Em không hiểu Nando đâu. Trước đây tôi đã nói với m một lần rồi, bây giờ tôi chỉ nhắc lại. Dù em nghĩ thế nào, dù em đặt kế hoạch ra sao, Nando cũng sẽ lấy được cổ phần của em.

Và Amy đã thấy đúng như vậy vào buổi tối. Chỉ có Nando và bà Lucia ở đó, những người khác còn chưa tới.

Nando bất chợt quay lại khi Amy bước vào phòng. Theo bản năng tim cô đập dồn dập trước người đàn ông lạnh lùng, xa cách này người mà cô biết có niềm đam mê tình dục mạnh mẽ dưới bề ngoài mạnh mẽ.

Nando lao về phía cô, đôi lông mày nhíu lại.

- Có thật đây là những gì anh nghe nói về em không? Có đúng hôm nay em trèo lên đường đi men không?

- Vâng - Amy gật đầu xác nhận

- Em sẽ nói với anh nguyên nhân tại sao em làm một việc ngu ngốc như vậy chứ? Việc đó rất nguy hiểm, và em làm như vậy là hoàn toàn không cần thiết. Lẽ ra ông Calabro phải cấm em làm việc đó.

- Đừng đổ lỗi cho ông ta. Nói thật với anh, ông ta cũng cấm em lên đó. Nhưng em cứ khẳng khái đòi lên. Em sẽ làm mọi việc mà bất cứ một người tập sự nào cần phải làm.

- Nhưng em không giống với những người tập sự khác. Em sắp là vợ anh. Nói em đừng giận, anh muốn em vẫn còn nguyên vẹn. Anh không muốn trông thấy em ngồi trên xe đẩy hay nằm trên cồng.

- Nando nói đúng đấy con ạ. - Bà Lucia xen vào. Chính ta cũng không bao giờ nghĩ đến chuyện trèo lên đấy. Các bậc thang ở đấy rất trơn, chỉ xẩy chân một chút cũng đã nguy hiểm mặc dù chúng ta đã có những biện pháp đề phòng cẩn thận. Thôi từ nay còn đừng có thử nữa.

- Con cũng không nghĩ là sẽ được gọi lên đấy nữa vì có rất nhiều công nhân lành nghề khác. Nhưng con cảm thấy con phải làm như vậy.

Bà Lucia chậm rãi gật gật mái đầu bạc trắng

- Đúng ta có thể hiểu khi con mới đến đây ta và Nando đã tạo ra hoàn cảnh buộc con cảm thấy phải chứng tỏ mình bất chấp sự phản đối của chúng ta

Dường như có hai con người trong bà Lucia, và cả Nando nữa, - Amy nghĩ. Bà là một người kiêu ngạo nhưng bên dưới vẻ mặt lạnh lùng Amy phát hiện ra một tấm lòng cảm thông sâu sắc.

Nando bước đến bên bàn rót một cốc rượu vang mang đến cho Amy.

- Anh sung sướng báo cho em biết rằng tất cả kế hoạch của chúng ta đã hoàn thành. Sẽ có một nghi lễ hành chính ngắn gọn, tiếp theo là lễ cưới đơn giản ở nhà thờ San Zeno ở Verona. Sau đó anh và em sẽ khởi hành đi Venice còn Anna Maria và Filippo thì đi Capri. Một đám cưới kếp có thể chấp nhận được, chứ một tuần trăng mật kếp thì không.

Rồi anh tiếp tục nói với giọng rất tự nhiên:

- Anh nói rằng tất cả đã hoàn thành trừ một chi tiết cần phải kết luận: đó là vấn đề cổ phần của em. Ngày mai anh sẽ đi Roma vài hôm và trước khi đi anh muốn giải quyết xong vấn đề cuối cùng. Bởi vậy anh rất cảm kích nếu như em đưa cho anh chứng thư của em sau bữa ăn tối nay.

Amy ngẩng lên nhìn Nando qua miệng cốc lập tức cô trở nên cảnh giác.

- Anh muốn tạm thời với mục đích của chuyến đi hay anh đề nghị em chuyển nó cho anh... vĩnh viễn?

Nando cười vang có vẻ hơi thoái mái:

- Anh nghĩ rằng chẳng có vấn đề gì trong việc này. Chúng ta sắp thành vợ chồng. Với tư cách là chồng em anh đương nhiên...

- Patria Potestas! Amy đột ngột xen vào giọng hốt hoảng. Nando gật đầu:

- Tất nhiên. Trong gia đình chúng ta nó vẫn có hiệu lực. Em không nên tỏ ra quá ngạc nhiên rằng...

- Em sẽ không đưa cho anh đâu. Amy bướng bỉnh.

Không khí trở nên căng thẳng. Mặc dù Amy cúi xuống nhìn cốc rượu của mình cô vẫn thấy qua hàng mi cái thân hình cao lớn trước mặt. Anh ấy không thích câu trả lời của cô và đang nhíu nhíu đôi lông mày rậm.

Đột nhiên bà Lucia đưa cánh tay quyền uy của bà lên:

- Thực ra không cần đâu Nando. Amy sẽ giữ lại cổ phần của cô ấy.

Nando quay ngoắt lại, nói với mẹ anh một câu gì đó bằng tiếng Italia. Bà lắc đầu nói

- Chẳng có ý nghĩ gì cả! Hoàn toàn không cần thiết phải chuyển cổ phần của cô ấy cho con. Cô ấy có quyền giữ lại, cũng như ta giữ của ta vậy. Cha con cũng không đòi hỏi ta phải chuyển cổ phần của ta cho ông, nhưng mặc dầu vậy nó vẫn hoàn toàn nằm trong quyền lực của ông, trong những ngày ông ấy còn sống. Chúng ta sẽ cùng làm việc với nhau.

Bà già vẫn tiếp tục nói chậm rãi:

- Đúng con ạ. Ta thừa nhận rằng lúc Amy mới đến đây ta cũng muốn cô ấy chuyển cổ phần cho con cho chúng ta. Bây giờ tình hình đã khác rồi. - Bà hướng đôi mắt tinh anh về phía Amy- Ta có cảm giác rằng một ngày nào đó Amy sẽ thay thế vị trí của ta trong công ty. Cô ấy mạnh khỏe, thông minh, gan dạ, ham học hỏi. Cổ phần của cô ấy góp thêm sức mạnh cho công ty nhưng nó vẫn nên thuộc quyền sở hữu của riêng cô ấy.

Nando im lặng một lúc lâu rồi anh quay sang hướng bà mẹ

- Đường như con bị thua phiếu. Tốt lắm, có vẻ như “Patria Potestas” đã mất hiệu lực trong gia đình Bonavia.

Anh cố gắng để nói một cách nhẹ nhàng nhưng Amy vẫn cảm thấy rõ là anh không hài lòng

Không khí căng thẳng trong phòng và biến mất khi Franco bước vào rồi đến Anna Maria và Filippo Anna đang khoác tay chồng chưa cưới của mình tán chuyện về đám cưới sắp tới bằng sự kết hợp lộn xộn giữa tiếng Italia và tiếng Anh

Amy thấy nhẹ người khi buổi tối trôi quá cách nhẹ nhàng để chịu đựng như không ai đã động gì đến chuyện cổ phần. Thậm chí Nando không tỏ ra một chút miễn cưỡng nào khi thỉnh thoảng họ nhìn vào mắt nhau qua bàn ăn

Sau khi Amy về phòng, có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Cô mở cửa ra thấy Nando đang đứng ở đó hai tay chấp đàng sau.

- Ngày mai anh đi Roma, anh có món quà nhỏ muốn tặng em trước khi đi

Thấy cô lưỡng lự anh mỉm cười:

- Cả hai chúng ta đều ăn mặc nghiêm chỉnh như thế này em không phải ngại khi mời anh vào đâu.

Mặc dù đang nhìn anh với ánh mắt ngờ vực cô vẫn bước lùi lại để cho anh vào phòng. Anh đưa cho cô một gói nhỏ được bọc trong một lần giấy bạc.

- Mẹ anh đã tặng cho em chiếc nhẫn của gia đình. Bây giờ anh muốn tặng em một thứ gì đó, mang hai ý nghĩ: Quà tặng của chú rể và cũng là món quà nhân dịp em tốt nghiệp khóa học.

Amy cởi dây buộc bỏ lớp giấy bạc và mở chiếc hộp ra. Cô nhắc lên một chiếc chén bằng bạc rất đẹp sâu khoảng một in-sơ, đường kính ba inch. Tay cầm là một dây nho đang leo bằng bạc trên đỉnh tay cầm là chỗ đặt ngón tay cái.

Nando mỉm cười trơ sự hài lòng của cô. Anh nói

- Đây là một cái tastevin. Tức là một cái chén để thử rượu nho. Nó được làm bằng bạc để cho bề mặt sáng bóng sẽ phản chiếu ánh sáng xuyên qua rượu nho trong chén. Em móc ngón tay vào chén, đặt ngón tay cái lên chỗ trên đỉnh để giữ chén thật chắc. Tất cả các chuyên gia về rượu đều có một chiếc chén của riêng mình. Của em đây...

Nando xoay chiếc chén và Amy thấy dòng chữ Amy Bonavia được khắc trên bề mặt của nó

Cô ngược mắt lên nhìn anh, hơi thở nghèn nghẹn.

- Nando chiếc chén đẹp quá. Em rất thích

Cô xoay xoay nó trên tay ngắm nhìn những đường cong mềm mại duyên dáng. Nando nói tiếp:

- Những điểm này làm cho ánh sáng phản chiếu theo nhiều phương hướng. Như vậy em có thể đo được độ trong thực sự của rượu từ các góc độ khác nhau. Còn bây giờ...

Nando đưa một tay từ phía sau lưng ra trên tay là một chai rượu vang VINO d'Oro đã mở nút.

- Anh mang theo cái này để làm lễ rửa tội cho nó - Anh nói và rót một ít rượu vào 'tastevin'.

Amy xoay xoay chiếc chén thích thú ngắm nhìn ánh sáng phản chiếu xuyên qua lớp rượu vang. Cô nếm thử rồi đưa chén cho Nando. Anh nắm lấy tay cô trong khi cô vẫn cầm chiếc chén uống hết chỗ còn lại mắt không rời khỏi khuôn mặt cô.

Nhẹ nhàng gỡ chiếc chén ra anh đặt nó lên bàn bên cạnh rồi vòng tay quanh người Amy. Anh thì thầm:

- Đã là 1 cặp vợ chồng sắp cưới thế mà chúng ta có rất ít thời gian để khám phá tình yêu của nhau.

Nếu như Amy có ý định phản đối, không cho anh hôn cô cũng đã muộn. Nhưng Nando không chần chừ, anh bế thốc cô lên trên tay, mang cô đến bên giường.

- Nando... Amy bắt đầu lên tiếng nhưng anh không để cho cô nói hết.

- Amy em yêu đừng đuổi anh đi tối nay.

Trong chốc lát anh đã nằm bên cạnh cô, tay anh lần tìm khuy áo cô, những ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve bầu vú, môi anh gắn chặt vào môi cô bế gầy hoàn toàn sự kháng cự của cô.

Lần này anh tỏ tình với cô không phải bằng sự đam mê cuồng dại mà bằng một sự dịu dàng âu yếm. Đôi bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve, đôi môi mơn trớn khắp mặt xuong cổ cô.

Làm Sao cô có thể từ chối anh khi trong cô tràn ngập lòng yêu thương đối với anh. Anh chậm rãi cởi quần áo cô, đôi bàn tay run rẩy

- Amy em hãy nhìn vào mắt anh.

Cô nhìn và thấy sự thèm khát bùng cháy trong đôi mắt sâu thẳm

- Em đừng nhắm mắt lại đừng nhìn đi chỗ khác - Nando thì thầm. Đôi mắt Amy như vẫn dán chặt vào mắt anh khi cơ thể ấm áp của anh áp lên người cô. Phút chốc vạn vật dường như biến mất chỉ còn lại hai người trong thế giới riêng của họ.

Phút im lặng kéo dài tưởng như vô tận, chỉ còn nghe thấy tiếng thở của hai người. Cuối cùng Nando ngẩng lên, nhìn xuống Amy. Mái tóc vàng của cô rối bời, làn da sống động như đang tỏa sáng. Anh cúi xuống hôn lên vai cô, lên cằm, lên mi mắt. Chợt anh giật mình:

- Amy, em khóc à? Mắt em ướt đầm.

Amy nhìn chằm chằm vào anh, giọng run rẩy.

- Không phải là những giọt nước mắt buồn đâu, Nando. Em rất hạnh phúc. Không sao tả hết được.

- Ồ, nhưng em yêu, đây mới chỉ là bắt đầu. Cưới xong chúng ta sẽ còn nhiều dịp để yêu nhau. Anh báo cho em biết trước anh sẽ tận dụng mọi cơ hội đấy.

Khi Nando rời phòng Amy thì đêm đã rất khuya. Amy vẫn nằm trên giường, anh cúi xuống hôn cô và nói:

- Anh sẽ đi Roma khoảng hai ba ngày rồi anh lại về với em, cưng ạ.

Khi cánh cửa đóng lại, Amy mơ màng đưa mắt nhìn khắp phòng và dừng lại trên chiếc chén thử rượu đặt trên bàn. Amy Bonavia.

- Nando -Cô thì thầm một mình -Nando, tình yêu của em

Tình yêu ư? Chưa bao giờ anh ấy nói yêu cô, thậm chí tối nay cũng vậy. Nhưng điều đó không quan trọng. Anh ấy đã thể hiện bằng hành động, bằng những nụ hôn, bằng những vuốt ve âu yếm

Cô chớp mắt vài lần, rồi chẳng buồn tắt đèn, cô trôi vào một giấc ngủ êm đềm, một giấc ngủ mà bóng dáng Nando lúc ẩn lúc hiện trong những giấc mơ của cô

Sáng hôm sau, khi Amy tỉnh giấc, căn phòng đã tràn ngập ánh sáng mặt trời. Cô ngồi bật dậy, vội đưa mắt nhìn đồng hồ. Nếu không dậy ngay cô sẽ bị muộn giờ làm việc

Tuy nhiên cô vẫn còn nán ná một lúc, đôi mắt mơ màng với những hồi ức về buổi tối hôm qua. Cô đã đọc những câu chuyện về tình yêu, đã mơ thấy một người tình đam mê, thế mà cô vẫn bất ngờ trước những cảm xúc mà Nando gây nên cho cô. Cô chìm đắm trong niềm hạnh phúc, mọi đám mây đen của sự nghi ngờ đã biến mất

Vội vàng trèo ra khỏi giường, cô đi tắm rửa, mặc quần áo để còn kịp ra ban công uống cà phê và sưởi ấm ánh nắng mặt trời

Khi đứng ở ban công, Amy nhìn thấy một đám bụi trên đường lúc một chiếc ô tô vòng quanh tòa lâu đài lên ngọn đồi hướng về phía khu biệt thự. Khi nó đến gần, cô nhận ra người ngồi sau tay lái là Elisa Antolini

Amy nhú đôi lông mày, tỏ vẻ khó chịu. Nếu Elisa có ý định chặn cô lại trên đoạn đường đến nhà máy để đưa ra những lời dọa nạt vô lý bắt cô phải từ chối cuộc hôn nhân với Nando thì cô ta sẽ nhận được một lời từ chối thẳng thừng. Cô ta đã chậm rồi, vĩnh viễn chậm mất rồi

Amy sắp sửa quay vào phòng thì cô nghe thấy tiếng cánh cửa đằng trước nhà đóng lại, rồi có tiếng bước chân đi qua hiên nhà. Cô dừng lại, nhìn thấy Nando đang vội vã đi ra cổng. Anh mở cổng, nhét chiếc valy đang xách trên tay vào đằng sau xe rồi ngồi vào chỗ bên cạnh Elisa. Họ cùng nhau phóng xe đi.

Amy cảm thấy người cô như đông cứng lại. Mặt trời dường như không còn ấm trên vai cô nữa. Cả thế giới như vỡ tan thành từng mảnh. Trong một lúc lâu, cô không thể nghĩ được điều gì, chỉ cảm thấy ghê sợ. Sau đó, cô chậm chạp bước vào phòng, đặt chiếc tách lên bàn, cầm suất ăn trưa lên và ra khỏi phòng.

Cô đi xuống cầu thang, đến cửa trước như một người mà đi theo thói quen hàng ngày. Cô mở cổng đi xuống nhà máy “Tại sao anh ta có thể làm như vậy? Nhất là sau một đêm như đêm hôm qua?” Một giọng nói bên trong con người cô đang gào lên.

Hai vé máy bay đi Roma, có phải Franco đã nói vậy không nhỉ? Đó là một sự giải thích hợp logic.

Nó có ý nghĩa như thế nào nhỉ?

Đó là một lời báo trước cho tương lai của cô. Một tương lai trong đó Nando sẽ rời hơi ấm trên chiếc giường của Elisa để về nhà với vợ - một người vợ có một cổ phần quý giá ở công ty

Điều đó không quan trọng, hoàn toàn không quan trọng một chút nào nữa rồi. Bây giờ thì cô đã biết cô không bao giờ có thể tin được anh ta nữa, cũng không thể nào hiến thân cho anh ta như tối hôm qua. Đau đớn nhất là sự phản bội lại xảy ra sau những giây phút mê muội hoạn lạc mà họ đã cùng nhau chia sẻ

Lẽ ra cô phải thấy trước điều này. Đã có những dấu hiệu trong suốt thời gian qua. Ngay từ hôm đầu tiên, khi anh ta cố ôm lấy cô trong cánh tay còn thơm mùi nước hoa của Elisa. Và ở cuộc liên hoan rượu nữa. Họ đã cùng nhau biến mất trong một khoảng thời gian đủ để họ nằm bên nhau một nơi bí mật nào đó.

Không thể coi chuyện đi hôm nay là hoàn toàn trong sáng. Không có cách gì để bào chữa cho nó. Elisa đã nói với cô một cách tự tin rằng Nando là của cô ta. Không hoàn toàn như vậy - Amy cay đắng nghĩ - Họ đang cùng nhau chia sẻ anh ta

Khi Amy đến tòa lâu đài, ông Calabro đang đợi cô. Hai người cùng đi đến phòng đóng chai, Amy nhận thấy ông liếc nhìn cô mấy lần, mặt nhăn lại.

Như một cái máy, cô đi qua từng khâu của quá trình đóng chai, do chính ông già hướng dẫn. Đôi mắt màu đen của ông thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô với vẻ băn khoăn. Một lần, ông đã đặt bàn tay nổi đầy tĩnh mạch lên cánh tay cô và nói “Gignorina”

Cô đã lắc đầu và cố gượng mỉm cười

Dù sao Amy cũng gắng gượng qua được buổi sáng. Đến trưa, cô lấy suất ăn, tìm một nơi vắng vẻ trong sâu và ngồi xuống. Cô không mở chiếc hộp ra. Cô đặt nó bên cạnh mình và dựa lưng vào bức tường đá của tòa lâu đài, đôi mắt đăm đăm nhìn về phía trước mặt

Cô không cần phải suy nghĩ gì thêm nữa, mọi việc đã quyết định rồi. Buổi sáng nay đã khép lại vĩnh viễn một đoạn đời trong cuộc đời cô. Cô sẽ trở về nhà. Mọi việc đã qua rồi. Cô không thể nào chịu đựng nổi khi biết rằng mỗi khi cô nhìn thấy Nando thì khuôn mặt Elisa đang mỉm cười trên vai anh lại hiện ra. Đó là nữ chúa của anh ấy! Có lẽ lúc nào cô ta cũng là nữ chúa của anh ấy

- Amy! - Franco đang đứng trước mặt cô - Tôi đi tìm cô mãi. Có việc gì không ổn à?

Amy không ngẩng đầu lên. Phải mất một lúc cô mới nói được

- Tại sao anh lại hỏi vậy?

- Vài phút trước đây, ông Calabro đến văn phòng. Ông ta có vẻ rất lo lắng. Ông ấy nói rằng có điều gì đó không ổn. Tự ông ta không thể hỏi cô được, nhưng ông ta đi tìm Nando để báo cáo. Nando đi Rome rồi nên ông ta nói với tôi. Vậy có việc gì thế Amy?

Amy lắc đầu, đôi mắt đăm dẽ:

- Chẳng có gì cả?

- Cô nói dối -Đợi một lát, không thấy cô nói gì, anh lại tiếp tục -Ước gì tôi biết được. Đây không phải là cô nữa. Cô và Nando đã cãi nhau phải không?

Amy lắc đầu

Franco hiểu rằng cô muốn ngồi một mình. Anh nói:

- Tôi sẽ gặp lại cô sau, được không, Amy? Tôi không biết đã xảy ra việc gì, nhưng xin cô đừng lo lắng

Amy không trả lời. Thậm chí cô cũng không ngẩng đầu lên khi Franco bước đi

Buổi chiều, khi chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc, Amy bước đến ông Calabro. Cô chìa tay ra và nói:

- “Grazie, Signore Calabro”

Ông Calabro nhìn cô bối rối. Vẻ thất vọng vì ngôn ngữ bất đồng hiện ra trên mặt ông

Franco đang đợi cô ở cổng ngoài sân. Anh nói:

- Amy, việc này không thể tiếp diễn được. Cô phải nói cho tôi biết có việc gì đã xảy ra. Cô không ốm, cũng không bỏ việc, nhưng trông có vẻ thất vọng lắm. Điều gì đã xảy ra vậy

Amy chợt thốt lên:

- Tôi sắp đi khỏi đây, Franco ạ

- Đi khỏi đây -Franco ngạc nhiên nhắc lại -Cô muốn nói là sẽ trở về Mỹ?

Amy gật đầu

- Tại sao, Amy, tại sao?

Amy lắc đầu quây quây

- Xin đừng hỏi tôi nữa. Tôi không muốn trả lời bất cứ một câu hỏi nào. Và anh cũng đừng nói với ai khác nữa nhé

- Nando có biết không?

- Không! Tôi không muốn cho anh ấy biết

Khi Nando từ Rome trở về thì cô đã đi rồi. Chỉ còn chiếc chén hũ rượu bằng bạc với dòng tên khắc sai tên đó ở lại trong phòng cô

- Điều này thật không giống với cô. Chắc chắn phải có điều gì khủng khiếp xảy ra. Cô sắp ra đi vĩnh viễn à?

- Đúng - Giọng Amy trầm hẳn xuống

- Nhưng cô không thể vội vàng như vậy. Nếu như cô và Nando đã cãi nhau, thì cũng không nên coi việc ấy là quan trọng. Cô biết không, mọi người vẫn thường như vậy, nhưng cặp đã đính hôn còn thường xuyên hơn. Ít nhất cô cũng phải đợi cho đến khi Nando về. Đừng có hành động vội vã như vậy

Amy hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho giọng nói của cô có vẻ tự chủ

- Franco, tôi sẽ rời khỏi đây ngay lập tức. Lý do vì sao không quan trọng. Tôi có những lý do của riêng mình. Hãy tin tôi đi! Nhưng tôi không muốn nó về những lý do đó. Lẽ ra tôi không nên nói với anh là tôi sắp đi cho đến khi tôi bước ra khỏi cửa. Tôi xin anh đừng nói gì với Anna Maria và bà Lucia, để họ sẽ lại hỏi tôi. Tôi sẽ chào tạm biệt và đi ngay. Như thế có vẻ không được lịch sự lắm nhưng tôi bắt buộc phải làm

Phải mất vài phút, Franco không nói câu nào. Cuối cùng anh quay sang nhìn cô với vẻ thận trọng rồi nói

- Thôi được rồi, nếu như đó là những gì cô muốn. Bây giờ cô định đi như thế nào? Bằng máy ba à? Nếu vậy cô phải tiếp xúc với sân bay, cô phải mua vé trước. Cô có muốn tôi lo việc này không?

Amy nhìn anh với vẻ biết ơn:

- Ôi Franco, tôi rất biết ơn anh.

Franco chặn Amy lại ở đoạn giữa đường, lấy hai ngón tay nâng cằm cô lên. Anh nói:

- Cô em bé nhỏ, cô đang rất đau đớn. Tôi không biết lý do tại sao, nhưng tôi không thể giúp gì được cho cô sao?

Amy quay mặt đi

- Có đấy. Anh hãy giúp tôi đặt vé máy bay, vì tôi không thạo tiếng Italia. Thêm nữa, anh đừng cho Anna Maria và bà Lucia biết, cho đến khi tôi sắp ra đi.

Franco lắc đầu:

- Tôi không thích việc này chút nào, nhưng tôi sẽ làm như cô yêu cầu. Tôi sẽ gọi điện ra sân bay ngay khi về tới biệt thự và sẽ thông báo lại cho cô biết tình hình

- Cảm ơn anh Franco. Thêm một việc nữa: tối nay tôi không thể xuống ăn cơm, anh có thể cho người mang lên cho tôi được không? Và anh nói với bà Lucia rằng tôi đang nghỉ

- Tốt lắm, còn việc gì nữa không?

- Không, cảm ơn anh. Tôi rất biết ơn anh nếu như anh cho tôi biết càng sớm càng tốt là tôi có thể bay vào giờ nào. Tôi sẽ đóng gói hành lý ngay bây giờ bởi vậy tôi sẽ sẵn sàng vào bất cứ lúc nào

Nhưng rồi sau đó, Franco đến phòng cô thông báo:

- Rất tiếc, Amy. Tôi đã cố gắng hết sức nhưng phải đến giờ cuối chiều ngày mai cô mới có thể bay được. Như vậy có muộn không?

Đành phải vậy thôi. Cô muốn đi ngay bây giờ, hay vài giờ nữa, hay thậm chí sáng mai, nhưng chiều mai cô vẫn có thể tránh mặt được Nando khi anh trở về. Anh đã nói đi hai ngày, có thể ba ngày. Cô vội vàng cất ngay những ý nghĩ khác đang đổ xô về

Ngày hôm sau, Amy ở trong phòng suốt cả ngày. Cô nhờ Franco chuyển lời cho mọi người là cô không muốn bị quấy rầy. Cô không biết liệu bà Lucia và Anna Maria có coi đó là chuyện lạ không. Dầu sao họ cũng đã tôn trọng ý kiến của cô

Cô đẩy chiếc vali đã đóng gói chặt chẽ vào trong gầm giường. Cô đặt chiếc chén thử rượu trên bàn phấn. Bên cạnh đó là chiếc nhẫn Ruby

Tất cả các rèm cửa nhìn ra ban công đã được kéo lại. Amy không muốn nhìn xuống tòa lâu đài vào đoạn cuối của những giấc mơ của cô

Đúng. Tất cả cần phải được chấm dứt. Cô kéo một trong những chiếc vali trong gầm giường ra, mở nắp, và lôi ra tờ giấy nhỏ bằng da có những hình vẽ tay các chùm nho trên đó. Tờ chứng thư này đã đánh dấu bước khởi đầu của toàn bộ sự sụp đổ cay đắng, của sự vỡ mộng của cô. Cô không cần đến nó nữa

Amy bước đến bên bàn phấn, đặt tờ giấy bên cạnh chiếc nhẫn và chiếc chén bạc. Nếu Nando muốn gởi tiền trả cho cổ phần của cô thì cũng được. Từ nay trở đi, đoạn đời này sẽ bị xóa sạch trong tâm trí cô. Cô sẽ không bao giờ nghĩ đến nhà máy rượu, đến gia đình hoặc Nando, thậm chí đến Italia

Giờ khởi hành của cô đã đến gần. Franco đang đến phòng cô để mang giúp cô vali. Cô sẽ xuống cầu thang, tạm biệt bà Lucia và Anna Maria rồi hối hả đến sân bay.

Anh ấy đã gõ cửa. Amy đẩy những chiếc vali của cô ra cửa rồi mở cửa ra.

Không phải là Franco.

Nando đứng đó, nét mặt anh giận dữ. Anh mở cửa rộng ra, buộc Amy lùi lại vài bước, rồi anh đóng sập cửa vào, khóa lại. Không khí giữa họ căng thẳng nhưng Nando không nói gì, chỉ đứng nhìn những chiếc vali, sẵn sàng cho một chuyến đi.

Rồi hai tay anh nắm lấy vai cô. Amy tưởng anh sẽ lắc người cô, nhưng anh không làm vậy. Anh chỉ nhìn vào mắt cô dò xét:

- Được lắm. Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này? Franco gọi điện đến Rome cho tôi bảo phải về nhà gấp nếu như không muốn thấy cô bỏ đi rồi.

- Lẽ ra anh ấy không nên làm như vậy! Anh ấy không có quyền.

Amy giận dữ quát lên. Cô cố giãy giụa để thoát khỏi tay Nando, nhưng anh vẫn giữ chặt lấy cô

- Cô có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không? Franco nói với tôi là cô định đi khỏi đây. Và sự thật đúng là như vậy. Tôi nghĩ tôi có quyền biết tại sao.

- Tôi sắp trở về nhà vì... vì tôi không muốn ở đây nữa - Amy bối rối trả lời.

- Nhưng tại sao? Tại sao? - Nando lắc nhẹ người cô như để bật ra câu trả lời.

- Bỏ tay anh ra khỏi người tôi. Anh... anh là đồ Casanova (tương tự như Don Juan - đấng của Italia - một con người mê đắm tình yêu lãng nhăng, không chung thủy) - Amy giận dữ hét lên

Nando im lặng không nói gì. Anh nheo mắt nhìn Amy hồi lâu, vẻ dăm chiêu suy nghĩ. Rồi thái độ của anh thay đổi hẳn. Anh hỏi:

- Có phải sáng hôm qua em đã tình cờ nhìn thấy anh đi khỏi nhà không? Có phải nguyên nhân là như vậy không?

Amy không trả lời, thậm chí không nhìn anh

Giọng Nando đã dịu dàng trở lại:

- Anh cho rằng vì thế mà em hiểu sai về anh.

- Sai thế nào? - Giọng Amy có vẻ hơi chua cay - Không phải chỉ có lần này. Tôi còn trông thấy anh ở cuộc liên hoan rượu nữa. Có thể tôi không hiểu được cách xử sự của những người đàn ông Italia các anh, nhưng đó không phải là cách sống của tôi. Anh sẽ giải thích thế nào nếu như tôi biến đi Rome vài ngày cùng với một người đàn ông khác? Đặc biệt với một người mà trước đó tôi đã...

- Ôi, Amy, Amy! - Nando thở dài, thả lỏng bàn tay anh ra - Anh đoán ngay đây là lỗi của anh. Lẽ ra anh phải nói cho em biết, nhưng đây là một tình huống rất tế nhị. Anh cũng không nói cho Franco biết nữa. Chỉ có mẹ biết, với tư cách là người đứng đầu công ty. Anh không dám nói nhiều cho đến khi mọi việc xong xuôi. Em thấy đây chúng ta vừa mua được nhà máy rượu của Antolini. Những gì em nhìn thấy ở cuộc liên hoan rượu chỉ là: Elisa đề nghị anh đến quán rượu của họ để nói chuyện với cha cô ấy. Cuối cùng ông ấy quyết định bán và muốn bắt đầu thỏa thuận giá cả

Amy sững sờ. Cô đã thấy lấp ló một tia hy vọng. Cô hỏi:

- Thế còn ngày hôm qua?

- Ngày hôm qua Elisa đề nghị để cô ta đưa cha cô ta và anh ra sân bay. Đến phút cuối cùng ông ấy phải về nhà máy rượu để lấy một số giấy tờ, bởi vậy cô ta ghé qua đón anh trước. Rồi sau đó, đến đón bố cô ta ra sân bay.

Đột nhiên Nando cười vang và kéo cô lại gần:

- Ôi, Amy, Amy. Anh xin lỗi. Toàn bộ câu chuyện này thật buồn cười.

Amy cố thoát ra khỏi vòng tay của anh. Nỗi đau trong tim cô còn quá mới mẻ, cô không thể hoàn toàn tin ngay được

- Nhưng...

- Để anh giải thích cho, cưng ạ. Việc mua bán phải giữ bí mật, nếu không có thể hỏng việc. Các nhà máy khác cũng xông vào đặt giá. Nhà máy cả Antolini không phải loại tồi, mặc dù lúc này nó thiếu một chuyên gia giỏi về rượu. Chúng ta có thể cải thiện tình hình. Khi ông Antolini và cả con gái ông ta nữa không thấy còn hy vọng liên kết với chúng ta, họ đã quyết định bán.

Khi nào thì Elisa biết chuyện Nando sắp lấy vợ, chấm dứt hy vọng của cô ta và của cha cô ta? Amy định hỏi thì Nando đã tiếp tục nói:

- Anh định đưa một chuyên gia từ Udine về, một người mà anh quen biết. Anh cũng đang suy nghĩ xem có nên để cho Franco và Filippo điều hành nhà máy rượu của gia đình Antolini với tư cách là một chi nhánh của Vin d'Oro không? Như vậy họ sẽ quá bận bịu, không còn thời gian để nghĩ đến chuyện tranh giành quyền lực ở đây nữa.

Lần đầu tiên trong một ngày rười rượi, Amy lại bắt đầu cảm thấy sự sống hồi sinh trong mạch đập của cô.

- Anh cũng đề nghị rằng nên đề nghị Franco là phù rể của anh trong đám cưới - Nando nói với vẻ nghiêm túc
- Anh nhận thấy anh ấy đã hy vọng lấy được em. Nhưng anh ấy còn đủ lương tâm để gọi điện báo cho anh biết về em. Anh ấy nói rằng không thể chịu được khi nhìn thấy em quá đau khổ. Anh ấy đoán có chuyện gì đó giữa chúng ta và bảo anh phải về ngay để giải quyết chuyện này.

- Như vậy anh ấy đã không đặt vé trước cho em à? - Amy ngạc nhiên hỏi.

Nando gật đầu:

- Anh ấy kiểm tra xem khi nào anh có thể về đến nhà và dàn xếp để giữ em lại qua thời gian đó.

- Thế anh đã giải quyết xong việc ở Rome chưa hay anh phải... phải quay về sớm?

- Xong rồi, vừa xong sáng nay. Anh hy vọng là toàn bộ cuộc khủng hoảng đã qua. Nhà máy rượu Antolini đã là của chúng ta và gia đình Antolini sẽ chuyển đến Rome. Ông Antolini sẽ nghỉ hưu và anh nghĩ Elisa đang mong đợi một cuộc sống sôi động hơn ở đó. Nếu như em còn một chút nghi ngờ gì thì anh sẽ nói thật về anh và Elisa. Cũng có chuyện tán tỉnh tí chút, nhưng chỉ thế thôi. Em mới chính là người anh yêu. Hãy tin anh, bây giờ và mãi mãi

- Trước đây, anh chưa bao giờ nói với em như vậy, Nando. Nói rằng anh yêu em.

- Thì em cũng có nói với anh như vậy đâu - Nando trêu chọc.

- Ô, nhưng mà em đã yêu anh, chắc chắn là em yêu anh. Đó là, em nghĩ... - Amy nhăn mặt, cố nhớ lại - Có lẽ em không nói thật nhưng lẽ ra anh phải hiểu từ cách em đáp lại những cái hôn của anh, anh đã làm em run lên vì xúc cảm.

- Thật vậy à? Thế em tưởng anh không run lên như em chẳng? Chắc chắn là em không ngây thơ, Amy ạ. Vào cái ngày bất hạnh ở bên bờ hồ ấy! Lẽ ra em cũng phải nhận thấy ngay lúc đó rằng những điều mà anh xúc động vì em không chỉ là do thể xác. Nhưng lúc đó anh đang bị nhấn chìm vào những động cơ mà tự anh cũng cảm thấy ghê tởm.

Nando cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô:

- Anh nghĩ anh đã bị choáng khi nhìn thấy em đang leo lên đồi sau ngày làm việc đầu tiên ở nhà máy rượu. Lúc đó mặt em quá nhợt nhạt trông thương tâm vô cùng. Đó chính là lúc mọi việc bắt đầu thay đổi. Anh phải cố bắt mình không yêu em. Có Chúa mới biết anh đã phải đấu tranh như thế nào! Nó đã hủy hoại toàn bộ những kế hoạch mà anh bố trí rất cẩn thận.

- Làm sao mà em biết được cảm xúc của anh như thế nào khi chính mẹ anh là người đặt ra vấn đề hôn nhân?

- Cảm xúc của anh thế nào ấy à? Giá mà em có thể nhìn được mặt em lúc đó! Khi anh hỏi em là em nghĩ về việc đó như thế nào, em gần như muốn cắn đứt đầu anh. Anh cũng phải thừa nhận rằng ý kiến của mẹ anh về cuộc hôn nhân là hơi... đột ngột. Nhưng em cũng nhận thấy anh có quan tâm đến nó đấy chứ?

Amy đưa bàn tay lên, nhẹ nhàng đặt vào má Nando:

- Em có nhận thấy - cô thì thầm - hai đêm trước đây.

Giọng cô trầm hẳn xuống, đôi mắt nhìn anh không chớp. Cô chợt nhớ đến cảm nghĩ của mình hồi còn ở Mỹ trong cái ngày cô soát lại toàn bộ tài sản của mẹ cô. Lúc ấy cô đã diễn đạt ý nghĩ của mình như thế nào nhỉ? À, phải rồi, cô cho rằng Nando giống hệt như một người đàn ông của thời Phục Hưng, với tính cách đàn ông mạnh mẽ. Về lạnh lùng của anh ta chỉ là một lớp vỏ mỏng ẩn giấu bên trong một ngọn lửa âm ỉ cháy.

Và cô đã hoàn toàn đúng.

Căn phòng trong khách sạn của họ ở Venice nhìn ra dòng sông đào Grand canal. Amy đứng trên ban công ngạc nhiên ngắm nhìn ánh trăng bạc mỏng manh vỡ vụn ra trên mặt nước. Một chiếc thuyền chở một cặp tình nhân đi qua bên dưới. người lái thuyền đang hát cho họ nghe trong khi anh ta chống chèo đẩy thuyền đi. Xa xa, chuông nhà thờ đang điểm một cách chậm rãi

Ngày hôm nay trôi đi như trong giấc mơ. Đầu tiên đám cưới được tổ chức theo nghi lễ đời thường. Amy đứng cạnh Nando, tay họ nắm chặt lấy nhau. Rồi đến nghi lễ tôn giáo, được tổ chức trong một nhà thờ cổ. Đó là một tòa kiến trúc mái vòm cổ kính, với những ngọn nến lung linh trước những pho tượng thời trung cổ, mặt mày hốc hác. Một vài khách đi đường tò mò đến xem hai đôi uyên ương thề thốt với nhau

Ở phòng khách, mọi người vây quanh họ, chúc tụng bằng những câu tiếng Italia sôi nổi và bằng cả tiếng Anh chưa được nhuần nhuyễn. Amy như bông bênh trôi trên một đám mây hạnh phúc

Chắc giờ này Anna Maria và Filippo đã đến gần Capri - Amy nghĩ khi đứng nhìn những con thuyền trôi qua với những ngọn đèn nhấp nhô. Những làn sóng vỗ nhẹ vào các bậc thềm của những tòa nhà quây quần với nhau.

Một làn gió nhẹ vuốt ve mái tóc Amy, khẽ lay động tà áo mỏng cô đang mặc. Amy trở vào phòng, Nando đang bước về phía cô

Anh đứng yên nhìn cô không chớp mắt, ngọn lửa đam mê bùng cháy trong đôi mắt. Anh thì thầm:

- Amy...?

Cô chìa tay về phía anh và nói:

- Prego!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-ngay-cho-mot-doi>